ASSASSIN'S CREED
(2)

FRĂȚIA

Oliver Bowden

FRĂŢIA

Oliver Bowden

AL DOILEA ROMAN DIN SERIA
ASSASSIN'S CREED
(ORDINUL ASASINULUI)

Traducere din limba engleză de:
Mihai-Dan Pavelescu

PROLOG

Evenimentele din ultimele cincisprezece minute extraordinare – ar fi putut să fie cincisprezece ore, ba chiar zile, într-atât de lungi păruseră – se învălmăşiră din nou prin mintea lui Ezio, pe când se împleticea, ameţit, afară din cripta de sub Capela Sixtină.

Îşi amintea, deşi ca prin vis, că în adâncurile criptei văzuse un sarcofag uriaş care părea din granit. Când s-a apropiat de el, obiectul a început să strălucească, dar cu o sclipire neameninţătoare.

I-a atins capacul, care s-a deschis de parcă ar fi fost uşor ca un fulg. Din lumina galbenă şi caldă ce strălucea dinăuntru s-a ridicat o siluetă ale cărei trăsături Ezio nu le putea distinge, deşi ştia că se uita la o femeie. O femeie neobişnuit de înaltă, care purta coif şi avea pe umărul drept o bufniţă maronie.

Lumina care o înconjura îl orbea.

— Te salut, Profetule, a rostit ea adresându-i-se cu numele acela care-i fusese atribuit în chip misterios. Te aştept de zece mii de anotimpuri.

Ezio nu a cutezat să ridice privirea.

— Arată-mi Mărul.

Bărbatul i l-a întins, supus.

— Ah...

Mâna femeii a mângâiat aerul de deasupra obiectului, dar fără să-l atingă. Mărul strălucea şi pulsa. Ochii ei l-au sfredelit pe Ezio.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Ţinea capul înclinat într-o parte, de parcă ar fi reflectat asupra unui lucru. Ezio a ridicat privirea şi i s-a părut că vede umbra unui surâs pe chipul opalescent al femeii.

— Cine eşti tu?

— Oh... am multe nume. Când am... când am murit, mă numeam Minerva.

Ezio cunoştea acel nume.

— Zeiţa înţelepciunii! Bufniţa de pe umărul tău... Coiful... Sigur că da!

Şi-a plecat fruntea.

— Noi, zeii pe care strămoşii tăi i-au venerat, am pierit. Iunona, stăpâna zeilor, şi tatăl meu, Jupiter, stăpânul zeilor şi soţul ei, cel care m-a adus pe lume prin fruntea sa. Mi-a dat viaţă nu prin vintrele, ci prin creierul său!

Ezio era transfigurat. Privea statuile înşiruite de-a lungul pereţilor. Venus. Mercur. Vulcan. Marte...

În depărtare se auzea un zgomot ca de sticlă ce se sparge, sau poate sunetul pe care l-ar face o stea căzătoare – era râsul Minervei.

— De fapt, n-am fost zei, ci am existat pur şi simplu mai devreme.

Chiar şi pe vremea când umblam prin lumea aceasta, oamenii s-au străduit să ne înţeleagă existenţa, însă noi eram mai avansaţi în timp.

A făcut o pauză.

— Deşi poate că nu ne înţelegeţi, trebuie să ţineţi seama de avertismentul nostru.

— Nu pricep...

— Nu-ţi fie teamă. Vreau să vorbesc cu tine, dar, de asemenea, şi prin tine. Tu eşti alesul vremurilor tale. Profetul.

Ezio a simţit căldura unei mame îmbrăţişându-i oboseala. Minerva şi-a ridicat braţele deasupra capului şi tavanul criptei s-a transformat în bolta cerească. Faţa ei sclipitoare a căpătat o aură de tristeţe.

— Ascultă şi priveşte!

Bărbatul se simţea zguduit chiar şi acum, când îşi amintea: văzuse întregul Pământ şi cerurile care-l înconjurau, tocmai până la Calea Lactee, întreaga galaxie, iar mintea lui abia putuse înţelege ce avea în faţa ochilor. Văzuse o lume – lumea lui – distrusă de Om şi o câmpie biciuită de vânturi. După aceea văzuse oameni – înfrânţi, efemeri, totuşi plini de speranţă.

— Noi v-am dăruit Edenul, a zis Minerva, dar a devenit Infern. Lumea a ars până n-a mai rămas decât cenuşa, însă v-am plăsmuit după chipul şi asemănarea noastră şi v-am creat astfel încât, indiferent ce aţi fi făcut, indiferent cât rău ar fi existat în voi prin puterea alegerii voastre, să supravieţuiţi dacă veţi alege asta, fiindcă v-am dăruit alegerea! Apoi am reconstruit. După distrugere, am reconstruit lumea şi ea a devenit, după eoni, cea pe care o cunoşti şi în care trăieşti astăzi. Am încercat să ne asigurăm că o asemenea tragedie nu se va mai repeta niciodată.

Ezio a privit din nou cerul. Pe fundalul orizontului a văzut temple şi forme, gravuri în piatră aidoma unor caligrafii, biblioteci ticsite cu pergamente, şi corăbii, cetăţi, muzică şi dansuri. Siluete şi contururi din civilizaţii străvechi pe care nu le ştia, dar pe care le recunoştea ca aparţinând semenilor lui.

— Acum însă poporul meu este pe moarte, a continuat Minerva. Şi timpul va lucra împotriva noastră... adevărul va fi preschimbat în mit şi legendă. Dar Ezio, Profet şi Conducător, deşi ai forţa fizică a unui simplu om, voinţa ta este la fel de puternică precum a noastră şi vorbele mele vor fi păstrate în tine.

Ezio o privea vrăjit.

— Fie ca vorbele mele să aducă, de asemenea, speranţă, a adăugat Minerva. Tu însă trebuie să acţionezi iute, fiindcă n-a mai rămas mult timp. Fereşte-te de Borgia! Fereşte-te de Crucea Templierilor!

Apoi cripta s-a întunecat. Minerva şi Ezio erau singuri, scăldaţi în strălucirea tot mai slabă a luminii calde.

— Acum poporul meu trebuie să părăsească lumea aceasta. Mesajul

a fost transmis. De-aici, totul rămâne în seama ta. Noi nu mai putem face nimic.

S-a făcut beznă şi tăcere, iar cripta a redevenit un simplu beci, în care nu se găsea nimic.

Şi totuşi...

Ezio ieşi aruncând o privire spre trupul contorsionat de convulsii al lui Rodrigo Borgia, „spaniolul", papa Alexandru al VI-lea, conducătorul facţiunii Templierilor, însângerat şi aparent în agonia morţii. Îi era imposibil să-i dea acum lovitura de graţie. Bătrânul părea să moară de propria-i mână; după cum arăta, părea că luase otravă, probabil aceeaşi caniarella pe care o administrase atâtor duşmani de-ai lui. Ei bine, n-avea decât să-şi găsească singur drum spre Inferno. Ezio nu intenţiona să-i arate milă uşurându-i sfârşitul.

Părăsi întunecata Capelă Sixtină, ieşind sub razele strălucitoare ale soarelui. Ajuns în portic îşi zări prietenii şi camarazii Asasini, membrii frăţiei, alături de care avusese atâtea aventuri şi supravieţuise atâtor pericole.

PARTEA I

Nu pot fi numite virtuţi uciderea concetăţenilor, trădarea prietenilor, perfidia, cruzimea şi lipsa credinţei. Toate acestea îi pot aduce unui principe puterea, dar nu şi gloria.

— Niccolò Machiavelli, Principele —

Capitolul 1

Ezio rămase pentru o clipă ameţit şi dezorientat. Unde se afla? Ce era locul acesta? Pe măsură ce-şi venea încet în simţiri, îl văzu pe unchiul său Mario desprinzându-se din grupul de camarazi Asasini şi apropiindu-se de el, pentru a-l prinde de braţ.

— Te simţi bine, Ezio?

— A... a... a fost o luptă... cu Papa, cu Rodrigo Borgia. L-am lăsat murind.

Ezio tremura din toate încheieturile. Nu se putea stăpâni. Putea fi adevărat?

Cu câteva minute în urmă – deşi i se părea că trecuseră o sută de ani de atunci –, se luptase pe viaţă şi pe moarte cu acela pe care-l ura şi de care se temea cel mai mult – conducătorul Templierilor, organizaţia ticăloasă care dorea să distrugă lumea pe care Ezio şi prietenii lui din Frăţia Asasinilor se străduiseră din răsputeri s-o protejeze.

Însă el îi înfrânsese pe Templieri. Folosise uriaşele puteri ale misteriosului Măr, partea sacră din Eden ce-i fusese încredinţată de vechii zei pentru a se asigura că ceea ce investiseră în omenire nu va pieri în vărsare de sânge şi fărădelege. Iar Ezio ieşise triumfător.

Oare?

Ce spusese? „L-am lăsat murind”. Într-adevăr, Rodrigo Borgia, bătrânul ticălos care-şi făcuse drum cu ghearele şi colţii până în fruntea Bisericii pe care o conducea ca Papă, păruse în pragul morţii. Luase otravă.

Însă acum o îndoială teribilă punea stăpânire pe inima lui Ezio. Oare prin faptul că-i arătase milă – sentimentul pe care se întemeia Crezul Asasinului şi pe care, după cum bine ştia, trebuia să-l arate tuturor, mai puţin celor care prin existenţa lor puneau în primejdie vieţile altor oameni – dăduse, de fapt, dovadă de slăbiciune?

Dacă aşa era, n-avea să îngăduie niciodată să i se vadă îndoiala, nici chiar unchiului Mario, conducătorul Frăţiei. Îşi îndreptă umerii. Îl lăsase pe Papă murind de propria-i mână. Îi lăsase timp să se roage. Nu-l înjunghiase în inimă ca să se asigure că murea.

Un pumn rece îi strânse inima atunci, când un glas limpede îi şopti

în minte: „Ar fi trebuit să-l ucizi”.

Se scutură din tot corpul pentru a-şi alunga demonii, la fel cum un câine se scutură de apă după ce iese pe mal. Şi totuşi, gândurile îi zăboveau asupra experienţei năucitoare pe care o avusese în cripta stranie de sub Capela Sixtină a Vaticanului: clădirea din care tocmai ieşise sub razele soarelui cu care nu era obişnuit şi care-l făceau să clipească. În jurul său, totul părea ciudat de calm şi normal – clădirile Vaticanului erau aşa cum fuseseră dintotdeauna, strălucitoare în lumina puternică. Amintirea celor petrecute în criptă îi reveni în talazuri ce-i copleşeau mintea. Avusese o viziune, o întâlnire cu o zeiţă bizară – fiindcă nu exista alt cuvânt prin care să descrie făptura aceea –, despre care acum ştia că era Minerva, zeiţa romană a înţelepciunii. Ea îi arătase atât trecutul îndepărtat, cât şi viitorul, într-un fel menit să-l facă să deteste responsabilitatea pe care revelaţia acelor lucruri i-o pusese pe umeri.

Cui i-ar fi putut-o împărtăşi? Cum ar fi putut explica orice din viziunea aceea? Totul păruse atât de ireal.

După experienţa respectivă – şi poate că ar fi fost mai bine să-i spună ordalie –, ştia cu siguranţă doar că luptele nu se încheiaseră. Poate că într-o bună zi avea să poată reveni în oraşul lui natal, Florenţa, şi să-şi găsească liniştea în tovărăşia cărţilor, bând cu prietenii iarna, vânând cu ei toamna, făcând curte fetelor primăvara şi supraveghind munca de pe domenii vara.

Dar nu era încă timpul pentru asta.

În adâncul inimii, Ezio ştia că Templierii şi tot răul pe care-l reprezentau ei nu dispăruseră. Erau un monstru cu mai multe capete decât Hidra şi, aidoma fiarei aceleia, pe care doar un bărbat ca Hercule o putuse ucide, erau aproape nemuritori.

— Ezio?

Vocea unchiului Mario răsună aspru, însă îl ajută să se smulgă din reveria ce-l prinsese în gheare. Trebuia să-şi revină şi să gândească limpede.

În mintea lui ardea un foc nestăvilit. Ca să se liniştească, îşi rosti numele în gând: „Sunt Ezio Auditore da Firenze. Sunt puternic şi maestru al tradiţiilor Asasinilor”.

Privi din nou în jur. Nu ştia dacă visase sau nu. Revelaţiile ciudatei zeiţe din criptă îi clătinaseră profund credinţele şi presupunerile. Parcă timpul însuşi fusese răsturnat cu susul în jos. Ieşit din Capela Sixtină, unde-l lăsase pe ticălosul papă Alexandru al VI-lea aparent în agonia morţii, miji iarăşi ochii în lumina nemiloasă a soarelui. Camarazii Asasini se adunau în jurul lui, cu chipuri grave pe care se citea o hotărâre îndârjită.

Gândul continua să-l hăituiască. Oare ar fi trebuit să-l ucidă pe Rodrigo – să se asigure că era mort? Alesese să n-o facă... iar Papa

păruse hotărât să-şi ia viaţa, după ce dăduse greş în planul său final.

Totuşi glasul acela limpede continua să răsune în mintea lui Ezio.

Şi nu era doar atât. O forţă de neînţeles părea să-l târască înapoi spre capelă; simţea că lăsase acolo ceva neterminat.

Nu era vorba de Rodrigo. Nu doar de Rodrigo. Deşi, dacă se întorcea, de data asta i-ar fi dat lovitura de graţie. Mai exista ceva.

— Ce este? întrebă Mario.

— Trebuie să mă-ntorc, spuse Ezio încordat, înţelegând brusc că jocul nu se terminase şi că nu trebuia să lase din mână Mărul.

În clipa când pricepu acest lucru, se simţi copleşit de nevoia de a acţiona imediat. Se smulse din braţele ocrotitoare ale unchiului său şi se grăbi înapoi, spre criptă. Mario le făcu celorlalţi semn să rămână locului şi-l urmă.

Ezio ajunse repede în locul unde-l lăsase pe muribundul Rodrigo Borgia... dar bătrânul nu mai era acolo! Mantia papală din damasc, bogat împodobită, zăcea morman pe podea, pătată cu stropi de sânge, însă posesorul ei dispăruse. Asasinul simţi din nou că inima îi era strânsă de o mână îngheţată, din oţel, ce voia parcă să o strivească.

Pentru ochii necunoscători, uşa secretă spre criptă era închisă şi aproape invizibilă, dar când se apropie de locul în care îşi amintea că o zărise, se deschise lin sub atingerea lui. Ezio se întoarse către Mario şi fu surprins să-i vadă teama întipărită pe chip.

— Ce-i înăuntru? întrebă unchiul, străduindu-se să vorbească pe un ton calm.

— Misterul, răspunse Ezio.

Îl lăsă pe Mario în prag şi coborî prin pasajul slab luminat, sperând că nu era prea târziu, că Minerva prevăzuse situaţia şi, ca atare, avea să dea dovadă de clemenţă. Cu certitudine, lui Rodrigo nu i-ar fi fost îngăduit să intre aici, totuşi Ezio ţinu pregătit pumnalul secret moştenit de la tatăl său.

În criptă, uriaşele făpturi umane, dar în acelaşi timp supraumane – erau oare statui? – ţineau Cârja.

Una dintre piesele Edenului.

Cârja lăsa impresia că era lipită de cel care o ţinea şi, când Ezio încercă s-o smulgă, făptura păru că-şi întreţeşte strânsoarea şi începe să strălucească, la fel ca inscripţiile runice de pe pereţii criptei.

Bărbatul îşi aminti că nicio mână omenească nu trebuia să atingă neprotejată Mărul. Făpturile se răsuciră apoi şi se afundară în pământ, lăsând cripta complet goală, cu excepţia sarcofagului uriaş şi al statuilor care-l înconjurau.

Ezio se retrase un pas, aruncă o privire în jur şi şovăi înainte de a pleca, ştiind instinctiv că era ultima oară când mai vedea locul acela. Ce credea? Spera că Minerva îi va apărea din nou? Nu-i spusese ea

oare tot ce trebuia să ştie? Sau cel puţin tot ce putea el să afle şi să rămână în siguranţă? Mărul îi fusese înmânat. Alături de Măr, celelalte piese ale Edenului i-ar fi acordat lui Rodrigo supremaţia după care tânjea, iar Ezio ştia prea bine după atâţia ani că o asemenea putere unificată ar fi fost prea periculoasă pentru oameni.

— Eşti bine? răsună de sus glasul lui Mario, neobişnuit de tulburat.

— Totul e-n regulă, încuviinţă Ezio şi reveni spre lumină cu o ciudată ezitare.

După ce ajunse lângă unchiul lui, îi arătă Mărul fără niciun cuvânt.

— Şi Cârja? Clătină din cap.

— Mai bine în Pământ decât în mâinile oamenilor, rosti Mario înţelegând gestul. Dar asta nu trebuie să ţi-o spun eu. Haide! N-ar trebui să mai zăbovim.

— De ce atâta grabă?

— Chiar crezi că Rodrigo va sta cu braţele-ncrucişate şi ne va lăsa să ieşim liniştiţi de-aici?

— Când am plecat, era în pragul morţii.

— Nu-i chiar acelaşi lucru cu a-l fi trimis pe lumea cealaltă, nu? Haide!

Ieşiră cât de repede cu putinţă din criptă şi un curent de aer rece părea să îi urmeze.

Capitolul 2

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Ezio, încă ameţit de recentele întâmplări, când ajunseră în nava mare a Capelei Sixtine.

Grupul de Asasini de acolo dispăruse.

— Le-am spus să plece. Paola s-a întors la Florenţa, iar Teodora şi Antonio la Veneţia. Trebuie să acoperim toată Italia. Templierii sunt înfrânţi, dar nu nimiciţi. Se vor regrupa dacă Frăţia Asasinilor nu va fi vigilentă. De-a pururi vigilentă. Restul tovarăşilor noştri au luat-o înainte şi ne vor aştepta la cartierul nostru general din Monteriggioni.

— Ei stăteau de veghe.

— Aşa-i, dar şi-au dat seama când li s-a încheiat misiunea. Nu mai este timp de pierdut, Ezio. Toţi ştim asta, rosti Mario cu convingere.

— Trebuia să mă fi asigurat în privinţa lui Rodrigo Borgia.

— Te-a rănit în luptă?

— Am fost protejat de armură.

Mario îşi bătu încântat nepotul pe spate.

— Am vorbit în pripă mai devreme. Cred că ai avut dreptate să nu ucizi dacă nu era nevoie. Întotdeauna am fost de părere că e mai bine să fii cumpătat. Ai crezut că era pe moarte, după ce s-a otrăvit singur. Cine ştie? Poate că s-a prefăcut... sau poate că n-a reuşit să înghită o doză fatală de otravă. Oricum ar fi, trebuie să înfruntăm situaţia aşa cum este acum şi să nu ne mai irosim puterile întrebându-ne cum ar fi fost dacă procedam altfel. Noi te-am trimis pe tine, un singur om, împotriva unei întregi armate de Templieri şi ţi-ai îndeplinit misiunea cu vârf şi îndesat. Iar eu continui să fiu bătrânul tău unchi şi-am fost îngrijorat în privinţa ta. Haide, trebuie să ieşim de-aici. Avem multe de făcut şi ultimul lucru de care aveam nevoie este să ne încolţească gărzile Borgia.

— Unchiule, n-ai putea crede ce-am văzut!

— Atunci ai grijă să rămâi în viaţă, ca să-mi poţi povesti. Avem cai într-un grajd dincolo de San Pietro, în afara hotarelor Vaticanului. După ce ajungem la ei, vom reuşi să ieşim în siguranţă de-aici.

— Mă aştept ca Borgia să-ncerce să ne oprească.

Mario rânji larg.

— Bineînţeles... iar eu mă aştept ca Borgia să jelească pierderea multor vieţi în noaptea asta!

În capelă, Ezio şi unchiul său fură surprinşi să găsească o mulţime de preoţi, care se întorseseră să termine slujba întreruptă de înfruntarea dintre Asasin şi Papă pentru obţinerea părţilor din Eden pe care le descoperiseră.

Preoţii se repeziră furioşi la ei, înconjurându-i şi strigând:

— *Che cosafate ‘qui!*

— Aţi pângărit sanctitatea acestui lăcaş sfânt!

— *Assassini!* Dumnezeu va avea grijă să daţi socoteală pentru crimele voastre!

Pe când Mario şi Ezio îşi croiau drum prin gloata mânioasă, clopotele din San Pietro începură să dea alarma.

— Condamnaţi ceea ce nu-nţelegeţi, îi spuse Ezio unui preot care încerca să-i oprească.

Placiditatea corpului prelatului îi provoca silă, iar Asasinul îl împinse în lături cât mai blând cu putinţă.

— Trebuie să mergem, nepoate, rosti Mario apăsat. Acum!

— Glasul lui este glasul Satanei, răsună vocea altui preot.

Iar altul adăugă:

— Feriţi-vă din calea lor!

Ezio şi Mario străbătură mulţimea şi ieşiră în uriaşa curte interioară a catedralei, unde îi aştepta însă o mare de mantii roşii. Se părea că fuseseră convocaţi toţi cardinalii. Erau derutaţi, dar se aflau încă sub influenţa papei Alexandru al VI-lea, Rodrigo Borgia, conducătorul Templierilor.

— Noi nu luptăm împotriva oamenilor, psalmodiau cardinalii, ci împotriva principatelor, împotriva puterilor, împotriva conducătorilor forţelor întunericului din lumea aceasta, împotriva mârşăviei spirituale din cercurile sus-puse. Îmbrăcaţi, aşadar, platoşa Domnului, luaţi pavăza Credinţei şi-atunci veţi putea stinge săgeţile de foc ale ticăloşilor!

— Ce-i cu ei? întrebă Ezio.

— Sunt confuzi, răspunse încruntat Mario. Caută călăuzire. Haide! Trebuie să ieşim înainte să ne observe prezenţa gărzile Borgia.

Aruncă o privire în urmă, spre Vatican. În lumina soarelui, scânteiau armuri.

— Prea târziu, murmură el. Uite-i că vin! Grăbeşte-te!

Capitolul 3

Veşmintele umflate de vânt ale cardinalilor formau o mare roşie, care se despărţi în două când patru soldaţi Borgia porniră în urmărirea lui Ezio şi Mario. Panica puse stăpânire pe cardinali, care începură să strige de frică, iar Asasinii se treziră înconjuraţi de o mare de oameni. Neştiind încotro s-o apuce, cardinalii formaseră fără să vrea o barieră; poate că, subconştient, curajul le fusese întărit de sosirea gărzilor în armuri, ale căror pieptare din oţel străluceau în soare. Cei patru soldaţi îşi trăseseră deja săbiile din teci şi acum păşeau în cerc, pentru a-i înfrunta pe Ezio şi Mario, care-şi scoaseră la rândul lor săbiile.

— Lăsaţi jos armele şi predaţi-vă, Asasinilor! strigă soldatul aflat cel mai în faţă, făcând un pas înainte. Sunteţi înconjuraţi şi în inferioritate numerică!

Înainte ca acesta să mai poată rosti vreun cuvânt, Ezio se avântă înainte, simţind cum membrele-i obosite îşi recăpătau energia. Soldatul nu avu timp să reacţioneze, fiindcă nu se aştepta ca adversarul lui să fie atât de îndrăzneţ în faţa unor sorţi atât de defavorabili. Sabia lui Ezio descrise un cerc şi spintecă aerul cu iuţeală, şuierând. Soldatul încercă în van să-şi ridice arma pentru a para. Mişcarea Asasinului fusese pur şi simplu prea iute. Sabia lui Ezio îşi lovi ţinta cu precizie perfectă şi reteză gâtul expus al inamicului, făcând să ţâşnească o jerbă de sânge. Ceilalţi trei soldaţi încremeniră, uimiţi de viteza Asasinului şi uluiţi de iscusinţa dovedită. Momentul acela de ezitare le fu fatal. Arma lui Ezio abia îşi încheiase primul arc ucigaş, când Asasinul ridică braţul stâng, iar mecanismul pumnalului ascuns se declanşă cu un clic şi vârful îi ţâşni din mânecă. Îl străpunse între ochi pe al doilea soldat, înainte ca acesta să poată măcar încerca să se apere.

Între timp, neobservat, Mario făcuse doi paşi în lateral, micşorând unghiul de atac asupra celor doi soldaţi rămaşi, a căror atenţie era în continuare îndreptată către demonstraţia şocantă de violenţă care se derula în faţa lor. Încă doi paşi, apoi îşi înfipse brusc sabia pe sub pieptarul soldatului celui mai apropiat, străpungându-i trupul de jos în sus. Nedumerit, soldatul îşi schimonosi chipul agonizând. Cu groaza întipărită în ochi, acesta se-ntoarse să fugă... dar era prea târziu. Sabia lui Ezio îl lovi în partea dreaptă, iar a lui Mario îi spintecă coapsa. Soldatul căzu cu un icnet în genunchi şi Mario îl lovi fulgerător cu piciorul.

Cei doi Asasini priviră în jur: sângele celor ucişi se întindea pe lespezile curţii interioare, îmbibând poalele stacojii ale mantiilor cardinalilor.

— Să plecăm înainte s-apară şi alţi oameni ai lui Borgia!

Îşi fluturară săbiile spre cardinalii acum îngroziţi, care se

îndepărtară în grabă, eliberându-le calea ce-i ducea departe de Vatican. Pornind spre sud-est, auziră tropot de copite – fără doar şi poate, alţi soldaţi – şi traversară piaţeta alergând cât îi ţineau picioarele, în direcţia Tibrului. Caii pregătiţi de Mario erau priponiţi imediat în afara domeniului Sfântului Scaun, dar cei doi trebuiau mai întâi să înfrunte gărzile papale care-i urmăreau şi se apropiau iute, călare. Copitele cailor se auzeau răsunând pe caldarâm. Folosindu-se de săbii, Ezio şi Mario izbutiră să devieze halebardele pe care gărzile le azvârliră spre ei.

Mario doborî un soldat, care era pe punctul de a-l străpunge pe nepotul său pe la spate cu suliţa.

— Nu-i rău pentru un bătrânel! strigă Ezio recunoscător.

— M-aştept să-mi întorci favoarea, replică Mario. Şi mai uşor cu „bătrânelul”!

— N-am uitat tot ce m-ai învăţat.

— Aşa sper. Atenţie!

Ezio se răsuci la timp pentru a reteza picioarele calului unui soldat care se năpustise asupra lor rotind ameninţător un buzdugan.

— *Buona questa!* strigă unchiul său.

Asasinul sări într-o parte, evitând alţi doi urmăritori, pe care izbuti să-i răstoarne din şei când trecură pe lângă el, bărbaţii fiind azvârliţi în faţă de propriul lor avânt. Mai greoi şi mai în vârstă, Mario preferă să stea pe loc şi să răspundă atacurilor inamicilor până ce izbutiră să iasă din raza lor de acţiune. Odată ajunşi la marginea pieţei mari care se întindea în faţa catedralei San Pietro, cei doi Asasini suiră cu iuţeală pe acoperişurile unde nu-i pândea niciun pericol, căţărându-se cu agerimea unor şopârle pe zidurile coşcovite ale caselor, după care o luară la fugă sărind peste canioanele formate de străzi. Nu era întotdeauna uşor, şi la un moment dat Mario fu cât pe-aici să cadă. După un salt prea scurt, bâjbâi cu disperare ca să se prindă de jgheabul pentru apa de ploaie. Gâfâind, Ezio se întoarse din drum şi-l ridică peste margine, cu doar o clipă înainte ca săgeţile trase de arbaletele urmăritorilor să şuiere inofensive pe lângă ei.

Înaintau însă mult mai repede decât gărzile, care, având armuri mai grele şi fiind lipsiţi de abilităţile Asasinilor, încercară zadarnic să ţină pasul, alergând pe uliţe până când, treptat, rămaseră în urmă.

Mario şi Ezio se opriră pe un acoperiş care dădea spre o piaţetă de la marginea lui Trastevere. Lângă un han cu aspect modest, pe a cărui firmă ponosită scria „Vulpoiul adormit”, doi roibi mari şi robuşti erau înşeuaţi, păziţi de un bărbat cocoşat, saşiu şi cu mustaţă stufoasă.

— Gianni! şuieră Mario.

Cocoşatul ridică ochii şi desfăcu îndată dârlogii cu care erau legaţi caii de un inel mare din fier fixat în zidul hanului. Mario sări pe dată de pe acoperiş, ateriză cu genunchii uşor îndoiţi şi sări în şaua

bidiviului voinic aflat cel mai aproape de el. Animalul necheză şi tropăi pe loc, cuprins de freamătul nerăbdării.

— Şşş, Campione, îl linişti Mario, după care, ridicând ochii spre Ezio, care rămăsese pe clădire, răcni: Haide! Ce mai aştepţi?

— O clipă, Zio, răspunse bărbatul şi se răsuci spre două gărzi Borgia care izbutiseră să se caţere pe acoperiş şi care acum aţinteau spre el – spre marea lui surprindere – nişte pistoale al căror model îi era complet necunoscut.

De unde făcuseră rost de ele? Nu avea însă timp de întrebări, aşa că se roti prin aer spre ei, slobozindu-şi pumnalul secret şi retezând jugularele celor doi înainte ca aceştia să aibă timp să apese pe trăgace.

— Impresionant, comentă unchiul lui strunindu-şi armăsarul nărăvaş. Acum, dă-i drumul! *Cosa diavolo aspetti?*

Ezio sări de pe acoperiş şi ateriza lângă al doilea cal, care era ţinut cu străşnicie de cocoşat, după care sări de acolo în şa. Bidiviul se cabră speriat sub greutatea neaşteptată din spinare, dar bărbatul îl struni imediat şi apoi îşi urmă unchiul, care pornise în galop către Tibru. Gianni dispăru în han şi chiar atunci un detaşament de călăreţi Borgia apăru în piaţetă, de după colţ. Înfigându-şi călcâiele în coastele calului, Ezio goni după Mario cu o viteză ameţitoare pe străzile desfundate ale Romei, către râul leneş şi murdar. Înaintând prin labirintul de străzi vechi, Asasinii auzeau venind din spate răcnetele soldaţilor care-i suduiau.

Odată ajunşi la insula Tiberina, traversară râul pe un pod şubred care trepida sub copitele cailor şi apoi se întoarseră şi galopară spre miazănoapte pe drumul principal care ducea spre ieşirea din orăşelul sărăcăcios ce fusese cândva capitala lumii civilizate. Nu se opriră până nu ajunseră în adâncul ţinutului rural şi se asigurară că nu mai puteau fi ajunşi.

Lângă aşezarea Settebagni, la umbra unui ulm masiv de lângă drumul prăfuit ce mergea paralel cu râul, descălecară, îşi priponiră caii şi poposiră să-şi tragă răsuflarea.

— Am scăpat cam la limită, unchiule.

Bătrânul ridică din umeri şi zâmbi, parcă îndurerat, apoi scoase dintr-un cobur un burduf din piele cu vin roşu aspru şi-l întinse nepotului său.

— Ia, rosti el gâfâind încă. O să-ţi facă bine. Ezio bău şi se strâmbă.

— De unde ai porcăria asta?

— E cel mai bun vin de la *Vulpoiul adormit*, rânji larg Mario. Nu te teme, după ce vom ajunge la Monteriggioni, o să ai parte de lucruri mai bune.

Bărbatul surâse şi-i înapoie burduful, apoi chipul îi deveni îngândurat.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Mario cu blândeţe.

Fără grabă, Ezio scoase Mărul din punga în care-l ascunsese.

— Ce-ar trebui să fac cu ăsta?

Unchiul îl privi cu gravitate.

— Este o responsabilitate mare, dar, în acelaşi timp, e o povară pe care va trebui s-o duci singur.

— Şi cum pot face asta?

— Ce-ţi spune inima?

— Inima îmi spune să scap de el. Însă raţiunea...

— Ţi-a fost încredinţat... de puterile necunoscute pe care le-ai întâlnit în criptă, rosti Mario solemn. Ele nu l-ar fi redat muritorilor dacă n-ar fi fost destinat unui scop anume.

— Este prea periculos. Dacă ar cădea din nou în mâinile cui nu trebuie...

Ezio se uită încruntat spre râul care curgea liniştit în apropiere. Mario îl privi, aşteptând.

Bărbatul cântări Mărul în mâna sa dreaptă înmănuşată. Continua să ezite. Ştia că nu putea să arunce pur şi simplu o comoară atât de mare, iar cuvintele unchiului îl puseseră pe gânduri. Cu siguranţă, Minerva nu i-ar fi îngăduit să ia înapoi Mărul dacă n-ar fi avut un motiv.

— Decizia trebuie să fie numai a ta, zise Mario. Dar dacă în clipa asta nu eşti pregătit să ai grija lui, dă-mi-l să-l păstrez eu. Îl poţi lua mai târziu, după ce îţi pui ordine în gânduri.

Ezio încă mai şovăia, apoi amândoi auziră în depărtare zgomot de copite în galop şi lătrături de copoi.

— Nemernicii ăia nu renunţă uşor, zise Mario printre dinţi. Haide, dă-mi-l! Ezio oftă, însă după aceea puse Mărul în punga din piele şi i-o aruncă unchiului, care o piti iute în coburul său.

— Iar acum, zise Mario, trebuie să trecem râul călare, prin apă. Blestemaţii de câini ne vor pierde urma şi chiar dacă gărzile ar fi atât de isteţe încât să traverseze Tibrul, vom putea scăpa de ele în pădurile de pe malul celălalt. Haide! Vreau ca până mâine la ora asta să fim în Monteriggioni.

— Cât de tare vrei să galopăm?

Mario îşi înfipse călcâiele în coastele calului său, care se cabră, făcând spume la bot.

— Foarte tare, pentru că de-acum încolo nu ne vom mai lupta doar cu Rodrigo, ci şi cu fiul şi fiica lui – Cesare şi Lucrezia.

— Şi ei sunt...?

— Cei mai periculoşi oameni pe care-i vei întâlni probabil vreodată.

Capitolul 4

În după-amiaza zilei următoare, la orizont apăru micul orăşel-cetate Monteriggioni, dominat de *rocca* lui Mario. Cei doi Asasini merseseră mai iute decât speraseră şi acum încetiniră pasul, pentru a cruţa caii.

— ... după care Minerva mi-a povestit despre soare, spuse Ezio. Mi-a spus despre o catastrofa care s-a petrecut cu mult timp în urmă şi a prezis o alta, care va sosi...

— Dar abia într-un viitor îndepărtat, *vero!* rosti Mario. Aşadar nu trebuie să ne facem griji în privinţa asta.

— *Si,* încuviinţă celălalt bărbat. Mă-ntreb câte alte aventuri ne mai aşteaptă.

Tăcu o clipă, căzând pe gânduri.

— Poate că se va termina-n curând.

— Şi asta ar fi ceva rău? întrebă Mario.

Ezio era pe punctul de a răspunde, când fu întrerupt de zgomotul unei explozii: o lovitură de tun provenită din direcţia oraşului. Trase sabia din teacă şi se ridică în scări pentru a cerceta meterezele.

— Nu te speria! râse cu poftă Mario. Se face instrucţie. Am modernizat tot arsenalul de aici şi am instalat tunuri noi pe creneluri. În fiecare zi facem instrucţie.

— Atâta timp cât nu ţintesc spre noi...

— Nu te speria, repetă unchiul. I-adevărat că oamenii încă nu şi-au format ochiul, dar au suficientă minte ca să nu tragă în şeful lor!

Peste puţin timp intrau prin poarta principală a oraşului şi suiau pe strada care ducea la citadelă. Lumea se strânsese de o parte şi de cealaltă a drumului, privindu-l pe Ezio cu un amestec de respect, admiraţie şi afecţiune.

— Bine-ai revenit! îi strigă o femeie.

— Grazie, Madonna, îi zâmbi el înclinând uşor din cap.

— De trei ori ura pentru Ezio! răsună un glas de copil.

— *Buongiorno, fratellino!* îi răspunse Ezio.

Se întoarse spre Mario şi adăugă:

— E bine să fii din nou acasă.

— Cred că sunt mai încântaţi să te vadă pe tine decât pe mine, îi replică unchiul, dar zâmbi când i-o spuse.

De fapt, multe ovaţii, mai ales cele din partea orăşenilor mai vârstnici, i se adresau lui.

— Abia aştept să revăd vechea reşedinţă a familiei, zise Ezio. A trecut ceva vreme...

— Aşa-i, şi te aşteaptă câteva persoane nerăbdătoare să te vadă.

— Cine?

— Chiar nu poţi ghici? Nu cred că eşti într-atât de preocupat de

îndatoririle tale pentru Frăţie.

— Bineînţeles că pot ghici. Te referi la mama şi la sora mea, nu? Ele ce fac?

— Claudia a fost foarte nefericită după moartea soţului ei, însă timpul vindecă aproape totul şi cred că acum se simte mult mai bine. De fapt, iat-o!

Intraseră călare în curtea interioară a reşedinţei fortificate a lui Mario şi, pe când descălecau, sora lui Ezio, Claudia, apăru în capul scării de marmură care ducea spre intrarea principală şi coborî treptele în fugă, aruncându-se în braţele fratelui ei.

— Frăţioare! strigă ea îmbrăţişându-l. Întoarcerea ta acasă este cel mai frumos cadou de aniversare pe care mi l-aş fi putut dori.

— Claudia, scumpa mea, zise Ezio fără să-i dea drumul din braţe. Cât mă bucur că m-am întors! Ce face mama?

— Este bine, slavă cerului! Murea de nerăbdare să te vadă şi am stat ca pe ace de când am primit vestea că te întorci. Iar faima ţi-a luat-o înainte.

— Haide să intrăm, spuse Mario.

— În oraş mai este cineva care va fi încântată să te vadă, continuă Claudia luându-şi fratele de braţ şi urcând treptele împreună. Contesa de Forli.

— Caterina este aici? întrebă el, străduindu-se să-şi ascundă entuziasmul din voce.

— N-am ştiut cu exactitate când vei sosi. Ea şi mama sunt cu maica stareţă, dar vor veni înainte de apusul soarelui.

— Mai întâi să ne ocupăm de afaceri, interveni Mario. Am convocat pentru seara asta o întrunire a Consiliului Frăţiei. Ştiu că mai ales Machiavelli doreşte foarte mult să discute cu tine.

— S-a terminat, aşadar? întrebă Claudia încordată. Spaniolul a murit cu adevărat?

Ochii cenuşii ai lui Ezio se înăspriră.

— Voi explica totul la întrunirea de diseară, răspunse el.

— Prea bine, încuviinţă femeia, însă îngrijorarea i se citea în ochi când plecă.

— Şi, te rog, strigă Ezio după ea, transmite-i salutările mele contesei când se-ntoarce! Diseară mă voi întâlni cu ea şi cu mama. Mai întâi însă am ceva de rezolvat cu Mario, lucruri care nu suferă amânare.

După ce rămaseră singuri, tonul unchiului deveni grav.

— Trebuie să te pregăteşti bine pentru diseară, Ezio. Machiavelli va sosi la apus şi ştiu că are multe întrebări pentru tine. Vom discuta chestiunile acum, apoi te sfătuiesc să te odihneşti... poate că n-ar fi rău să revizitezi orăşelul.

După o discuţie îndelungată şi temeinică cu Mario în cabinetul lui, Ezio coborî în Monteriggioni. Întrebarea dacă Papa supravieţuise sau nu îl obseda şi încercă să-şi abată gândurile de la ea. Unchiul îi propusese să-l viziteze pe croitorul lui şi să-şi comande haine noi, pentru a le înlocui pe cele murdărite în călătorie, aşa că într-acolo se-ndreptă mai întâi. Îl găsi pe croitor aşezat turceşte pe masa lui de lucru, unde cosea o mantie din brocart verde-smarald.

Ezio îl plăcu imediat, fiindcă era doar cu puţin mai în vârstă decât el şi avea un suflet deschis. Croitorul îl întâmpină cu căldură.

— Cărui fapt datorez această cinste? întrebă el.

— Cred că am nevoie de nişte straie noi, răspunse Ezio cu regret. Spune-mi, ce crezi? Fii sincer, te rog.

— Signore, chiar dacă meseria mea n-ar fi fost să vând haine, v-aş fi sfătuit că v-ar fi de mare folos un rând nou de veşminte.

— Aşa gândisem şi eu! Prea bine!

— Vă voi lua măsurile şi apoi puteţi alege culorile care vă plac.

Ezio se lăsă pe mâinile croitorului, după care ceru o vestă din catifea gri-închis şi pantaloni strâmţi din lână de aceeaşi culoare.

— Pot fi gata până diseară?

Croitorul zâmbi.

— Nu, dacă doriţi să fac o treabă bună, signore. Dar putem încerca o probă mâine la amiază.

— Perfect, zise Ezio sperând că întrunirea la care urma să participe în cursul serii nu avea să atragă după sine necesitatea plecării imediate din Monteriggioni.

Pe când traversa piaţa principală a oraşului, zări o femeie atrăgătoare care se lupta cu o lădiţă cu flori galbene şi roşii, pe care nu izbutea s-o ridice. La ora aceea din zi, în jur erau puţini trecători, iar lui Ezio îi fusese întotdeauna greu să ignore domniţele aflate la ananghie.

— Te pot ajuta? întrebă el apropiindu-se.

Ea îi surâse.

— Da, eşti exact bărbatul de care am nevoie. Grădinarul meu ar fi trebuit să-mi aducă florile acestea, dar i s-a îmbolnăvit soţia, aşa că a fost nevoit să plece acasă. Aveam drum pe aici şi m-am gândit să le iau eu, dar lada este mult prea grea pentru mine. Crezi că ai putea...?

— Bineînţeles.

Ezio se aplecă şi ridică lădiţă pe un umăr.

— Ce de flori! Eşti o femeie norocoasă.

— Ba chiar şi mai norocoasă acum că te-am întâlnit pe tine.

Nu era nicio îndoială că femeia flirta cu el.

— I-ai fi putut cere soţului tău să ţi le aducă, observă Ezio, sau vreunui servitor.

— Mai am un singur alt servitor, care este de fapt o femeie şi n-are

nici pe jumătate forţa mea. Cât despre soţ... nu am.

— Am înţeles.

— Am comandat florile acestea pentru aniversarea Claudiei Auditore, rosti femeia cu privirea aţintită asupra lui.

— Pare a fi un eveniment aşteptat.

— Cu siguranţă.

Ea făcu o pauză scurtă, apoi spuse:

— De fapt, dacă ai dori, m-ai putea ajuta şi în altă privinţă: caut pe cineva impunător, care să mă însoţească la petrecere.

— Şi crezi că eu aş fi destul de impunător?

Femeia deveni mai îndrăzneaţă.

— Da! Nimeni din oraş nu umblă mai mândru ca dumneata, domnule. Sunt sigură că până şi fratele Claudiei, Ezio însuşi, ar fi impresionat.

Bărbatul zâmbi.

— Mă măguleşti. Dar fiindcă veni vorba, ce ştii despre acest Ezio?

— Claudia – cu care sunt prietenă bună – îl consideră cel mai grozav om din lume, însă el o vizitează rar şi, din câte am înţeles, este destul de distant.

Ezio hotărî că sosise momentul să dea cărţile pe faţă.

— Este adevărat, din păcate – am fost... distant.

— Ah, nu! gemu femeia. Tu eşti Ezio! Nu pot să cred! Claudia a spus într-adevăr că aştepta să te întorci. Petrecerea ar fi trebuit să fie o surpriză pentru ea. Promite-mi că nu sufli o vorbă!

— Acum mai bine mi-ai spune cum te numeşti.

— Sigur că da. Sunt Angelina Ceresa. Promite-mi că vei păstra tăcerea.

— Ce-ai putea face ca să mă convingi?

Ea îl privi ştrengăreşte.

— O, îmi trec prin cap câteva lucruri.

— Abia aştept să le aud.

Ajunseseră deja la uşa casei Angelinei. Menajera vârstnică le deschise şi Ezio aşeză lădiţa cu flori pe o bancă de piatră din curtea interioară. Se întoarse apoi spre femeie şi zâmbi.

— Aşadar... mi le spui?

— Mai târziu.

— De ce nu acum?

— Signore, te asigur că aşteptarea va merita din plin.

Niciunul dintre ei nu ştia însă că evenimentele viitoare aveau să-i copleşească şi că nu se vor mai revedea niciodată.

Ezio îşi luă rămas-bun şi, văzând că ziua era pe sfârşite, porni înapoi spre citadelă. Pe când se apropia de grajduri, observă o fetiţă care mergea singură pe mijlocul drumului. Tocmai voia să-i vorbească, când deodată răsunară strigăte disperate şi se auziră tropăiturile ca

nişte tunete ale unor copite de cai. Mai iute ca gândul, Ezio înşfacă fetiţa şi o duse la adăpostul unei firide din zidul unei case. O făcuse la timp, deoarece de după colţ apăru în galop un armăsar de război puternic, complet echipat, dar fără călăreţ. După el, fără să se grăbească, mergând pe jos, venea bătrânul Federico, grăjdarul-şef al lui Mario, pe care Ezio îl recunoscu imediat.

— *Torna qui, maledetto cavallo!* răcni neputincios Federico după calul care deja nu se mai vedea.

Zărindu-l pe Ezio, îi zise:

— Domnule, mă poţi ajuta, rogu-te? Este armăsarul favorit al unchiului dumitale. Tocmai mă pregăteam să-i scot hamurile şi să-l ţesăl, când s-a speriat de ceva – este foarte agitat.

— Nu-ţi face griji, voi încerca să ţi-l aduc înapoi.

— Mulţumesc tare mult, zise Federico ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Sunt prea bătrân pentru aşa ceva.

— Nu-ţi face griji. Rămâi aici şi stai cu ochii pe copila asta – cred că s-a rătăcit.

— Sigur că da.

Ezio porni în fugă după armăsar, pe care-l găsi fără mare greutate. Se domolise şi mânca fân dintr-o căruţă de pe marginea străzii. Necheză uşor la apropierea bărbatului, dar îl recunoscu şi rămase locului. Ezio îi puse palma pe grumaz şi-l mângâie liniştitor, apoi îl luă de căpăstru şi-l duse încetişor înapoi.

Pe drum avu ocazia să facă altă faptă bună, când întâlni o tânără îngrijorată până peste poate, care se dovedi a fi mama fetiţei pierdute. Ezio îi explică ce se întâmplase, având grijă să nu dezvăluie în ce pericol fusese copila. După ce-i spuse unde era fiica ei, tânăra mamă porni în fugă, strigându-şi fetiţa – „Sophia! Sophia!" – şi Ezio auzi un ţipăt de răspuns „Mamma!" După câteva minute, se alătură micului grup şi-i întinse căpăstrul lui Federico, care, mulţumindu-i din nou, îl imploră să nu-i spună nimic lui Mario. Ezio îi făgădui şi Federico plecă spre grajduri cu armăsarul.

Tânăra mai zăbovi însă cu fiica ei, iar Ezio se întoarse către ele zâmbind.

— Fetiţa vrea să-ţi mulţumească, rosti mama.

— Mulţumesc, spuse Sophia ascultătoare, ridicând ochii spre Ezio cu un amestec de admiraţie şi tulburare.

— Pe viitor să stai lângă mama ta, îi spuse el cu blândeţe. Să nu mai pleci aşa, *capisco?*

Fetiţa încuviinţă în tăcere.

— Am fi pierduţi dacă dumneata şi familia dumitale n-aţi avea grijă de noi, signore, zise mama copilului.

— Facem ce putem, replică Ezio, dar se-ntoarse tulburat în citadelă.

Deşi era destul de sigur că se putea ţine ferm pe poziţii, nu aştepta

deloc întâlnirea cu Machiavelli.

Până la întrunire mai era încă destul timp, aşa că, pentru a evita să se mai gândească la direcţia în care se puteau îndrepta discuţiile, precum şi din pură curiozitate, Ezio sui pe metereze pentru a examina îndeaproape noile tunuri de care Mario era atât de mândru. Erau mai multe şi toate arătau minunat. Fuseseră turnate din bronz şi lângă fiecare se afla câte o movilă ordonată de ghiulele din fier. Cel mai mare tun avea ţeava lungă de trei metri, iar unchiul îi spusese că ajungeau la o greutate de aproape nouă mii de kilograme, dar între ele fuseseră intercalate şi culevrine mai uşoare şi mai lesne manevrabile. În turnurile care se înălţau pe ziduri se aflau alte tunuri, mai mici decât culevrinele, pe afeturi din fier turnat, şi falconete uşoare pe cărucioare din lemn.

Ezio se apropie de un grup de soldaţi care se strânseseră în jurul unuia dintre tunurile mari.

— Sunt frumoase afurisitele, rosti el trecându-şi palma peste ornamentele complicate din jurul orificiului pentru aprindere.

— Aşa este, *Messer* Ezio, încuviinţă conducătorul grupului, un plutonier mătăhălos, pe care Asasinul şi-l amintea de la prima lui vizită în Monteriggioni, în tinereţe.

— Am auzit c-aţi făcut instrucţie mai devreme. Pot să-ncerc să trag şi eu?

— Puteţi, sigur că da, dar mai devreme am tras cu cele mici. Astea mari sunt nou-nouţe. Se pare că încă n-am deprins şmecheria încărcării lor, iar maestrul armurier care ar trebui să ne-nveţe a dispărut.

— Nu l-aţi căutat?

— Ba da, domnule, dar până acum n-am avut noroc.

— O să încerc şi eu să dau de el. La urma urmelor, tunurile nu sunt aici doar pentru paradă şi nu se ştie niciodată când aţi putea avea nevoie de ele.

Ezio porni mai departe, continuându-şi turul meterezelor. Nu parcursese mai mult de douăzeci-treizeci de metri, când auzi zgomote puternice dintr-o magazie din lemn ce fusese construită în vârful unuia dintre turnuri. În apropiere se afla o ladă de scule, iar pe măsură ce Ezio se apropia, zgomotele se dovedeau a fi sforăituri.

În magazie era întuneric şi cald şi duhnea îngrozitor a vin stătut. După ce ochii i se acomodară cu lumina slabă, Asasinul distinse silueta unui bărbat voinic, îmbrăcat într-o cămaşă nu prea curată, care zăcea pe un maldăr de paie cu mâinile şi picioarele răşchirate, îl împinse uşor cu vârful piciorului, dar singurul rezultat fu că bărbatul îngăimă ceva, se trezi doar pe jumătate, după care îi întoarse spatele, îndreptându-şi faţa spre perete.

— *Salve, Messer*e, spuse Ezio împingându-l din nou, de data asta mai tare.

Bărbatul întoarse capul şi deschise un ochi.

— Care-i treaba, prietene?

— Avem nevoie de tine să ne arăţi cum funcţionează noile tunuri de pe metereze.

— Nu azi, amice. Mâine la prima oră.

— Eşti prea beat ca să-ţi faci treaba? *Capitano* Mario nu cred că va fi prea încântat dacă o s-audă asta.

— S-a terminat cu munca pe ziua de azi.

— Nu-i chiar aşa târziu. Ştii cât e ceasul?

— Nu. Şi nici nu-mi pasă. Eu fac tunuri, nu ceasuri.

Ezio se lăsase pe vine ca să vorbească cu bărbatul, care la rândul lui se ridicase în capul oaselor şi-l regală acum cu un damf de usturoi şi Montalcino ieftin, după care râgâi puternic.

Ezio se ridică în picioare.

— Vrem ca tunurile acelea să fie pregătite pentru tragere şi avem nevoie de ele acum, spuse Ezio. Vrei să găsesc pe altcineva, mai capabil decât tine?

Armurierul se ridică de pe paie clătinându-se.

— Uşurel, prietene! zise el. Nimeni altul nu pune mâna pe tunurile mele!

Se sprijini de Ezio ca să-şi regăsească echilibrul.

— Nu ştii ce-nseamnă... unii soldaţi n-au nici cel mai mic respect pentru artilerie. Sigur că da, pentru mulţi dintre ei, turnurile sunt chestii noi şi complicate, nu zic ba. Se-aşteaptă ca un tun să funcţioneze ca o vrajă – aşa cum ai pocni din degete! Degeaba-ncerci să scoţi ceva bun din ei.

— Putem vorbi în timp ce mergem? întrebă Ezio. Timpul nu stă-n loc pentru noi.

— Cum spuneam, zise armurierul, ce-avem noi aici sunt chestii de prima mână. Numai lucrurile cele mai bune pentru *Capitano* Mario... dar să ştii că sunt destul de simple. Am pus mâna pe-un model franţuzesc pentru o armă pe care s-o ţii c-o singură mână. Ei o numesc „ucigaşul din fier forjat". Foarte isteţ! Ia gândeşte-te: un tun pe care să-l ţii într-o singură mână. Ăsta-i viitorul, prietene!

Ajunseseră aproape de grupul adunat în jurul tunului nou.

— Puteţi pune capăt căutărilor, anunţă Asasinul voios. Iată-l!

Plutonierul îl privi pe armurier cu ochii mijiţi.

— E-n stare de ceva? întrebă el.

— Poate că acum sunt niţeluş ameţit, replică armurierul, da-n adâncul inimii sunt un om paşnic. În vremurile astea, unicul chip prin care să rămân în viaţă este să-ncurajez războinicul adormit din adâncul meu. De-asta, e datoria mea să beau.

Îl împinse pe plutonier în lături.

— Ia să vedem ce-avem noi aici...

După ce examină câteva clipe tunul, începu să-i mustre pe soldaţi:

— Ce-aţi făcut aici? Aţi umblat la ele, aşa-i? Slavă Domnului că n-aţi tras cu vreunul, fiindcă ne-aţi fi putut omorî pe toţi. Încă nu-s pregătite. Mai întâi trebuie bine curăţate ţevile.

— Cu tine aici, s-ar putea nici să nu mai avem nevoie de tunuri, comentă plutonierul. Ajunge să sufli spre inamic!

Armurierul era însă ocupat să cureţe ţeava cu o vergea şi cu ghemotoace mari de bumbac îmbibat de ulei. După ce termină, se îndreptă de spate şi gemu.

— Asta a fost, rosti el şi se întoarse către Ezio. Pune-i pe băieţi să-l încarce – atâta lucru pot face şi ei, deşi Domnul mi-e martor c-a durat mult pân-au învăţat şi asta – şi poţi trage. Vezi dealul de colo? Am pus pe el nişte ţinte, la aceeaşi înălţime cu tunul. Începe prin a ţinti ceva aflat la aceeaşi înălţime – în felul ăsta, dacă tunul o să explodeze, cel puţin n-o să-ţi zboare şi ţie scăfârlia.

— Foarte încurajator, zise Ezio.

— Fă o încercare, *Messer*. Ăsta-i aprinzătorul.

Ezio puse fitilul în orificiul pentru aprindere. O vreme nu se întâmplă nimic, apoi bărbatul sări îndărăt când tunul se cutremură şi mugi. Văzu apoi că ghiuleaua lui distrusese una dintre ţinte.

— Bine lovit, spuse armurierul. *Perfetto!* Cel puţin mai există cineva aici, în afară de mine, care ştie să tragă.

Ezio le ceru soldaţilor să reîncarce tunul şi trase din nou, dar de data asta dădu greş.

— Nu le poţi avea pe toate, chicoti armurierul. Vino mâine-n zori. Facem iar instrucţie şi-o să ai ocazia să te antrenezi.

— Voi veni, încuviinţă Ezio, neştiind că data următoare avea să tragă cu un tun în toiul unei bătălii adevărate.

Capitolul 5

Când Ezio intră în sala mare a citadelei unchiului său, umbrele serii se îndeseau deja şi slujitorii începuseră să aprindă facle şi lumânări ca să risipească întunericul. Posomoreala amurgului era pe potriva stării tot mai mohorâte a bărbatului, odată cu apropierea întrunirii.

Era atât de pierdut în gânduri, încât la început nici nu remarcă persoana din faţa căminului masiv. Silueta ei subţire, totuşi puternică, părea micuţă pe lângă cariatidele gigantice aflate de-o parte şi de alta a şemineului. De aceea, tresări surprins când femeia se apropie de el şi-i atinse braţul. Dar îndată ce o recunoscu, chipul i se destinse într-o expresie de încântare pură.

— *Buonasera,* Ezio, rosti femeia... cam sfios pentru firea ei, gândi el.

— *Buonasera,* Caterina, îi răspunse şi făcu o plecăciune înaintea contesei de Forli.

Apropierea dintre ei aparţinea trecutului, totuşi niciunul n-o dăduse uitării, iar când ea îi atinse braţul, amândoi – sau cel puţin aşa i se păru lui Ezio – simţiră fiorul momentului.

— Claudia mi-a spus că eşti aici şi abia aşteptam să te revăd, dar...

Bărbatul ezită.

— ... Monteriggioni este departe de Forli şi...

— Nu trebuie să te măguleşti singur, crezând că am bătut atâta drum numai pentru tine, răspunse Caterina cu aceeaşi ascuţime a limbii de altă dată.

Din surâsul ei Ezio putea vedea totuşi că nu vorbise pe de-a întregul serios. În acea clipă înţelese că era încă atras de femeia aceea extrem de independentă şi periculoasă.

— Sunt întotdeauna gata să te slujesc, Madonna, în orice fel aş putea, zise el şi era purul adevăr.

— Unele feluri sunt mai grele decât altele, replică ea, iar de data asta avea ceva dur în tonul vocii.

— Despre ce-i vorba?

— Nu este tocmai simplu, urmă Caterina Sforza. Am venit în căutarea unei alianţe.

— Spune-mi mai multe.

— Ezio, mă tem că misiunea ta încă n-a luat sfârşit. Armatele papale se îndreaptă spre Forli. Domeniul meu este mic, dar, din fericire – sau din nefericire pentru mine – se află într-o regiune de mare importanţă strategică.

— Şi doreşti ajutorul meu?

— Armatele mele sunt slabe... condotierii voştri ar însemna un sprijin important pentru cauza mea.

— Va trebui să discut despre asta cu Mario.

— El nu mă va refuza.

— Nici eu.

— Ajutându-mă pe mine, nu numai că vei face o faptă bună, dar vei lua poziţie împotriva forţelor răului în faţa cărora noi am fost mereu uniţi.

În timp ce ei vorbeau, apăru Mario.

— Ezio, Contessa, ne-am adunat şi aşteptăm, vorbi el, iar chipul îi era neobişnuit de serios.

— Vom mai discuta despre asta, îi spuse Ezio Caterinei. Acum sunt aşteptat la o întrunire convocată de unchiul meu, unde cred că va trebui să dau explicaţii pentru faptele mele. Haide să ne întâlnim după aceea, de acord?

— Întrunirea mă priveşte şi pe mine, spuse Caterina. Vom merge împreună.

Capitolul 6

Încăperea îi era foarte familiară lui Ezio. Pe peretele interior, acum expus, erau aranjate în ordine paginile Marelui Codex. Masa, de obicei acoperită de hărţi, era liberă, iar în jurul ei, pe jilţuri din lemn întunecat cu spătare drepte şi rigide, stăteau membrii Frăţiei Asasinilor ce se adunaseră la Monteriggioni alături de cei din familia Auditore care-i cunoşteau cauza. Mario stătea la biroul lui, iar la un capăt se afla bărbatul sever cu veşminte închise la culoare, cu chip încă tânăr, dar cu riduri adânci de concentrare săpate pe frunte. Acesta devenise unul dintre asociaţii cei mai apropiaţi ai lui Ezio şi în acelaşi timp unul dintre criticii lui cei mai nemiloşi: Niccolò Machiavelli. Cei doi se salutară înclinând din cap, apoi Ezio se apropie de Claudia şi de mama lui, Maria Auditore, conducătoarea familiei după moartea tatălui său. Maria îl îmbrăţişă strâns pe unicul ei fiu rămas în viaţă, de parcă însăşi viaţa ei ar fi depins de îmbrăţişarea aceea, şi-l privi cu ochi strălucitori când el i se desprinse din braţe şi se aşeză lângă Caterina, în faţa lui Machiavelli, care acum se ridică şi-l privi întrebător. În mod clar, de data asta nu avea să existe un prolog politicos.

— Mai întâi de toate, poate că-ţi datorez scuze, începu Machiavelli. Eu nu am fost în criptă şi probleme urgente m-au chemat la Florenţa înainte să pot analiza cu adevărat cele întâmplate acolo. Mario ne-a oferit relatarea lui, însă numai versiunea ta poate fi completă.

Ezio se ridică şi începu simplu şi direct.

— Am intrat în Vatican, unde l-am întâlnit pe Rodrigo Borgia, papa Alexandru al VI-lea, şi l-am înfruntat. El deţinea una dintre Părţile Edenului, Cârja, şi a folosit-o împotriva mea. Am izbutit să-l învingă şi, folosind puterile combinate ale Mărului şi Cârjei, am pătruns în cripta secretă, iar pe el l-am lăsat afară. Era deznădăjduit şi m-a implorat să-l ucid, dar n-am făcut-o.

Se opri din povestit.

— Apoi? îl îndemnă Machiavelli, în vreme ce toţi ceilalţi aşteptau în tăcere.

— În criptă am văzut multe lucruri ciudate... lucruri de neînchipuit în lumea noastră.

Vizibil tulburat, Ezio se strădui să continue pe ton egal.

— Mi-a apărut apoi o viziune a zeiţei Minerva. Mi-a vorbit despre o tragedie teribilă ce se va abate asupra omenirii în viitor, dar a amintit, de asemenea, despre nişte temple uitate care ar putea, dacă vor fi găsite, să ne ajute şi să ne conducă spre un soi de mântuire. A părut să invoce un duh care avea o legătură strânsă cu mine, dar nu pot spune care este aceasta. După ce şi-a încheiat avertizările şi prezicerile, zeiţa a dispărut. Când am ieşit, l-am văzut pe Papă murind... sau aşa am

crezut; părea că înghiţise otravă. Puţin mai târziu, ceva m-a îndemnat să revin acolo. Am luat Mărul, însă Cârja, care ar fi putut fi altă Parte a Edenului, a fost înghiţită de pământ. M-am bucurat, fiindcă Mărul în sine, pe care i l-am încredinţat lui Mario să-l păstreze, este deja o responsabilitate destul de mare pentru mine.

— Uimitor! strigă Caterina.

— Nu-mi pot închipui asemenea minuni, adăugă Claudia.

— Prin urmare, rosti Machiavelli sec, în criptă nu se afla arma teribilă de care ne-am temut, sau cel puţin Templierii nu au pus mâna pe ea. Măcar asta este o veste bună.

— Dar cum era zeiţa... Minerva? întrebă Claudia. Arăta... ca noi?

— Înfăţişarea ei, răspunse Ezio, era omenească şi în acelaşi timp mai presus ca a oamenilor. Potrivit spuselor ei, aparţine unei rase mai vechi şi mai măreţe decât a oamenilor. Restul semenilor ei au murit cu veacuri în urmă şi ea aştepta de mult timp clipa întâlnirii. Aş vrea să pot descrie în cuvinte lucrurile magice pe care le-a făcut.

— Ce sunt templele acelea despre care a vorbit? interveni Mario.

— Nu ştiu.

— Minerva a spus c-ar trebui să le căutăm? Cum putem şti ce anume să căutăm?

— Poate c-ar trebui... poate că tocmai căutarea ne va arăta calea.

— Trebuie să pornim în căutarea lor, spuse apăsat Machiavelli, însă mai întâi trebuie să ne croim cale liberă. Spune-ne despre Papă. Ziceai că n-a murit?

— Când m-am întors în criptă, mantia papală zăcea pe podeaua capelei. Papa dispăruse.

— A făcut vreo promisiune? A dovedit căinţă?

— Niciuna, nici alta. Dorea numai să obţină puterea. Când a văzut că nu va izbuti, s-a prăbuşit.

— Iar tu l-ai lăsat să moară de propria-i mână.

— Nu doream să fiu eu cel care-l ucide.

— Ar fi trebuit s-o faci.

— Nu mă aflu aici ca să polemizez în privinţa trecutului, îmi susţin hotărârea pe care am luat-o. Să discutăm despre viitor acum. Despre ce trebuie să facem.

— Acţiunile noastre au devenit mult mai urgente din cauza eşecului tău de a-l omorî pe conducătorul Templierilor când ai avut ocazia.

Machiavelli inspiră adânc, apoi se relaxă puţin.

— În regulă. Ezio, ştii bine stima pe care o avem toţi faţă de tine. N-am fi ajuns niciodată atât de departe fără cei douăzeci de ani de devotament pe care i-ai arătat faţă de Frăţia Asasinilor şi de Crezul nostru. Iar o parte din mine te admiră că nu ai ucis atunci când ai apreciat că era inutil. Ai respectat codul onoarei noastre, însă ai judecat greşit, prietene, şi asta înseamnă că ne aşteaptă o misiune

urgentă şi periculoasă.

Făcu o pauză şi-i privi cu atenţie pe cei din încăpere cu ochii lui de şoim, după care adăugă:

— Iscoadele noastre din Roma au raportat că ameninţarea prezentată de Rodrigo s-a redus într-adevăr. Cel puţin în spirit, el nu mai este acelaşi om. Se spune că este mai puţin periculos să te lupţi cu puiul unui leu decât cu un leu bătrân, aflat pe moarte, dar în cazul lui Borgia zicala aceasta nu se confirmă. Cesare, fiul lui Rodrigo, este cel cu care va trebui să ne înfruntăm de acum. Având la dispoziţie averea uriaşă pe care familia lui a acumulat-o prin mijloace curate şi necurate... dar mai cu seamă necurate – Machiavelli îşi îngădui un surâs ironic –, el conduce o armată mare de soldaţi bine instruiţi cu care intenţionează să cucerească toată Italia, întreaga peninsulă, şi nu are de gând să se oprească la hotarele Regatului de Neapole.

— N-ar cuteza niciodată... şi nici n-ar putea! tună Mario.

— Ba ar cuteza şi ar putea, răspunse apăsat Machiavelli. Ticăloşia lui nu cunoaşte limite şi este un Templier tot atât de dedicat pe cât a fost şi tatăl lui, însă în acelaşi timp este un soldat nemilos. A dorit dintotdeauna să îmbrăţişeze cariera armelor, chiar şi după ce tatăl lui l-a numit cardinal de Valencia, pe când avea doar şaptesprezece ani. Aşa cum ştim, a renunţat la poziţia aceea – fiind primul cardinal din istoria Bisericii care a făcut asta. Familia Borgia ne tratează ţara şi Vaticanul ca pe propriul lor fief. Acum planul lui Cesare este să zdrobească mai întâi partea de miazănoapte, să cucerească Romagna şi să izoleze Veneţia. Intenţionează, de asemenea, să-i distrugă pe toţi Asasinii rămaşi, deoarece ştie că, până la urmă, noi suntem singurii care-l putem opri. *„Aut Cesar, Aut Nihil”* este motoul lui, „Ori sunteţi alături de mine, ori muriţi”. Şi să ştiţi că sunt de părere că acest nebun chiar crede asta.

— Unchiul meu a amintit de o soră, spuse Ezio.

— Da, zise Machiavelli întorcându-se spre el, Lucrezia. Ea şi Cesare sunt... cum să spun? Foarte apropiaţi. Întreaga lor familie este foarte apropiată; când nu-i ucid pe ceilalţi fraţi şi surori, soţi şi neveste, pe toţi cei despre care cred că le stau în cale, ei se... împerechează unii cu alţii.

Maria Auditore nu-şi putu înăbuşi un strigăt de dezgust.

— Trebuie să ne apropiem de ei, continuă Machiavelli, cu toată grija cu care ne-am apropia de un cuib de vipere. Şi numai Dumnezeu ştie unde şi cât de curând vor lovi.

Se opri şi bău jumătate dintr-o cupă cu vin.

— Iar acum, Mario, vă părăsesc. Ezio, sunt convins că noi ne vom reîntâlni în curând.

— Pleci chiar în seara asta?

— Timpul este cel mai preţios, bunule Mario. Plec imediat spre

Roma. Rămas-bun!

După ieşirea lui Machiavelli, sala se cufundă în tăcere. După o pauză lungă, Ezio rosti amar:

— Machiavelli mă-nvinuieşte că nu l-am ucis pe Rodrigo când mi s-a ivit ocazia. Toţi mă-nvinuiţi pentru asta, adăugă el aruncând o privire în jur.

— Oricare dintre noi ar fi putut lua decizia pe care ai luat-o tu, replică mama lui. Ai fost sigur că Papa era pe moarte.

Mario se ridică, se apropie de el şi-l cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Machiavelli îţi cunoaşte valoarea, ca noi toţi. Şi chiar dacă Papa ar fi fost înlăturat din drum, noi tot am fi avut de-a face cu progeniturile lui.

— Dar dacă i-aş fi retezat capul, trupul i-ar mai fi putut supravieţui?

— Ezio, trebuie să luăm lucrurile aşa cum sunt, nu cum ar fi putut să fie.

Mario îl bătu cu palma pe spate.

— Iar acum, fiindcă mâine ne aşteaptă o zi grea, propun să cinăm şi să ne retragem mai devreme la culcare.

Ochii Caterinei îi întâlniră pe ai lui Ezio. Oare îşi imaginase sau chiar zărise acolo un licăr de pasiune? În sinea lui, ridică din umeri. Poate că doar îşi imaginase.

Capitolul 7

Ezio mâncă frugal – doar *pollo ripieno* cu legume la grătar – şi bău un pahar de Chianti îndoit cu apă. În timpul cinei, mesenii nu conversară prea mult, iar el răspunse politicos, deşi laconic, întrebărilor necontenite ale mamei. Se simţea foarte obosit după încordarea acumulată în aşteptarea întrunirii, tensiune care acum se destrăma. De când părăsise Roma nu prea avusese ocazia să se odihnească şi părea că avea să treacă încă şi mai mult timp înainte de a-şi putea realiza mult râvnitul vis de a petrece o vreme în vechea reşedinţă din Florenţa, citind şi plimbându-se pe dealurile line din jur.

De îndată ce se ivi ocazia de a se retrage politicos, bărbatul îşi ceru scuze şi porni spre iatacul său, o odaie mare, tăcută şi slab luminată de la etaj, cu vedere spre peisajul rural, nu spre oraş. După ce ajunse acolo şi-i făcu semn slujitorului să plece, se eliberă de toată tensiunea care-l susţinuse pe durata zilei; corpul i se înmuie, umerii i se gârboviră şi pasul îi încetini. Mişcările îi erau lente şi greoaie. Traversă camera spre locul unde slujitorul îi pregătise deja baia. Îşi scoase cizmele, se dezbrăcă şi, rămas în pielea goală, se opri pentru o clipă cu veşmintele în mână înaintea unei oglinzi înalte, aflate lângă cada din aramă. Îşi privi trupul cu ochi obosiţi. Unde se duseseră ultimele patru decenii, atât de lungi? Îşi îndreptă spinarea. Era mai în vârstă, chiar mai puternic, cu siguranţă mai înţelept, dar nu putea ignora oboseala profundă pe care o simţea.

Îşi azvârli hainele pe pat, sub care, într-un cufăr din lemn de ulm zăvorât, se aflau armele secrete din Codex pe care i le făurise Leonardo da Vinci. Avea să le cerceteze dimineaţa la prima oră, după consiliul de război pe care urma să-l aibă cu Mario. Pumnalul secret original nu-l părăsise niciodată, decât când se dezbrăca, şi chiar şi atunci îl ţinea la îndemână, îl purta întotdeauna cu el; devenise parte din trupul lui.

Răsuflând uşurat, Ezio se lăsă să alunece în cadă. Cufundat până la gât în apa fierbinte, inspiră aburii uşor înmiresmaţi, închise ochii şi expiră prelung, lent, destins. În sfârşit se putea bucura de tihnă. Ar fi fost bine să profite din plin de cele câteva ore de odihnă.

Tocmai aţipise şi începuse să viseze, când îl trezi un zgomot extrem de slab – uşa care se deschisese şi se închisese îndărătul tapiseriilor grele ce atârnau pe ea. Deveni imediat vigilent, aidoma unui animal sălbatic. Fără zgomot, mâna lui căută pumnalul şi, dintr-o singură mişcare îndelung practicată, îl fixă de încheietură. După care se răsuci lin şi se ridică în picioare în cadă, pregătit de acţiune, cu privirea spre uşă.

— Ia te uită, rosti Caterina surâzând larg pe măsură ce se apropia. Se pare că trecerea anilor nu ţi-a micşorat nimic.

— Ai un avantaj faţă de mine, Contessa, zâmbi el. Eşti complet îmbrăcată.

— Mă gândesc că putem face ceva pentru a schimba situaţia, dar aştept.

— Ce anume?

— Aştept să spui că, de fapt, nu trebuie să vezi cu ochii tăi. Să spui că eşti sigur, chiar şi fără să-mi vezi goliciunea trupului, că Natura a fost la fel de binevoitoare cu mine, dacă nu chiar mai mult, pe cât a fost cu tine.

Zâmbetul i se lărgi, văzând nedumerirea lui Ezio.

— Dar îmi amintesc că nu te-ai priceput niciodată să faci complimente la fel de bine pe cât te pricepi să scapi lumea de Templieri.

— Vino-ncoace!

Bărbatul o trase spre el, prinzând-o de cingătoarea rochiei, iar degetele ei se îndreptară mai întâi către pumnal, desprinzându-l, apoi către şireturile corsajului. Câteva secunde mai târziu, Ezio o ridică în cadă cu el, buzele li se lipiră, iar ei se îmbrăţişară.

Nu zăboviră mult în cadă; ieşiră destul de repede şi se şterseră unul pe altul cu prosoapele aspre de in lăsate de slujitor. Caterina adusese un şip cu ulei aromat de masaj şi-l scoase acum dintr-un buzunăraş al rochiei.

— Întinde-te pe pat, zise ea. Vreau să fiu sigură că eşti cu adevărat pregătit pentru mine.

— Cred că poţi vedea că sunt deja.

— Fă-mi plăcerea asta. Îţi va face şi ţie plăcere.

Ezio surâse. Tratamentul ăsta era mai bun decât somnul. Somnul putea să mai aştepte.

Ezio se văzu nevoit să aştepte trei ore înainte să se lase în voia somnului, după care Caterina i se ghemui în braţe. Adormi înaintea lui şi Ezio o privi o vreme. Natura fusese într-adevăr binevoitoare cu ea. Trupul zvelt, cu linii curbe, şolduri înguste, umeri laţi şi sâni mici, dar perfecţi, continua să fie al unei tinere de douăzeci de ani, iar părul ei roşcat şi frumos, care-i gâdila pieptul când îşi lăsa capul pe el, avea acelaşi parfum care-l înnebunise cu mulţi ani în urmă. O dată sau de două ori în toiul nopţii, se trezi şi văzu că se îndepărtase de ea, iar când o luă din nou în braţe, Caterina se cuibări la pieptul lui fără să se trezească, suspinând încetişor, fericită şi încleştându-şi degetele în jurul braţului său. Mai târziu Ezio avea să se întrebe dacă nu cumva aceea fusese cea mai bună noapte de dragoste din viaţa lui.

Dormiră până târziu, desigur, însă Ezio nu voia să renunţe la încă o partidă de amor în favoarea instrucţiilor de artilerie, deşi o parte a conştiinţei îl mustra pentru asta. Auzea în depărtare, vag, zgomote de marş – zăngănitul echipamentelor unor bărbaţi care mărşăluiau

rapid – şi răcnete de comenzi, urmate de bubuiturile tunurilor.

— Se fac exerciţii cu tunurile cele noi, explică el când Caterina se opri o clipă şi-l privi întrebător. Manevre... Mario nu umblă cu jumătăţi de măsură.

Draperiile de brocart gros de la ferestre împiedicau pătrunderea luminii şi iatacul rămase învăluit într-o penumbră confortabilă; niciun slujitor nu veni să-i tulbure. În scurt timp, gemetele de plăcere ale Caterinei erau singurele sunete pe care Ezio le mai putea auzi. Palmele lui se încleştară în jurul feselor ei ferme, iar ea îl trăgea cu insistenţă mai aproape, când îi întrerupse altceva decât bubuirile tunurilor.

Pe neaşteptate, tihna şi atmosfera plăcută a iatacului fură spulberate. Cu o detunătură asurzitoare, ferestrele dispărură odată cu o parte a peretelui din piatră şi o ghiulea uriaşă pătrunse înăuntru, aterizând, fierbinte, la numai câţiva centimetri de pat. Podeaua se încovoie sub greutatea ei.

Instinctiv, Ezio se aruncase protector peste Caterina şi în clipa aceea din iubiţi se transformară în profesionişti şi camarazi; dacă doreau să rămână amanţi, mai întâi trebuiau să supravieţuiască.

Săriră din pat şi se îmbrăcară iute. Ezio observă că, pe lângă şipul cu încântătorul ulei, Caterina avea şi un foarte util pumnal cu lamă zimţată.

— Ce dracu'! răcni el.

— Du-te şi caută-l pe Mario, zise Caterina pe un ton apăsat.

Altă ghiulea îi urmă primei, rupând grinzile din lemn de deasupra patului pe care abia îl părăsiseră şi preschimbându-le în surcele.

— Trupele mele sunt în curtea principală, adăugă femeia. O să le caut şi-o să ocolim citadela prin spate, ca să încercăm să-i luăm prin învăluire. Spune-i lui Mario că asta am hotărât.

— Mulţumesc, zise Ezio. Fii prudentă!

— Aş fi preferat să fi avut timp să-mi schimb hainele, râse ea. Data viitoare ar fi mai bine să tragem la un *albergo,* nu crezi?

— Mai bine să ne-asigurăm naibii că va exista o dată viitoare, zise bărbatul râzând neliniştit, în timp ce îşi prindea sabia la şold.

— Să fii sigur! *Arrivederci!* strigă Caterina şi ieşi în fugă din iatac, fără să uite să-i trimită o sărutare din vârful degetelor.

Ezio privi rămăşiţele patului. Armele din Codex – pumnalul dublu, pumnalul cu otravă şi pistoletul – erau îngropate sub ele, mai mult ca sigur distruse. Cel puţin îi mai rămăsese pumnalul secret. Nu avea cum să-l uite nici chiar *in extremis* – era moştenirea lăsată de tatăl lui asasinat.

Capitolul 8

Nu ştia ce oră era, însă experienţa îi spunea că atacurile erau lansate de obicei în zori, când victimele erau încă buimace şi-şi alungau somnul din ochii împăienjeniţi. Avea noroc că datorită antrenamentelor se bucura, chiar şi după ce împlinise vârsta de patruzeci de ani, de atenţia şi agilitatea unei pisici sălbatice.

Ieşi din clădire şi se sui pe metereze, cercetând împrejurimile. Multe cartiere din oraşul aflat mai jos erau în flăcări. Văzu că ardea atât prăvălia croitorului, cât şi casa Angelinei. Pentru biata Claudia n-avea să mai fie nicio petrecere în seara aceea.

Se feri instinctiv când o altă ghiulea izbi un crenel. Pentru numele Domnului, oare ce tunuri aduseseră atacatorii lor? Cum puteau reîncărca şi trage atât de rapid? Şi cine era în spatele acestui asalt?

Prin fum şi praf, îl zări pe Mario, care ocolea zidurile prăbuşite îndreptându-se către el. Ezio sări de pe meterez, ateriză ghemuit şi alergă spre el.

— Unchiule! *Che diavolo...?*

Mario scuipă dezgustat.

— Familia Borgia! Ne-au luat prin surprindere.

— *Fottere!*

— L-am subestimat pe Cesare. Probabil că a sosit dinspre răsărit în timpul nopţii.

— Ce facem acum?

— Principalul este să-i evacuăm pe orăşeni – cei care mai sunt în viaţă. Iar până atunci trebuie să-i ţinem în loc pe atacatori. Dacă vor cuceri oraşul, îi vor ucide pe toţi cei dinăuntru: în ochii lor, locuitorii din Monteriggioni sunt fie Asasini, fie complici ai Asasinilor.

— Ştiu drumul de ieşire. Lasă asta-n seama mea.

— Mulţumesc. Eu o să-i mobilizez pe apărători şi-o să le pun la îndemână tot ce avem. Eu zic să pornim atacul fără întârziere, adăugă Mario după o pauză scurtă. Tu du-te pe metereze şi foloseşte tunul.

— Şi tu?

— O să conduc un atac frontal. Să le dăm ticăloşilor ce merită!

— Caterina va-ncerca să-i ia prin învăluire.

— Grozav! Atunci chiar avem o şansă. Haide, grăbeşte-te!

— Stai!

— Ce este?

— Unde-i Mărul? întrebă Ezio cu glas scăzut.

Nu-i spusese unchiului său că armele Codexului fuseseră distruse de una dintre ghiulele. În sinea lui se ruga ca, prin vreun miracol, drumul să i se încrucişeze din nou cu al lui Leonardo, fiindcă nu se îndoia că maestrul tuturor artelor şi ştiinţelor l-ar fi ajutat să le reconstruiască la nevoie. Până atunci, mai avea pumnalul secret şi era la rându-i

cunoscător în luptele cu arme tradiţionale.

— Mărul e-n siguranţă, îl linişti Mario. Du-te acum! Şi dacă vezi că oamenii lui Borgia au cea mai mică şansă de a străpunge zidurile, treci imediat la evacuarea oraşului. Ai înţeles?

— *Si, zio mio.*

Mario îşi puse palmele pe umerii lui şi-l privi cu gravitate câteva clipe.

— Soarta noastră, rosti el, se află doar parţial în mâinile noastre. Noi putem controla doar o parte din ea. Dar să nu uiţi niciodată – niciodată, nepoate! – că indiferent ce se va întâmpla azi cu mine sau cu tine, nu există nici măcar un fulg pierdut de vreo vrabie care să nu fi căzut atins de degetul Domnului.

— Am înţeles, *Capitano*.

După un scurt moment de tăcere, Mario îi întinse mâna.

— *In siemeper la vittoria!*

Ezio prinse mâna unchiului său şi o strânse cu putere.

— *In sieme!*

Când Mario se întoarse să plece, Ezio rosti:

— Ai grijă, *Capitano*.

Mario încuviinţă încruntat.

— O să mă străduiesc. Iar tu, ia calul meu cel mai bun şi du-te iute la zidurile exterioare.

Îşi trase apoi sabia din teacă şi, cu un răcnet asurzitor de încurajare către oamenii săi, se năpusti spre duşman.

Ezio privi în urma lui o clipă, după care o luă la fugă către grajd, unde aştepta grăjdarul bătrân căruia îi prinsese calul nărăvaş cu o zi înainte. Roibul uriaş era înşeuat şi pregătit.

— Maestro Mario a trimis deja ordinul, zise grăjdarul. Poate că nu mai am sprinteneala tinereţii, dar nimeni nu m-ar putea acuza că nu-mi fac treaba. *Ma attenzione,* armăsarul ăsta-i tare năbădăios!

— Ieri l-am strunit. Azi mă va recunoaşte.

— Asta-i adevărat. *Buona fortuna!* Toţi depindem de dumneata.

Ezio sui în şa şi dădu pinteni calului spre zidurile exterioare. Trecu în galop prin oraşul deja devastat. Croitorul zăcea mort şi mutilat în faţa prăvăliei lui – oare ce rău făcuse omul acesta cuiva vreodată? Iar Angelina plângea în hohote înaintea casei ei arse din temelii; ea cu ce se făcea vinovată?

Ăsta era războiul – brutal şi crud, ticălos şi prostesc. Bărbatul simţea cum îl năpădea furia.

Libertate, milă şi iubire, acestea erau singurele lucruri pentru care merita să lupţi şi să ucizi, şi tot ele erau elementele pe care se întemeia Crezul Asasinilor. Frăţia.

Continuându-şi drumul, Ezio văzu şi alte scene teribile. Bidiviul îl purta prin oraşul care ardea, iar înjur erau doar distrugere şi haos.

— Copiii mei! Unde-s copiii mei?! ţipa o tânără mamă, pe lângă care trecu fără s-o poată ajuta.

— Strânge tot ce poţi şi să fugim de aici! răsună glasul unui bărbat.

— Doamne Dumnezeule, piciorul meu! Ghiuleaua mi-a sfârtecat piciorul! urla altcineva.

— Cum scăpăm de-aici? ţipau mai mulţi oameni, fugind de colo-colo îngroziţi.

— Unde-i mămica mea? *Mamma! Mamma!* se auzi glăsciorul unui copil. Ezio era nevoit să-şi împietrească inima. Nu putea să salveze câte un singur om – nu era timp pentru asta –, dar dacă ar fi putut organiza o apărare corespunzătoare, numărul celor salvaţi ar fi fost mai mare decât al victimelor.

— *Aiuto! Aiuto!* ţipa o adolescentă prinsă de soldaţii Borgia care o trântiseră la pământ s-o batjocorească.

Ezio îşi continuă drumul cu chipul întunecat. Avea să-i ucidă. Avea să-i ucidă pe toţi, dacă putea. Cine era acest Cesare Borgia fără inimă? Putea el să fie mai rău decât Papa? Putea oare să existe un Templier mai ticălos?

— Apă! Apă! Aduceţi apă! răcnea disperat un bărbat. Arde totul!

— Unde eşti, Doamne Dumnezeule, te implor! Unde eşti, Marcello? plângea o femeie.

Ezio merse mai departe, strângând din dinţi, însă ţipetele după ajutor continuau să-i răsune în urechi.

— *Come usciamo di qui!*

— Fugiţi! Fugiţi!

Vocile se înălţau şi coborau pe fundalul canonadei. Auzea ţipete şi suspine, implorări disperate pentru ajutor, pentru o cale de a fugi din oraşul năpăstuit asupra căruia nemiloşii soldaţi ai lui Borgia dezlănţuiseră infernul.

„Te rog, Doamne”, gândi Ezio, „fă să nu străpungă zidurile înainte să tragem şi noi cu tunurile!” Deşi distingea exploziile proiectilelor lansate de tunurile uşoare şi falconetele apărătorilor, încă nu auzea bubuiturile tunului greu pe care-l văzuse în ziua anterioară, singurul care ar fi putut distruge uriaşele turnuri de asalt din lemn pe care atacatorii le împingeau către zidurile oraşului.

Îşi îndemnă roibul în sus pe rampa către ziduri şi sări din şa când ajunse în locul unde-l văzuse pentru ultima oară pe maestrul armurier beţiv, lângă tunul lung de trei metri. Era perfect treaz acum şi-i direcţiona pe artilerişti să îndrepte ţeava spre un turn pe care atacatorii lor, excelent instruiţi, îl împingeau lent, dar sigur, spre metereze. Ezio văzu că vârful turnului de asalt era la aceeaşi înălţime cu crenelurile zidurilor oraşului.

— Nenorociţii! murmură el în barbă.

Dar cum ar fi putut cineva să prevadă viteza şi – până şi Ezio

trebuia să recunoască asta – perfecţiunea desăvârşită a atacului?

— Foc! răcni plutonierul veteran, care comanda primul tun mare.

Tunul bubui şi reculă violent, dar ghiuleaua rată ţinta, abia atingând în treacăt un colţ al acoperişului turnului de asalt.

— Încercaţi să nimeriţi blestematele de turnuri, idioţilor! urlă plutonierul.

— Mai avem nevoie de muniţii, domnule!

— Atunci coboară iute la magazie! Priviţi! Atacă poarta!

Alt tun mugi şi scuipă foc, iar Ezio fu încântat să vadă un grup de atacatori striviţi şi transformaţi într-un terci de sânge şi oase.

— Încărcaţi! răcni plutonierul. Trageţi din nou, dar numai la comanda mea.

— Aşteptaţi să se mai apropie turnul, ordonă Ezio, apoi ochiţi la baza lui. Asta îl va răsturna cu totul. Arbaletrierii noştri îi pot ucide după aceea pe supravieţuitori.

— Da, domnule.

Armurierul se apropie de Ezio.

— Învеţi iute tactica, îi zise el.

— Este o chestiune de instinct.

— Instinctul bun preţuieşte cât o sută de oameni în luptă, încuviinţă armurierul. Dar n-ai venit la instrucţiile de tragere de azi-dimineaţă, iar pentru asta nu există scuze.

— Dar tu? replică Ezio.

— Haide, rânji armurierul, mai avem un tun mare, care acoperă flancul stâng, însă comandantul lui a fost lovit drept în frunte de o săgeată de arbaletă. A murit înainte să cadă la pământ. Preia dumneata comanda servanţilor. Treaba mea de acum este să mă asigur că niciuna dintre ţevi nu se încinge prea tare sau crapă.

— Bine.

— Ai însă grijă cum ocheşti. Soldaţii prietenei dumitale sunt acolo şi se luptă cu mercenarii Borgia. Nu cred că vrei să-i omori.

— Care prietenă?

Armurierul îi făcu cu ochiul.

— Te rog! Oraşul ăsta-i tare mic.

Ezio se îndreptă grăbit spre al doilea tun mare. Un servant turna apă pe ţeavă, ca s-o răcească după ce trăsese, iar altul încărca tunul, turnând praf de puşcă bine îndesat, urmat de o ghiulea de oţel de douăzeci şi cinci de kilograme. Al treilea servant pregătea fitilul, aprinzându-l la ambele capete, astfel încât să nu existe nicio întârziere dacă un capăt se stingea accidental.

— Să-i dăm drumul, rosti Ezio când ajunse lângă el.

— *Signore!*

Asasinul cercetă câmpul care se întindea dincolo de zid. Iarba verde era împroşcată cu sânge, iar soldaţii căzuţi zăceau risipiţi printre

snopii de grâu. Putea zări culorile galben, negru şi albastru ale uniformelor oamenilor Caterinei, amestecate printre cele ciclamen cu galben ale tunicilor Borgia.

— Tunurile mai mici să-i ochească pe soldaţi! ordonă el. Să ţintească uniformele mov cu galben. Iar acum să-ndreptăm tunul ăsta spre turnul de asalt de acolo. S-a apropiat periculos de mult. Trebuie să-l doborâm!

Servanţii răsuciră tunul şi-i coborâră ţeava, îndreptând-o spre baza turnului, care ajunsese la mai puţin de cincizeci de metri de ziduri.

Ezio era concentrat asupra ochirii, când un tun uşor din apropiere fu lovit în plin şi explodă, împrăştiind în toate direcţiile bucăţi de bronz incandescente. Tunarului său principal, care se afla la niciun metru depărtare, îi fu retezat capul. Din trupul prăbuşit al soldatului sângele se revărsa ca dintr-o fântână arteziană. Izul pătrunzător de carne arsă umplu nările lui Ezio, care luă imediat locul celui ucis.

— Ţineţi-vă cumpătul! strigă el spre restul servanţilor.

Privi prin cătare mijind ochii.

— Atenţie... şi... foc!

Tunul bubui, iar Ezio sări în lateral şi privi ghiuleaua izbind drept în baza turnului. Oare acea singură lovitură fusese îndeajuns? Turnul se înclină periculos de mult, păru să-şi revină, apoi – Dumnezeule! – se izbi de pământ aproape cu încetinitorul, azvârlind hăt departe pe unii dintre soldaţii dinăuntru şi strivindu-i pe alţii. Zbieretele catârilor răniţi care-l trăseseră se adăugară cacofoniei urletelor de panică şi moarte ce însoţeau toate bătăliile. Ezio privea cum trupele Caterinei înaintau iute pentru a-i lichida pe supravieţuitorii Borgia răniţi şi buimăciţi. Contesa însăşi se afla în frunte cu platoşa argintie scânteind în razele reci ale soarelui. Ezio o zări înfigându-şi sabia în ochiul drept al unui căpitan, străpungându-i craniul. Corpul inamicului se zvârcoli câteva clipe în agonia morţii, încercând zadarnic să prindă cu mâinile lama şi s-o smulgă.

Nu avea totuşi timp să se bucure de triumf sau să se culce pe laurii izbânzii. Privind peste metereze, văzu că soldaţii Borgia aduceau berbeci masivi la poarta principală şi auzi în acelaşi timp strigătul de avertisment al Caterinei. „Vom trimite o mie de oameni la Forli ca s-o ajute împotriva ticălosului de Cesare”, îşi promise el în gând.

— Dacă reuşesc să intre, ne omoară pe toţi, rosti un glas lângă el.

Se întoarse şi-l văzu pe bătrânul plutonier. Îşi pierduse coiful şi avea o rană urâtă la cap, care-i sângera.

— Trebuie să evacuăm locuitorii oraşului. Imediat.

— Unii au reuşit deja să fugă, dar cei care nu se pot descurca singuri sunt prinşi în capcană.

— Mă ocup eu, rosti Ezio amintindu-şi rugămintea lui Mario. Preia comanda aici, Ruggiero. Priveşte! Au adus un turn chiar lângă

creneluri! Soldaţii lor suie pe ziduri! Trimite imediat nişte oameni înainte să pierdem locul ăla!

— Da, domnule!

Răcnind ordine, plutonierul porni imediat în fruntea unui grup care se adunase iute la comanda lui şi care, în câteva secunde, era încleştat în luptă corp la corp cu periculoşii mercenari Borgia.

Cu sabia în mână, lovind în dreapta şi-n stânga, Ezio trecu pe lângă atacatori şi coborî în oraş. Organiză iute un grup din soldaţii Caterinei, care fuseseră siliţi să revină între ziduri când sorţii bătăliei se întorseseră iarăşi în favoarea lui Borgia, şi se strădui pe cât putu mai bine să-i strângă pe locuitorii aflaţi în pericol şi să-i îndrume spre citadelă, unde erau mai în siguranţă. Între timp, i se alătură şi Caterina.

— Ce veşti ai? o întrebă el.

— Proaste. Au spart poarta principală şi intră în oraş.

— Atunci nu mai avem nicio clipă de pierdut. Trebuie să ne retragem în citadelă.

— O să-mi adun restul trupelor.

— Veniţi cât puteţi de repede. L-ai văzut cumva pe Mario?

— Lupta în afara zidurilor.

— Şi ceilalţi?

— Mama şi sora ta sunt deja în citadelă. Ele i-au condus pe oameni prin tunelul ce duce spre miazănoapte, dincolo de ziduri, unde vor fi în siguranţă.

— Bun. Trebuie să mă duc la ele. Vino şi tu cât poţi de repede. Va trebui să ne retragem.

— Ucideţi-i pe toţi! urlă un sergent Borgia, care apăru de după un colţ în fruntea unui grup mic de soldaţi.

Toţi aveau în mâini săbii însângerate, iar unul ţinea o lance în care înfipsese capul unei femei. Ezio simţi cum i se usucă gâtlejul când recunoscu chipul – era Angelina. Cu un urlet, se năpusti asupra mercenarilor.

Unul singur împotriva a şase nu însemna nimic pentru Asasin. Spintecând şi împungând, în câteva clipe se afla, gâfâind, în mijlocul unui cerc de bărbaţi schilodiţi şi pe moarte.

Vălul sângeriu al furiei i se ridică de pe ochi. Caterina dispăruse. Ştergându-şi faţa de sudoare, sânge şi murdărie, Ezio se-ntoarse în citadelă şi le spuse străjerilor de la porţi să le deschidă doar pentru Caterina şi unchiul lui. Urcă apoi în turnul interior şi privi oraşul incendiat.

Cu excepţia trosnetelor flăcărilor şi a gemetelor izolate ale răniţilor şi muribunzilor, se lăsase o tăcere rău prevestitoare.

Capitolul 9

Liniştea nu dură însă mult. În timp ce Ezio verifica dacă tunurile de pe metereze erau corect aliniate şi încărcate, o explozie puternică aruncă în aer porţile masive din lemn ale citadelei, omorându-i pe mulţi dintre apărători şi împingându-i pe cei rămaşi înapoi, către curtea interioară de sub meterezele pe care se afla Asasinul.

Când fumul şi praful se ridicară, Ezio zări un grup de oameni care stătea pe locul fostei porţi. Păreau să fie conduşi de unchiul lui, dar era limpede că ceva nu era în regulă. Chipul lui Mario era pământiu şi sângele i se scursese din obraji. De asemenea, părea mult mai bătrân de şaizeci şi doi de ani câţi avea. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Ezio, când acesta sări pe metereze pentru a înfrunta noul pericol. Mario căzu în genunchi, apoi se prăbuşi cu faţa în jos. Se strădui să se ridice, dar o sabie lungă şi subţire ca o floretă – o sabie Bilbao – îl împunse între omoplaţi. Un tânăr aflat în spatele lui îl apăsă în pietriş cu vârful cizmei negre, iar în colţul gurii bătrânului apăru un firicel de sânge.

Tânărul era îmbrăcat în negru şi o mască neagră îi acoperea parţial chipul sălbatic. Ezio îi recunoscu pe piele pustulele „Bolii Lumii Noi" şi se înfioră. Nu exista nicio îndoială asupra identităţii acelui individ.

Tânărul era flancat de alţi doi bărbaţi, ambii abia trecuţi de patruzeci de ani, şi de o femeie blondă şi frumoasă, cu buze nemiloase. Alt bărbat, îmbrăcat tot în negru, stătea mai într-o parte. Avea în mâna dreaptă o sabie cu lama însângerată, iar în stânga ţinea un lanţ prins de o zgardă grea trecută în jurul gâtului Caterinei Sforza, care era legată şi avea un căluş în gură. Ochii ei fulgerau furie nestăvilită şi sfidare. Ezio simţi că i se opreşte inima în loc; nu-i venea să creadă că puţin mai devreme, în aceeaşi dimineaţă, o ţinuse în braţe, pentru ca acum să fie capturată de ticălosul conducător al familiei Borgia. Cum se putuse întâmpla aşa ceva? Ochii li se întâlniră pentru o clipă şi Ezio se strădui să-i promită din priviri că nu va rămâne mult timp prizonieră.

Neavând timp să înţeleagă tot ce se întâmpla în jur, Asasinul se lăsă purtat de instinctul lui de soldat. Trebuia să acţioneze imediat, altfel era în pericol să piardă totul. Făcu un pas înainte, închise ochii şi sări de pe metereze, cu pelerina fluturând – un salt în gol spre curtea interioară. Ateriză în picioare cu iscusinţa căpătată în urma atâtor încercări grele şi apoi se îndreptă de spate pentru a-şi înfrunta duşmanii, cu hotărârea rece săpată în trăsăturile feţei.

Maestrul armurier apăru târându-şi piciorul rănit şi se opri lângă umărul lui.

— Cine-s ăştia? şuieră el.

— Ah, rosti tânărul în negru, dar nu ne-am prezentat. Ce nepoliticos din partea noastră! Desigur însă că eu te cunosc pe tine,

Ezio Auditore, chiar dacă numai după reputaţie. Ce plăcere! în sfârşit voi reuşi să înlătur ghimpele care mă supără cel mai rău. După dragul tău unchi, bineînţeles.

— Indepărtează-te de el, Cesare!

O sprânceană se arcui şi ochii negri scânteiară pe faţa chipeşă, însă ciuruită de vărsat.

— Cât de măgulit sunt că mi-ai ghicit numele. Dă-mi voi să ţi-o prezint şi pe sora mea, Lucrezia.

Se întoarse şi îşi frecă nasul în mod deloc frăţesc de nasul tinerei cu păr blond, care-l strânse de braţ şi-şi lipi buzele periculos de aproape de gura lui.

— Iar aceştia sunt bunii mei asociaţi, Juan Borgia, văr, prieten şi bancher, scumpul meu aliat francez generalul Octavien de Valois şi, ultimul, dar nu cel din urmă, mâna mea dreaptă, Micheletto da Corella. Ce m-aş face fără prietenii mei?

— Şi fără banii tatălui tău.

— Asta a fost o glumă proastă, prietene.

Pe când Cesare vorbea, soldaţii lui pătrundeau aidoma unor spectre în citadelă. Ezio nu avea nicio putere să-i oprească, iar oamenii lui – copleşiţi numeric – fură iute imobilizaţi şi dezarmaţi.

— Sunt însă un militar destoinic, continuă Cesare, şi o parte din plăcerea războiului vine din alegerea unor ajutoare eficiente. Trebuie să recunosc că nu credeam că vei fi aşa uşor de înfrânt. Pe de altă parte, sigur că da, nici tu nu mai eşti prea tânăr, nu-i aşa?

— O să te omor, rosti sec Ezio. O să te distrug pe tine şi toată stirpea ta de pe faţa pământului.

— Nu, rânji larg celălalt, azi n-o vei face. Şi ia priveşte cu ce m-am ales graţie amabilităţii unchiului tău!

Mâna lui înmănuşată scotoci într-o pungă de la brâu, din care scoase, spre groaza lui Ezio, Mărul!

— Utilă drăcovenie, adăugă Cesare surâzând subţire. Leonardo da Vinci, noul meu sfătuitor militar, mi-a spus că ştie deja destul de multe despre ea, aşa că sper să mă lumineze şi mai mult, ceea ce sunt sigur că va face dacă vrea să-şi păstreze capul pe umeri. Artiştii ăştia! Cu un galben, poţi cumpăra zece – sunt sigur că eşti de acord.

Lucrezia chicoti neplăcut la auzul cuvintelor fratelui ei.

Ezio se uită către vechiul lui prieten, însă da Vinci refuză să-i întâlnească privirea. Căzut la pământ, Mario se mişcă şi gemu. Cesare îi apăsă faţa în ţărână cu talpa cizmei şi scoase un pistol; era un model nou, îşi dădu seama imediat Ezio şi regretă din nou că armele lui Codex fuseseră distruse la începutul asaltului.

— Nu-i o armă cu fitil, rosti armurierul atent.

— Nu, zise Cesare, ci cu rotiţă. Se vede că nu eşti ageamiu. Este mult mai eficientă decât armele vechi. Leonardo a construit-o special

pentru mine. În plus, se reîncarcă rapid. Vrei să-ţi demonstrez?

— Cum să nu! exclamă armurierul, curiozitatea învingând orice alt instinct.

— Cu plăcere, spuse Cesare şi, întinzând pistolul spre el, îl împuşcă, ucigându-l. Reîncarcă-l, te rog, îi ceru el generalului Octavien, după care scoase o armă identică de la brâu. Am avut parte de atâta vărsare de sânge, încât este dureros să mă gândesc că mai este totuşi necesară puţină curăţenie. N-am ce-i face! Ezio, vreau să iei lucrurile în spiritul lor – din partea familiei mele pentru familia ta.

Se aplecă şi, punând din nou talpa cizmei pe spatele lui Mario, îşi trase sabia afară, lăsând sângele să şiroiască din rană. Ochii bătrânului se căscară de durere, şi se căzni să se târască spre nepotul lui.

Cesare se aplecă din nou şi trase cu pistolul aproape lipit de ceafa lui Mario, zburându-i creierii.

— Nu! urlă Ezio şi amintirea uciderii brutale a tatălui şi a fraţilor lui îi fulgeră prin minte. Nu!

Se repezi către Cesare, mânat de valul incontrolabil al suferinţei pricinuite de pierderea unchiului.

Când sări, generalul Octavien, care reîncărcase pistolul lui Cesare, trase fără şovăială. Ezio se clătină îndărăt, icni şi îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul 10

Când îşi reveni în simţire, soarta înfruntării se schimbase din nou, iar trupele Borgia fuseseră alungate în afara zidurilor citadelei. Soldaţii care recuceriseră rocca blocaseră cu o baricadă poarta spartă, îi adunaseră pe toţi supravieţuitorii din Monteriggioni în citadelă şi începuseră să organizeze evacuarea. Nu se ştia cât puteau rezista încăpăţânării mercenarilor Borgia, ale căror forţe păreau să n-aibă limite.

Toate astea Ezio le află de la bătrânul plutonier, pe când îşi revenea.

— Stai nemişcat, signore.

— Unde sunt?

— Pe o targă. Te ducem în sanctuarul interior. Acolo n-o să pătrundă nimeni.

— Lăsaţi-mă jos. Pot merge.

— Va trebui să-ţi pansăm rana.

Ezio nu-l luă în seamă şi răcni la cei care duceau targa. Dar când se ridică, îl cuprinse ameţeala.

— Nu pot să lupt în starea asta.

— Dumnezeule, vin din nou! strigă plutonierul, când un turn de asalt se prăbuşi peste crenelurile citadelei şi din el se revărsă un alt val de soldaţi Borgia.

Ezio se răsuci către ei şi mintea i se limpezi încet. Puternica lui stăpânire de sine îl făcu să nu mai simtă durerea mistuitoare a rănii de glonţ. Condotierii Asasini îl înconjurară imediat şi-i respinseră pe oamenii lui Cesare. Izbutiră să se retragă fără multe pierderi, dar pe când înaintau în castelul vast, Claudia strigă din pragul unei uşi, nerăbdătoare să afle cum se simţea fratele ei. În clipa când păşi în afara uşii, un căpitan Borgia se năpusti spre ea, cu o sabie însângerată în mână. Ezio privi îngrozit, dar îşi reveni iute şi îşi strigă oamenii. Doi Asasini se repeziră către sora lui, reuşind în ultima clipă să ajungă între ea şi sabia sclipitoare a atacatorului. La impactul celor trei tăişuri ieşiră scântei, căci cei doi Asasini îşi ridicaseră armele simultan pentru a para lovitura ucigaşă. Claudia se împiedică şi căzu, cu gura deschisă într-un ţipăt mut. Cel mai puternic dintre Asasini, plutonierul, împinse în sus sabia inamicului, blocând-o, iar camaradul lui îl înjunghie în abdomen pe căpitanul Borgia. Claudia îşi recăpătă cumpătul şi se ridică încet, însoţită de Asasini, se apropie iute de Ezio şi, rupându-şi o fâşie din rochie, i-o apăsă pe umărul rănit; pânza albă înflori pe dată roşie de sângele din rană.

— La naiba! Nu te mai pune în situaţii riscante! îi zise Ezio, după ce-i mulţumi plutonierului, în vreme ce oamenii acestuia le ţineau piept inamicilor, pe unii aruncându-i de pe metereze, iar pe alţii

punându-i pe fugă.

— Trebuie să te ducem în sanctuar! strigă Claudia. Haide, vino!

Ezio le îngădui să-l poarte din nou cu targa, fiindcă pierduse foarte mult sânge şi nu se putea ţine pe picioare. Între timp, supravieţuitorii care nu izbutiseră să părăsească oraşul se strânseră în jurul lor. Monteriggioni rămăsese pustiu şi se afla complet sub controlul mercenarilor Borgia. Doar citadela mai rămăsese în mâinile Asasinilor.

Ajunseră în sfârşit la destinaţie, în sala uriaşă şi fortificată de sub zidul de miazănoapte al castelului, care era legată de clădirea principală printr-un pasaj secret ce pornea din biblioteca lui Mario. Sosiră acolo aproape în ultima clipă. Unul dintre oamenii lor, un hoţ veneţian pe nume Paganino, care fusese cândva sub conducerea lui Antonio de Magiani, tocmai închidea uşa secretă spre scară în urma ultimului fugar.

— *Ser* Ezio, strigă el, credeam c-aţi fost ucis!

— Încă n-au scăpat de mine, răspunse bărbatul cu asprime.

— Nu ştiu ce să fac. Unde duce pasajul ăsta?

— Spre miazănoapte, dincolo de ziduri.

— Deci este adevărat! Am crezut întotdeauna că nu era decât o legendă.

— Ei bine, acum ştii adevărul, răspunse Ezio.

Se uită la Paganino şi se întrebă dacă nu cumva, în vâltoarea evenimentelor, spusese prea multe unui om pe care-l cunoştea prea puţin. Îi porunci plutonierului să închidă uşa, dar, în ultima clipă, Paganino, se strecură afară, întorcându-se în clădirea principală.

— Unde te duci?

— Trebuie să-i ajut pe apărători. Nu vă-ngrijoraţi, îi voi conduce aici, ca să poată scăpa.

— Trebuie să zăvorăsc uşa în urma noastră. Dacă nu vii acum, va trebui să te descurci singur.

— O să mă descurc, *Ser*. M-am descurcat mereu.

— Atunci mergi cu Dumnezeu. Eu trebuie să asigur protecţia acestor oameni.

Ezio îi privi pe cei strânşi în sanctuar, în semiîntuneric, reuşi s-o zărească nu numai pe Claudia, ci şi pe mama lui. Se simţi uşurat.

— N-avem vreme de pierdut, le spuse el, apoi blocă uşa din spatele lor cu o bară solidă de fier.

Capitolul 11

Mama şi sora lui îi curăţară iute rana şi o bandajară, după care Ezio se ridică şi-i spuse plutonierului să răsucească maneta ascunsă în statuia Maestrului Asasin Leonius, aflată lângă şemineul gigantic din mijlocul peretelui de miazănoapte al sanctuarului. Uşa camuflată se deschise şi dezvălui coridorul prin care puteau ajunge în siguranţa ţinutului rural, la aproape un kilometru depărtare de zidurile oraşului.

Claudia şi Maria stăteau lângă intrare, dirijându-i pe cei care se refugiaseră din oraş. Plutonierul o luase înainte cu un grup de soldaţi, purtând torţe, pentru a-i conduce şi apăra pe fugari.

— Repede! îi îndemnă Ezio pe oameni când pătrunseră în gura întunecată a tunelului. Nu vă speriaţi. Grăbiţi-vă, dar nu alergaţi. Nu vrem să vă călcaţi în picioare în tunel.

— Dar ce se va-ntâmpla cu noi? Şi cu Mario? întrebă mama lui.

— Mario... cum să-ţi spun asta oare?... Mario a fost ucis. Vreau ca tu şi Claudia să vă-ntoarceţi la Florenţa.

— Mario e mort? ţipă Maria.

— Şi ce ne-aşteaptă în Florenţa? întrebă Claudia.

Ezio desfăcu larg braţele.

— Căminul nostru. Lorenzo de Medici şi fiul lui au promis că ne vor reda reşedinţa Auditore şi s-au ţinut de cuvânt. Oraşul se află din nou sub controlul Signoriei şi ştiu că guvernatorul Soderini veghează asupra lui. Duceţi-vă acasă. Lăsaţi-vă în grija Paolei şi a Annettei. Am să vin şi eu cât pot de repede.

— Eşti sigur? Veştile pe care le-am auzit despre locuinţa noastră sunt diferite. *Messer* Soderini a ajuns prea târziu ca s-o mai salveze. În tot cazul, vrem să stăm cu tine. Să te ajutăm.

Când ultimii orăşeni intrau în tunelul întunecat, în urma lor izbucni un vacarm de bubuituri şi izbituri dinspre uşa care despărţea sanctuarul de lumea exterioară.

— Ce-i asta?

— Soldaţii lui Borgia. Grăbiţi-vă! Grăbiţi-vă!

Ezio îşi îmboldi familia spre tunel, iar el rămase în ariergardă cu puţinii Asasini care supravieţuiseră.

Străbăteau cu greu tunelul, iar când ajunseră la jumătate, Ezio auzi zgomotele ce anunţau că mercenarii Borgia spărseseră uşa şi intraseră în sanctuar. În scurt timp aveau să pătrundă şi în tunel. Îi îndemnă pe oameni să iuţească pasul, strigând la cei întârziaţi, dar în urma lor se auzeau deja limpede tropăiturile soldaţilor. Când grupul trecu dincolo de zona care marca terminarea unei secţiuni a pasajului, Ezio apucă o manetă de pe zid şi, după ce ultimul Asasin trecu, o apăsă cu toată puterea, eliberând poarta-ghilotină. Aceasta se prăbuşi din tavan şi

primul urmăritor care se apropia fu strivit de ţepuşele ei grele din fier. Urletele lui de agonie umplură pasajul. Ezio o luase deja la goană, ştiind că le oferise oamenilor să-i timp preţios ca să se retragă în siguranţă.

După un drum ce li se păru că dura ore întregi, deşi nu putea să fi trecut mai mult de câteva minute, panta podelei păru să se schimbe, devenind orizontală, după care începu să urce lin. Aerul era mai puţin stătut acum, anunţând că se apropiau de ieşire. Atunci auziră şi vuietul surd al unei canonade susţinute – probabil că soldaţii Borgia dezlănţuiseră focul asupra citadelei, ca un act final de pângărire. Pasajul se cutremură şi praful se învolbură din plafon; sunetul pietrelor ce crăpau se auzi încet la început, apoi deveni ameninţător de puternic.

— *Dio, tiprego, salvaci* – cade tavanul! suspină o femeie.

Teama că vor fi îngropaţi de vii se răspândi prin mulţime şi oamenii începură să ţipe.

Plafonul tunelului se crăpă brusc şi peste ei căzu o avalanşă de sfărâmături. Fugarii iuţiră disperaţi pasul, încercând să scape de pietrele care se prăbuşeau, însă Claudia reacţionă prea lent şi dispăru într-un nor de praf. Ezio se-ntoarse alarmat când auzi ţipătul surorii lui, dar nu izbuti s-o zărească.

— Claudia! strigă el îngrijorat.

— Ezio! auzi răspunsul şi, când praful se aşeză, apăru Claudia, păşind cu grijă peste pietre.

— Slavă cerului că eşti teafără. Te-ai lovit?

— Nu, n-am păţit nimic. Mama ce face?

— Sunt bine, anunţă Maria.

Se scuturară de praf, mulţumind proniei cereşti că scăpaseră cu bine şi continuară să străbată ultima porţiune a pasajului, în cele din urmă ieşiră sub cerul liber. Niciodată iarba şi pământul nu avuseseră un miros mai dulce.

Gura tunelului era despărţită de câmpul din jur de câteva ravene ce puteau fi trecute cu ajutorul unor poduri din frânghii. Ideea îi aparţinuse lui Mario, ca parte dintr-un plan general de evadare. Monteriggioni avea să supravieţuiască vandalismului familiei Borgia. Odată ce aceştia îl distrugeau, nu avea să mai prezinte niciun interes pentru ei, dar Ezio urma să revină şi să-l reconstruiască – o fortăreaţă mândră pentru Asasini. Era sigur de asta. Ba chiar avea să fie mai mult decât atât, îşi promise el; avea să fie un monument în cinstea nobilului său unchi, care fusese ucis cu atâta cruzime.

Se săturase de urgiile ticăloşiei lipsite de sens abătute asupra familiei sale.

Ezio intenţiona să taie podurile în urma lor după ce treceau, însă înaintau lent, fiind nevoiţi să-i ajute pe bătrâni şi pe răniţii rămaşi în

urmă. Auzea din spate răcnetele şi tropăiturile urmăritorilor care se apropiau cu repeziciune. Cu greu ar fi putut căra pe cineva în spate, totuşi reuşi să sprijine pe umărul lui teafăr o femeie care se accidentase la un picior şi se împletici înainte pe primul pod de frânghii ce se legăna periculos sub greutatea lor.

— Haideţi! strigă el, încurajând ariergarda, care se angajase deja în luptă cu soldaţii Borgia.

Aşteptă pe celălalt mal al râpei până ce ultimul dintre oamenii lui ajunse în siguranţă. Doi mercenari Borgia reuşiră şi ei să treacă podul. Ezio le ieşi în cale şi-i atacă mânuind sabia cu braţul teafăr. Deşi umărul rănit îl durea, Asasinul se lupta mai bine decât inamicii săi; sabia lui le pară atacurile într-o zvâcnire de oţel.

Păşi într-o parte şi respinse lovitura sălbatică a unuia dintre atacatori şi din aceeaşi mişcare îi spintecă articulaţia genunchiului prin armură. Soldatul se prăbuşi, fără să-şi mai poată folosi piciorul. Camaradul lui fandă, crezând că Ezio se dezechilibrase, dar Asasinul se rostogoli în lateral şi sabia i se izbi de pietre făcând să sară aşchii în ravenă. Soldatul se cutremură când şocul loviturii îi făcu arma şi oasele braţului să vibreze. Ezio întrezări ocazia şi, ridicându-se iute, lovi fulgerător cu sabia pe deasupra braţului coborât al oponentului, izbindu-l în faţă. Mercenarul se prăbuşi şi, dintr-o mişcare, Asasinul reteză funiile ce susţineau podul, care şfichiuiră violent aerul, deasupra ravenei. Podul se nărui, iar mercenarii Borgia care începuseră să-l traverseze se prăbuşiră în abis urlând.

Ezio privi peste râpă şi-l zări pe malul opus pe Cesare. Lângă el se afla Caterina, tot în lanţuri, ţinute acum de Lucrezia, care avea întipărit pe chip un rânjet malefic. Lângă ei se aflau Juan Borgia, Micheletto cel palid la faţă ca un spectru şi generalul Octavien, francezul asudat.

Cesare ţinea ceva în mână şi flutura braţul spre Ezio.

— Al tău va fi următorul! urlă el furios.

Ezio văzu că era capul unchiului său.

Capitolul 12

Acum, Ezio nu se mai putea duce decât într-un singur loc. Trupele lui Cesare nu mai aveau pe unde să înainteze şi-ar fi avut nevoie de câteva zile ca să ocolească râpa şi să-i ajungă din urmă pe Asasinii supravieţuitori. Îi îndrumă pe refugiaţi spre oraşele necontrolate de familia Borgia – Siena, San Gimignano, Pisa, Lucea, Pistoia şi Florenţa –, unde puteau găsi adăpost, încercă de asemenea să le convingă pe mama şi pe sora lui că ar fi fost înţelept să revină în Florenţa, unde erau în siguranţă indiferent de ce se întâmplase cu Villa Auditore şi în ciuda amintirilor triste evocate de oraş şi a faptului că ambele erau copleşite de dorinţa nestăvilită de a răzbuna moartea lui Mario.

Ezio însuşi intenţiona să se întoarcă la Roma, unde, o ştia prea bine, Cesare avea să-şi regrupeze forţele. Era chiar posibil ca, în aroganţa sa, fiul lui Rodrigo să creadă că Ezio fusese învins sau poate chiar murise pe drum. Acest lucru ar fi fost desigur în avantajul Asasinului, care era însă chinuit de alt gând. După moartea unchiului său, Frăţia rămăsese fără conducător. Machiavelli era un personaj puternic în cadrul organizaţiei şi deocamdată nu părea să-i fie prieten lui Ezio. Era o problemă ce trebuia soluţionată.

Din Monteriggioni reuşiseră să scape nu numai oameni, ci şi mai multe animale, printre care şi roibul mare pe care Mario îl iubise atât de mult. Ezio încalecă armăsarul, ţinut de frâu de bătrânul grăjdar, care izbutise să fugă de asemenea din oraş. Cei mai mulţi dintre caii pe care bărbatul îi avea în grijă căzuseră în mâinile soldaţilor Borgia.

Ezio îşi luă rămas-bun de la mama şi sora lui.

— Chiar trebuie să te duci la Roma? întrebă Maria.

— Mamă, singura cale prin care putem câştiga războiul acesta este să-i atacăm noi primii pe duşmani.

— Dar cum ai putea tu singur să izbândeşti împotriva forţelor familiei Borgia?

— Nu sunt unicul lor inamic, în plus, Machiavelli este deja acolo. Trebuie să cad la pace cu el, ca să ne putem alia.

— Cesare are Mărul, îi reaminti Claudia abătută.

— Trebuie să ne rugăm Domnului ca aceasta să nu se poată folosi de puterile artefactului, spuse Ezio, deşi se simţea cuprins de îndoieli.

Leonardo era plătit de Cesare acum, iar Ezio cunoştea prea bine inteligenţa fostului său prieten. Dacă Leonardo îl iniţia pe Cesare în tainele Mărului, ba, mai rău încă, dacă Mărul ajungea iarăşi în mâinile lui Rodrigo...

Scutură din cap pentru a-şi alunga gândurile acelea. Avea timp destul la dispoziţie pentru a înfrunta ameninţarea Mărului, atunci când avea să fie cazul.

— N-ar trebui să călăreşti acum. Roma se află la mulţi kilometri depărtare spre miazăzi. N-ai putea să mai amâni măcar o zi-două? întrebă Claudia.

— Oamenii lui Borgia nu se vor odihni şi duhurile rele ale Templierilor sălăşluiesc în ei, replică sec fratele său. Nimeni nu va mai avea linişte până când puterea lor nu va fi înfrântă.

— Şi dacă nu va fi înfrântă niciodată?

— Nu trebuie să abandonăm nicicând lupta. În clipa în care o vom face, am pierdut.

— *E vero.*

Umerii Claudiei se gârboviră, apoi se îndreptă iarăşi.

— Lupta nu trebuie abandonată niciodată, adăugă ea hotărâtă.

— Până la moarte! rosti Ezio.

— Până la moarte! Ai grijă pe drum.

— Şi voi.

Ezio se aplecă din şa să-şi sărute mama şi sora înainte de a-şi întoarce calul pe drumul spre miazăzi. Capul îi zvâcnea de durere, iar lupta îl epuizase. Mai mult însă îl dureau inima şi sufletul din cauza pierderii lui Mario şi a capturării Caterinei. Se cutremură la gândul că femeia se afla în ghearele ticăloşilor Borgia, întrucât ştia prea bine ce soartă ar fi putut avea în mâinile lor. Trebuia să ocolească trupele Borgia, totuşi instinctul îi spunea că acum, după ce îşi atinsese principalul obiectiv – distrugerea fortăreţei Asasinilor –, Cesare avea să revină acasă. Mai exista şi problema salvării Caterinei, dar Ezio ştia că femeia doar moartă s-ar fi lăsat îngenuncheată.

Cel mai important era să spargă buboiul care infecta Italia, şi s-o facă repede, înainte de a infecta toată ţara.

Ezio dădu pinteni calului şi porni la galop spre sud, pe drumul plin de praf.

Se simţea ameţit de epuizare, dar se sili să rămână treaz. Îşi jură să nu se odihnească până n-avea să ajungă în fosta capitală, acum ruinată, a ţării sale asediate. Mai avea mulţi kilometri de străbătut până să poată dormi.

Capitolul 13

Făcuse o prostie călărind atât de mult spre miazăzi, rănit şi oprindu-se doar pentru a-i îngădui calului să se odihnească! Ar fi fost mai bine dacă ar fi folosit nişte cai de poştă, însă armăsarul roib, Agnella, era ultima lui legătură cu Mario.

Unde se afla oare acum? Îşi amintea o mahala sărăcăcioasă şi dărăpănată, din care se ridica un arc maiestuos de piatră galbenă, o fostă poartă ce se deschisese cândva în zidurile unei cetăţi cu adevărat măreţe.

Intenţia lui Ezio fusese de a i se alătura lui Machiavelli pentru a îndrepta răul pe care-l făcuse neasigurându-se că Rodrigo Borgia era mort.

Dar, Dumnezeule, se simţea atât de obosit!

Se trezise şi stătea pe spate pe o saltea. Simţea mirosul de paie uscate dinăuntrul ei, împreună cu un iz vag de bălegar.

Unde se afla?

Îi apăru pe neaşteptate în minte imaginea Caterinei. Trebuia s-o elibereze. Ei doi trebuiau să rămână împreună în cele din urmă.

Dar poate că şi el ar trebui să se elibereze de ea, cu toate că o parte a inimii îi spunea că nu-şi dorea asta cu adevărat. Cum putea să aibă încredere în ea? Cum ar putea un bărbat simplu să înţeleagă vreodată labirinturile subtile ale minţii unei femei? Din păcate, chinurile dragostei nu se domoleau odată cu vârsta.

Oare ea se folosea de el?

Ezio îşi păstrase mereu în adâncul inimii o odăiţă, un *sanctum sanctorum* pe care îl ţinea zăvorât chiar şi pentru prietenii cei mai apropiaţi, pentru mama lui – care ştia de existenţa acelei odăiţe şi o respecta –, pentru tatăl şi fraţii lui răposaţi.

Oare Caterina izbutise să se strecoare acolo? El nu reuşise să oprească asasinarea tatălui şi fraţilor, dar – Cristos şi Sfânta Cruce îi erau martori – făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a le proteja pe Maria şi Claudia.

Caterina putea avea şi singură grijă de ea; era aidoma unei cărţi ce-ţi păstra copertele închise, totuşi... el tânjea s-o citească.

„Te iubesc!" îi striga inima fără vrerea lui. Femeia visurilor sale, atât de târziu sosită în viaţa lui. Ezio îşi reaminti însă că pe locul întâi rămânea datoria, iar Caterina... ea nu-şi dezvăluia niciodată cu adevărat toţi aşii din mânecă. Ochii ei căprui şi enigmatici, surâsul, felul în care-l putea juca pe degetele lungi şi pricepute... Apropierea dintre ei... Apropierea aceea... Şi în acelaşi timp tăcerea intensă a părului ei, care mirosea mereu a vanilie şi trandafiri...

Cum ar fi putut să aibă vreodată încredere în ea, chiar şi când îşi lăsase capul pe pieptul ei, după ce făcuseră dragoste pasional şi dorise

atât de mult să se simtă în siguranţă?

Nu! Frăţia. Frăţia. Frăţia! Misiunea şi destinul lui.

„Sunt mort”, îşi spuse Ezio. „Sunt deja mort pe dinăuntru, dar voi termina ce am de făcut”.

Visul se destramă şi pleoapele îi tresăriră şi se deschiseră. I se dezvălui imaginea unui piept feminin generos, dar trecut de floarea vârstei, care se apropia de el în cămaşa ce se desfăcea ca apele Mării Roşii.

Ezio se ridică iute în capul oaselor. Rana îi era bandajată acum cu pricepere, iar durerea era atât de surdă, încât aproape că putea să n-o ia în seamă. Când vederea i se limpezi, observă pereţii din piatră grosolană a unei odăiţe. Draperiile din stambă erau trase peste ferestrele mici, iar într-un colţ ardea o sobiţă din fier; tăciunii care se întrezăreau prin uşiţa ei deschisă aruncau singura lumină din încăpere. Uşa odăiţei era închisă, dar cea care se afla aici, alături de el, aprinse un muc de lumânare.

O femeie de vârstă mijlocie, ce părea a fi o ţărancă, îngenunche lângă el. Îi îngrijea rana, aranjând cataplasma şi bandajul, cu o expresie de bunătate pe chip.

Îl durea şi Ezio făcu o grimasă.

— *Calmatevi!* zise femeia, în curând n-o să te mai doară.

— Unde-i calul meu? Unde-i Campione?

— În siguranţă. Se odihneşte. Domnul mi-e martor că merită. Sângera din cauza zăbalei. Aşa un cal bun... Ce i-ai făcut?

Femeia lăsă jos vasul cu apă pe care-l ţinea şi se ridică în picioare.

— Unde mă aflu?

— În Roma, dragul meu. *Messer* Machiavelli te-a găsit leşinat în şa, cu calul înspumat, şi v-a adus pe amândoi aici. Nu-ţi face griji, ne-a plătit îndeajuns pe mine şi pe soţul meu să avem grijă de voi. Ne-a dat şi ceva în plus ca să păstrăm taina. Îl cunoşti pe *Messer* Machiavelli – îl înşeli cu preţul vieţii. Oricum, noi ne-am mai aflat şi altă dată în slujba organizaţiei voastre.

— Mi-a lăsat vreun mesaj?

— Da, bineînţeles. De cum te înzdrăveneşti, să te duci la Mausoleul lui Augustus. Ştii unde este?

— Este una dintre ruine, nu?

— Aşa e! Nu c-ar fi mai în paragină decât restul oraşului ăstuia îngrozitor. Şi când te gândeşti că a fost cândva centrul lumii. Ia priveşte-l acum – mai mic decât Florenţa şi pe jumătatea Veneţiei. Avem totuşi ceva cu care să ne lăudăm.

Femeia chicoti.

— Cu ce anume?

— Doar cincizeci de mii de suflete amărâte trăiesc în oraşul ăsta

sărăcăcios care se mândrea cândva să-şi spună Roma... iar şapte mii dintre ele sunt prostituate. E nemaivăzut! chicoti iar femeia. Nu-i de mirare că toţi poartă urmele „Bolii Lumii Noi". Să nu te culci cu niciuna de-aici dacă nu vrei să te-acoperi de cicatricele vărsatului. Până şi cardinalii au boala... ba se spune că Papa însuşi şi fiul lui suferă de ea.

Ezio îşi amintea Roma ca prin vis. Era un loc bizar, ale cărui ziduri străvechi şi coşcovite fuseseră ridicate iniţial pentru a adăposti o populaţie de un milion de oameni. Acum terenurile erau acoperite în majoritate de loturile cu legume ale ţăranilor.

Îşi reaminti de asemenea pustiul plin de ruine al fostului Forum Roman, unde acum păşteau oi şi capre. Oamenii furau bucăţi antice de marmură sculptată şi dalele de porfir, care zăceau de-a valma în iarbă, pentru a construi cocini pentru porci, sau pentru a le măcina şi obţine praf de var. Printre cocioabele părăginite, pe uliţele murdare şi strâmbe, clădirile noi şi măreţe ale papilor Sixt al IV-lea şi Alexandru al VI-lea se înălţau obscene, ca nişte torturi de nuntă pe o masă pe care nu exista nimic de mâncare, doar firimituri de pâine mucegăită.

Puterea Bisericii era confirmată după ce Papa revenise din exil, de la Avignon. Papa – figura conducătoare a întregii lumi, depăşindu-i nu doar pe regi, ci şi pe însuşi Maximilian, Sfântul Împărat Roman – îşi avea din nou scaunul la Vatican.

Nu Papa Alexandru al VI-lea împărţise în faimoasa lui judecată continentul de miazăzi al Noilor Americi între ţările colonizatoare Portugalia şi Spania în Tratatul de la Tordesillas în 1494? Fusese acelaşi an în care „Boala Lumii Noi" izbucnise în Neapole, în Italia. O numiseră „boala franceză" – *morbus gallicus* –, dar toţi ştiau că sosise din Lumea Nouă odată cu corăbierii genovezi ai lui Columb. Era o boală respingătoare. Feţele şi trupurile oamenilor se acopereau de pustule şi buboaie, iar chipurile li se deformau într-atât, încât în ultimele faze ale bolii abia dacă mai puteau fi recunoscute.

În Roma, sărmanii trăiau cu orz şi uneori, dacă o găseau, cu slănină, iar pe uliţele murdare domneau tifosul, holera şi Ciuma Neagră. Cetăţenii se împărţeau în cei ostentativ de bogaţi şi restul, majoritatea, care arătau ca nişte ciurdari şi trăiau la fel de prost.

Ce contrast cu opulenţa aurită a Vaticanului! Marea cetate a Romei devenise un morman de ruine al istoriei. Ezio îşi amintea că pe uliţele împuţite ce treceau drept străzi, pe care bântuiau acum câini sălbăticiţi şi lupi, cândva erau biserici, acum în ruină şi palate abandonate în paragină, ce-l duceau cu gândul la posibila surpare a fostei reşedinţe a familiei sale din Florenţa.

— Trebuie să mă duc şi să-l caut pe *Messer* Machiavelli, zise el alungându-şi viziunile acelea din minte.

— Toate la timpul lor, răspunse femeia. Ţi-a lăsat veşminte noi.

Când te simţi în putere, îmbracă-te.

Ezio se ridică în picioare şi-şi simţi capul învârtindu-se. Se scutură ca să-l limpezească, după care îmbrăcă straiele lăsate de Machiavelli. Erau noi, din olandă, cu o glugă de lână moale, având un soi de cozoroc precum ciocul unui vultur, la care se adăugau mănuşi moi, dar rezistente, şi cizme din piele spaniolă. Se îmbrăcă, luptându-se cu durerile iscate de efort, iar după ce termină, femeia îl conduse pe un balcon. În clipa aceea, Ezio îşi dădu seama că nu se afla într-o bojdeucă dărăpănată, ci în rămăşiţele unui palat cândva măreţ. Probabil că fuseseră la *piano nobile.* Privi ruinele dezolante ale oraşului ce se întindea mai jos şi suspină adânc. Un şobolan trecu îndrăzneţ peste cizmele lui şi bărbatul îl lovi cu piciorul.

— Ah, frumoasa Roma, comentă el ironic.

— Ce-a mai rămas din ea, chicoti iarăşi femeia.

— Mulţumesc, Madonna. Cui îi datorez...?

— Sunt Contessa Margherita deghli Campi, răspunse ea şi, în lumina slabă, Ezio îi putu distinge în sfârşit trăsăturile fine ale chipului cândva frumos. Sau ce-a mai rămas din ea...

— Contessa, zise Ezio străduindu-se să-şi alunge tristeţea din glas când schiţă o plecăciune.

— Mausoleo este acolo, zâmbi femeia şi arătă cu mâna. Acolo va trebui să te întâlneşti cu Machiavelli.

— Nu-l văd.

— Este în direcţia aceea. Din păcate nu se vede din *palazzo-ul* meu.

Ezio miji ochii.

— L-aş putea vedea însă din turla acelei biserici?

Contesa se întoarse către el.

— Din Santo Stefano? Da, însă este o ruină. Treptele clopotniţei s-au surpat.

Asasinul îşi adună forţele. Trebuia să ajungă la locul de întâlnire cât mai repede cu putinţă, dar şi în siguranţă. Nu voia să fie întârziat de cerşetorii, târfele şi tâlharii care bântuiau pe uliţe zi şi noapte.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, răspunse el. *Vi ringrazio di tutto quello che avetefatto per me, buona Contessa. Addio.*

— Eşti mai mult decât binevenit, surâse ea trist. Eşti sigur totuşi că poţi să pleci deja la drum? Cred că ar trebui să vezi un doctor. Ţi-aş recomanda unul, dar de acum nu ne mai putem permite serviciile lor. Eu ţi-am curăţat şi pansat rana, însă nu mă pricep prea bine.

— Templierii nu vor aştepta şi nici eu nu pot s-aştept. Mulţumesc din nou şi la revedere.

— Du-te cu Domnul!

Bărbatul sări de pe balcon direct pe stradă, se crispă în momentul impactului, apoi traversă în fugă piaţa dominată de palatul în ruină, în direcţia bisericii. De două ori pierdu clopotniţa din vedere şi fu nevoit

să se întoarcă. În trei rânduri fu acostat de cerşetori leproşi, iar o dată se întâlni cu un lup apărut de pe o uliţă lăturalnică, care avea în gură ceva ce părea a fi un copil mort. În cele din urmă ajunse în spaţiul deschis din faţa bisericii. Uşa ei era bătută în scânduri, iar statuile din travertin ale sfinţilor care-i împodobeau portalul erau deformate de timp. Nu ştia dacă se putea încrede în pietrăria roasă de vreme, dar n-avea de ales – trebuia să se caţere.

Reuşi s-o facă, deşi picioarele îi lunecară în mai multe rânduri, iar o dată îi scăpară în golul unei ambrazuri care i se prăbuşi sub tălpi, lăsându-l atârnat de vârfurile degetelor. În ciuda rănilor, era totuşi un bărbat puternic şi izbuti să se ridice şi să depăşească pericolul, până ce, în sfârşit, ajunse în vârful turlei de pe acoperişul din plumb al bisericii. Cupola mausoleului strălucea stins sub razele lunii, la câteva cvartale depărtare. Avea să se ducă acolo şi să aştepte sosirea lui Machiavelli.

Îşi aranjă pumnalul secret, sabia şi jungherul, şi se pregătea să sară în gol, ţintind o căruţă cu fân din piaţa de dedesubt, când rana îl făcu să se încovoaie de durere.

„Contessa mi-a oblojit umărul cât a putut de bine", îşi spuse, „dar a avut dreptate – trebuie să mă duc la un doctor".

Străbătut de fiori de durere, coborî cu grijă din clopotniţă. Nu ştia unde putea găsi un *medico,* aşa că se îndreptă către un han, unde căpătă îndrumări în schimbul a doi ducaţi, care-i asigurară de asemenea şi o butelcă de vin Sanguineus tulbure, care-i mai alină întrucâtva suferinţa.

Se făcuse târziu când ajunse la cabinetul doctorului. Fu nevoit să ciocănească de câteva ori, cu putere, înainte să audă zgomote înăbuşite dinăuntru, după care uşa se întredeschise şi dezvălui un bărbat gras şi bărbos de vreo şaizeci de ani, care purta ochelari cu lentile groase. Arăta beat – Ezio simţi iz de vin în răsuflarea lui –, şi părea să aibă un ochi mai mare decât celălalt.

— Ce vrei? întrebă bărbatul.

— Eşti Dottore Antonio?

— Şi dacă aş fi...?

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Este târziu, replică doctorul, însă ochii i se îndreptară către rana de la umărul Asasinului şi privirea îi deveni mai blândă, dar tot precaută. Te va costa mai mult.

— Nu sunt în postura să mă târguiesc.

— Bine. Intră.

Doctorul trase lanţul de la uşă şi se dădu într-o parte. Ezio se împletici recunoscător în holul ale cărui grinzi erau acoperite de recipiente din aramă şi flacoane de sticlă, lilieci şi şopârle uscate, şoareci şi şerpi.

Antonio îl conduse într-o încăpere în care se afla un birou uriaş, acoperit cu hârtii răvăşite, un pat îngust într-un colţ, un dulap, ale cărui uşi deschise dezvăluiau alte flacoane, şi un cufăraş din piele, de asemenea deschis, ce conţinea o mulţime de bisturie şi ferăstraie micuţe.

Urmărind privirea lui Ezio, doctorul râse scurt, ca un lătrat.

— Noi, medicii, nu suntem decât nişte reparatori de oameni, zise el. Întinde-te pe pat, să mă uit la rană. Să ştii însă că te va costa trei ducaţi – în avans.

Ezio îi întinse banii fără un cuvânt.

Medicul desfăcu pansamentul, după care apăsă şi curăţă rana, până ce Asasinul aproape că-şi pierdu cunoştinţa din cauza durerii.

— Nu te mai agita atât! mârâi Antonio.

Mai examină o vreme rana, turnă peste ea un lichid usturător dintr-o sticlă, o tamponă cu o bucată de vată, aduse pansamente curate şi o legă din nou strâns.

— La vârsta ta nu-ţi poţi reveni fără medicamente de pe urma unei asemenea răni.

Doctorul căută în dulapul deschis şi reveni cu un flaconaş care conţinea un lichid gros ca melasa.

— Ăsta îţi va amorţi durerile. Să nu-l bei pe tot odată. Şi să ştii că te mai costă trei ducaţi. Dar să nu-ţi faci griji, în timp te vei vindeca.

— *Grazie, dottore.*

— Patru din cinci doctori ar fi recomandat lipitori, însă ele nu s-au dovedit eficiente la asemenea răni. Ce-a cauzat-o? Dacă armele de foc n-ar fi atât de rare, aş zice că-i o împuşcătură. Dacă mai ai nevoie, întoarce-te, sau îţi pot recomanda nişte colegi buni din oraş.

— Şi ei costă la fel de mult?

Doctorul Antonio pufni.

— Bunule domn, ai scăpat ieftin.

Ezio ieşi pe stradă. Se pornise o ploaie uşoară şi străzile deja se umpluseră de noroi.

— „La vârsta ta...” mormăi el. *Che sobbalzo!*

Se întoarse spre han, unde văzuse că erau camere libere. Avea să tragă acolo, să mănânce ceva şi dimineaţă să pornească spre mausoleu. După care n-avea nimic de făcut decât să aştepte sosirea camaradului Asasin. Machiavelli ar fi putut totuşi să-l informeze prin contesă la ce oră să se întâlnească. În acelaşi timp însă Ezio îi cunoştea prea bine grija pentru securitate. Fără doar şi poate Machiavelli avea să apară la locul stabilit zilnic, la intervale regulate. N-avea să fie nevoit să aştepte prea mult.

Porni pe străzile şi uliţele mizerabile, ascunzându-se iute în bezna din firidele intrărilor de câte ori zărea vreo patrulă Borgia – lesne de recunoscut după uniformele galben-roşii.

Până ajunse la han se făcuse miezul nopţii. Trase o duşcă din flaconul cu lichid negru – era într-adevăr bun – şi ciocăni în uşă cu mânerul sabiei.

Capitolul 14

A doua zi, Ezio părăsi hanul devreme. Rana îl ţinea, totuşi durerea se mai atenuase, iar el îşi putea folosi mai bine braţul. Înainte de a pleca, exersă câteva mişcări cu pumnalul secret şi constată că-l putea folosi fără dificultate şi putea de asemenea executa câteva lovituri de bază cu sabia şi jungherul. Avusese noroc că nu fusese împuşcat în umărul mâinii cu care manevra sabia.

Fiindcă nu era sigur dacă familia Borgia şi complicii ei Templieri ştiau că el scăpase cu viaţă din bătălia de la Monteriggioni şi, observând numărul mare de soldaţi înarmaţi cu muschete şi îmbrăcaţi în uniformele roşu-închis cu galben, preferă să meargă pe un drum ocolitor spre mausoleul lui Augustus, iar când ajunse acolo, soarele era deja sus pe cer.

Nu se zăreau mulţi oameni şi, după ce cercetă grijuliu împrejurimile şi se asigură că nimeni nu ţinea locul sub observaţie, Ezio se apropie precaut de clădire şi se strecură în interiorul întunecos printr-o uşă pe jumătate dărâmată.

După ce ochii i se obişnuiră cu întunericul dinăuntru, desluşi o siluetă înveşmântată în negru, nemişcată ca o statuie, rezemată de o coloană. Ezio privi iute într-o parte şi într-alta pentru a vedea dacă exista vreun loc unde să se ascundă înainte de a fi zărit la rândul său, dar, cu excepţia smocurilor de iarbă dintre blocurile de piatră prăbuşite din străvechea ruină romană, nu zări nimic. Aşa că hotărî să înainteze cu pas iute, dar în linişte, către bezna adâncă dintre zidurile mausoleului.

Era prea târziu. Necunoscutul îl văzuse de asemenea, probabil imediat ce intrase, conturat pe fundalul razelor de lumină ce pătrundeau pe uşă, şi venea către el. Pe măsură ce se apropia, Ezio îl recunoscu pe Machiavelli, care ridică un deget spre buze. Îi făcu apoi un semn discret să-l urmeze şi se-ndreptă către o zonă încă şi mai întunecată din mormântul fostului împărat roman, construit cu aproape un mileniu şi jumătate înainte.

În cele din urmă se opri şi se întoarse.

— Şşş, murmură el şi aşteptă, ascultând cu atenţie.

— Ce...?

— Mai încet! îl admonestă Machiavelli continuând să asculte concentrat. Vorbeşte în şoaptă!

În cele din urmă păru că se destinde şi continuă:

— E bine. Nu te-a urmărit nimeni.

— Ce vrei să spui?

— Cesare Borgia are ochi peste tot. Mă bucur să văd c-ai venit la Roma.

— Păi... nu mi-ai lăsat straie la Contessa...

— Ea avea instrucţiuni să aştepte sosirea ta la Roma, surâse Machiavelli. Ştiam că vei veni aici după ce te vei asigura că mama şi sora ta sunt în siguranţă. La urma urmelor, ele sunt ultimele supravieţuitoare ale familiei Auditore.

— Nu-mi place tonul tău, se încruntă Ezio.

Machiavelli îşi îngădui un zâmbet subţire.

— Nu este tocmai momentul potrivit pentru fineţuri, dragul meu camarad. Ştiu cât de vinovat te simţi pentru pierderea familiei tale, deşi nu poţi să fii învinuit nici pe departe pentru marea trădare.

Făcu o pauză după care continuă:

— Vestea atacului asupra lui Monteriggioni s-a întins în toată Roma. Unii dintre noi au fost siguri că ai pierit acolo. Am lăsat hainele în grija credincioasei noastre prietene, fiindcă, după cum te cunosc, nu ne-ai fi lăsat în voia sorţii murind acolo... oricum, pentru orice eventualitate.

— Aşadar mai crezi în mine?

Machiavelli ridică din umeri.

— Ai greşit. O dată. Şi asta pentru că, în esenţă, instinctul ţi-a cerut să dovedeşti milă şi încredere. Da, este un instinct bun, însă acum noi trebuie să lovim şi să lovim puternic. Să sperăm că Templierii nu vor afla că eşti în viaţă.

— Cred că o ştiu deja.

— Nu neapărat. Iscoadele mele mi-au spus că evenimentele au fost foarte confuze.

Ezio căzu pe gânduri.

— În scurt timp, duşmanii noştri vor şti că trăiesc... pe pielea lor. Cu câţi avem de-a face?

— Vestea bună este că am ucis mulţi Templieri din Italia, ca şi din multe teritorii din afara ţării. Vestea rea este însă că Templierii şi familia Borgia sunt acum unul şi acelaşi lucru şi vor lupta ca nişte lei încolţiţi.

— Spune-mi mai multe.

— Suntem prea izolaţi aici. Va trebui să ne pierdem în mulţimile din centrul oraşului. Vom merge la luptele cu tauri.

— „Luptele cu tauri”?

— Cesare este un toreador excelent. La urma urmelor, este spaniol. Mai exact, nu-i spaniol, ci catalan, ceea ce, într-o bună zi, s-ar putea dovedi în avantajul nostru.

— În ce fel?

— Regele şi regina Spaniei doresc să-şi unifice ţara. Ei sunt din Aragon şi Castilia, iar catalanii le sunt ca un ghimpe în coastă, deşi sunt o naţiune puternică. Să mergem şi fii precaut! Trebuie să ne folosim amândoi abilităţile de a te pierde în mulţime pe care le-ai învăţat de la Paola cu mult timp în urmă în Veneţia. Sper că nu le-ai

uitat.

— Pune-mă la-ncercare.

Porniră împreună prin fostul oraş imperial, acum pe jumătate în ruine, furişându-se în umbre, intrând şi ieşind din mulţimi, aidoma peştilor care se ascund printre plantele de pe fundul apelor. Ajunseră în cele din urmă la arenă, unde se aşezară pe latura cea mai scumpă, mai aglomerată, dar mai ascunsă vederii, şi priviră timp de o oră cum Cesare şi numeroasele lui ajutoare uciseră trei tauri fioroşi. Ezio urmări cu atenţie tehnica de luptă a tânărului Borgia: folosea banderilele şi picadorii pentru a-l obosi pe animal, înainte de a-i aplica lovitura de graţie după o mulţime de fente spectaculoase. Nu i se putea însă contesta curajul şi abilitatea în timpul ritualului sângeros al morţii, chiar dacă avea patru matadori tineri care-l ajutau. Ezio privi în spatele lui către loja celui care juca rolul de Prezidente al luptei şi recunoscu acolo chipul dur, însă fascinant de frumos al Lucreziei, sora lui Cesare. Oare fusese doar imaginaţia lui, ori o văzuse într-adevăr muşcându-şi buza până la sânge?

Oricum, aflase câte ceva despre cum avea să se comporte Cesare pe un câmp de bătălie şi cât de mult puteai avea încredere în el în orice fel de înfruntare.

Peste tot, soldaţii Borgia stăteau cu ochii pe spectatori, la fel ca pe străzi, toţi înarmaţi cu armele noi, letale.

— Leonardo..., rosti Ezio fără să vrea, gândindu-se la vechiul lui prieten.

Machiavelli îi aruncă o privire.

— Leonardo a fost silit să lucreze pentru Cesare sub ameninţarea cu moartea... şi ar fi fost o moarte foarte chinuitoare. Este un detaliu, sigur că da, un amănunt teribil, dar nimic mai mult. Ideea este că inima lui nu se află alături de noul său stăpân, care nu va avea niciodată inteligenţa sau capacitatea de a controla pe de-a întregul Mărul. Sau cel puţin aşa sper eu... Trebuie să avem răbdare, îl vom recăpăta şi odată cu el îl vom recăpăta şi pe Leonardo.

— Aş vrea să fiu şi eu la fel de sigur ca tine.

Machiavelli oftă.

— Poate că eşti înţelept că ai îndoieli, comentă el în cele din urmă.

— Spania a cucerit Italia, adăugă Ezio.

— Şi Valencia a cucerit Vaticanul, replică Machiavelli, dar noi putem schimba asta. Avem aliaţi în Colegiul cardinalilor, dintre care unii sunt puternici. Nu toţi sunt marionete. Iar Cesare, în ciuda fuduliei, depinde de tatăl lui pentru fonduri. De aceea ar fi trebuit să te asiguri de moartea acestui Papă ticălos, adăugă el privindu-l pătrunzător pe Ezio.

— N-am ştiut.

— Şi eu pot fi învinuit în aceeaşi măsură ca tine, pentru că ar fi

trebuit să-ţi spun. Dar, aşa cum ai zis chiar tu, acum trebuie să ne preocupe prezentul, nu trecutul.

— Amin!

— Aşa să fie.

— Totuşi cum îşi pot ei permite toate astea? întrebă Ezio, când alt taur se împletici şi căzu sub sabia precisă şi nemiloasă a lui Cesare.

— Papa Alexandru este o combinaţie stranie, explică Machiavelli. Este un administrator excelent, ba chiar a făcut nişte lucruri foarte bune pentru Biserică, dar latura lui rea o învinge întotdeauna pe cea bună. Ani întregi a fost trezorierul Vaticanului şi a găsit căi de a strânge bani – experienţa l-a făcut util. Vinde pălării de cardinal şi a creat zeci de cardinali, despre care poate garanta că-i vor ţine partea. Ba chiar a iertat ucigaşi, dacă aceştia aveau suficienţi bani ca să-şi răscumpere viaţa.

— Şi cum a justificat aşa ceva?

— Foarte simplu, în predicile lui susţine că-i mai bine ca un păcătos să trăiască şi să se căiască, decât să moară şi să scape astfel de suferinţă.

Ezio nu se putu abţine să chicotească, deşi râsul îi era amar. Gândul îi zbură la recentele serbări pentru marcarea anului 1500, „Marele an al jumătăţii de mileniu". Desigur, prin ţară fuseseră destui flagelatori ce aşteptau Judecata de Apoi, iar călugărul nebun Savonarola – care pentru scurtă vreme avusese Mărul în stăpânire, dar pe care Ezio însuşi îl învinsese în Florenţa – fusese de asemenea păcălit de superstiţia aceea.

Anul 1500 fusese cu adevărat măreţ. Ezio îşi aminti că mii de pelerini veniseră la Sfântul Scaun din toate colţurile lumii. Evenimentul fusese sărbătorit până şi în avanposturile micuţe de peste mările îndepărtate din Apus, în Lumile Noi descoperite de Columb şi, după câţiva ani, de Amerigo Vespucci, care le confirmase existenţa. Banii curseseră în Roma când credincioşii cumpăraseră indulgenţe pentru a se mântui de păcate înaintea sosirii lui Cristos pe pământ ca să-i judece pe vii şi pe morţi deopotrivă. Tot pe atunci începuse Cesare cucerirea oraşelor-state din Romagna, iar regele Franţei ocupase Milano, justificându-şi acţiunea prin afirmaţia că era moştenitorul de drept – strănepotul lui Gian Galeazzo Visconti.

După aceea, Papa îşi numise fiul, pe Cesare, căpitan-general al forţelor papale şi Gonfaloniere al Sfintei Biserici Romane într-o ceremonie măreaţă în dimineaţa celei de-a patra duminici din Postul Paştelui. Cesare fusese întâmpinat de băieţaşi în straie de mătase şi de patru mii de soldaţi îmbrăcaţi în uniforma specifică lui. Triumful său păruse complet: în luna mai a anului anterior, se căsătorise cu Charlotte d'Albret, sora regelui Ioan al III-lea de Navarra, iar regele Ludovic al Franţei, cu care familia Borgia era aliată, îi dăruise ducatul

Valentinois.

Deoarece fusese deja cardinal de Valencia, nu era de mirare că oamenii îl porecliseră Valentino.

Iar acum vipera asta ajunsese la apogeul puterii.

Cum l-ar fi putut învinge Ezio vreodată?

Îşi mărturisi gândurile lui Machiavelli.

— În cele din urmă, zise Niccolò, îi va doborî propria lor trufie. Au un călcâi al lui Ahile. Toţi avem câte o slăbiciune ascunsă. O cunosc şi pe a ta, de altfel.

— Şi care ar fi aceea? se răsti Ezio, simţindu-se împuns.

— Nu trebuie să-ţi spun cum o cheamă. Fereşte-te de ea, spuse Machiavelli după care schimbă subiectul. Ţii minte orgiile?

— Mai continuă?

— Bineînţeles. Ce-i mai plac lui Rodrigo – refuz să-i mai spun Papă. Şi, trebuie să-i recunoşti şi potenţa, fiindcă are şaptezeci de ani.

Machiavelli râse sec, după care deveni brusc mai serios.

— Cei din familia Borgia se vor sufoca sub greutatea propriilor lor excese.

Ezio îşi amintea perfect orgiile. Asistase la una. Fusese un dineu oferit de Papă în apartamentul său aurit şi bogat împodobit, demn de Nero, la care participaseră cincizeci de femei dintre cele mai bune din armata de târfe a Romei. Lor le plăcea să-şi spună „curtezane”, dar tot târfe rămâneau. După ce terminaseră de mâncat – sau mai bine zis „îndopat” –, dansaseră cu servitorii. La început fuseseră îmbrăcate, dar mai târziu îşi lepădaseră straiele. Sfeşnicele de pe mese fuseseră aşezate pe podelele de marmură şi nobilii oaspeţi aruncaseră castane coapte pe jos. Târfelor li se ceruse să meargă în patru labe pe pardoseală, ca animalele, cu fesele mult ridicate în aer, şi să culeagă castanele. După care aproape toţi li se alăturaseră. Ezio îşi amintea cu dezgust imaginea lui Rodrigo, alături de Cesare şi Lucrezia. În cele din urmă fuseseră acordate premii – cizme de piele fină, din Spania, desigur, mantii de catifea roşii-galbene încrustate cu diamante, inele, brăţări, pungi din brocart, conţinând fiecare câte o sută de ducaţi, pumnale, falusuri de argint... orice se putea imagina – bărbaţilor care făcuseră sex de cele mai multe ori cu prostituatele care se târau pe jos. Iar membrii familiei Borgia, care se pipăiau între ei, fuseseră principalii judecători.

Cei doi Asasini părăsiră arena luptelor cu tauri şi se pierdură imediat prin gloatele ce ticseau străzile la lăsarea serii.

— Urmează-mă, rosti Machiavelli cu glas încordat. Ai avut ocazia să-ţi vezi principalul duşman acţionând, aşa că ar fi bine să-ţi cumperi echipamentele care-ţi lipsesc. Şi ai grijă să nu atragi atenţie nedorită asupra ta.

— Fac eu asta vreodată?

O dată în plus, Ezio se pomeni iritat de remarcile bărbatului mai tânăr. Machiavelli nu era conducătorul Frăţiei – de fapt, după moartea lui Mario, nimeni nu preluase poziţia aceea – şi *interregnul* lui urma să se termine în curând.

— Oricum, continuă el, am pumnalul secret.

— Iar gărzile au arme de foc. Instrumentele acelea pe care Leonardo le-a creat pentru ele – ştii bine că nu-şi poate stăpâni geniul – se reîncarcă rapid, după cum ai văzut, şi au în plus ţevile crestate în mod ingenios pe dinăuntru pentru ca împuşcăturile să fie mai precise.

— Îl voi căuta pe Leonardo şi voi sta de vorbă cu el.

— S-ar putea să fie nevoie să-l ucizi.

— Pentru noi, el este mai important viu decât mort. Ai spus tu însuţi că inima lui nu-i alături de Borgia.

— Am spus că aşa sper.

Machiavelli se opri.

— Ia banii ăştia.

— Grazie, rosti Ezio luând punga care-i fusese întinsă.

— Cât timp îmi eşti îndatorat, ascultă glasul raţiunii.

— Aşa voi face, de îndată ce voi auzi din nou vocea raţiunii tale.

Ezio îşi părăsi prietenul şi se îndreptă către cartierul armurierilor, de unde îşi cumpără un pieptar nou de zale, apărătoare pentru antebraţe şi o sabie şi un jungher de calitate mai bună şi mai echilibrate decât cele pe care le avea deja. Mai mult ca orice ducea dorul vechii sale apărători Codex, construită dintr-un metal secret, care parase atât de multe lovituri care altfel ar fi fost fatale. Era însă prea târziu acum pentru regrete. Trebuia să se bizuie pur şi simplu pe mintea şi pe experienţa lui. Pe acelea nu i le putea lua nimeni şi niciun fel de accident.

Se-ntoarse la Machiavelli, care-l aştepta într-un han, aşa cum stabiliseră din timp, şi-l găsi nervos.

— *Bene,* zise Machiavelli, acum poţi să supravieţuieşti călătoriei de întoarcere în Firenze.

— Poate că da, însă n-am de gând să revin în Florenţa.

— Nu?

— Poate că tu ar trebui s-o faci. Este locul căruia îi aparţii. Eu nu mai am acolo niciun cămin.

Machiavelli deschise larg braţele.

— Este adevărat că vechea voastră reşedinţă a fost distrusă. N-am vrut să-ţi spun. În tot cazul, mama şi sora ta trebuie să fie acum în siguranţă. Este un oraş în afara influenţei Borgia, şi stăpânul meu, Piero Soderini, îl păzeşte bine. Acolo îţi poţi reveni.

Ezio se înfioră auzindu-şi confirmate temerile cele mai crunte. Se

stăpâni însă şi zise:

— Rămân aici. Ai spus-o chiar tu – nu va exista pace până nu ne vom ridica împotriva întregii familii Borgia şi a Templierilor care o slujesc.

— Ce cuvinte curajoase! mai ales după Monteriggioni.

— E o josnicie din partea ta să spui asta, Niccolò. Cum aş fi putut şti că mă vor găsi aşa repede? Sau că-l vor ucide pe Mario?

Machiavelli îşi prinse însoţitorul de umeri şi-i vorbi cu sinceritate:

— Ezio, indiferent ce se va întâmpla, trebuie să ne pregătim cu atenţie. Nu trebuie să atacăm orbiţi de mânie. Ne luptăm cu scorpioni – ba chiar mai rău, cu şerpi! Ţi se pot încolăci în jurul gâtului şi te pot muşca de testicule dintr-o singură mişcare. Ei nu ştiu ce-nseamnă binele şi răul, îşi cunosc doar interesul. Rodrigo s-a înconjurat de şerpi şi ucigaşi. Până şi fiica lui, Lucrezia, a fost transformată într-una dintre armele lui cele mai ascuţite: este maestră în arta otrăvirii. Cu toate acestea, până şi ea păleşte în comparaţie cu Cesare, adăugă el după o pauză.

— Din nou, el!

— Este ambiţios, nemilos şi crud mai presus de imaginaţia ta. Legile oamenilor nu-nseamnă nimic pentru el. Şi-a omorât propriul frate, pe ducele de Gandia, ca să înainteze spre putere. Nimic nu-l va opri.

— O să-l distrug!

— Da, o vei face, însă nu acţiona nesăbuit! Nu uita că el are Mărul. Să ne ajute Dumnezeu dacă ajunge să-i afle puterile.

Gândurile lui Ezio reveniră tulburate la Leonardo, care înţelegea prea bine Mărul...

— El nu ştie ce-nseamnă nici pericolul, nici oboseala, continuă Machiavelli. Cei care nu cad răpuşi de sabia lui se străduiesc să se înroleze sub comanda sa. Puternicele familii Orsini şi Colonna au fost deja silite să-ngenuncheze la picioarele lui, iar regele Ludovic al Franţei îi stă alături.

Tăcu din nou, reflectând.

— Cel puţin regele Ludovic îi va rămâne aliat, însă doar atâta timp cât îi este util...

— Mi se pare că-l supraestimezi.

Machiavelli nu părea să-l fi auzit, pierdut în propriile-i gânduri.

— Ce vrea să facă oare cu atâta putere şi cu atâţia bani? Ce-l animă? Nu ştiu încă, dar, zise Machiavelli şi îşi fixă prietenul cu privirea, Cesare doreşte întreaga Italie, iar în ritmul acesta o va avea.

Ezio şovăi, fără să-i vină a crede.

— Aud cumva... aud cumva admiraţie în glasul tău?

Chipul celuilalt era inexpresiv.

— Ştie cum să-şi exercite voinţa, ceea ce este o virtute rară în

lumea de azi, şi este genul de individ care poate face lumea să se supună voinţei aceleia.

— Ce vrei să spui?

— Doar atât: oamenii au nevoie de modele pe care să le urmeze... ba chiar să le aduleze. Poate fi vorba despre Dumnezeu ori despre Cristos, dar încă şi mai bine, despre cineva pe care-l poţi vedea cu propriii tăi ochi, nu doar o imagine. Rodrigo, Cesare, ba chiar şi un actor sau un cântăreţ bun, atâta timp cât sunt bine îmbrăcaţi şi au încredere în ei înşişi. Iar restul urmează de la sine.

Machiavelli sorbi puţin vin.

— Asta face parte din noi, înţelegi tu? Tu, eu sau Leonardo nu suntem interesaţi, dar în lume există oameni care doresc cu lăcomie să fie urmaţi, iar ei sunt cei periculoşi.

Termină tot vinul din pahar.

— Din fericire, ei pot fi de asemenea manipulaţi de unii ca mine.

— Sau ucişi de unii ca mine.

Tăcură mult timp.

— Cine-i va conduce pe Asasini acum, după moartea lui Mario? întrebă Ezio.

— Ce mai întrebare! Suntem dezorganizaţi, iar candidaţii sunt puţini. Este important, desigur, însă alegerea se va face în timp. Până atunci, haide! Avem multe de rezolvat.

— N-ar trebui să luăm cai? Chiar dacă jumătate din Roma este în ruine, rămâne un oraş mare.

— Uşor de zis, dar mai greu de făcut. Pe măsură ce cuceririle lui Cesare din Romagna se înmulţesc – iar acum el controlează majoritatea regiunii –, şi puterea familiei Borgia creşte. Ei ocupă cartierele cele mai bune din oraş. În momentul ăsta ne aflăm într-un *rione* al lor. Nu vom putea face rost de cai din grajdurile de aici.

— Aşadar, voinţa lui Borgia este singura lege aici?

— Ce vrei să sugerezi? Că eu aş aproba-o?

— Nu face pe prostul cu mine, Niccolò.

— Nu fac pe prostul cu nimeni. Ai un plan?

— O să improvizăm.

Porniră către locul unde se aflau grajdurile cu cai de tocmit, mergând pe străzi unde, observă Ezio, multe dintre prăvăliile care ar fi trebuit să fie deschise la ora aceea aveau obloanele lăsate. Ce se întâmpla? Cu cât avansau mai mult, cu atât gărzile în uniforme roşu cu galben deveneau mai numeroase şi mai ameninţătoare. De asemenea, Machiavelli era tot mai neliniştit.

Nu trecu mult până ce un sergent mătăhălos aflat în fruntea unui grup de doisprezece mardeiaşi îmbrăcaţi în uniforme îi opri.

— Ce cauţi pe-aici, prietene? îl întrebă el pe Ezio.

— E timpul să improvizăm? murmură Machiavelli.

— Vrem să tocmim nişte cai, răspunse Ezio sec.

Râsul sergentului se auzea ca un lătrat.

— Aici nu poţi face asta, prietene. Daţi-i drumul, zise el arătând cu braţul în direcţia din care veniseră cei doi Asasini.

— Nu-i voie?

— Nu.

— De ce?

Sergentul îşi trase sabia din teacă şi oamenii lui îi urmară exemplul. Lipi vârful sabiei de gâtul lui Ezio şi apăsă foarte uşor, până apăru o singură picătură de sânge.

— Ştii ce-a păţit pisica dac-a fost curioasă, nu? Haide, şterge-o!

Cu o mişcare aproape imperceptibilă, Ezio extinse pumnalul secret şi reteză tendoanele încheieturii care ţinea sabia, iar arma căzu zăngănind inutilă pe pământ. Sergentul scoase un urlet şi se îndoi de mijloc, protejându-şi mâna rănită. În clipa aceea, Machiavelli sări înainte şi descrise un arc mare cu sabia spre trei soldaţi aflaţi în apropierea lui; se retraseră împleticindu-se, uluiţi de neaşteptata îndrăzneală a celor doi.

Ezio retrase iute pumnalul secret şi, dintr-o singură mişcare, îşi scoase sabia din teacă şi jungherul. Îşi aţinti armele la timp pentru a-i ucide pe primii doi atacatori, care-şi reveniseră din şoc şi înaintau pentru a-şi răzbuna sergentul. Niciunul dintre soldaţi nu avea abilităţile de luptător necesare pentru a-i face faţă lui Ezio sau lui Machiavelli, deoarece Asasinii aparţineau unei cu totul alte clase. Şansele erau totuşi împotriva celor doi prieteni, care erau depăşiţi numeric, însă ferocitatea imprevizibilă a atacului lor fusese îndeajuns pentru a le oferi un atu indiscutabil.

Luaţi aproape complet prin surprindere şi neobişnuiţi să aibă necazuri în încăierări, cei doisprezece mercenari fură omorâţi rapid, dar zgomotele luptei dăduseră alarma şi alţi soldaţi Borgia apărură iute – erau aproape treizeci. Machiavelli şi Ezio se simţeau copleşiţi de numărul mare al soldaţilor şi de efortul de a lupta simultan cu atât de mulţi. Renunţând la mişcările elegante, adaptară un mod rapid şi eficient de luptă – uciderea în trei secunde, printr-o singură fandare şi străpungere. Cei doi bărbaţi le ţinură piept soldaţilor cu încrâncenare, până când, în cele din urmă, toţi inamicii lor fie fugiseră, fie zăceau răniţi sau morţi la picioarele lor.

— Ar fi bine să ne grăbim acum, gâfâi Machiavelli. Doar pentru c-am trimis câţiva călăi Borgia la Creatorul lor din ceruri nu-nseamnă că vom reuşi să pătrundem în grajdurile alea. Oamenilor de rând continuă să le fie frică şi de aceea mulţi nici măcar nu-şi deschid prăvăliile.

— Ai dreptate, încuviinţă Ezio. Trebuie să le trimitem un semnal.

Aşteaptă aici!

Într-un vas din apropiere ardea un foc. Ezio luă o surcea în flăcări, după care sări pe zidul grajdului pe care, în briza slabă, flutura stindardul Casei Borgia înfăţişând un taur negru pe un câmp auriu. Îi dădu foc şi, pe când ardea, câteva uşi de prăvălii se deschiseră prudent, la fel ca şi porţile grajdului.

— Aşa-i mai bine! strigă Ezio, apoi se întoarse şi se adresă mulţimii mici şi neîncrezătoare ce se adunase. Nu vă temeţi de Borgia! Nu vă lăsaţi înrobiţi de ei! Zilele le sunt numărate şi ora judecăţii se apropie.

Sosiră şi mai mulţi oameni, care începură să-l aclame.

— Se vor întoarce! îi atrase atenţia Machiavelli.

— Aşa-i, dar noi le-am arătat oamenilor că tiranii ăştia nu sunt atotputernici.

Ezio sări de pe zid în curtea interioară a grajdului, unde i se alătură Machiavelli. Îşi aleseră iute doi cai robuşti şi-i înşeuară.

— Ne vom întoarce! îi promise Ezio grăjdarului-şef. Ar fi bine să faci puţină curăţenie aici... acum că locul îţi aparţine din nou, aşa cum este firesc.

— Aşa vom face, signore, încuviinţă grăjdarul, dar continua să pară temător.

— Nu vă fie frică. Nu vă vor face niciun rău acum, după ce i-aţi văzut înfrânţi.

— De ce crezi asta, *signore?*

— Pentru că au nevoie de voi. Nu pot face nimic fără voi. Arătaţi-le doar că nu vă lăsaţi intimidaţi şi manipulaţi, şi vor fi nevoiţi să vă roage să-i ajutaţi.

— Ne vor spânzura... sau şi mai rău.

— Chiar vreţi să vă petreceţi restul vieţii în jugul lor? Împotriviţi-vă! Vor fi nevoiţi să dea ascultare unor solicitări rezonabile. Nici măcar tiranii nu pot exista dacă un număr suficient de oameni refuză să-i asculte.

Deja călare, Machiavelli scoase un carneţel negru şi scrise ceva, zâmbind absent în barbă. Ezio sări în şa.

— Parcă ziceai că ne grăbim, comentă el.

— Aşa-i. Mi-am notat ce-ai spus.

— Ar trebui să fiu măgulit de asta?

— Să ştii că da. Haide!

Porniră, iar Machiavelli spuse după o vreme:

— Excelezi în deschiderea rănilor, Ezio, dar poţi să le şi închizi?

— Eu vreau să lecuiesc boala din sânul societăţii noastre, nu doar să mă lupt cu simptomele.

— Îndrăzneţe cuvinte, însă nu trebuie să te certi cu mine; nu uita că suntem de aceeaşi parte. N-am făcut decât să-ţi expun un punct de vedere.

— Ce-i ăsta, un test? întrebă Ezio suspicios. Dacă aşa este, haide atunci să vorbim deschis. Eu cred că moartea lui Rodrigo Borgia n-ar fi soluţionat problema noastră.

— Serios?

— Ajunge să priveşti oraşul ăsta! Roma este centrul zonei stăpânite de familia Borgia şi de Templieri. Cuvintele pe care i le-am spus grăjdarului sunt perfect adevărate. Uciderea lui Rodrigo n-ar fi schimbat lucrurile – taie-i capul unui om şi el va muri, sigur că da, însă aici noi avem de-a face cu o Hidră.

— Înţeleg ce vrei să spui – aidoma monstrului cu şapte capete pe care a trebuit să-l omoare Hercule... şi chiar dacă le reteza, capetele continuau să crească, asta până când Hercule a înţeles vicleşugul pe care trebuia să-l folosească.

— Exact!

— Aşadar... sugerezi să apelăm la popor?

— Poate că da. Cum altfel?

— Iartă-mă, Ezio, dar oamenii sunt nestatornici. A te bizui pe ei este ca şi cum ai încerca să construieşti castele pe nisip.

— Nu sunt de acord, Niccolò. Cu siguranţă, credinţa noastră în oameni se află în centrul Crezului Asasinilor.

— Şi asta vrei tu să testezi?

Ezio era pe punctul de a-i răspunde, dar chiar în clipa aceea un hoţ tânăr trecu în fugă pe lângă ei şi, cu vârful cuţitului, reteză iute şi precis cureluşele de piele cu care punga de bani a lui Ezio îi era legată la brâu.

— La naiba! exclamă bărbatul.

Machiavelli izbucni în râs.

— Probabil că este cineva din cercul tău de cunoştinţe. Ia te uită ce mai fuge! Parcă ar fi fost antrenat chiar de tine. Haide, du-te şi ia înapoi ce ţi-a furat. Avem nevoie de banii ăia. Ne întâlnim la Campidoglio, pe Capitoliu.

Ezio îşi întoarse calul şi porni la galop în urmărirea hoţului. Acesta intrase pe ulicioare prea strâmte pentru a putea fi traversată călare şi Asasinul fu nevoit să ocolească, temându-se că l-ar putea pierde pe tâlhar, dar ştiind în acelaşi timp, spre propria lui deznădejde, că tânărul se descurca în mod sigur mai bine decât el la fugă. Parcă fusese antrenat de Asasini! Dar cum era posibil aşa ceva?

Îl încolţi în cele din urmă într-o fundătură şi se folosi de armăsar pentru a-l ţintui de un zid.

— Dă-o înapoi! îi ordonă sec şi trase sabia din teacă.

Hoţul părea hotărât să scape, dar când văzu cât de lipsită de speranţe îi era situaţia, cedă şi, în tăcere, ridică mâna care ţinea punga. Ezio i-o smulse şi o puse la loc sigur. Făcând asta, îngădui calului să se retragă foarte puţin şi, într-o clipită, hoţul escaladă zidul

cu o viteză extraordinară şi dispăru dincolo de el.

— Hei! Stai aşa! N-am terminat cu tine! strigă Ezio, dar nu auzi drept răspuns decât zgomotele tot mai slabe ale picioarelor ce alergau.

Oftă şi, fără să ia în seamă cei câţiva gură-cască care se adunaseră, îşi îndemnă calul spre colina Capitoliului.

Se lăsa amurgul când îl reîntâlni pe Machiavelli.

— Ţi-ai recuperat banii de la amicul nostru?

— Da.

— O victorie micuţă.

— Se acumulează, replică Ezio. Şi cu timpul, străduindu-ne, vom mai avea câteva.

— Să sperăm că vom reuşi înainte ca privirea lui Cesare să cadă asupra noastră şi să ne învingă din nou. La Monteriggioni, aproape c-a reuşit. Şi acum, la treabă!

Machiavelli dădu pinteni calului.

— Unde mergem?

— La Colosseum. Avem o întâlnire cu un om de-al meu, Vinicio.

— Şi...

— Mă aştept să-mi aducă ceva. Vino!

Pe când străbăteau oraşul spre Colosseum, Machiavelli comentă sarcastic despre clădirile noi ce fuseseră ridicate de papa Alexandru al VI-lea.

— Uită-te la toate faţadele astea, care chipurile sunt clădiri oficiale. Rodrigo este foarte isteţ în felul cum îşi menţine afacerile în Roma. Îi păcăleşte destul de uşor pe prietenii tăi... cetăţenii.

— De când ai devenit aşa cinic?

Machiavelli zâmbi.

— Nu sunt defel cinic, ci descriu Roma, aşa cum este în prezent. Dar ai dreptate, Ezio, poate că sunt niţel prea plin de amărăciune, puţin prea negativist câteodată. Poate că nu-i chiar pierdut totul. Vestea bună este că avem totuşi aliaţi în oraş. O să-i cunoşti. Iar Colegiul cardinalilor nu este complet la dispoziţia lui Rodrigo, aşa cum ar vrea el să fie. Totuşi e foarte nesigur...

— Ce este foarte nesigur?

— Succesul nostru final.

— Nu putem decât să-ncercăm. Abandonul este o cale sigură spre eşec.

— Cine a pomenit ceva despre abandon?

Îşi continuară drumul în tăcere, până ajunseră la zidurile sumbre ale Colosseumului, o clădire deasupra căreia continuau să planeze, cel puţin pentru Ezio, ororile jocurilor ce avuseseră loc acolo cu o mie de ani în urmă. Îi atrase imediat atenţia un grup de gărzi Borgia care escorta un sol papal. Cu săbiile trase din teci, cu halebardele

împungând amenințător şi purtând făclii care pâlpâiau roşiatic, hărţuiau un omuleţ cu chip speriat.

— *Merda!* şuieră Machiavelli. Ăla-i Vinicio. Au ajuns primii la el.

Cei doi îşi încetiniră caii şi se apropiară de grup în tăcere şi foarte precauţi, pentru a-i lua prin surprindere. Reuşeau deja să audă frânturi de conversaţie.

— Ce-ai acolo? întrebă un soldat.

— Nimic.

— Ai încercat să furi corespondenţa oficială a Vaticanului, aşa-i?

— *Perdonate mi,* signore. Cred că vă-nşelaţi.

— Nu ne-nşelăm deloc, hoţ mizerabil, rosti alt soldat împungându-l cu halebarda.

— Pentru cine lucrezi tu, *ladro?*

— Pentru nimeni.

— Bun, atunci nimănui nu-i va păsa ce-o să se-ntâmple cu tine.

— Am auzit destul, zise Machiavelli. Trebuie să-l salvăm şi să recuperăm scrisoarea pe care o are la el.

— Scrisoarea...?

— Haide!

Machiavelli îşi îndemnă calul cu călcâiele. Animalul ţâşni înainte şi în aceeaşi clipă călăreţul smuci puternic de hăţuri. Armăsarul se cabră, lovind sălbatic cu picioarele din faţă, şi izbi în tâmplă soldatul cel mai apropiat, căruia îi sfărâmă coiful şi-i fractură craniul. Omul căzu ca un sac de cartofi. Între timp, Machiavelli se rotise spre dreapta, aplecându-se mult în şa, şi spintecă brutal umărul halebardierului care-l amenința pe Vinicio. Bărbatul scăpă imediat arma şi se prăbuşi, durerea arzându-i umărul. Ezio dădu pinteni bidiviului său, trecu pe lângă alţi doi soldaţi şi-şi folosi mânerul sabiei pentru a-l lovi ucigător pe unul în ţeastă, iar pe celălalt îl izbi cu latul lamei peste ochi. Mai rămăsese un singur soldat. Distras de atacul neaşteptat, acesta nu-şi dădu seama că Vinicio îi prinsese halebarda şi se simţi smucit brusc înainte. Pumnalul lui Vinicio aştepta şi străpunse gâtul bărbatului, care se prăbuşi cu un gâlgâit sinistru produs de sângele ce-i inunda plămânii. Odată în plus, faptul că îşi luase adversarii prin surprindere le oferise Asasinilor un avantaj; în mod clar, gărzile Borgia nu erau obişnuite cu astfel de forme de atac. Vinicio le făcu iute semn celor doi spre artera principală care pornea din piaza centrală. Un cal se îndepărta galopând; curierul care stătea drept în şa îl îndemna să gonească şi mai repede.

— Dă-mi scrisoarea! porunci Machiavelli. Iute!

— N-o am, e la el! strigă Vinicio arătând spre calul care se îndepărta. Mi-au luat-o!

— După el! răcni Machiavelli către Ezio. Pune mâna pe scrisoare cu orice preţ şi adu-mi-o la Terme di Diocleziano la miezul nopţii. Te voi

aştepta.

Ezio dădu pinteni calului şi porni în galop.

Îl prinse mai uşor decât pe hoţul de mai devreme. Armăsarul Asasinului era mai bun decât al curierului, care nu era nici pe departe un luptător, iar Ezio îl doborî cu uşurinţă din şa. N-ar fi vrut să-l omoare, însă nu-şi putea îngădui să-l lase să plece pentru ca apoi să dea alarma.

— *Requiescat in pace,* murmură el şi-i reteză gâtul.

Puse scrisoarea, nedeschisă, în punga de la brâu şi prinse calul curierului de căpăstru pentru a-l lua cu el. După aceea se întoarse şi porni spre ruinele Termelor lui Diocletian.

De acum era aproape beznă, exceptând torţele care pâlpâiau din loc în loc în suporturi montate în ziduri. Pentru a ajunge la terme, trebuia să traverseze o porţiune destul de întinsă de teren abandonat, iar când ajunse la jumătatea ei, calul i se cabră şi necheză cu teamă parcă. Celălalt cal făcu la fel şi Ezio se strădui din greu să-i liniştească. Dintr-odată auzi un sunet care-i îngheţa sângele în vine, aidoma urletului lupilor, şi totuşi nu chiar la fel. Posibil chiar mai rău. Păreau mai degrabă nişte glasuri omeneşti care imitau animale. Îşi întoarse calul în întuneric şi dădu drumul căpăstrului celuilalt. Eliberat, bidiviul curierului dispăru, galopând în noapte. Ezio spera că avea să ajungă teafăr în grajdul lui.

Nu avu prea mult timp să se gândească la asta, deoarece ajunse la termele abandonate. Machiavelli încă nu sosise – fără îndoială se afla într-una dintre misterioasele lui misiuni personale prin oraş – dar apoi...

Dintre tufişurile şi smocurile de iarbă ce crescuseră pe rămăşiţele străvechii capitale romane, apărură siluete care-l înconjurară. Inşi cu chipuri sălbatice, a căror înfăţişare nu era nici pe departe umană. Stăteau în picioare ca oamenii, însă aveau urechi lungi, râturi, gheare şi cozi şi erau acoperiţi cu fire groase şi aspre de păr sur. Ochii păreau să le sclipească roşietici. Ezio inspiră adânc – ce Dumnezeu erau creaturile astea demonice? Privi iute ruinele; era înconjurat de cel puţin doisprezece oameni-lupi. Îşi trase iarăşi sabia din teacă. Ziua asta nu era nici pe departe una dintre cele mai bune pe care le avusese.

Cu mârâituri şi urlete de lupi, creaturile se năpustiră asupra lui. Când se apropiară, Ezio văzu că erau într-adevăr oameni ca el, doar că păreau nebuni, ca aflaţi în transă. Armele lor erau nişte gheare lungi şi ascuţite din oţel, cusute zdravăn în vârfurile mănuşilor grele, cu care încercau să-i spintece picioarele lui Ezio şi coastele calului, pentru a-l doborî din şa.

Izbuti să-i ţină la depărtare cu ajutorul sabiei şi, întrucât nu păreau să aibă cămăşi din zale sau alte protecţii pe sub pieile de lup, reuşi să-i

rănească. Spintecă braţul unuia şi insul se retrase, urlând îngrozitor în beznă. Creaturile erau mai degrabă agresive decât abile, iar armele lor nu erau pe potriva sabiei sclipitoare a lui Ezio, care înainta iute, despicând ţeasta unuia şi străpungându-i altuia ochiul stâng. Ambii căzură pe loc, răniţi mortal. Ceilalţi oameni-lupi părură să se răzgândească în privinţa continuării atacului şi se pierdură în întuneric sau în grotele şi adăposturile formate de ruinele năpădite cu buruieni ce înconjurau termele. Asasinul porni în urmărirea lor şi tăie coapsa unuia, în vreme ce altul căzu sub copitele calului şi muri cu şira spinării zdrobită. Depăşindu-l pe al şaselea, Ezio se aplecă şi, răsucindu-se înapoi, îşi împlântă sabia în stomacul lui, revărsându-i măruntaiele; individul se împletici, căzu şi muri.

În cele din urmă, se lăsă tăcerea.

Ezio îşi domoli calul şi se ridică în scări, străduindu-se să pătrundă cu privirea prin beznă şi să audă semnale pe care ochii lui nu le puteau percepe. Brusc, i se păru că aude şuieratul unei răsuflări anevoioase nu departe, însă nu vedea absolut nimic. Îşi îndemnă calul şi înaintă fără grabă în direcţia aceea.

Zgomotul părea că răzbate din întunericul unei grote puţin adânci, formate de resturile unei arcade prăbuşite şi acoperite de iederă şi buruieni. Bărbatul descălecă, legă căpăsrul calului de ciotul unui copac, frecă lama sabiei cu noroi, astfel încât să nu sclipească şi să-l trădeze, apoi înaintă cu multă luare aminte. Pentru o clipită i se păru că întrezăreşte pâlpâitul unei flăcări în adâncul grotei.

Pe când înainta, pe deasupra capului său ţâşniră lilieci şi se pierdură în noapte. Locul duhnea de la excrementele lor. Insecte nevăzute, dar şi alte creaturi fojgăiră şi zgrepţănară, îndepărtându-se de el. Asasinul le blestemă pentru zgomotele pe care le făceau şi care i se păreau ca bubuiturile de tunete, totuşi ambuscada – dacă exista cu adevărat – nu se declanşa.

Apoi văzu din nou flăcăruia şi auzi un scâncet slab. Grota era mai adâncă decât ar fi crezut, judecând după arcada prăbuşită, iar coridorul i se curba lin şi în acelaşi timp se îngusta, pătrunzând în bezna ce se adâncea. Pe măsură ce Ezio înainta, licăririle de flăcări pe care le întrezărise mai devreme se contopeau într-un foc micuţ, în lumina căruia desluşi o siluetă gârbovită.

Aici aerul era ceva mai proaspăt. Probabil că în acoperiş exista o gaură de aerisire pe care n-o putea zări şi care permitea aerului să întreţină arderea. Ezio rămase perfect nemişcat şi privi.

Scâncind, silueta întinse mâna stângă slăbănoagă, osoasă şi noduroasă şi prinse capătul unei bare de fier vârâte în foc. Celălalt capăt al barei era incandescent şi, tremurând, creatura scoase bara din foc, apoi, încordându-se, apropie capătul încins de ciotul însângerat al celuilalt braţ, înăbuşindu-şi un urlet, în încercarea de a-şi cauteriza

rana.

Era omul-lup pe care-l schilodise Asasinul.

Ezio se năpusti în clipa în care atenţia omului-lup era acaparată de durere şi de operaţia pe care o făcea. Fu cât pe-aici să rateze, întrucât făptura era iute şi aproape că reuşi să scape, dar degetele bărbatului se încleştară strâns în jurul braţului teafăr al acesteia. Nu era uşor să-l ţină imobilizat, căci mâna creaturii era lunecoasă din cauza grăsimii cu care se unsese, iar duhoarea pe care o degaja era pur şi simplu sufocantă, însă Ezio nu-i dădu drumul, îşi ţinu răsuflarea, lovi cu piciorul bara de fier, îndepărtând-o, şi întrebă:

— Ce dracu' eşti?

— Urgh, fu singurul răspuns pe care-l primi.

Ezio îl lovi brutal peste cap cu cealaltă mână, acoperită de o mănuşă de zale. Sângele ţâşni de lângă ochiul stâng al creaturii, care gemu de durere.

— Ce eşti tu? Vorbeşte!

— Ergh.

Bărbatul îi vedea dinţii sparţi şi cenuşii, iar duhoarea unei târfe bete ar fi părut un parfum de primăvară pe lângă cea care-i ieşea creaturii din gură.

— Vorbeşte!

Ezio îi înfipse vârful sabiei în braţul rănit şi-l răsuci. Nu avea timp de pierdut cu această făptură mizerabilă. Îl îngrijora soarta calului său.

— Aargh!

Alt urlet de durere, după care un glas aspru, aproape de neînţeles, vorbi în italiană printre mârâiturile nearticulate.

— Sunt discipol al Sectei Luporum.

— Secta Lupilor? Ce dracului mai e şi asta?

— O să afli. Ce-ai făcut în noaptea asta...

— Tacă-ţi gura!

Strângându-l cu şi mai multă forţă de braţ, Ezio aţâţă focul pentru a spori lumina şi privi în jur. Se afla într-un soi de odaie cu tavan boltit, care fusese probabil cioplit astfel în mod deliberat. Înăuntru nu se găseau decât două scaune şi o masă rudimentară, pe care se aflau câteva hârtii fixate locului cu o piatră.

— Fraţii mei vor reveni-n curând şi-atunci...

Ezio îl târî până la masă şi arătă cu sabia spre hârtii.

— Şi astea? Ce-s astea?

Celălalt îl privi, apoi scuipă. Ezio apropie din nou vârful sabiei de ciotul însângerat.

— Nu! se tângui omul. Nu mai vreau!

— Atunci, spune-mi!

Ezio se uită la hârtii. Avea să vină o clipă când trebuia să lase sabia

din mână, chiar dacă numai pentru câteva secunde, ca să ia hârtiile de pe masă. Scrierea era în italiană, dar şi în latină, însă existau şi alte simboluri pe care nu le putea descifra, cu toate că păreau un soi de litere.

Auzi apoi un foşnet din direcţia din care venise. Ochii omului-lup scânteiară.

— Secretele noastre, zise el.

În aceeaşi clipă, în încăpere năvăliră alte două creaturi, urlând şi agitându-şi ghearele din oţel. Captivul Asasinului se smuci şi se eliberă, şi li s-ar fi alăturat dacă Ezio nu i-ar fi retezat capul, pe care-l trimise rostogolindu-se către prietenii lui. Sări apoi de cealaltă parte a mesei, înhaţă hârtiile de pe ea şi aruncă masa către inamici.

Lumina flăcărilor pălise. Focul trebuia aţâţat din nou. Ezio se strădui să-i distingă în semiîntuneric pe ultimii doi oameni-lupi, care se întrezăreau aidoma unor umbre cenuşii. Se retrase în întuneric, vârî hârtiile sub tunică şi aşteptă.

Poate că oamenii-lup aveau forţa unor nebuni, dar nu puteau fi foarte iscusiţi, decât, poate, în arta de a-i speria pe trecători. În tot cazul nu erau în stare nici să păstreze liniştea, nici să se mişte în tăcere. Folosindu-se mai degrabă de urechi decât de ochi, Ezio izbuti să-i ocolească, rămânând lipit de perete, până ştiu că ajunsese în spatele lor. În tot acest timp, oamenii-lup credeau că bărbatul continua să fie undeva în întunericul din faţa lor.

Nu avea timp de pierdut. Băgă sabia în teacă, acţionă pumnalul secret, se apropie de unul dintre ei silenţios ca un lup adevărat, şi-i reteză beregata, în timp ce-l ţinea strâns cu celălalt braţ. Individul muri pe loc, fără să scoată un sunet, iar Ezio îi lăsă uşor trupul jos. Se gândi să-l ia prizonier pe celălalt, dar n-avea timp de interogatorii. Poate că erau şi mai mulţi şi nu era sigur că avea destulă putere să mai lupte. Putea simţi groaza omului-lup care supravieţuise. Acesta abandonă rolul pe care-l jucase şi strigă neliniştit în beznă:

—Sandro?

După aceea fu extrem de simplu să-l localizeze şi, o dată în plus, gâtul fu ţinta vizată de Asasin. De data asta însă victima se răsuci lovind orbeşte cu ghearele din oţel. Îl vedea pe Ezio, dar el ştia că aceste creaturi nu purtau cămăşi de zale pe sub costumele lor extravagante. Retrase pumnalul secret şi, folosind jungherul mai mare şi mai puţin subtil, care avea avantajul lamei dinţate, îi spintecă pieptul. Inima şi plămânii expuşi luciră în lumina focului care murea, iar ultimul om-lup căzu cu faţa în tăciuni. Duhoarea de păr şi carne arsă ameninţa să-l răpună pe Ezio, care sări îndărăt şi fugi de acolo cât putu de repede, înfrânându-şi groaza, îndreptându-se spre aerul proaspăt al nopţii.

Afară, văzu că oamenii-lup nu-i atinseseră calul. Poate că fuseseră

prea siguri că aveau să-l prindă înăuntru ca să se mai sinchisească să-l omoare, ori să-l alunge. Îl dezlegă şi-şi dădu seama că tremura din toate încheieturile şi nu era în stare să-l încalece. Aşa că-l luă de căpăstru şi se îndreptă spre Termele lui Diocleţian. Ar fi fost bine ca Machiavelli să fie acolo şi să fie bine înarmat. Ar fi fost minunat dacă ar fi avut pistolul Codex sau una dintre armele pe care Leonardo le construise pentru noul lui stăpân. Cel puţin Ezio avea satisfacţia de a şti că încă putea ieşi învingător în lupte, folosindu-şi mintea şi priceperea dobândită datorită antrenamentelor – două lucruri de care nimeni nu-l putea lipsi până în ziua în care-l prindeau şi-l torturau până la moarte.

Rămase cu atenţia trează pe durata scurtului drum până la terme şi se pomeni tresărind din când în când înaintea umbrelor – ceva ce nu i s-ar fi întâmplat în tinereţe. Gândul sosirii la terme nu-l liniştea câtuşi de puţin. Dacă acolo îl aştepta altă ambuscadă? Sau dacă oamenii-lup îl surprinseseră pe Machiavelli? Oare acesta ştia de existenţa Sectei Lupilor?

Şi, la urma urmelor, cui îi era Machiavelli loial?

Ajunse fără să întâmpine vreo problemă la ruina uriaşă, vag întrezărită în noapte, o amintire a vremurilor demult apuse, când Italia condusese lumea. Nicăieri nu se zărea niciun semn de viaţă, când, pe neaşteptate, Machiavelli apăru de după un măslin şi-l întâmpină cu gravitate.

— De ce-ai întârziat atât?

— Am fost aici înaintea ta, însă am avut... vizitatori.

Ezio îl privi drept în ochi pe celălalt bărbat.

— Ce vrei să spui?

— Nişte păcălici în costume de carnaval, îţi sună familiar?

Machiavelli se încruntă.

— Îmbrăcaţi ca nişte lupi?

— Deci îi ştii!

— Da.

— Atunci de ce-ai propus să ne-ntâlnim tocmai aici?

— Sugerezi că eu aş fi...?

— Ce altceva aş putea crede?

— Dragul meu Ezio, rosti Machiavelli şi făcu un pas spre el, te asigur, prin sanctitatea Crezului nostru, că n-am avut habar că vor fi aici.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Ai însă dreptate. Am căutat un loc de întâlnire cât mai departe de oameni, fără să-mi dau seama că şi ei ar putea alege un asemenea loc.

— Sau poate au primit o informaţie.

— Dacă-mi conteşti cumva onoarea...

Ezio flutură din braţ, cu un gest de indiferenţă.

— Haide să ne oprim aici, spuse el. Avem destule de făcut, nu trebuie să mai pierdem timpul certându-ne.

De fapt, ştia prea bine că, cel puţin pentru moment, trebuia să aibă încredere în Machiavelli. Iar deocamdată nu avea niciun motiv să n-o facă. Cu toate acestea, pe viitor urma să fie mai prudent în a-şi dezvălui atuurile.

— Cine sunt ei? Ce sunt ei?

— Sunt Secta Lupilor. Uneori îşi mai spun Discipolii lui Romulus.

— N-ar trebui să plecăm de-aici? Am izbutit să pun mâna pe nişte hârtii de-ale lor şi s-ar putea întoarce să le recupereze.

— Mai întâi, spune-mi dacă ai reuşit să pui mâna pe scrisoare, apoi povesteşte-mi, pe scurt, tot ce ţi s-a mai întâmplat, zise Machiavelli. După cum arăţi, parcă te-ai fi luptat în război.

După ce Ezio îşi termină relatarea, îi zâmbi.

— Mă îndoiesc că oamenii-lup se vor întoarce în noaptea asta. Suntem doi bărbaţi bine antrenaţi şi bine înarmaţi şi se pare că, oricum, i-ai învins. Pe de altă parte, acest lucru e posibil să-l fi iritat pe Cesare. Vezi tu, deşi deocamdată există puţine dovezi, noi credem că oamenii ăştia sunt în solda familiei Borgia. Sunt o bandă de aşa-zişi păgâni, care terorizează Roma de luni de zile.

— În ce scop?

Machiavelli deschise larg braţele.

— Politică... Propagandă... Ideea este că, speriaţi, oamenii vor fi încurajaţi să se repeadă sub protecţia papalităţii, în schimbul căreia li se va cere să-şi arate loialitatea.

— Foarte convenabil, într-adevăr. N-ar trebui totuşi să plecăm de-aici?

Deloc surprinzător, Ezio se simţi deodată foarte obosit. Îl durea până şi sufletul.

— Nu se vor întoarce în noaptea asta. Ezio, nu intenţionez câtuşi de puţin să-ţi subapreciez capacităţile, însă oamenii-lup nu sunt ucigaşi, ba nici chiar luptători. Borgia îi folosesc ca intermediari de încredere, totuşi misiunea lor principală este de a înspăimânta. Sunt suflete sărmane şi amăgite, îndoctrinate să lucreze pentru ei. Ei cred că noii lor stăpâni îi vor ajuta să reclădească Roma antică: întemeietorii Romei au fost Romulus şi Remus, care au fost alăptaţi de o lupoaică în pruncie.

— Îmi amintesc legenda.

— Pentru sărmanii oameni-lupi, nu este defel o legendă, totuşi ei sunt o unealtă destul de periculoasă în mâinile familiei Borgia.

Machiavelli făcu o scurtă pauză.

— Acum – scrisoarea! adăugă el. Şi hârtiile acelea pe care zici că

le-ai înhăţat din vizuina lor. Şi, că veni vorba, felicitări pentru asta!

— Dacă sunt de vreun ajutor...

— Vom vedea. Dă-mi scrisoarea.

— Poftim.

Machiavelli rupse grăbit pecetea pergamentului.

— Rahat! murmură el. Este cifrată.

— Ce vrei să spui?

— Ar fi trebuit să fie o scrisoare obişnuită. Vinicio este – a fost – una dintre iscoadele mele infiltrate în sânul familiei Borgia şi mi-a spus că o avea dintr-o sursă sigură. Naivul! Ei transmit informaţiile cifrat. Dacă nu ştim cifrul pe care-l folosesc, scrisoarea este inutilă.

— Poate că vor fi de ajutor celelalte hârtii pe care le-am şterpelit.

— Slavă cerurilor, Ezio, zise Machiavelli surâzând, uneori îi mulţumesc bunului Dumnezeu că luptăm în aceeaşi tabără. Ia să vedem!

Examina iute paginile luate de Ezio de la oamenii-lup şi chipul încruntat i se destinse.

— Folosesc la ceva?

— Cred că... poate...

Continuă să citească şi fruntea i se încreţi iarăşi.

— Da! în numele Domnului, da! Cred c-am reuşit!

Îl bătu pe Ezio pe umăr şi râse.

Ezio râse şi el.

— Vezi? Uneori logica nu-i unicul mod prin care poţi câştiga un război. Şi norocul poate juca rolul său. *Andiamo!* Ai spus că avem aliaţi în oraş. Haide, du-mă la ei!

— Urmează-mă!

Capitolul 15

— Şi calul? întrebă Ezio.

— Dă-i drumul, îşi va găsi drumul înapoi spre grajd.

— Nu-l pot abandona.

— Trebuie s-o faci. Ne întoarcem în Roma. Dacă îi dăm drumul acolo, vor şti că te-ai întors. Dacă-l vor găsi aici, vor crede – cu puţin noroc – că încă rătăceşti prin zona asta şi-şi vor concentra atenţia asupra ei.

Fără tragere de inimă, Ezio făcu aşa cum i se sugerase, iar Machiavelli îl conduse la o scară din piatră ascunsă, care cobora sub pământ. La baza ei ardea o făclie, pe care o luă.

— Unde ne aflăm? întrebă Ezio.

— Într-un sistem de tuneluri antice subterane de sub Roma. Tatăl tău l-a descoperit şi de atunci a rămas secretul Asasinilor. Îl vom folosi pentru a evita gărzile care ne caută, fiindcă poţi să fii sigur că oamenii-lup vor da alarma. Tunelurile astea sunt mari, deoarece erau utilizate pentru transport şi trupe în timpurile de demult, şi au fost, de asemenea, bine construite, ca toate din vremea aceea. Multe dintre ieşirile în oraş s-au năruit şi sunt acum blocate, aşa că trebuie să ne alegem drumul cu grijă. Stai aproape de mine – ţi-ar fi fatal să te rătăceşti aici.

Vreme de două ore, merseră printr-un labirint care părea fără sfârşit. Pe drum, Ezio întrezări tuneluri laterale, intrări surpate, sculpturi bizare de zei uitaţi deasupra unor arcade şi ocazional scări, unele suind, altele dispărând în beznă, iar câteva dezvăluind licăre de lumină în capete. Într-un final, Machiavelli, care mersese tot timpul iute, într-un ritm susţinut, se opri în dreptul unei astfel de scări.

— Am ajuns, anunţă el. Eu o voi lua înainte. Aproape c-au sosit zorii. Trebuie să fim prudenţi.

Dispăru în sus pe trepte.

Parcă după o eternitate, timp în care Ezio se întrebase dacă nu cumva fusese abandonat, îl auzi pe Machiavelli şoptind:

— E-n regulă, poţi să vii.

În ciuda oboselii, bărbatul porni în fugă pe trepte, bucuros să revină la aer curat. Se săturase pe veci de tuneluri şi grote.

Ieşi printr-un chepeng larg în interiorul unei încăperi destul de mari pentru a fi fost cândva un depozit.

— Unde suntem?

— Pe o insulă a Tibrului. Cu ani în urmă, locul era utilizat ca depozit. Acum nu mai calcă nimeni pe aici, în afară de noi.

— „Noi”?

— Mă refer la Fraţie. Dacă vrei, este similar ascunzătorii noastre din Roma.

Un tânăr voinic, sigur de sine, se ridică de pe un taburet de lângă masa pe care se aflau hârtii şi resturi de mâncare şi veni spre ei. Tonul vocii îi era sincer şi prietenos.

— Niccolò! *Ben trovato!* Iar tu trebuie să fii faimosul Ezio! zise el întorcându-se spre Ezio. Bine ai venit!

Îi prinse mâna şi i-o strânse cu căldură.

— Fabio Orsini, la dispoziţia ta. Am auzit multe despre tine de la vărul meu – un vechi prieten de-al tău – Bartolomeo d'Alviano.

Ezio zâmbi la auzul numelui.

— Un luptător excelent, încuviinţă el.

— Fabio a descoperit locul ăstă, preciza Machiavelli.

— Aici avem toate dotările necesare, zise Fabio, iar afară se întinde o vegetaţie atât de sălbatică, încât nici nu ţi-ai putea da seama ce se află dincolo de ea.

— Mă bucur să te avem de partea noastră.

— Familia mea a primit câteva lovituri grele din partea familiei Borgia şi unicul meu ţel este să le vin de hac şi să ne redobândim patrimoniul.

Privi în jur şovăitor.

— Desigur, toate astea ţi se pot părea cam sărăcăcioase după Toscana.

•#►— Este perfect.

— *Bene,* surâse Fabio. Ei bine, acum dacă aţi sosit, trebuie să mă scuzaţi, dar sunt nevoit să plec – imediat.

— Ce planuri ai? întrebă Machiavelli.

Chipul lui Fabio deveni serios.

— Vreau să-ncep pregătirile pentru Romagna. Azi, Cesare deţine controlul asupra domeniului şi a oamenilor mei, dar în curând, sper, vom fi iarăşi liberi.

— *Buona fortuna!*

— *Grazie.*

— *Arriverderci!*

— *Arriverderci!*

Făcându-le prietenos cu mâna, tânărul plecă.

Machiavelli eliberă o porţiune de masă şi întinse scrisoarea cifrată, alături de pagina care conţinea cifrul luată de la oamenii-lup.

— Trebuie să mă apuc de treabă, zise el. Cred că eşti flămând şi obosit – acolo ai mâncare şi vin, precum şi apă romană, bună şi curată. Refă-ţi puterile cât timp lucrez eu, fiindcă mai sunt multe de făcut.

— Fabio este unul dintre aliaţii despre care vorbeai?

— Da. Mai sunt însă şi alţii. Ba chiar unul cu o poziţie foarte importantă.

— Şi este „unul", sau „una"? întrebă Ezio gândindu-se fără să vrea

la Caterina Sforza.

Nu şi-o putea alunga din minte. Caterina era în continuare prizoniera familiei Borgia, iar prioritatea lui era să o elibereze. Dar oare femeia se jucase cu el? Ghimpele acela de îndoială continua să-i stăruie în gând. Caterina era totuşi un spirit liber şi Ezio nu avea nicio putere asupra ei. Atât doar că nu-i plăcea să creadă că era luat drept naiv. Şi nici nu voia să fie manipulat.

Machiavelli ezită, de parcă ar fi spus deja prea multe, după care răspunse:

— Este vorba despre cardinalul Giuliano della Rovere. El a concurat cu Rodrigo pentru desemnarea ca Papă şi a pierdut, dar este încă un om puternic, cu prieteni influenţi. Deţine legături potenţial puternice cu francezii, dar aşteaptă momentul potrivit – ştie că regele Ludovic se foloseşte de Borgia doar atâta timp cât îi convine. Mai presus de orice, îi urăşte pe Borgia cu patimă. Ştii câţi spanioli a numit Borgia în posturi cheie? Ne aflăm în pericolul real ca ei să obţină controlul asupra întregii Italii.

— Asta-nseamnă că-i omul potrivit pentru noi. Când îl pot întâlni?

— N-a sosit încă timpul. Mănâncă, eu mă apuc de lucru.

Ezio fu recunoscător pentru ora aceea de tihnă, însă descoperi că foamea, ba chiar şi setea – cel puţin de vin – îi trecuseră. Bău cu plăcere apă şi mâncă un copan de pui, privindu-l pe Machiavelli, care studia hârtiile întinse pe mână.

— Merge? îl întrebă el după un timp.

— Şşt!

Soarele ajunsese la clopotniţele Romei când Machiavelli lăsă pana din mână şi împinse către el foaia de hârtie pe care scrisese.

— Gata!

Ezio aşteptă în tăcere.

— Este un ordin adresat oamenilor-lup, adăugă Machiavelli, potrivit căruia familia Borgia le va furniza acestora plata obişnuită şi instrucţiunile de atac în vederea creării de diversiuni menite să stârnească panică în diverse părţi ale Romei, care deocamdată nu se află sub controlul familiei papale. Atacurile trebuie sincronizate cu „întâmplătoarea" apariţie a unui preot Borgia, care va folosi puterile Bisericii pentru a-i „alunga" pe atacatori.

— Şi tu ce propui?

— Dacă eşti de acord, aş zice să începem să plănuim propriul nostru atac asupra familiei Borgia. Să continuăm treaba bună începută de tine la grajduri.

Ezio şovăi.

— Crezi că suntem pregătiţi pentru un astfel de atac?

— *Si.*

— Mai întâi, aş vrea să ştiu unde-i ţinută prizonieră Caterina

Sforza. Ar fi un aliat puternic.

Machiavelli îl privi derutat.

— Dacă este prizoniera familiei Borgia, atunci este ţinută în castelul Sant'Angelo, pe care l-au transformat într-o fortăreaţă puternică. Păcat că Mărul este la ei... adăugă el după o scurtă pauză. Oh, Ezio, cum ai îngăduit să se întâmple aşa ceva?

— Tu n-ai fost la Monteriggioni.

Fu rândul lui Ezio să facă o pauză după un moment de tăcere furioasă.

— Ştim într-adevăr ce fac duşmanii noştri? Avem măcar o reţea clandestină aici, care să ne ajute?

— Nu prea. Majoritatea mercenarilor noştri, ca Fabio, sunt prinşi în încleştări cu forţele lui Cesare. Iar francezii continuă să-l susţină.

Ezio şi-l aminti pe Octavien, generalul francez de la Monteriggioni.

— Bun, zise el, totuşi ce avem?

— O singură sursă, dar solidă: fetele care lucrează într-un bordel, un stabiliment de lux, frecventat de cardinali şi alţi cetăţeni romani importanţi. Există însă un neajuns. Matroana bordelului este leneşă şi se pare că merge la petreceri ca să se distreze, nu ca să ne susţină cauza culegând informaţii.

— Dar hoţii din oraş? întrebă Ezio amintindu-şi de individul îndrăzneţ care fusese cât pe ce să dispară cu punga lui cu bani.

— *Si,* însă refuză să stea de vorbă cu noi.

— De ce?

— Habar n-am, zise Machiavelli ridicând din umeri.

Ezio se ridică.

— Cred c-ar fi mai bine să-mi spui cum să ies de-aici.

— Unde te duci?

— Să-mi fac nişte prieteni.

— Te-aş putea întreba ce fel de prieteni?

— Pentru moment, ar fi mai bine să laşi asta-n seama mea.

Capitolul 16

Se înnoptase deja când Ezio găsi sediul Ghildei Hoţilor din Roma. Petrecuse toată ziua punând întrebări discrete prin taverne, unde fusese săgetat de priviri suspicioase şi primise răspunsuri menite să-l ducă în eroare, până când, în cele din urmă, probabil că venise ordinul că Asasinul putea să afle locul secret. Moment în care un puşti zdrenţăros îl conduse într-un cartier jalnic, printr-un labirint de ulicioare, şi-l lăsă în faţa unei uşi, apoi se făcu nevăzut.

Nu era o casă căreia să vrei să-i arunci mai mult de două priviri: un han mare şi dărăpănat, a cărui firmă, pe care era zugrăvit un vulpoi, fie adormit, fie mort, atârna într-o parte. Ferestrele erau acoperite cu draperii destrămate şi lemnăria ar fi trebuit reparată în totalitate.

În mod neobişnuit pentru un han, uşa era zăvorâtă şi Ezio lovi zadarnic cu pumnul în ea.

Fu surprins să audă în spatele lui un glas şoptind ceva. Se răsuci pe călcâie. De obicei nu se întâmpla să-i îngăduie cuiva să se apropie neauzit de el. Trebuia să se asigure că aşa ceva n-avea să se mai întâmple vreodată.

Din fericire, glasul acela precaut suna prietenos.

— Ezio!

Bărbatul păşi înainte ieşind de după un copac şi Asasinul îl recunoscu îndată. Era vechiul lui aliat Gilberto La Volpe – „Vulpea” –, care cu ceva timp în urmă fusese conducătorul hoţilor din Florenţa, aliaţi ai Asasinilor.

— Ce face aici, Vulpe?

Gilberto rânji larg şi-l îmbrăţişă.

— Mă-ntrebi adică de ce nu-s în Florenţa? Răspunsu-i cât se poate de simplu. Starostele şefilor din Roma a murit şi m-au ales pe mine-n locul lui. Am simţit că mi-ar prii să schimb aerul, iar vechiul meu locotenent şi mână dreaptă Corradin era pregătit să preia conducerea acasă. În plus – zise el coborând vocea conspirativ chiar în clipa asta Roma înseamnă pentru mine o... provocare mai interesantă, să zicem.

— Da, pare un motiv suficient. Nu intrăm?

— Ba da.

Vulpea ciocăni în uşă – folosind în mod evident un cod –, iar aceasta se deschise aproape pe dată, dezvăluind o curte interioară spaţioasă, cu mese şi bănci înşirate ca într-un han, dar toate coşcovite şi foarte murdare. Câţiva bărbaţi şi femei se agitau intrând şi ieşind prin uşile ce duceau din curte spre clădirea hanului.

— Nu-i prea grozav, nu? zise Vulpea îndemnându-l să ia loc şi strigând să li se aducă vin.

— Să fiu sincer...

— Se potriveşte scopurilor noastre. Iar eu am planuri. Însă ce te-

aduce pe tine aici?

Vulpea ridică o mână.

— Aşteaptă! Nu-mi spune! Cred că ştiu răspunsul.

— De obicei, îl ştii, da.

— Vrei să-i pui pe hoţii mei să lucreze ca iscoade pentru tine.

— Exact, încuviinţă Asasinul şi se aplecă înainte atent. Vrei să mi te-alături?

Vulpea îşi înălţă cupa într-un toast tăcut şi bău puţin din vinul care-i fusese adus, după care răspunse sec:

— Nu.

— Poftim? De ce? întrebă Ezio surprins.

— Pentru că asta ar însemna să joc după cum îmi cântă Niccolò Machiavelli. Nu, mulţumesc. Omul ăla-i un trădător al Frăţiei noastre.

Afirmaţia nu-l luă prin surprindere, deşi Ezio nu era nici pe departe convins de adevărul ei.

— E o acuzaţie gravă, zise el. Mai ales când vine din partea unui hoţ. Ce dovezi ai?

Vulpea îl privi încruntat.

— A fost ambasador al Curţii Papale şi a călătorit ca oaspete personal al lui Cesare însuşi.

— A făcut toate astea cu ştiinţa noastră.

— Chiar aşa? în plus, am aflat că te-a abandonat chiar înaintea atacului de la Monteriggioni.

Ezio făcu un gest de dezgust.

— O simplă coincidenţă. Gilberto, este foarte posibil ca Machiavelli să nu fie chiar pe placul tuturor, dar el este un Asasin, nu un trădător.

Vulpea îl privi cu atenţie, însă la fel de încruntat.

— Eu unul nu sunt convins.

În clipa aceea, un bărbat, pe care Ezio îl recunoscu ca fiind hoţul care încercase să-i fure punga, se apropie de Vulpe şi-i şopti ceva la ureche. Gilberto se ridică imediat, iar hoţul se îndepărtă. Simţind necazuri, Ezio se sculă şi el.

— Îmi cer iertare pentru comportamentul lui Benito de ieri, zise Vulpea. Nu ştia cine eşti şi te văzuse alături de Machiavelli.

— Mai dă-l naibii pe Benito! Ce se-ntâmplă?

— Ah, da, Benito mi-a adus veşti. Machiavelli se va-ntâlni în scurt timp cu cineva în Trastevere. Merg şi eu acolo să văd ce se petrece. Vrei să mă-nsoţeşti?

— Ia-o-nainte!

— Vom folosi una dintre rutele vechi – pe acoperişuri. Aici este ceva mai greu ca-n Florenţa. Crezi că te descurci?

— Dă-i drumul!

Era într-adevăr dificil. Acoperişurile din Roma erau mai departe

unul de altul decât cele din Florenţa şi multe se năruiau sub paşii bărbaţilor, cărora nu le era deloc uşor să-şi menţină echilibrul. Nu doar o dată, Ezio făcu să se dărâme câteva olane şubrede care se loviră de pământ facându-se ţăndări. Pe străzi erau puţini trecători, iar cei doi Asasini se deplasau atât de iute, încât se făceau nevăzuţi înainte ca gărzile Borgia să poată reacţiona. Ajunseră în cele din urmă într-o piaţă, ale cărei tarabe erau închise, mai puţin două taverne puternic iluminate în jurul cărora se adunaseră mulţi muşterii. Ezio şi Vulpea se opriră pe un acoperiş din faţa pieţei, se ascunseră după hornuri şi priviră cu atenţie.

La scurtă vreme, Machiavelli apăru în piaţă şi aruncă o privire în jur. Ezio văzu cum un alt bărbat, purtând pe mantie însemnele familiei Borgia, se apropie de el şi-i strecură discret o hârtie, fără să se oprească din mers. Machiavelli părăsi şi el piaţa.

— Ce părere ai? îl întrebă Vulpea.

— Eu o iau pe urmele lui Machiavelli, tu urmăreşte-l pe celălalt, răspunse nervos Ezio.

Chiar atunci, într-una dintre taverne izbucni o încăierare. Auziră strigăte furioase şi zăriră scânteieri de arme.

— *Merda!* zise Vulpea încruntându-se. Ăia-s oamenii mei. S-au luat la harţă cu gărzile Borgia.

Ezio îl zări pe Machiavelli din spate pe o stradă ce ducea către Tibru, după care dispăru din vedere. Era prea târziu să-i mai ia urma acum, aşa că-şi îndreptă atenţia către lupta din piaţă. Soldaţii Borgia zăceau întinşi pe caldarâm. Majoritatea hoţilor se împrăştiaseră căţărându-se pe ziduri, pe acoperişuri, unde erau în siguranţă, dar unul dintre ei, un adolescent, gemea întins pe jos, iar rana din braţ îi sângera.

— Ajutor! se auzi un glas tulburat. Ajutor! Fiul meu a fost rănit!

— Ştiu vocea asta, rosti Vulpea încruntat. Este Trimalchio. Iar el este Claudio, fiul lui cel mai mic, adăugă el uitându-se la tânărul rănit.

Pe parapetele a doua acoperişuri de pe laturile paralele ale pieţei apărură două grupuri de câte trei gărzi Borgia înarmate cu flinte, pe care le aţintiră spre Claudio.

— O să-l împuşte, zise Ezio alarmat.

— Să ne grăbim! Eu mă ocup de cei din stânga, iar tu de cei din dreapta.

Mişcându-se ca nişte umbre, însă cu iuţeala panterelor, Ezio şi Vulpea trecură peste acoperişurile care-i duceau la obiectivele lor. Ezio îi văzu clar pe soldaţi ridicând armele şi ochindu-l pe tânărul căzut. Sprintă pe coama ultimului acoperiş, cu tălpile abia atingând ţiglele, apoi, cu un avânt puternic, sări în direcţia celor trei. Săritura fusese suficient de înaltă pentru ca Ezio să-l doboare cu călcâiul pe soldatul din mijloc, pe care-l izbi drept în ceafă. Asasinul ateriză

ghemuit, pentru a amortiza impactul. Îşi îndreptă genunchii şi îşi deschise ambele braţe. Ceilalţi doi soldaţi căzură pe dată: un pumnal străpunse ochiul celui din dreapta şi-i pătrunse adânc în craniu, iar celălalt fu răpus de vârful ca un ac al pumnalului secret, care-i intră în ureche, de unde începu să-i şiroiască pe gât în jos un lichid întunecat, vâscos. Ezio ridică ochii şi văzu că Vulpea îşi ucisese adversarii cu eficienţă similară. Într-un minut de măcel executat în tăcere, toţi soldaţii cu arme de foc fuseseră omorâţi. Apăru însă alt pericol: un pluton de halebardieri cu armele în poziţie de luptă năvăli în piaţă, repezindu-se către nefericitul Claudio. Clienţii tavernelor se retraseră speriaţi.

— Claudio! strigă Vulpea. Fugi!

— Nu pot! Mă doare... prea rău...

— Rezistă! răcni Ezio, care se afla ceva mai aproape de locul unde zăcea băiatul. Sosesc!

Sări de pe acoperiş, pe tenda unei tarabe şi ajunse imediat lângă rănit. Examină rapid rana, care nu era chiar atât de gravă pe cât părea.

— Ridică-te! îi spuse el.

— Nu pot.

Claudio era stăpânit de panică.

— Mă vor ucide.

— Fii atent. Poţi să mergi, aşa-i?

Băiatul încuviinţă din cap.

— Atunci poţi şi să alergi. Ţin-te după mine şi fă exact ce fac eu. Trebuie să ne ascundem de soldaţi.

Îl ridică în picioare şi porni spre cea mai apropiată tavernă. Ajuns acolo, se pierdu în mulţimea de muşterii neliniştiţi şi fu surprins să vadă uşurinţa cu care Claudio îl urma. Trecură printre băutori şi se îndreptară către zid, în vreme ce, în spate, halebardierii abia începuseră să-şi croiască drum printre oameni. Ajunseră la timp la o străduţă îngustă care-i scoase în siguranţă din piaţă. Vulpea şi Trimalchio îi aşteptau.

— Am bănuit că veţi veni pe-aici, zise Vulpea în timp ce tatăl îşi îmbrăţişa fiul. Daţi-i drumul, le spuse el după aceea. N-avem vreme de pierdut, întoarceţi-vă repede la sediu şi puneţi-o pe Teresina să cureţe rana şi s-o bandajeze. Plecaţi!

— Iar tu, băiete, îi spuse Ezio lui Claudio, stai ascuns o vreme, *intesi?*

— *Molte grazie, Messer*e, îi zise Trimalchio, după care îşi trecu braţul pe după umerii băiatului sprijinindu-l în timp ce-l admonesta: *Corri!*

— Eşti în pericol acum, rosti Vulpea după ce ajunseră la adăpost într-o piaţetă tăcută. Mai ales în urma celor întâmplate. Am văzut deja

afişe cu chipul tău după cele petrecute la grajduri.

— Nu şi cu chipul lui Machiavelli?

— Nu, zise Vulpea clătinând din cap, dar este posibil ca pe el să nu-l fi văzut nimeni prea bine. Puţini ştiu cât este de iscusit cu sabia în mână.

— Şi totuşi tu nu crezi asta...

Vulpea dădu iarăşi din cap.

— Ce putem face cu afişele alea cu chipul meu?

— Nu te-ngrijora. Oamenii mei le rup deja.

— Mă bucur că unii dintre ei sunt mai disciplinaţi decât cei care s-au luat la bătaie fără motiv cu soldaţii Borgia.

— Ezio, trebuie să-nţelegi că-n Roma există o tensiune pe care tu n-ai simţit-o încă.

— Serios?

Ezio încă nu-i povestise prietenului său despre aventura cu oamenii-lup.

— Cât despre vestitori, continuă Vulpea, câţiva ducaţi pentru fiecare vor fi suficienţi pentru a-şi ţine gura.

— Sau... i-aş putea elimina eu pe martori.

— N-ar trebui să se ajungă la aşa ceva. Tu te pricepi să „dispari". Fii totuşi atent. Familia Borgia are mulţi alţi duşmani, nu doar pe tine, însă niciunul atât de supărător. Nu se va opri până nu te va vedea atârnat în cârligele din castelul Sant' Angelo.

— Mai întâi ar trebui să mă prindă.

— Fii cu ochii-n patru!

Folosind un traseu întortocheat, reveniră la Ghilda Hoţilor, unde Claudio şi tatăl lui sosiseră deja în siguranţă. Teresina curăţa rana băiatului şi, după ce sângerarea fu oprită, se dovedi că nu fusese decât o tăietură în muşchiul braţului – îl durea foarte tare, totuşi urmările nu aveau să fie grave –, iar Claudio era mult mai vesel.

— Ce mai noapte! oftă Vulpea obosit când se aşezară în faţa unui pahar de Trebbiano şi a unei farfurii cu *salami*.

— Mie-mi spui? M-aş putea lipsi de aşa ceva.

— Asta nu cred că se va-ntâmpla cât mai continuă lupta.

— Gilberto, rosti Ezio, ştiu ce am văzut amândoi, dar sunt convins că n-ai de ce să te temi în privinţa lui Machiavelli. Îi ştii şi tu metodele.

Căpetenia hoţilor îl privi cu luare aminte.

— Da, este foarte viclean. Trebuie să-ţi mulţumesc că i-ai salvat viaţa lui Claudio. Dacă tu crezi că Machiavelli a rămas loial Frăţiei, atunci sunt dispus să dau crezare judecăţii tale.

— Spune-mi cum stau lucrurile cu hoţii tăi? O să m-ajuţi?

— Ţi-am zis că am planuri cu Roma, replică Vulpea gânditor. Acum

că noi doi lucrăm din nou împreună, aş vrea să ştiu ce gândeşti şi tu.

— Lucrăm împreună?

Vulpea surâse.

— Aşa se pare. Eu voi rămâne totuşi cu ochii-n patru la prietenul nostru în veşminte negre.

— De-acord, nu-i nimic rău în asta, totuşi aş vrea să nu faci nimic pripit.

Vulpea îi ignoră sfatul.

— Spune-mi atunci ce crezi c-ar trebui să facem cu locul ăsta?

Ezio căzu pe gânduri.

— În primul rând, să ne asigurăm că membrii familiei Borgia n-au acces aici. Poate l-am putea transforma de-adevăratelea într-un han.

— Îmi place ideea asta.

— Va fi nevoie de multă muncă: zugrăvire, înlocuirea ţiglelor, o firmă nouă...

— Am destui oameni. Sub conducerea ta...

— Atunci mă voi ocupa direct.

Pentru Ezio urmă o lună de relaxare sau cel puţin de semirelaxare, în care se ocupă de renovarea sediului Ghildei Hoţilor, ajutat de o mulţime de braţe dornice să facă asta. Hoţii aveau o sumedenie de abilităţi, întrucât mulţi fuseseră meşteşugari care-şi pierduseră locurile de muncă după ce refuzaseră să-şi plece frunţile înaintea familiei Borgia. Când terminară, locul arăta cu totul altfel. Zugrăveala strălucea vesel, iar ferestrele erau spălate şi aveau draperii noi. Acoperişul nu mai era şubred şi pe firmă era zugrăvit un vulpoi tânăr, care dormea. Arăta ca şi cum, în clipa în care s-ar fi trezit, ar fi fost în stare să şterpelească cincizeci de găini o dată. Uşile duble luceau în ţâţâni noi şi dădeau către o curte interioară imaculată.

Ezio, care plecase în misiune la Siena în ultima săptămână de muncă la han, fu încântat când reveni. Stabilimentul funcţiona deja şi era plin de muşterii.

— I-am păstrat numele fiindcă-mi plăcea, zise Vulpea. „La Volpe Addormentata”. Nu ştiu de ce.

— Să sperăm că adoarme bănuielile duşmanilor şi le oferă un sentiment fals de siguranţă, rânji Ezio.

— Cel puţin activitatea asta n-a atras atenţie nedorită asupra noastră. Şi-l conducem ca pe un han obişnuit. Avem până şi o sală de jocuri. Asta a fost ideea mea. S-a dovedit o sursă excelentă de venituri, fiindcă ne-am asigurat ca gărzile Borgia care-l frecventează să piardă de fiecare dată!

— Şi unde...? întrebă Ezio coborându-şi glasul.

— Pe-aici.

Vulpea îl conduse către aripa stângă a hanului, printr-o uşă pe care

scria *„Uffizi – Privato”*, pe care o păzeau doi hoţi fără să bată prea mult la ochi.

Înaintară pe un coridor care ducea la nişte încăperi cu uşi masive. Pereţii lor erau acoperiţi cu hărţi ale Romei, iar birourile şi mesele erau încărcate cu teancuri ordonate de hârtii, la care lucrau bărbaţi şi femei, deşi abia răsăriseră zorii.

— Aici se face treaba adevărată, explică Vulpea.

— Pare foarte eficient.

— Un lucru bun la hoţi – cel puţin la cei destoinici – este că gândesc cu capul lor şi le place un anumit grad de concurenţă, chiar în rândurile lor.

— N-am uitat asta.

— Dacă te-ai implica, probabil că i-ai putea învăţa şi tu câte ceva.

— Da, cred c-o voi face.

— În acelaşi timp însă, zise Vulpea, nu cred c-ar fi bine să stai aici. Nici pentru tine, nici pentru noi. Poţi totuşi să mă vizitezi oricând doreşti – cât mai des.

— Aşa voi face.

Ezio se gândi la camera în care locuia acum: singuratică, dar confortabilă şi foarte discretă. Nicăieri altundeva n-ar fi fost fericit. Reveni la problema actuală.

— După ce ne-am organizat, lucrul cel mai important este localizarea Mărului. Trebuie neapărat să-l recuperăm.

— *Va bene.*

— Ştim că-i în mâinile familiei Borgia, dar, în ciuda tuturor eforturilor, tot n-am izbutit să-i dăm de urmă. Deocamdată, cel puţin, se pare că nu l-au folosit. Nu pot decât să cred că-l studiază, dar că n-au succes.

— Au cerut sfaturile unui... expert?

— Sunt sigur în privinţa asta, dar el poate pretinde că-i mai puţin inteligent decât este în realitate. Să sperăm că aşa va fi. Şi să mai sperăm că familia Borgia nu-şi pierde răbdarea cu el.

Vulpea zâmbi.

— N-am să te mai întreb atunci, dar să fii sigur că oamenii noştri scotocesc toată Roma în căutarea Mărului.

— Cei din familia Borgia l-au ascuns bine. Foarte bine. Poate chiar unii de alţii. În tânărul Cesare există o pornire tot mai accentuată spre rebeliune, care nu-i place tatălui său.

— Care-i scopul hoţilor dacă nu să descopere lucrurile preţioase bine ascunse?

— *Molto bene.* Acum trebuie să plec.

— Un ultim pahar înainte de plecare?

— Nu, am multe de făcut. Ne vom revedea totuşi în curând.

— Unde să-mi trimit rapoartele?

Ezio căzu pe gânduri, apoi răspunse:
— La punctul de întâlnire al Frăţiei de pe insula Tiberina.

Capitolul 17

Sosise de acum timpul, decise Ezio, să-l caute pe vechiul lui prieten Bartolomeo d' Alviano, vărul lui Fabio Orsini. În 1496, el luptase umăr la umăr cu verii Orsini împotriva trupelor papale, iar Bartolomeo revenise recent în Italia după o perioadă de mercenariat în Spania.

Bartolomeo era unul dintre cei mai faimoşi condotieri şi un vechi tovarăş de arme al lui Ezio. În plus, în ciuda purtării uneori grosolane şi a crizelor îngrijorătoare de mânie şi de depresie, era un bărbat loial şi integru. Calităţile acestea îl făceau să fie unul dintre atuurile Frăţiei, la care se alătura ura lui nesecată împotriva sectei Templierilor.

Dar cum putea Ezio să dea de urma lui? Avea s-o afle în curând. Bartolomeo tocmai revenise din luptă şi se găsea în cazarma armatei lui de mercenari, care poposise la periferia Romei, la distanţă destul de mare de oraş, în ţinutul rural din nord-est, nu departe de unul dintre turnurile fortificate pe care familia Borgia le ridicase în puncte-cheie din oraş şi din împrejurimi. Membrii familiei papale ştiau că nu era bine să se pună cu Bartolomeo, cel puţin până nu se simţeau îndeajuns de puternici pentru a-l strivi ca pe un gândac, aşa cum îl considerau, iar puterea lor, Ezio o ştia de asemenea, creştea de la o zi la alta.

Sosi la destinaţie la scurt timp după *ora de pranzo.* Soarele trecuse de zenit, iar ziua era foarte fierbinte şi briza dinspre apus abia dacă mai alunga zăpuşeala. Odată ajuns la poarta uriaşă din palisada înaltă care înconjura cazarma, Asasinul bătu cu pumnul.

Se deschise o vizetă şi Ezio simţi că cineva îl studia cu atenţie. Apoi vizeta se închise şi auzi o conversaţie scurtă, înăbuşită. Ferestruica se deschise din nou, dar acum se auzi un glas baritonal care strigă voios, iar după ce fură trase multe zăvoare, poarta se deschise larg. În prag stătea un bărbat voinic, puţin mai tânăr decât Ezio, cu braţele larg deschise şi straiele militare mai puţin mototolite ca de-obicei.

— Ezio Auditore, coţcar bătrân! Intră, intră! Te omor dacă n-o faci.

— Salut, Bartolomeo.

Cei doi prieteni se îmbrăţişară cu căldură, după care traversară platoul de apel dintre barăci, îndreptându-se către locuinţa condotierului.

— Haide, haide! spuse Bartolomeo cu obişnuitul lui entuziasm. Vreau să cunoşti pe cineva.

Intrară într-o odaie lungă şi joasă, bine luminată datorită ferestrelor mari. Încăperea slujea atât ca living, cât şi ca sală de mese, şi era spaţioasă şi aerisită. Ceva din interiorul acesteia nu se potrivea totuşi deloc lui Bartolomeo. La ferestre erau draperii curate. Pe tăblia mesei era întinsă o faţă de masă brodată, de pe care fuseseră deja strânse resturile prânzului. Pe pereţi atârnau tablouri. Exista până şi o etajeră

pentru cărţi. Nu se zărea nicăieri Bianca, iubita spadă uriaşă a condotierului. Mai presus de orice, locul era incredibil de ordonat.

— Ia loc, rosti Bartolomeo după care pocni din degete spre un scutier şi-i ceru vin; era într-o evidentă stare de surescitare. Ia ghici pe cine vreau să cunoşti!

Ezio mai aruncă o privire în jur.

— Păi, pe Bianca o cunosc deja...

Bartolomeo făcu un gest de iritare.

— Nu, nu! Ea e-n camera hărţilor – acolo locuieşte acum. Ia ghici!

— Păi, zise Ezio şiret, ar putea oare să fie... soţia ta?

Bartolomeo părea atât de dezamăgit, încât Asasinului aproape că-i păru rău că făcuse o deducţie atât de exactă, deşi nu fusese tocmai greu. Totuşi bărbatul voinic se înveseli iute şi continuă:

— Este o adevărată comoară. N-ai putea să-ţi crezi ochilor. Se răsuci şi răcni în direcţia odăii vecine:

— Pantasilea! Pantasilea!

Scutierul apăru din nou cu o tavă pe care erau dulciuri, o carafă şi pahare.

— Unde-i? întrebă Bartolomeo.

— Te-ai uitat şi sub masă? zise Ezio ironic.

În clipa aceea îşi făcu apariţia Pantasilea, coborând o scară aflată pe partea vestică a încăperii.

— Uite-o!

Ezio se ridică pentru a o saluta pe femeie.

— Ezio Auditore, spuse el făcând o plecăciune.

— Pantasilea Baglioni – acum Baglioni-d'Alviano.

Femeia era încă tânără; Ezio aprecie că avea între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani. După nume, provenea dintr-o familie nobilă, iar rochia, deşi modestă, îi era frumoasă şi croită cu bun-gust. Faţa, încadrată de păr blond şi fin, era ovală, avea nasul cârn, buzele generoase şi vesele asemenea ochilor inteligenţi – căprui-închis –, care priveau primitori, însă păreau să ascundă ceva. Era înaltă, ajungându-i lui Bartolomeo până la umăr, şi zveltă, cu umeri largi şi şolduri înguste, braţe lungi şi subţiri şi picioare frumos conturate. În mod clar, Bartolomeo găsise o comoară. Ezio spera că va fi în stare să o păstreze.

— *Lieta di conoscervi,* rosti Pantasilea.

— *Altrettanto a lei.*

Pantasilea se uită de la un bărbat la celălalt.

— Vom avea timp să facem cunoştinţă aşa cum se cuvine cu altă ocazie, i se adresă ea lui Ezio cu aerul unei femei care nu-i părăsea pe bărbaţi pentru a-i lăsa să-şi vadă de treburile lor, ci pentru că avea ea însăşi treabă.

— Mai stai puţin, tesora.

— Nu, Barto, ştii bine că trebuie să discut cu *contabile.* Nu ştiu cum

izbuteşte să încurce socotelile de fiecare dată. În plus, ceva nu-i în regulă cu aprovizionarea cu apă. Trebuie să văd şi ce-i acolo. *Ora, mi scusi, mà...* se adresă ea lui Ezio.

— *Con plăcere.*

Zâmbindu-le amândurora, Pantasilea sui scara şi dispăru.

— Ce crezi? întrebă Bartolomeo.

— Într-adevăr fermecătoare.

Răspunsul lui Ezio era sincer. De asemenea, observase că prietenul lui se înfrânase în compania Pantasileei. Presupuse că în prezenţa femeii se auzeau puţine sudalme specifice cazărmilor. Se întrebă ce găsise ea oare la condotier, dar, la urma urmelor, n-o cunoştea absolut deloc.

— Cred c-ar face orice pentru mine.

— Unde-ai cunoscut-o?

— O să vorbim altă dată despre asta.

Bartolomeo luă carafa şi două pahare şi-şi trecu celălalt braţ după umerii lui Ezio.

— Sunt foarte bucuros c-ai venit. Aşa cum ştii, tocmai am revenit din campanie şi de cum am aflat că eşti în Roma am vrut să-mi trimit oamenii să te caute. Ştiu că vrei să-ţi ţii secretă adresa la care locuieşti şi nu te-nvinuiesc, mai ales în cuibul ăsta de vipere, dar din fericire mi-ai luat-o înainte. Şi asta-i bine, fiindcă vreau să discut cu tine despre război. Haide în camera hărţilor!

— Ştiu că Cesare a făcut o alianţă cu francezii, spuse Ezio. Cum merg luptele împotriva lor?

— *Bene.* Companiile pe care le-am lăsat acolo, şi care vor lupta sub conducerea lui Fabio, sunt bune. Iar eu voi instrui mai mulţi oameni aici.

Ezio căzu pe gânduri.

— Machiavelli părea să creadă că lucrurile erau... mai complicate.

Bartolomeo ridică din umeri.

— Îl ştii şi tu pe Machiavelli. Este...

Îi întrerupse un sergent de-al lui Bartolomeo, însoţit de Pantasilea. Bărbatul părea neliniştit, însă ea era calmă.

— *Capitano*, rosti agitat sergentul, avem nevoie de ajutorul tău imediat. Soldaţii Borgia au lansat un atac.

— Ce?! Nu m-aşteptam la asta atât de repede. Scuză-mă, Ezio. Dă-mi-o pe Bianca! strigă Bartolomeo spre Pantasilea.

Femeia îi azvârli pe dată spada cea mare şi, încingându-şi-o în grabă, Bartolomeo ieşi în fugă din odaie urmat de sergent. Ezio dădu să-l urmeze, dar Pantasilea îl opri, prinzându-l ferm de braţ.

— Stai! zise ea.

— Ce este?

Pantasilea părea profund tulburată.

— Ezio, voi trece direct la subiect. Luptele nu merg bine – nici aici, nici în Romagna – fiindcă am fost atacaţi din ambele părţi. Soldaţii Borgia sunt pe un flanc, iar pe celălalt se află francezii conduşi de generalul Octavien. Trebuie totuşi să ştii că poziţia familiei Borgia este slabă. Dacă-i înfrângem, atunci ne-am putea concentra forţele pe frontul francez. Cucerirea acestui turn ar fi de mare ajutor. Dacă cineva s-ar putea duce prin spate...

Ezio înclină din cap.

— Atunci cred că ştiu o cale prin care pot fi de folos. Informaţia ta este de nepreţuit. *Mille grazie, Madonna d'Alviano!*

Pantasilea zâmbi.

— Este lucrul cel mai simplu pe care o soţie îl poate face pentru a-şi ajuta bărbatul.

Capitolul 18

Mercenarii lui Borgia lansaseră un atac prin surprindere asupra cazărmii, alegând ora siestei. Oamenii lui Bartolomeo îi respinseseră folosind arme tradiţionale, dar pe când îi împingeau spre turn, Ezio îi văzu pe muşchetarii lui Cesare adunându-se pe creneluri; toţi aveau noile arme cu aprindere prin rotiţă, pe care le aţinteau spre condotierii ce roiau dedesubt.

Ocoli în goană busculada, izbutind să evite orice ciocnire cu soldaţii Borgia, şi descrise un cerc larg, îndreptându-se către partea din spate a turnului. Aşa cum se aşteptase, atenţia tuturor era concentrată asupra bătăliei care se ducea la poarta turnului. Se caţără pe zidul exterior, găsind cu uşurinţă prize pentru picioare în bolovanii tăiaţi grosolan din care fusese construit. Soldaţii lui Bartolomeo erau înarmaţi cu arbalete şi unii aveau flinte pentru a trage la distanţă, însă le-ar fi fost imposibil să reziste focului letal al noilor şi sofisticatelor puşti cu rotiţă.

În mai puţin de trei minute, Ezio ajunse în vârf, la aproape treisprezece metri deasupra solului. Se săltă peste parapetul din spate şi coborî silenţios pe acoperişul turnului. Se furişă îndărătul muşchetarilor, avansând în tăcere, pas cu pas, tot mai aproape de inamic, îşi scoase încet jungherul şi extinse pumnalul secret. Ajunse în spatele muşchetarilor şi, într-o explozie de violenţă, ucise patru soldaţi cu cele două arme ale lui. Abia atunci ţintaşii Borgia îşi dădură seama că inamicul era printre ei. Ezio văzu un soldat îndreptându-şi muscheta spre el; era totuşi la patru-cinci metri depărtare, aşa că-şi azvârli pur şi simplu jungherul prin aer. Acesta se roti de trei ori, după care se înfipse cu un bufnet între ochii duşmanului. Bărbatul căzu, dar izbuti să apese pe trăgaciul armei; din fericire pentru Ezio, ţeava se îndepărtase de la ţintă şi glonţul îi şuieră prin dreapta, lovi alt soldat, străpungându-i gâtul, şi se înfipse apoi în umărul celui din spatele lui. Ambii soldaţi se prăbuşiră, astfel că pe acoperişul turnului mai rămaseră doar trei muşchetari. Fără să se oprească, Asasinul sări în lateral şi-l lovi cu dosul palmei peste faţă pe cel mai apropiat. Îl izbise cu atâta forţă, încât îl trimise pe spate peste creneluri, îi smulse arma din mâini înainte ca bărbatul să cadă şi-l izbi cu patul ei în faţă pe al doilea muşchetar, care-şi urmă camaradul peste creneluri cu un urlet îngrozit. Ultimul inamic ridică braţele în semn că era gata să se predea, dar era prea târziu – pumnalul secret îi pătrunsese deja între coaste.

Ezio mai înşfacă o muschetă şi coborî în goană scara spre următorul nivel al turnului. Acolo se aflau patru soldaţi care trăgeau prin ambrazurile înguste din zidurile groase de piatră. Ţinând muscheta la înălţimea şoldului, Asasinul apăsă trăgaciul şi soldatul

aflat cel mai departe de el se prăbuşi sub impactul glonţului, cu sângele ţâşnindu-i din piept, înaintând doi paşi, Ezio roti arma ca pe o bâtă, de data asta cu ţeava înainte, şi lovi genunchiul altuia, care se prăbuşi. Unul dintre soldaţii supravieţuitori apucase să se întoarcă într-atât cât să tragă o dată. Ezio se aruncă înainte instinctiv şi simţi fierbinţeala curentului de aer produs de glonţul care-i ră obrazul cu câţiva centimetri şi se înfipse în zidul din spatele lui. Forţa cu care Asasinul se rotise îl izbi de soldat, care se lovi puternic cu ceafa de meterezul gros din piatră. Ultimul inamic se răsucise de asemenea de la ambrazură pentru a ţine piept ameninţării neaşteptate, îşi coborî privirea spre Ezio, care ţâşnise deja de pe pardoseală, dar în secunda următoare pumnalul secret îi străpunse falca soldatului şi-i pătrunse apoi în creier.

Bărbatul cu genunchiul zdrobit încercă să-şi ducă mâna la pumnal, dar Ezio îl lovi brutal cu piciorul în tâmplă, după care se-ntoarse să privească bătălia se derula dedesubt. Părea că atacatorii se retrăgeau. Nemaifiind susţinuţi de puterea de foc copleşitoare de pe metereze, soldaţii Borgia renunţară treptat la luptă, după care pur şi simplu dădură bir cu fugiţii, abandonând turnul în mâinile condotierilor.

Ezio coborî scara spre poarta principală a turnului, întâlnind o mână de soldaţi care opuseră o rezistenţă îndârjită înainte de a se prăbuşi sub sabia lui. După ce se asigură că în turn nu mai rămăsese niciun inamic, Asasinul deschise poarta şi ieşi pentru a se alătura lui Bartolomeo. Bătălia se încheiase şi Pantasilea se afla deja lângă soţul ei.

— Bravo, Ezio! Bine lucrat! Împreună, i-am pus pe fugă pe *luridi codardi!*

— Da, aşa-i.

Ezio schimbă un zâmbet furiş, conspirativ, cu Pantasilea. Sfatul ei inteligent contribuise în bună măsură la câştigarea luptei.

— Armele astea noi sunt tare afurisite, zise Bartolomeo. Am reuşit să capturăm câteva, dar încă n-am izbutit să învăţăm să le manevrăm.

Rânji apoi larg.

— Totuşi, acum că potăile Papei au fugit, voi putea atrage mai mulţi bărbaţi să lupte de partea noastră, adăugă el. Dar mai întâi, şi mai cu seamă după atacul de azi, vreau să consolidez cazarma.

— Nu-i o idee rea, dar cine o va face?

Bartolomeo clătină din cap.

— Eu nu mă prea pricep la chestii din astea. Tu eşti cel care ai învăţat carte... n-ai vrea să aprobi planurile?

— Sunt deja desenate?

— Da, am tocmit serviciile unui tânăr sclipitor. E florentin ca tine şi îl cheamă Michelangelo Buonarotti.

— N-am auzit niciodată de el, dar *va bene.* O voi face, dar în

schimb vreau să ştiu toate mişcările lui Cesare şi Rodrigo. N-ai putea pune nişte oameni să-i urmărească pentru mine?

— În curând nu voi duce deloc lipsă de oameni. Am destui ca să-ţi pun la dispoziţie o forţă de muncă suficientă pentru lucrările de reconstruire şi câţiva cercetaşi iscusiţi care să se ocupe de Borgia.

— Excelent!

Ezio ştia că Machiavelli avea iscoade peste tot, însă, spre deosebire de Bartolomeo, avea obiceiul de a nu-şi destăinui toate informaţiile aflate. Machiavelli era aidoma unei odăi încuiate, pe când condotierul era cerul deschis. Şi chiar dacă Ezio nu împărtăşea suspiciunile Vulpii – pe care spera că acum le mai diminuase –, nu era nimic rău să aibă o armă de rezervă.

Petrecu luna următoare supraveghind consolidarea cazărmii, reparând stricăciunile suferite în urma atacului, ridicând turnuri mai înalte şi mai puternice şi înlocuind palisadele cu ziduri din piatră. După ce termină munca, făcu un tur de inspectare cu Bartolomeo.

— Nu-i aşa că-i o frumuseţe? întrebă condotierul radiind de bucurie.

— Da, e chiar impresionantă.

— Iar vestea şi mai bună este că tot mai mulţi oameni ni se alătură de la o zi la alta. Bineînţeles, am încurajat concurenţa dintre ei – e bună pentru moral şi-n acelaşi timp un antrenament util pentru când vor ieşi de-aici şi vor lupta cu-adevărat.

Îi arătă lui Ezio o planşă mare din lemn cu stema lui în vârf, montată pe un stativ.

— Aici sunt rangurile luptătorilor noştri. Cu cât devin mai buni, cu atât suie mai sus pe planşă.

— Eu unde figurez?

Bartolomeo îi aruncă o privire scurtă, după care flutură mâna undeva în aerul de deasupra planşei.

— Aş zice că pe-aici pe undeva.

Un condotier apăru şi-l anunţă că unul dintre oamenii lui cei mai buni, Gian, începuse să se lupte pe terenul de paradă.

— Dacă vrei să faci o demonstraţie, să ştii că avem şi partide de antrenament. Acum, iartă-mă, dar am pariat nişte bani pe băiatul ăla.

Bartolomeo chicoti şi se îndepărtă.

Ezio porni către noua şi îmbunătăţită odaie a hărţilor. Lumina naturală era mai bună şi încăperea fusese lărgită pentru a face loc meselor şi stativelor pentru hărţi mai mari. Tocmai examina o hartă a Romagnei, când i se alătură Pantasilea.

— Unde-i Bartolomeo? întrebă ea.

— La lupta de pe terenul de paradă.

Pantasilea oftă.

— Are o viziune foarte agresivă asupra lumii. Eu sunt de părere că

strategia este la fel de importantă. Nu eşti de acord?

— Ba da.

— Aş vrea să-ţi arăt ceva.

Femeia îl conduse afară din odaie, pe un balcon spaţios cu vedere asupra unei curţi interioare a cazărmii. Pe o latură a acesteia se afla o hulubărie nouă şi destul de mare.

— Aceia sunt porumbei călători, explică Pantasilea. Fiecare dintre ei, trimis de Niccolò Machiavelli din oraş, îmi aduce numele unui agent al familiei Borgia din Roma. Borgia s-au îmbogăţit cu ocazia Jubileului din 1500, pe seama banilor de la pelerinii dornici să-şi cumpere iertarea păcatelor. Iar cei care n-au vrut să cumpere indulgenţe au fost pur şi simplu prădaţi.

Ezio se încruntă.

— Însă raidurile tale i-au neliniştit profund pe membrii familiei Borgia, continuă Pantasilea. Iscoadele lor răscolesc oraşul în căutarea oamenilor noştri şi îi demască atunci când pot. La rândul lui, Machiavelli a aflat numele unora dintre ei şi mi le trimite prin intermediul porumbeilor. Rodrigo a adăugat însă alţi noi membri Curiei, în tentativa de a-şi păstra balanţa puterii printre cardinali. După cum ştii, are o experienţă de decenii în politica Vaticanului.

— Aşa este.

— Când te-ntorci în oraş, ar trebui să iei lista cu numele astea cu tine. Îţi vor fi utile.

— Madonna, sunt pierdut în admiraţie.

— Caută-i pe indivizii ăştia, elimină-i dacă poţi şi toţi vom răsufla mult mai uşuraţi.

— Trebuie să mă-ntorc fără întârziere la Roma. Şi-ţi voi spune ceva care mă face pe mine să răsuflu mult mai uşurat.

— Ce anume?

— Ceea ce tocmai mi-ai dezvăluit dovedeşte că Machiavelli este fără doar şi poate unul de-al nostru.

Apoi Ezio şovăi.

— Cu toate că...

— Da?

— Am stabilit o înţelegere similară cu Bartolomeo. Lasă să treacă o săptămână, apoi spune-i să vină pe insula de pe Tibru – el ştie locul şi îndrăznesc să cred că-l ştii şi tu – şi să-mi aducă ce a aflat despre Rodrigo şi Cesare.

— Tot te mai îndoieşti în privinţa lui Machiavelli?

— Nu, dar sunt sigur că vei fi de acord că-i bine să verificăm de două ori toate informaţiile pe care le căpătăm, mai ales în vremurile astea.

O umbră păru să treacă peste chipul Pantasileei, dar apoi femeia surâse şi rosti:

— Bartolomeo va fi acolo.

Capitolul 19

După ce reveni în Roma, Ezio făcu primul popas în bordelul pe care Machiavelli îl amintise ca fiind altă sursă de informaţii; poate că unele dintre numele pe care acesta i le trimisese Pantasileei cu porumbeii călători proveneau de aici. Trebuia să verifice cum îşi obţineau fetele informaţiile, însă hotărî să meargă acolo incognito. Dacă i se afla identitatea, era posibil ca fetele să-i dea informaţiile pe care el credea că şi le dorea.

Ajunse la adresă şi citi ce scria pe firmă: *Rosa in Fiore.* Nu exista nicio îndoială în privinţa adresei, totuşi nu părea genul de loc pe care l-ar fi frecventat cei aflaţi la conducerea clanului Borgia... decât dacă şi-ar fi coborât mult standardele. În tot cazul, nu era pe măsura stabilimentului Paolei din Florenţa, cel puţin pe dinafară. Pe de altă parte, bordelul Paolei era mult mai discret la exterior. Ciocăni la uşă nu prea convins.

Îi deschise imediat o fată atrăgătoare şi plinuţă, de vreo optsprezece ani, îmbrăcată într-o rochie de mătase destul de ponosită.

Fata îi aruncă un zâmbet profesionist.

— Bun venit, străine! Bine ai venit la *Rosa in Fiore!*

— *Salve,* răspunse Ezio şi ea se trase într-o parte pentru a-l lăsa să treacă.

Vestibulul era cu certitudine o treaptă mai sus pe scara eleganţei, totuşi peste tot locul domnea un aer general de neglijenţă.

— La ce te-ai gândit pentru seara asta? întrebă fata.

— Eşti atât de amabilă s-o chemi pe stăpâna ta?

— *Madonna* Solari nu-i aici, răspunse ea mijind ochii.

— Am înţeles.

Ezio şovăi, neştiind cum să continue.

— Ai idee unde este?

— Pe afară.

În mod vădit, fata era mult mai puţin prietenoasă acum.

Ezio îi oferi zâmbetul lui cel mai fermecător, dar îşi dădu seama că, nemaifiind tânăr, nu produsese nicio impresie asupra fetei, care îl credea un soi de persoană oficială. Fir-ar să fie! Ei bine, dacă dorea să ajungă la vreun rezultat, trebuia să pretindă că era un simplu client. Iar dacă pretinzând asta, chiar devenea un client – atunci aşa să fie!

Tocmai hotărâse să treacă la treabă, când uşa dinspre stradă se deschise brusc şi dădu năvală altă fată. Avea părul vâlvoi şi veşmintele răvăşite. Părea speriată.

— *Aiuto! Aiuto!* strigă ea. Madonna Solari... începu să plângă cu sughiţuri şi nu mai putu continua.

— Ce s-a-ntâmplat, Lucia? Linişteşte-te! De ce te-ai întors aşa repede? Credeam c-ai plecat cu Madonna şi cu nişte clienţi.

— Oamenii aceia nu erau clienţi, Agnella. Au... au... spus că ne duc într-un loc pe care-l ştiau pe malul Tibrului, dar acolo aştepta o barcă şi-au început să ne lovească şi-au scos cuţitele. Au suit-o pe Madonna Solari la bord şi au legat-o-n lanţuri.

— Lucia! *Dio mio!* Tu cum ai scăpat?

Agnella îşi trecu braţul în jurul prietenei ei şi o conduse până la sofaua de lângă un perete. Scoase apoi o batistă şi începu să tamponeze uşor urma roşie de lovitură care începea să se umfle pe obrazul Luciei.

— M-au lăsat să plec... m-au trimis înapoi cu un mesaj... sunt traficanţi de carne vie, Agnella. Au spus că-i vor da drumul numai dac-o răscumpărăm. Dacă nu, o omoară.

— Cât bani vor? întrebă Ezio.

— O mie de ducaţi.

— Cât timp avem la dispoziţie?

— Vor aştepta o oră.

— Atunci avem timp. Aşteptaţi aici. O s-o aduc eu înapoi.

„La dracu'!" gândi Ezio. „Nu e bine deloc. Trebuie neapărat să vorbesc cu femeia aia".

— Unde sunt răpitorii?

— Lângă Isola Tiberina. E un ponton acolo, *Messer*e. Cunoşti locul?

— Da, îl ştiu foarte bine.

Ezio porni în grabă. Nu mai avea timp să treacă pe la banca lui Chigi şi niciuna dintre cele trei sucursale ale ei nu-i erau în drum, aşa că recurse la un cămătar, care-i ceru o dobândă uriaşă, dar completă până la o mie de ducaţi suma pe care Ezio o deţinea deja. Având banii, dar fiind hotărât să nu se despartă de niciun ducat pe cât posibil şi jurându-şi să recupereze dobânda împrumutului de la ticăloşii ce răpiseră tocmai persoana cu care trebuia să discute, Asasinul închirie un cal. Porni apoi în galop sălbatic spre Tibru, făcând să se ferească din calea lui oamenii, găinile şi câinii de pe stradă.

Slavă Domnului, găsi fără greutate barca – mai degrabă o corăbioară – şi, descălecând, alergă până la capătul pontonului de care era amarată, strigând numele *Madonnei* Solari.

Răpitorii erau pregătiţi. Pe puntea ambarcaţiunii se aflau deja doi bărbaţi, care-şi aţintiră pistoalele asupra lui. Ezio miji ochii. Pistoale? în mâinile unor asemenea escroci mărunţi?

— Nu te-apropia!

Ezio se retrase, dar nu-şi luă degetul de pe declanşatorul pumnalului secret.

— Ai adus banii?

Asasinul scoase încetişor cu cealaltă mână punga cu mia de ducaţi.

— Bun. Acum să vedem dacă şi căpitanu' e-ndeajuns de bine dispus să nu-i reteze beregata târfei.

— Căpitanul?! Da cine dracu' vă credeţi? Aduceţi-o pe punte! Imediat!

Furia din vocea lui Ezio îl convinse pe negustorul de sclavi care vorbise. Se întoarse puţin şi strigă spre cineva de sub punte, care auzise probabil deja schimbul de cuvinte, deoarece alţi doi bărbaţi suiau deja, îmbrâncind o femeie care părea să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani. I se întinsese machiajul şi faţa îi era mânjită, atât de lacrimi, cât şi din cauza tratamentului brutal la care fusese supusă. Pe umeri şi pe sâni se vedeau vânătăi urâte, în locurile unde rochia îi fusese sfâşiată lăsând la vedere corsajul. Fusese legată cu lanţuri de mâini şi de picioare şi avea tivul rochiei pătat cu sânge.

— Uite-ţi comoara căutată, mârâi primul negustor de sclavi.

Ezio răsuflă apăsat. Zona de cotitură a râului de aici era izolată, dar zărea insula Tiberina la nici cincizeci de metri depărtare. Dacă le-ar fi putut trimite un mesaj prietenilor lui... Însă dacă aceştia auzeau ceva acum bănuiau probabil că erau nişte matrozi beţi – pe care-i întâlneai în număr mare pe malurile râului –, iar dacă Ezio ar fi ridicat glasul sau ar fi strigat după ajutor, La Solari ar fi fost ucisă pe loc, la fel şi el – cu excepţia cazului în care răpitorii erau nişte ţintaşi foarte nepricepuţi –, pentru că se aflau foarte aproape.

Când ochii disperaţi ai femeii îi întâlniră pe ai Asasinului, pe scară apăru al treilea bărbat, îmbrăcat în tristele zdrenţe murdare ale unei uniforme de căpitan de marină. Omul se uită la Ezio, apoi la punga cu bani.

— Arunc-o-ncoace! îi ceru apoi cu glas răguşit.

— Mai întâi trimite femeia aici! Şi scoate-i lanţurile!

— Eşti surd? Aruncă... punga... încoace!

Involuntar, Ezio înaintă un pas. Imediat, pistoalele se ridicară ameninţător, căpitanul trase de la brâu o sabie, iar ceilalţi doi o strânseră încă şi mai puternic pe femeie, făcând-o să geamă şi să se crispeze de durere.

— Nu te-apropia! îi luăm gâtul dacă mai faci un singur pas.

Ezio se opri, dar nu se retrase. Măsură din ochi distanţa până la punte. Degetul îi tremura deasupra butonului ce acţiona pumnalul secret.

— Am toţi ducaţii aici, flutură el punga şi înaintă încă un pas în timp ce ochii celor de la bord erau aţintiţi asupra banilor.

— Stai pe loc! Nu mă pune la-ncercare. Dacă mai faci un singur pas, femeia moare.

— Şi-atunci n-o să mai căpătaţi niciun ban.

— Aşa crezi? Noi suntem cinci şi tu eşti singur, şi nu cred c-o să pui picioru' pe barca asta înainte ca amicii mei să te umple de gloanţe.

— Mai întâi trimite-o pe femeie aici!

— Eşti greu de cap sau care-i treaba? Nimeni nu se-apropie de

barca mea decât numai dacă vrei ca *puttana* să moară!

— *Messere! Aiutate me!* se tângui nefericita femeie.

— Taci dracului, târfa! mârâi unul dintre cei care o ţineau şi o lovi peste faţă cu mânerul pumnalului.

— Bine! strigă Ezio când zări sângele podidind chipul femeii. Ajunge. Daţi-i drumul imediat!

Aruncă punga cu bani spre căpitan, astfel încât să-i aterizeze la picioare.

— Aşa mai stăm de vorbă, rânji negustorul de sclavi. Şi-acum să terminăm trebuşoara asta.

Înainte ca Asasinul să poată reacţiona, îşi lipi tăişul sabiei de beregata femeii şi i-o reteză dintr-o singură mişcare, despărţindu-i pe jumătate capul de corp.

— Dacă ai ceva de obiectat, adresează-te lui *Messer Cesare,* hohoti el când trupul se prăbuşi pe punte sub o fântână arteziană de sânge.

Apoi, aproape imperceptibil, făcu semn din cap spre cei doi bărbaţi înarmaţi cu pistoale.

Ezio ştia ce avea să urmeze şi era pregătit. Se feri de ambele gloanţe cu iuţeala fulgerului şi în clipa în care sări, declanşă pumnalul secret. Îl înjunghie adânc în ochiul stâng pe primul bărbat care o ţinuse pe Madonna Solari, înainte ca victima să cadă, Asasinul evită sabia căpitanului şi, atacând de jos în sus, îi înfipse lama adânc în abdomen, spintecându-l când se ridică. Lama nu era concepută pentru tăiat şi se îndoi puţin, mai degrabă rupând decât retezând, dar nu mai conta.

Iar acum, pistolarii. Aşa cum se aşteptase, aceştia încercau de zor să-şi reîncarce armele, dar panica îi făcea neîndemânatici. Ezio îşi retrase pumnalul şi scoase din teacă jungherul masiv. Adversarii se aflau prea aproape ca să poată folosi sabia şi avea nevoie de tăişul zimţat al jungherului şi de lama lui grea. Îi reteză unui bărbat mâna cu care ţinea pistolul, după care îi înfipse vârful adânc între coaste. Nu avu totuşi timp să-i dea lovitura finală, fiindcă, venind din spate, celălalt pistolar îl lovi cu patul armei. Din fericire, lovitura nu-şi atinse ţinta şi Ezio, scuturând din cap pentru a-l limpezi după şoc, se roti şi străpunse cu jungherul pieptul atacatorului, care-şi ridicase braţul pentru a încerca să-l lovească iarăşi.

Privi în jur. Unde dispăruse căpitanul?

Îl zări împleticindu-se pe malul râului, strângând la piept punga din care curgeau monede. „Idiotul”, gândi Asasinul, „trebuia să ia calul”. O luă la goană după el şi-l ajunse cu uşurinţă. Îl înşfacă de păr şi, cu o lovitură de picior, îl sili să îngenuncheze cu capul dat pe spate.

— Ce ţie nu-ţi place altuia nu-i face, rosti el şi reteză capul căpitanului exact cum făcuse acesta cu Madonna Solari.

Dădu drumul trupului să se zbată pe pământ, după care ridică

punga şi se-ntoarse la ambarcaţiune, adunând pe drum ducaţii împrăştiaţi. Pe punte se zvârcolea rănit negustorul de sclavi. Ezio nu-i dădu atenţie şi coborî în cabina sărăcăcioasă, în care scotoci până găsi un sipet mic, a cărui încuietoare o forţă cu lama însângerată a jungherului. Era plin cu diamante.

— Aşa mai merge, îşi şopti el în barbă, puse caseta sub braţ şi se urcă pe punte.

Puse în coburii calului punga cu bani şi sipetul cu diamante, alături de pistoale, după care reveni la bărbatul rănit, alunecând pe sângele lui. Aplecându-se, îi reteză tendoanele gleznelor, acoperindu-i gura cu palma ca să-i acopere urletele. Asta ar fi trebuit să-l încetinească. Pentru totdeauna.

Îşi apropie buzele de urechea bărbatului.

— Dacă supravieţuieşti, spuse Ezio, şi ajungi la netrebnicul cu faţa distrusă de vărsat căruia îi spui „stăpân”, povesteşte-i ce s-a-ntâmplat şi transmite-i complimentele lui Ezio Auditore. Dacă nu, *Requiescat in pace.*

Capitolul 20

Ezio nu se întoarse imediat la bordel. Era târziu, înapoie calul, cumpără de la grăjdar un sac în schimbul câtorva bănuţi şi puse înăuntru prada şi ducaţii. Aruncă sacul pe umăr şi merse la cămătar, care păru surprins şi dezamăgit să-l vadă aşa curând, şi-şi achită suma împrumutată şi dobânda. Se-ntoarse apoi la locuinţa lui, având grijă să se piardă în mulţimile serii ori de câte ori vedea gărzi Borgia.

Odată ajuns în odaia lui, ceru să i se aducă apă pentru baie, se dezbrăcă şi se spălă obosit, dorindu-şi ca, o dată în plus, Caterina să apară în uşă şi să-l ia prin surprindere. De data asta însă nu avu parte de nicio întrerupere aşa plăcută. Îmbrăcă straie curate şi le îndesă în sac pe cele purtate, aproape distruse după peripeţiile din cursul zilei aceleia. Avea să scape mai târziu de ele. Îşi curăţă pistoalele şi le puse într-o tolbă. Se gândise să le păstreze, însă erau greoaie, aşa că hotărî să i le dăruiască lui Bartolomeo. Majoritatea diamantelor aveau să ajungă tot la condotieri, dar, după ce le examină, alese cinci mai mari şi le puse în propria-i pungă. Graţie lor, nu avea să mai irosească vremea alergând după bani, cel puţin un timp.

Pe celelalte avea să le trimită la cazarmă prin intermediul Vulpii. În cine altcineva să aibă încredere, dacă nu într-un hoţ care-i era prieten?

În scurt timp era iarăşi gata de plecare. Tolba îi atârna pe umăr şi, copleşit de osteneală, îşi rezema braţul pe ea. Îl oboseau luptele; îl oboseau lăcomia şi dorinţa de putere şi-l mai obosea nefericirea la care duceau toate astea.

Aproape că era prea obosit să mai continue.

Luă mâna de pe clanţă, îşi dădu jos tolba de pe umăr şi o puse pe pat. Încuie uşa şi se dezbrăcă din nou, apoi stinse lumânarea şi aproape căzu pe saltea. Abia avu timp să-şi amintească să treacă un braţ protector în jurul pungii înainte să adoarmă.

Ştia că momentul de tihnă n-avea să dureze prea mult.

La *Vulpoiul adormit*, Ezio lăsă tolba, dând instrucţiuni precise. Nu-i plăcea că era nevoit s-o încredinţeze în mâinile altcuiva, însă prezenţa lui era necesară în altă parte. Rapoartele aduse de iscoadele Vulpii erau puţine, dar rezultatele coincideau cu cele trimise de Machiavelli lui Pantasilea prin intermediul porumbeilor călători, ceea ce potoli majoritatea neliniştilor lui Ezio în privinţa prietenului său. Totuşi Vulpea tot mai avea reţineri. Asasinul îl putea înţelege. Machiavelli lăsa impresia unui individ distant, ba chiar rece. Deşi erau concetăţeni florentini, iar Florenţa nu iubea câtuşi de puţin Roma, şi mai ales familia Borgia, se părea că Vulpea, în ciuda dovezilor contrarii, continua să nutrească îndoieli.

— Spune-i instinct, mormăise el posac atunci când Ezio insistase.

Nu se aflase nimic despre Măr, în afară de faptul că era în mâinile familiei Borgia, şi nimeni nu putea spune dacă era în posesia lui Rodrigo sau a lui Cesare. Rodrigo îi cunoştea bine potenţialul, totuşi lui Ezio i se părea improbabil că avea să-i destăinuie fiului său multe dintre cunoştinţele lui, ţinând seama de tensiunea dintre ei. Iar Cesare fusese ultimul văzut în posesia obiectului, însă nu apăruse niciun semn că l-ar fi utilizat. Ezio se rugă cerului ca indiferent cui îl dăduse să-l studieze – dacă procedase într-adevăr astfel –, acela ori să fie năucit de misterele Mărului, ori să le tăinuiască de stăpânul lui.

Machiavelli nu putea fi găsit nicăieri; nu lăsase nicio veste, nici măcar la sediul secret al Asasinilor de pe insula Tiberina. Ezio nu reuşi să afle decât că „era plecat", dar nu fusese văzut nici în Florenţa. Cei doi tineri care se aflau temporar în Roma la momentul acela – Baldassare Castiglione şi Pietro Bembo – şi conduceau ascunzătoarea erau demni de toată încrederea şi deja membri asociaţi ai Frăţiei, nu în ultimul rând fiindcă unul dintre ei avea legături cu Cesare, iar celălalt cu Lucrezia. Ezio regreta că Baldassare trebuia să se-ntoarcă în curând la Mantova, iar Pietro la Veneţia. Se consolă cu gândul că tinerii aveau să-i fie totuşi de ajutor din aşezările lor natale.

Mulţumit că făcuse tot ce se putea pe fronturile acelea, Ezio reveni cu gândul la *Rosa in Fiore.*

Când vizită din nou bordelul, uşa era deschisă, iar locul părea mai aerisit şi mai luminos. Îşi aminti numele fetelor pe care le cunoscuse în ziua răpirii Madonnei Solari şi le spuse femeii mai vârstnice şi elegante din vestibul, care, observă el, era păzită de doi tineri bine îmbrăcaţi şi politicoşi, dar cu aspect ameninţător. Femeia încuviinţă din cap şi-i făcu semn să intre în curtea interioară, unde avea să le găsească.

Dincolo de uşă se afla o grădină de trandafiri înconjurată de ziduri din cărămidă roşie. De-a lungul unui zid se întindea o pergolă aproape ascunsă sub trandafirii roz căţărători, iar în centru era o fântână micuţă înconjurată de bănci din marmură albă. Fetele pe care le căuta stăteau de vorbă cu două femei în vârstă, aşezate cu spatele la Ezio. La apropierea lui, ele se întoarseră.

Asasinul tocmai se pregătea să se prezinte – hotărâse să încerce altă abordare de data asta – şi rămase cu gura căscată.

— Mamă? Claudia? Ce faceţi aici?

— Te aşteptam. Înainte să plece, ser Machiavelli ne-a spus că te-am putea găsi aici.

— El unde-i? L-aţi văzut în Florenţa?

— Nu.

— Totuşi, ce căutaţi voi în Roma? repetă Ezio prosteşte.

Era şocat şi neliniştit.

— Florenţa a fost atacată?

— Nu, nici vorbă, răspunse Maria, însă zvonurile erau adevărate: *palazzo-ul* nostru a fost distrus. Nu mai avem ce face acolo.

— Şi chiar dacă n-ar fi fost distrus, interveni Claudia, eu n-aş mai fi putut reveni niciodată la rocca lui Mario din Monteriggioni.

Ezio o privi şi dădu aprobator din cap. Înţelegea ce îngrozitor era locul acela pentru o femeie ca ea, totuşi îşi simţea inima tulburată.

— Aşa că am venit aici, continuă Maria, şi am închiriat o casă în Roma. Locul nostru este alături de tine.

O mulţime de gânduri goniră prin mintea bărbatului. În străfundul inimii, deşi nu voia s-o recunoască, Ezio continua să simtă că ar fi putut împiedica moartea tatălui şi a fraţilor lui. Nu reuşise s-o facă. Maria şi Claudia erau tot ce mai rămăsese din familia lui. Nu era oare posibil să nu le poată apăra nici pe ele? N-ar fi vrut ca femeile să depindă numai de el.

Ezio atrăgea pericolul. Dacă ele se aflau în preajma lui, n-ar fi fost expuse aceluiaşi pericol? Nu dorea ca povara morţii lor să-i apese pe umeri. Ar fi fost mai bine ca ele să fi rămas în Florenţa, unde aveau prieteni, unde le-ar fi fost asigurată securitatea, într-un oraş redevenit stabil sub conducerea înţeleaptă a lui Piero Soderini.

— Ezio, zise Claudia întrerupându-i gândurile, vrem să te ajutăm.

— V-am trimis la Florenţa pentru că am vrut să vă ştiu în siguranţă...

Bărbatul se străduise să-şi înfrâneze iritarea din glas, dar îşi dădu seama că vorbea pe ton răstit. Maria şi Claudia păreau uimite şi, cu toate că Maria îşi reveni iute, Ezio văzu că sora lui era rănită şi ofensată. Oare îi citise cumva gândurile?

Din fericire îi întrerupseră Agnella şi Lucia.

— *Messer*, iartă-ne, dar suntem îngrijorate. Tot nu avem nicio veste despre Madonna Solari. Ştii ce s-a-ntâmplat cu ea?

Gândurile lui Ezio continuau să fie concentrate asupra Claudiei şi a expresiei din ochii ei, dar atenţia i se întoarse către întrebare. Probabil că Cesare ştersese bine urmele. Pe de altă parte, zilnic erau pescuite cadavre din Tibru şi unele dintre ele stătuseră în apă mult timp.

— A murit, răspunse el sec.

— Ce?! strigă Lucia.

— *Merda!* murmură Agnella.

Vestea se răspândi iute printre celelalte fete.

— Ce facem acum? întrebă una.

— Va trebui să închidem? întrebă alta.

Ezio înţelese de ce erau tulburate. Sub conducerea *Madonnei* Solari, indiferent cât de ineficientă fusese, după spusele lui Machiavelli, fetele culeseseră informaţii pentru Asasini. Lipsite de protecţie şi dat fiind că, aşa cum sugera moartea lui Solari, Cesare avea suspiciuni faţă de

Rosa in Fiore, care avea să le fie soarta? Pe de altă parte, dacă Cesare ar fi crezut că Solari nu era singura iscoadă din stabiliment, n-ar fi acţionat până acum?

Asta era. Întotdeauna mai exista speranţă.

— Nu puteţi închide, răspunse el. Am nevoie de ajutorul vostru.

— *Messer*'e, suntem pierdute fără cineva care să conducă totul!

De lângă Ezio se auzi un glas ferm:

— O voi face eu.

Vorbise Claudia.

Ezio se răsuci fulgerător spre sora lui.

— Tu nu aparţii acestui loc!

— Ştiu să conduc o afacere, replică ea. Am condus ani de zile moşiile agricole ale unchiului Mario.

— Asta-i cu totul altceva.

— Ce alternativă ai, Ezio? interveni glasul liniştitor al mamei lor. Este evident că ai nevoie de cineva, cât mai repede, şi ştii că poţi avea încredere în sora ta.

Era perfect logic, într-adevăr, dar asta ar fi însemnat s-o aducă pe Claudia în prima linie a frontului – adică exact unde n-ar fi dorit s-o vadă. O fulgeră din ochi, însă ea îi înfruntă sfidătoare privirea.

— Claudia, zise el, dacă faci asta, rămâi pe cont propriu. Eu nu-ţi pot oferi niciun fel de protecţie.

— Douăzeci de ani m-am descurcat perfect fără protecţia ta.

— Bine, încuviinţă Ezio glacial. Atunci ar fi bine să-ncepi treaba numaidecât. În primul rând, vreau locul perfect curăţat, redecorat şi îmbunătăţit în toate privinţele. Până şi grădina trebuie reamenajată serios. Vreau să devină cel mai bun stabiliment din oraş şi Dumnezeu mi-e martor că aveţi destulă concurenţă.

Vreau de asemenea ca toate fetele să fie curate – boala asta nouă despre care nimeni nu pare să ştie prea multe s-a răspândit în toate porturile şi oraşele mari, aşa că toţi înţelegem ce-nseamnă.

— Vom avea grijă, răspunse Claudia tăios.

— Ar fi bine. Încă ceva! Pune-ţi curtezanele tale să afle unde-i ţinută Caterina Sforza, zise el, păstrându-şi chipul împietrit.

— Poţi să te bizui pe noi.

— Dă-i drumul atunci! Orice greşeală şi te vei pomeni cu soldaţii pe cap.

— Pot avea grijă de mine însămi, frăţioare.

— Sper, mormăi bărbatul şi plecă.

Capitolul 21

În următoarele săptămâni, Ezio fu ocupat să consolideze forţele Frăţiei adunate în Roma şi să hotărască cum să folosească informaţiile aflate de la Vulpe şi rapoartele primite de la Bartolomeo. Nu cuteza să spere că soarta se întorcea împotriva familiei Borgia, dar era posibil să asiste la începutul sfârşitului, îşi amintea totuşi vechea zicală potrivit căreia era mai uşor să înfrunţi un leu tânăr decât unul bătrân şi cu experienţă. Optimismul lui precaut era temperat de faptul că strânsoarea lui Cesare se înteţea în jurul Romagnei, în timp ce francezii deţineau controlul asupra oraşului Milano. De asemenea, francezii nu-şi retrăseseră sprijinul acordat comandantului papal. Cu ani în urmă, marele duşman al Papei, Giuliano della Rovere, cardinal de San Pietro în Vincoli, încercase să-i întoarcă pe francezi împotriva familiei Borgia şi să-l îndepărteze pe Alexandru de la putere, dar Rodrigo fusese mai abil. Cum ar fi putut Ezio reuşi acolo unde della Rovere dăduse greş? Cel puţin, nimeni nu-l otrăvise pe cardinal – era prea puternic ca să i se întâmple asta – şi el rămăsese atuul lui Ezio.

Asasinul decisese de asemenea, deşi n-o spusese nimănui, să încurajeze Frăţia să-şi mute sediul permanent la Roma. Oraşul era centrul afacerilor mondiale... şi centrul corupţiei mondiale. Ce alt loc ar fi fost mai potrivit, mai ales acum, când Monteriggioni nu mai era o opţiune viabilă? Avea, de asemenea, planuri pentru un sistem de distribuire a finanţelor Frăţiei în funcţie de succesul misiunilor individuale ale Asasinilor. Diamantele pe care le luase de la negustorii de sclavi se dovediseră foarte utile şi reprezentaseră o suplimentare bine-venită a fondurilor de campanie.

Într-o bună zi...

Totuşi ziua aceea era încă foarte departe. Frăţia tot nu avea un conducător ales, deşi, prin consens general şi prin virtutea acţiunilor lor, el şi Machiavelli deveniseră şefii ei temporari. Era însă ceva provizoriu şi nimic nu fusese ratificat în Consiliul oficial.

Caterina continua să-i bântuie gândurile.

Ezio o lăsase pe Claudia să se ocupe de restaurarea lupanarului *Rosa in Fiore* fără nicio intervenţie sau supraveghere. N-avea decât să se scufunde ori să înoate în propria ei încredere arogantă în sine. Dacă se scufunda, nu era vina lui. Bordelul reprezenta totuşi o legătură importantă în reţeaua lui şi Ezio recunoştea în sinea lui că dacă n-ar fi avut deloc încredere în Claudia, i-ar fi urmărit mai îndeaproape munca. Acum era momentul să-i pună la încercare abilităţile.

Când reveni la *Rosa in Fiore*, fu în acelaşi timp surprins şi încântat. Era la fel de bine renovată precum cazarma lui Bartolomeo, de care se ocupase chiar el, deşi era îndeajuns de modest şi de realist ca să nu-şi asume toate meritele, îşi ascunse mulţumirea când văzu camerele

somptuoase, decorate cu tapiserii scumpe, sofalele largi, pernele îmbrăcate în mătase moale şi vinurile albe răcite cu gheaţă – un lux costisitor.

Fetele arătau ca nişte doamne, nu ca nişte târfe, iar manierele lor dovedeau că fuseseră învăţate să se poarte mai rafinat. În ceea ce-i privea pe clienţi, afacerea era înfloritoare şi, cu toate că anterior avusese reţineri privind statutul bărbaţilor care frecventau acel loc, acum nu mai avea îndoieli. Aruncând o privire în salonul central, Ezio zări cel puţin doisprezece cardinali şi senatori, membri ai Camerei Apostolice şi alţi membri ai Curiei.

Toţi se distrau de minune, erau relaxaţi şi – spera el – nu suspectau nimic. Însă dovada finală a investiţiei avea să fie valoarea informaţiilor pe care curtezanele Claudiei le puteau extrage de la nemernicii aceştia lipsiţi de scrupule.

Îşi zări sora – şi fu încântat să-i remarce veşmintele modeste – vorbind destul de apropiat (după părerea lui) cu Ascanio Sforza, fostul vice-cancelar al Curiei, care, revenit la Roma după ce căzuse în dizgraţie pentru o scurtă perioadă, încerca să recâştige favorurile Papei. Când îl văzu pe Ezio, expresia Claudiei se schimbă brusc. Se scuză faţă de cardinal şi veni spre fratele ei cu un zâmbet larg.

— Bun venit la *Rosa in Fiore*, frate! spuse ea.

— Într-adevăr, răspunse Ezio sobru.

— După cum vezi, este cel mai popular bordel din Roma.

— Corupţia rămâne corupţie, oricum ar fi îmbrăcată.

Femeia îşi muşcă uşor buza inferioară.

— Ne-am descurcat bine. Şi nu uita motivul pentru care locul acesta există de fapt.

— Da. Banii Frăţiei par să fi fost bine investiţi.

— Asta nu-i tot. Vino în birouri.

Spre surprinderea lui, Ezio o găsi acolo pe Maria, care lucra cu un contabil. Mama şi fiul se salutară destul de reţinut.

— Vreau să-ţi arăt asta, zise Claudia şi scoase un registru. Aici păstrez o listă a tuturor abilităţilor pe care le-au deprins fetele mele.

— Fetele tale!

Ezio nu putu să-şi ascundă sarcasmul din glas. Sora lui părea să se simtă în largul ei în acest mediu.

— De ce nu? Priveşte! zise Claudia devenind mai reţinută.

Fratele ei răsfoi registrul.

— Nu le-nveţi prea multe.

— Crezi că te-ai descurca mai bine? replică ea ironic.

— *Nessun problema,* răspunse el dezagreabil.

Simţind încordarea, Maria îşi părăsi lucrul şi veni la ei.

— Ezio, rosti ea, Borgia îngreunează situaţia pentru fetele Claudiei. Ele se ţin departe de necazuri, totuşi bănuielile sunt greu de evitat.

Există câteva lucruri pe care le-ai putea face ca să le ajuţi...

— O să ţin minte asta. Trebuie să mă laşi să le notez.

Ezio îşi întoarse atenţia asupra Claudiei.

— Altceva?

— Nimic.

Sora lui făcu o pauză, apoi rosti încetişor:

— Ezio?

— Ce-i?

— Nimic.

Bărbatul se întoarse, pregătindu-se parcă să plece, apoi se răsuci şi întrebă:

— Ai găsit-o pe Caterina?

— Lucrăm la asta, răspunse ea sec.

— Mă bucur s-aud. *Bene.* Caută-mă pe Isola Tiberina când afli exact locul unde o ţin închisă.

Înclină din cap în direcţia exclamaţiilor de veselie ce răzbăteau din salonul central.

— Cu atâţia indivizi de la care să mulgi informaţii, n-ar trebui să fie atât de greu.

Spunând asta, ieşi.

Când ajunse în stradă, se simţi vinovat de felul cum se comportase. Păreau să se descurce excelent, totuşi Claudia avea să-şi poată păstra cumpătul?

Ridică din umeri. Recunoştea o dată în plus că adevărata sursă a mâniei lui era neliniştea legată de incapacitatea de a-i proteja pe cei la care ţinea cel mai mult. Ştia că avea nevoie de ei şi în acelaşi timp era conştient că teama lui pentru siguranţa lor îl făcea vulnerabil.

Capitolul 22

Mult aşteptata întâlnire cu Machiavelli avu loc pe insula Tiberina, la scurt timp după vizita la bordel. La început, Ezio fu rezervat – nu-i plăcea când cineva din Frăţie dispărea fără să-l anunţe unde se ducea dar în adâncul inimii recunoştea că trebuia să facă o excepţie pentru Machiavelli. Frăţia era o organizaţie formată din inşi cu minţi şi spirite libere, care acţionau împreună nu din constrângere sau obedienţă, ci din griji şi interese comune. El nu era stăpânul nimănui şi nu avea niciun alt drept asupra lor.

Grav şi ferm, strânse mâna vechiului său coleg; Machiavelli evita căldura îmbrăţişărilor.

— Trebuie să discutăm, zise Ezio.

— Cu siguranţă! răspunse Machiavelli privindu-l atent. Am înţeles că ai aflat despre mica mea înţelegere cu Pantasilea.

— Da.

— Bun. Femeia asta are mai multă inteligenţă tactică în degetul mic decât are soţul ei în tot trupul... ceea ce nu înseamnă că Bartolomeo nu e cel mai bun în meseria lui.

Făcu o pauză, după care adăugă:

— Am izbutit să obţin ceva foarte important de la unul dintre contactele mele: numele a nouă agenţi Templieri pe care Cesare i-a recrutat ca să terorizeze Roma.

— Spune-mi doar cum îi pot găsi.

Machiavelli căzu pe gânduri.

— Îţi sugerez să începi prin a căuta semne de tulburări prin cartierele oraşului. Vizitează-i pe cetăţenii de acolo. Poate vei găsi pe unii care te pot îndruma în direcţia bună.

— Ai obţinut informaţia asta de la un oficial Borgia?

— Da, zise Machiavelli precaut, după o pauză scurtă. De unde ştii?

Gândindu-se la întâlnirea din piaţă la care fusese martor împreună cu Vulpea, Ezio se întrebă dacă nu cumva aceea fusese legătura iniţială. Probabil că de atunci Machiavelli mai avusese şi alte întâlniri.

— Am presupus pur şi simplu, răspunse el. *Grazie.*

— Claudia, Bartolomeo şi Vulpea te aşteaptă în sanctuarul de aici, zise Machiavelli. Să ştii că ai ghicit bine.

— *Virtù,* dragul meu Niccolò, asta-i tot, replică Ezio şi porni înainte.

— Virtute? murmură Machiavelli pentru sine şi-l urmă.

Îi găsi pe camarazii din Frăţie în picioare când intră în sanctuarul ascunzătorii. Chipurile le erau sumbre.

— *Buona sera,* zise Ezio şi trecu direct la subiect. Ce aţi aflat?

Bartolomeo vorbi primul:

— Am constatat că *bastarda* Cesare se află în castelul Sant' Angelo...

cu Papa.

— Iar iscoadele mele, adăugă Vulpea, au confirmat că Mărul a fost dat într-adevăr cuiva pentru a fi studiat în amănunt. Mă străduiesc să-i aflu identitatea.

— N-o putem ghici?

— Nu-i bine să ghicim, trebuie să ştim în mod sigur.

— Am informaţii despre Caterina Sforza, interveni Claudia. Săptămâna viitoare, joi spre amurg, va fi mutată în temniţa din castel.

Ezio simţi că i se opreşte inima pentru o clipă atunci când auzi asta, totuşi era o veste bună.

— Bene, zise Machiavelli. Prin urmare, castelul va fi ţinta. Roma se va tămădui repede după ce Rodrigo şi Cesare nu vor mai fi.

Ezio ridică o mână.

— Îi voi ucide numai dacă va apărea împrejurarea potrivită.

Machiavelli păru iritat.

— Nu repeta greşeala pe care-ai comis-o în criptă. Trebuie să-i ucizi acum.

— Sunt de partea lui Niccolò, spuse Bartolomeo. N-ar trebui să mai aşteptăm.

— Bartolomeo are dreptate, întări Vulpea.

— Trebuie să plătească pentru moartea lui Mario, adăugă Claudia.

Ezio îi linişti.

— Nu vă temeţi, prieteni. Vor muri – aveţi cuvântul meu.

Capitolul 23

În ziua stabilită pentru mutarea Caterinei în castelul Sant'Angelo, Ezio şi Machiavelli se alăturară mulţimii care se adunase în faţa unei caleşti frumoase, cu ferestrele acoperite de draperii, pe ale cărei portiere se afla blazonul Borgia. Gărzile ce înconjurau caleaşca ţineau spectatorii la distanţă, şi nu era de mirare, fiindcă nu toţi erau cuprinşi de entuziasm. Un vizitiu sări de pe capră şi se grăbi să deschidă portiera caleştii, deplie scăriţa şi întinse mâna pentru a le ajuta pe ocupante să coboare.

După o clipă, apăru prima dintre ele, într-o rochie albastru-închis cu corsaj alb. Ezio o recunoscu imediat pe blonda frumoasă cu buze nemiloase. O văzuse ultima dată când fusese cucerit Monteriggioni, însă nu era un chip pe care să-l poată uita vreodată: Lucrezia Borgia. Femeia coborî cu demnitate, dar măreţia îi dispăru complet când se întoarse către caleaşcă, băgă braţul înăuntru, apucă ceva – sau pe cineva – şi trase cu toată puterea.

O smuci pe Caterina Sforza afară, ţinând-o de păr, făcând-o să cadă pe jos în faţa ei. Deşi prizonieră, cu părul vâlvoi şi în lanţuri, purtând un veşmânt maro grosolan, Caterina continua să aibă o ţinută şi o forţă vitală mai remarcabile decât ale celei care o ţinea captivă. Machiavelli fu nevoit să-l prindă pe Ezio de braţ, reţinându-l, când acesta tresări şi dădu să se repeadă înainte. Ezio văzuse cum fuseseră maltrataţi destui dintre cei dragi lui, însă acum era momentul pentru a da dovadă de raţiune. Tentativa lui de eliberare ar fi fost sortită eşecului.

Punând un picior pe victima ei întinsă la pământ, Lucrezia începu să vorbească:

— Salve, *cittadini de Roma!* Aveţi în faţa voastră o imagine înălţătoare. Caterina Sforza, târfa din Forli! Prea multă vreme ne-a sfidat! Acum, în cele din urmă, a fost îngenuncheată.

Mulţimea nu reacţionă cu prea mult entuziasm auzind asta şi, în tăcerea din jur, Caterina ridică fruntea şi strigă:

— Nimeni nu se coboară mai jos ca Lucrezia Borgia! Cine te-a pus să faci asta? Fratele tău? Sau tatăl tău? Poate că te-au lucrat niţel amândoi? Cine ştie, poate chiar în acelaşi timp, nu? La urma urmelor, voi toţi vă-mperecheaţi în aceeaşi cocină.

— *Chiudi la bocea!* ţipă Lucrezia şi o lovi cu piciorul. Nimeni nu huleşte familia Borgia!

Se aplecă, o ridică pe Caterina în picioare şi o pălmui cu atâta violenţă, că o trimise din nou în noroi. După aceea înălţă capul cu mândrie.

— La fel se va-ntâmpla cu oricine – oricine – cutează să ne sfideze!

Le făcu semn gărzilor, care o înşfăcară pe nefericita Caterina, o

ridicară în picioare şi o îmbrânciră în direcţia porţilor castelului. Cu toate acestea, contesa izbuti să strige:

— Oameni buni ai Romei, nu vă pierdeţi speranţa! Va sosi şi vremea voastră. Veţi fi eliberaţi de jugul acesta, v-o jur!

După ce Caterina dispăru, iar Lucrezia sui în caleaşca pentru a o urma, Machiavelli se întoarse către Ezio.

— Este limpede că Contessa nu şi-a pierdut deloc din înflăcărare.

Ezio se simţea vlăguit.

— O vor tortura, murmură el.

— Este păcat că Forli a căzut, dar îl vom recuceri. O vom elibera şi pe Caterina, însă va trebui să ne concentrăm. Tu te afli acum aici pentru Cesare şi Rodrigo.

— Caterina este un aliat puternic... este una de-a noastră. Dacă o vom ajuta acum, când este în necaz, ne va ajuta şi ea pe noi.

— Poate că da. Tu ucide-i mai întâi pe Cesare şi Rodrigo.

Mulţimea începuse să se împrăştie şi, cu excepţia santinelelor de la poartă, gărzile Borgia se retraseră în castel. În scurtă vreme, în apropierea castelului mai rămaseră doar Ezio şi Machiavelli, ascunşi într-un loc întunecat.

— Lasă-mă, Niccolò, rosti Ezio pe măsură ce umbrele începură să se alungească. Am treabă de făcut.

Ridică ochii spre zidurile perfect verticale ale străvechii structuri circulare; mausoleul împăratului Hadrian fusese clădit cu o mie de ani în urmă, iar acum era o fortăreaţă inexpugnabilă. Puţinele sale ferestre se aflau foarte sus, iar zidurile erau netede. Legat de Bazilica San Pietro printr-un coridor fortificat săpat în stâncă, era de aproape două sute de ani, un centru papal de necucerit.

Ezio cercetă zidurile. Nimic nu era complet de necucerit. În lumina torţelor ce pâlpâiau în suporturile lor odată cu lăsarea nopţii, ochii lui începură să urmărească ridicăturile, fisurile şi imperfecţiunile care, oricât de mici, i-ar fi îngăduit să se caţere. După ce-şi trasă ruta în minte, sări ca o pisică spre primele prize pentru mâini şi picioare. Îşi înfipse degetele în ele, îşi calmă răsuflarea, apoi, fără grabă, hotărât, începu să escaladeze zidul, ţinându-se pe cât posibil departe de lumina aruncată de torţe.

La jumătatea suişului, ajunse la o deschidere: o fereastră fără geam, cu cadru din piatră, sub care, pe partea interioară a zidului, se afla o pasarelă pentru santinele. Privi într-o parte şi-ntr-alta, însă nu văzu pe nimeni. Pătrunse neauzit pe fereastră şi privi în jos, de cealaltă parte a pasarelei, peste o balustradă, în curtea grajdului. Erau patru bărbaţi acolo şi-i recunoscu pe toţi. Cesare discuta cu trei dintre principalii lui locotenenţi: generalul francez Octavien de Valois, Juan de Borgia, Lansol de Romani, bancherul personal al lui Cesare şi asociat intim al lui, şi un ins slab, înveşmântat în negru, cu chip neîndurător şi brăzdat

de cicatrice – Micheletto da Corella, mâna dreaptă a lui Cesare şi ucigaşul lui cel mai loial.

— Uitaţi de Papă, spunea Cesare, pentru că voi răspundeţi doar înaintea mea. Roma este stâlpul care susţine întreaga noastră acţiune. Ea nu poate pregeta şi asta înseamnă că nici voi nu puteţi pregeta.

— Dar Vaticanul? întrebă Octavien.

— Poftim? replică Cesare dispreţuitor. Adunătura aia de boşorogi obosiţi? Acum le cântăm în strună cardinalilor, dar în curând nu vom mai avea nevoie de ei.

Ieşi apoi din curtea grajdului pe-o poartă, părăsindu-i pe ceilalţi trei.

— Ei bine, zise Juan după o pauză, se pare că ne-a lăsat Roma s-o administrăm.

— Atunci va fi pe mâini bune, zise sec Micheletto.

Ezio mai ascultă o vreme, dar nu mai auzi nimic nou, aşa că escaladă mai departe zidul exterior, străduindu-se să descopere încăperea în care era întemniţată Caterina. Zări lumină dinspre altă fereastră, care avea geam, însă acesta era deschis pentru a intra aerul nopţii, şi un pervaz exterior pe care se putu sprijini parţial. Privi cu grijă prin fereastră spre un coridor iluminat de lumânări, ai cărui pereţi erau din lemn simplu. Lucrezia se afla acolo, aşezată pe o băncuţă capitonată, şi scria într-un carnet, iar la răstimpuri ridica ochii, de parcă ar fi aşteptat pe cineva.

După câteva minute, Cesare apăru printr-o uşă din capătul opus al coridorului şi se îndreptă grăbit spre sora lui.

— Lucrezia, rosti el şi o sărută într-un chip nici pe departe frăţesc.

După aceea, îi desprinse mâinile din jurul gâtului său şi, fără a le da drumul, o privi în ochi şi spuse:

— Sper c-ai tratat-o cu amabilitate pe musafira noastră.

— Gura aia a ei..., zise Lucrezia strâmbându-se. Ce mi-ar mai plăcea să i-o cos pentru totdeauna!

Cesare zâmbi.

— Mie unuia mi-ar plăcea s-o deschid.

— Serios?

Ignorându-i răutatea tonului, bărbatul continuă:

— Ai vorbit cu tata despre fondurile cerute de bancherul meu?

— Papa este la Vatican acum, dar s-ar putea să necesite ceva muncă de lămurire când va reveni. Ca şi bancherul lui. Ştii cât de prudent este Agostino Chigi.

Cesare râse scurt.

— În mod clar nu s-a-mbogăţit în urma pripelii. Făcu o pauză. Dar asta n-ar trebui să fie o problemă, nu? adăugă el după o scurtă pauză.

Lucrezia îşi trecu din nou braţul pe după gâtul fratelui ei şi-şi frecă buzele de gâtul lui.

— Nu, dar... câteodată mă simt tare singură – fără tine aici. Am petrecut puţin timp împreună în ultimele zile, fiindcă eşti atât de ocupat cu celelalte cuceriri ale tale.

Cesare o lipi de trupul lui.

— Nu-ţi face griji, pisicuţo. În curând, după ce voi pune mâna pe tronul Italiei, vei fi regina mea şi singurătatea ta va fi de domeniul trecutului.

Femeia se retrase puţin şi-l privi drept în ochi.

— Nu mai pot aştepta.

El îşi trecu mâna prin părul ei blond şi fin.

— Să fii cuminte cât o să lipsesc.

Apoi, după altă sărutare prelungă, îşi părăsi sora şi ieşi prin aceeaşi uşă prin care sosise, în timp ce Lucrezia, părând dezamăgită, plecă în direcţia opusă.

Oare unde plecase Cesare? Avea să părăsească imediat castelul? După felul cum se despărţise de sora lui, aşa părea. Ezio se deplasă iute pe circumferinţa zidului exterior, până ajunse într-o poziţie din care vedea poarta principală a castelului.

O făcuse la timp. Pe când se uita, poarta se deschise în strigătele gărzilor:

— Atenţie! Căpitanul-general pleacă spre Urbino!

La scurt timp după aceea, călare pe un cal negru, Cesare ieşi pe poartă, însoţit de o escortă mică.

— *Buona fortuna, Padrone Cesare!* răcni unul dintre ofiţerii de strajă.

Ezio îşi privi duşmanul de moarte dispărând în noapte. „A fost o vizită foarte scurtă”, îşi spuse el. „Şi nu s-a ivit nicio oportunitate să-l ucid. Niccolò va fi tare dezamăgit”.

Capitolul 24

Ezio îşi îndreptă din nou atenţia la sarcina pe care o avea în acel moment: găsirea Caterinei. Zări sus de tot pe latura de apus a castelului o ferestruică afundată mult în zid, dinspre care răzbătea o lumină slabă, şi porni într-acolo. Când ajunse la ea, văzu că nu exista un pervaz pe care să se sprijine, ci doar o impostă îngustă, ieşită în relief deasupra ferestruicii, de care s-ar fi putut agăţa în siguranţă cu o mână.

Privi înăuntru şi zări o odăiţă pustie. Pe un perete ardea o torţă. Părea a fi un post de gardă, aşa că Ezio spera că era pe calea cea bună.

Mai departe pe acelaşi nivel exista altă ferestruică asemănătoare. Ezio se apropie de ea şi privi printre gratiile al căror rost nu-l înţelegea. Nimeni îndeajuns de subţire ca să poată scăpa pe ferestruică n-ar fi reuşit să coboare patruzeci şi cinci de metri până la sol şi apoi să traverseze terenul deschis până la râu, unde ar fi fost mai în siguranţă. Lumina era mai slabă aici, dar îşi dădu seama imediat că era o carceră.

Apoi trase cu putere aer în piept. Înăuntru, tot în lanţuri, se afla Caterina! Stătea pe o bancă tare, rezemată de perete, însă Ezio nu vedea dacă era legată sau nu de zid. Ţinea capul plecat şi putea, la fel de bine, să fie trează sau adormită.

Femeia ridică fruntea la auzul unor bubuituri asurzitoare în uşă.

— Deschideţi! se auzi Lucrezia răcnind.

Una dintre cele două santinele care moţăiau lângă uşă se grăbi să-i dea ascultare.

— Da, Altezza. Imediat, Altezza.

După ce intră în carceră, urmată de o santinelă, Lucrezia nu pierdu mult timp. Din conversaţia pe care o auzise puţin mai devreme, Ezio ghicea deja motivul furiei ei: gelozia. Lucrezia credea că Cesare şi Caterina deveniseră amanţi.

Asasinul nu putea crede una ca asta. Mintea lui refuza să accepte pângărirea Caterinei de un asemenea monstru al depravării.

Lucrezia traversă iute încăperea, o ridică pe contesă în picioare, trăgând-o de păr, şi-şi apropie faţa de a ei.

— Căţea ce eşti! Cum a fost călătoria de la Forli la Roma? Ai mers cu trăsura lui Cesare? Ce-ai făcut acolo?

Caterina o privi drept în ochi.

— Eşti jalnică, rosti ea. Chiar josnică, dacă ai impresia că eu trăiesc după aceleaşi principii ca tine.

Înfuriată, Lucrezia o îmbrânci, făcând-o să cadă.

— Despre ce ţi-a vorbit? Despre planurile lui pentru Neapole?

Făcu o pauză.

— Şi... ţi-a plăcut?

Ştergându-şi sângele de pe faţă, Caterina replică:

— Chiar nu-mi mai amintesc.

Insolenţa ei liniştită o umplu de furie pe Lucrezia. Îmbrâncind garda într-o parte, înhaţă un drug de fier folosit pentru asigurarea uşii şi o lovi pe contesă peste spate.

— Poate c-atunci o să-ţi aduci aminte asta!

Caterina ţipă de durere şi Lucrezia se retrase mulţumită.

— Aşa! Cel puţin asta o să te-nveţe minte.

Azvârli drugul de fier pe podea şi ieşi. Garda o urmă şi uşa se închise cu o bufnitură. Ezio observă că uşa avea o ferestruică prevăzută cu gratii.

— Încuie-o şi dă-mi cheia, o auzi pe Lucrezia poruncind de afară.

Se auzi un zornăit, apoi un scârţâit ruginit, când cheia se răsuci în broască, urmat de un zăngănit de lanţ.

— Poftiţi, Altezza.

Glasul bărbatului tremura.

— Bun. Dacă mă-ntorc şi te mai găsesc dormind în post, voi pune să fii biciuit. O sută de bice. Ai înţeles?

— Da, Altezza.

Ezio ascultă cum paşii Lucreziei se îndepărtau şi căzu pe gânduri. Modul cel mai simplu de a ajunge la încăperea în care era Caterina ar fi fost de sus.

Sui pe zid până ajunse la altă deschidere de pe care se putea coborî pe o pasarelă pentru santinele. De data asta, existau şi santinele care făceau de planton, dar se părea că nu erau decât două, care mergeau de altfel împreună. Aprecie că parcurgerea unui circuit întreg trebuia să le ia cinci minute, aşa că aşteptă până trecură, apoi sări neauzit înăuntru.

Ezio urmări gărzile de la distanţă, mergând aplecat, până ajunse la o uşă în zid, de unde cobora o scară de piatră. Ştia că urcase două niveluri deasupra carcerei Caterinei, aşa că, după ce coborî două paliere, ieşi de pe scară şi se pomeni într-un coridor asemănător celui în care se întâlniseră Cesare şi Lucrezia, dar acesta nu era lambrisat cu lemn, ci construit din piatră. Se întoarse în direcţia carcerei Caterinei, fără să întâlnească pe nimeni, însă trecu pe lângă mai multe uşi masive, toate cu ferestruici zăbrelite care sugerau că erau carcere. Când peretele începu să se curbeze, urmând linia castelului, auzi glasuri în faţă şi recunoscu accentul piemontez al gardianului care vorbise cu Lucrezia.

— Nu e locul meu aici, mormăia el. Ai auzit cum mi-a vorbit? Îmi pare rău că n-am rămas în Torino, deşi-i un oraş de rahat.

Ezio înainta tiptil. Cele două santinele stăteau cu feţele către uşă când Caterina apăru la ferestruica zăbrelită. Femeia îl zări pe Ezio în spatele lor, înainte ca Asasinul să se retragă în întuneric.

— Ah, spatele meu, se plânse ea. Nu-mi puteţi da nişte apă, vă rog?

Pe masa de lângă uşă, la care stătuseră aşezate santinelele, se afla o carafă cu apă. Unul dintre bărbaţi o luă şi se apropie de ferestruică.

— Mai vrei ceva, prinţesă? întrebă el sarcastic.

Torinezul chicoti.

— Vă rog, aveţi un pic de suflet, zise Caterina. Dacă deschideţi uşa, v-aş putea arăta ceva care să merite cu-adevărat.

Santinelele deveniră brusc mai formale.

— Nu-i nevoie de aşa ceva, Contessa. Am primit ordine. Poftim!

Cel cu carafa deschise ferestruica, întinse carafa Caterinei, apoi închise ferestruica la loc.

— Ar cam fi vremea să fim schimbaţi, nu? spuse piemontezul.

— Da. Luigi şi Stefano ar fi trebuit să sosească deja.

Santinelele îşi aruncară o privire.

— Crezi c-afurisita aia de Lucrezia o să se-ntoarcă-n curând?

— N-aş zice.

— Ce-ar fi s-aruncăm atunci o privire în corpul de gardă, să vedem de ce întârzie?

— Bine. N-ar trebui să ne ia mai mult de câteva minute.

Ezio îi privi dispărând după curba zidului, apoi se apropie de ferestruică.

— Ezio, şopti Caterina, ce dracu' faci aici?

— Îmi vizitez croitorul – tu ce crezi?

— Pentru numele Domnului, crezi că avem timp de glume?

— O să te scot de aici. În noaptea asta.

— Dac-o faci, Cesare te va urmări ca un câine turbat.

— Deja încearcă s-o facă, dar, după cum se comportă santinelele astea, oamenii lui nu par nişte fanatici. Ştii cumva dacă paznicii mai au o cheie?

— Nu cred. I-au dat-o Lucreziei. A venit pe-aici.

— Ştiu, am văzut.

— Atunci de ce n-ai făcut nimic ca s-o opreşti?

— Eram de cealaltă parte a ferestrei.

— Afară!? Eşti nebun?

— Doar atletic. Dacă Lucrezia are singura cheie, ar fi bine să mă duc s-o iau. Ştii cumva unde e?

Caterina căzu pe gânduri.

— Am auzit-o spunând că are apartamentele chiar în vârful castelului.

— Excelent. Cheia este ca şi a mea. Acum stai cuminte aici până mă-ntorc.

Femeia îl privi sfredelitor, apoi se uită la lanţurile ei şi la uşă.

— Şi unde crezi că m-aş putea duce! zâmbi ea ironic.

Capitolul 25

De acum, Ezio începuse să se obişnuiască cu zidurile exterioare ale castelului Sant'Angelo şi constată că, cu cât urca, cu atât îi venea mai lesne să găsească prize pentru mâini şi pentru picioare. Căţărându-se cu dibăcie, cu mantia înfoiată uşor de briză, se trezi în scurt timp la nivelul parapetului celui mai de sus şi trecu silenţios peste el.

De cealaltă parte, parapetul nu era foarte înalt – niciun metru şi jumătate până la o pasarelă îngustă din cărămidă, de pe care porneau scări, la intervale regulate, până la grădina de pe terasă, în centrul căreia se afla o clădire din piatră fără etaj, cu acoperiş plat. Clădirea avea ferestre largi şi lumina multor lumânări se revărsa dinăuntru, dezvăluind încăperi opulente şi decorate cu mult bun-gust.

Pasarela era pustie, dar nu şi grădina. Pe banca de sub ramurile arcuite ale unui platan, Lucrezia stătea sfioasă, ţinându-se de mâini cu un tânăr chipeş pe care Ezio îl recunoscu ca fiind unul dintre cei mai de seamă cetăţeni ai Romei, Pietro Benintendi. Cesare n-ar fi fost tocmai încântat dac-ar fi aflat asta! Asasinul se furişă pe pasarelă şi se apropie cât cuteză de mult. Era recunoscător lunii care răsărise şi oferea nu numai lumină, ci şi petice de umbre derutante, în care se putea ascunde. Ascultă.

— Te iubesc într-atât, încât aş vrea să-mi cânt iubirea cerurilor, spunea Pietro înflăcărat.

Lucrezia îi puse un deget pe buze.

— Te rog, şopteşte vorbele acestea doar pentru tine. Cine ştie ce-ar face Cesare, dacă ar afla!

— Dar tu nu eşti măritată, nu? Am auzit desigur despre răposatul tău soţ şi-mi pare foarte rău, totuşi...

— Taci, prostule!

Ochii căprui ai Lucreziei scânteiară.

— Nu ştii că Cesare a ordonat asasinarea ducelui de Bisceglie? Soţul meu a fost strangulat.

— Poftim?

— Exact cum ai auzit.

— Dar ce s-a-ntâmplat?

— Îmi iubeam soţul şi Cesare a devenit gelos. Alfonso era un bărbat arătos, iar Cesare ştia prea bine schimbările pe care „Boala Lumii Noi" le pricinuise chipului său, deşi Dumnezeu mi-e martor că sunt neînsemnate. Şi-a pus oamenii să-i întindă o cursă lui Alfonso şi să-l bată. A crezut că avertismentul va fi limpede, însă Alfonso nu era o marionetă. A contraatacat şi, pe când se afla în convalescenţă după atentat, oamenii lui au întreprins represalii. Cesare a avut noroc că n-a împărtăşit soarta Sfântului Sebastian! Apoi însă, în cruzimea lui, l-a trimis pe Micheletto da Corella în iatacul lui Alfonso, unde-şi

tămăduia rănile, să-l sugrume acolo.

— Nu se poate aşa ceva!

Pietro devenise neliniştit.

— Eu mi-am iubit soţul. Acum mă prefac faţă de Cesare, ca să-i liniştesc bănuielile, dar este ca un şarpe – mereu alert, mereu veninos.

Lucrezia îl privi pe Pietro.

— Îi mulţumesc Domnului că te am pe tine, care să mă consolezi. Cesare a fost mereu gelos pe cei asupra cărora îmi îndrept atenţia, totuşi asta n-ar trebui să ne împiedice. În plus, el a plecat la Urbino să-şi continue campania. Nimic nu ne poate pune piedici.

— Eşti sigură?

— Voi păstra secretul nostru... dacă doreşti, rosti Lucrezia apăsat.

Îşi desprinse o mână dintre palmele bărbatului şi o aşeză pe coapsa lui.

— Ah, Lucrezia, suspină el. Cum mă cheamă buzele tale!

Se sărutară, la început delicat, apoi tot mai pasional. Ezio îşi schimbă puţin poziţia şi atinse fără să vrea o bucată de cărămidă, care se desprinse şi căzu în grădină, încremeni locului, ţinându-şi respiraţia.

Lucrezia şi Pietro se despărţiră îndată.

— Ce-a fost asta? rosti femeia. Nimeni n-are voie să intre în grădina şi apartamentele mele fără ştirea mea, nimeni!

Pietro se ridicase deja şi privea înjur temător.

— Ar fi mai bine să plec, vorbi el iute. Trebuie să mă pregătesc pentru repetiţii... să-mi citesc replicile pentru mâine. Trebuie să plec.

Se apropie şi o sărută pe Lucrezia pentru ultima oară.

— Adio, iubirea mea!

— Stai, sunt sigură că n-a fost nimic!

— Nu, este târziu. Trebuie să plec.

Cu o expresie melancolică, Pietro traversă grădina şi dispăru prin uşa aflată în zidul opus.

Lucrezia aşteptă o clipă, apoi se ridică de pe bancă şi pocni din degete. De la adăpostul unor tufişuri înalte din apropiere, apăru una dintre gărzile ei personale, care făcu o plecăciune.

— Am auzit totul, mia signora, spuse el, şi pot depune mărturie.

Lucrezia ţuguie buzele.

— Perfect. Spune-i lui Cesare. Vom vedea ce simte el când se-ntoarce roata.

— Da, signora.

Cu o altă plecăciune, garda se retrase.

Rămasă singură, Lucrezia rupse o margaretă dintr-un strat de flori din apropiere şi începu să-i smulgă pe rând petalele.

— Mă iubeşte, nu mă iubeşte, mă iubeşte, nu mă iubeşte...

Ezio coborî silenţios pe scara cea mai apropiată şi se îndreptă către

ea. Între timp, femeia se aşezase iarăşi pe bancă şi ridică privirea la apropierea lui, fără a dovedi însă teamă, ci doar uşoară surprindere. Ei bine, dacă mai avea şi alte gărzi ascunse prin grădină, Ezio avea să scape iute de ele.

— Te rog, continuă, nu vreau să te întrerup, rosti el şi făcu o plecăciune deşi cu ironie vădită.

— Ca să vezi, Ezio Auditore da Firenze!

Lucrezia îi întinse mâna s-o sărute.

— Sunt încântată să te întâlnesc în sfârşit aşa cum se cuvine. Am auzit foarte multe despre tine, mai ales recent. Asta fiindcă îmi imaginez că nimeni altul nu poate fi cauza micilor probleme cu care ne-am confruntat în ultima vreme în Roma. Păcat că Cesare nu mai este aici, adăugă ea după o scurtă pauză. I-ar fi făcut mare plăcere.

— Lucrezia, nu am nimic cu tine personal. Elibereaz-o pe Caterina şi mă retrag.

Glasul femeii se înăspri uşor.

— Mă tem că asta-i imposibil.

Ezio desfăcu larg braţele.

— Atunci nu-mi laşi de ales.

Se apropie de ea, însă cu prudenţă. Lucrezia avea unghii lungi.

— Gărzi! ţipă femeia, transformându-se într-o clipă din nobilă în harpie, şi se repezi cu unghiile spre ochii lui.

Bărbatul o prinse de încheieturi în ultima clipă. Scoase apoi o bucată de frânghie din punga lui de piele, îi răsuci mâinile la spate şi i le legă iute, după care o trânti pe pământ şi-şi aşeză talpa ferm pe rochia femeii, pentru a o împiedica să se ridice. Apoi îşi trase sabia şi jungherul şi se întoarse către cele trei gărzi care soseau în goană din direcţia apartamentelor. Din fericire pentru el, soldaţii aveau arme uşoare, erau mătăhăloşi şi nu purtau cămăşi de zale. Deşi nu-şi putea schimba poziţia – fiindcă, mai presus de orice, nu-i putea îngădui Lucreziei să evadeze, cu toate că ea încerca să-l muşte de gleznă prin cizmă –, eschivă lovitura de sabie a primului atacator şi-l înjunghie scurt şi decisiv în partea expusă a trupului. Unul mai puţin. Al doilea era mai precaut, dar, văzând-o la pământ pe Lucrezia, care mârâia, înaintă. Făcu o fandare către pieptul lui Ezio, dar Asasinul o pară şi-i ridică arma în sus, iar cu mâna stângă îi înfipse jungherul în cap. Doi scoşi din luptă. Sperând să profite de faptul că ambele arme ale lui Ezio erau blocate, al treilea soldat se năpusti. Asasinul îl izbi puternic cu braţul drept şi sabia celui de-al doilea zbură către noul atacator. Acesta fu nevoit să ridice arma pentru a se apăra, însă o făcu târziu pentru că sabia zbură spre el, crestându-i bicepsul. Se crispă de durere, totuşi continuă asaltul, rotindu-şi sabia către Asasin. Ezio îşi recăpătase poziţia şi devie atacul cu jungherul, iar cu braţul cu care mânuia de obicei sabia, eliberat acum, îi sfâşie necruţător torsul. Se

terminase. Gărzile zăceau moarte în jurul lui... iar Lucrezia tăcea pentru prima dată. Gâfâind, o ridică în picioare.

— Haide, îi spuse, şi să n-aud un sunet. Dacă ţipi, jur că-ţi retez limba.

O târî spre uşa pe unde ieşise Pietro, ajunseră într-un coridor şi pe jumătate o împinse, pe jumătate o purtă pe sus în direcţia camerelor de detenţie din turn.

— Salvezi prinţese din temniţe, acum? Ce romantic! zise Lucrezia şi scuipă.

— Gura!

— Crezi probabil că eşti grozav dacă dai ordine şi creezi haos, şi ucizi după bunul tău plac, aşa-i?

— Am zis să-ţi ţii gura!

— Dar planul tău are vreo finalitate? Ce crezi că vei câştiga? Nu ştii cât de puternici suntem?

Ezio ezită înaintea unei scări ce cobora la nivelul inferior.

— Care e drumul? întrebă el.

Femeia izbucni în râs şi nu-i răspunse.

— Care e drumul? repetă Ezio zgâlţâind-o violent.

— La stânga, răspunse Lucrezia posacă.

Tăcu o vreme, apoi începu din nou să vorbească. De data asta Ezio o lăsă în pace. Acum era sigur că ştia unde se afla. Lucrezia se zbătea întruna în strânsoarea lui, însă el se concentra asupra a două lucruri: să n-o scape din mâini şi să fie atent la orice posibil atac al gărzilor din castel.

— Ştii ce s-a-ntâmplat cu supravieţuitorii familiei Pazzi în Florenţa, după ce ai îngenuncheat-o? Scumpul tău prieten Lorenzo, aşa-zisul Magnifica, le-a confiscat toate bunurile şi i-a aruncat în temniţă. Pe toţi! Chiar şi pe cei care n-au jucat vreun rol în complotul împotriva lui.

Fără să vrea, gândurile lui Ezio se întoarseră la represaliile împotriva unei rebeliuni din Forli care o vizase pe ea. Măsurile aplicate de contesă le depăşiseră mult pe ale lui Lorenzo... ba chiar şi cele ale Magnificului păruseră blânde. Îşi alungă asta din minte.

— Femeilor li s-a interzis să se mărite, iar de pe pietrele de mormânt ale familiei s-au şters toate înscrisurile, continuă Lucrezia. Au fost scoşi din cărţile de istorie. Pac! Uite-aşa!

Nu fuseseră totuşi torturaţi, gândi el. Era însă posibil ca la momentul respectiv Caterina să fi considerat că acţiunile îi erau perfect justificate. Cu toate acestea, cruzimea ei o costase o parte din loialitatea pe care se putuse bizui mereu până atunci şi poate că de aceea Cesare reuşise până la urmă să cucerească Forli.

Continua totuşi să fie o aliată importantă, iar Ezio nu trebuia să uite asta. Şi, în acelaşi timp, să-şi suprime orice sentimente – reale sau

imaginare – pe care le nutrea faţă de ea.

— Tu şi prietenii tăi Asasini nu vă gândiţi la consecinţele acţiunilor voastre. Vă mulţumiţi să puneţi lucrurile în mişcare, dar nu le duceţi niciodată până la capăt.

Lucrezia se opri să-şi tragă răsuflarea şi bărbatul o îmbrânci violent înainte, dar asta n-o împiedică să vorbească.

— Spre deosebire de voi, Cesare va termina ce a început şi va aduce pacea în Italia. El ucide pentru un ţel mai măreţ... din nou, spre deosebire de voi.

— Oamenii neştiutori şi nepăsători sunt ţinte facile, replică Ezio.

— Poţi spune ce doreşti, zise Lucrezia simţind că atinsese un punct sensibil. În tot cazul, îmi irosesc cuvintele cu un ipocrit ca tine.

Aproape că ajunseseră la carcere.

— Nu uita, şuieră Ezio scoţându-şi jungherul, dacă-ncerci să-i avertizezi pe paznici, îţi tai limba...

Femeia respira întretăiat, dar tăcu. Asasinul înaintă încetişor. Cei doi paznici noi jucau cărţi la masă. Trântind-o pe Lucrezia pe pardoseală în faţa lui, Ezio sări asupra lor şi-i ucise, înainte ca cei doi să aibă timp să reacţioneze. După aceea se-ntoarse şi porni în goană după femeie, care se ridicase şi fugea în direcţia din care veniseră, ţipând după ajutor. O ajunse din două salturi, îi acoperi gura cu palma şi o trase cu celălalt braţ spre el, rotind-o şi împingând-o spre carcera Caterinei. Lucrezia îl muşcă şi trase de mâna înmănuşată care-i acoperea gura, după care, înţelegând că era neputincioasă, păru să renunţe şi se înmuie din tot corpul.

Caterina era deja la ferestruica pe care bărbatul o descuie.

— *Salute,* Lucrezia, rânji ea răutăcios. Mi-ai lipsit.

— *Vai a farti fottere, troia!*

— Fermecătoare ca întotdeauna, zise Caterina. Ezio, adu-o mai aproape. O să iau eu cheia.

Întinse braţul şi Ezio îi ascultă ordinul. Nu putu să nu observe cum Caterina mângâie sânii Lucreziei, când îşi strecură degetele între ei şi scoase cheia, atârnată pe un şnur de mătase neagră.

Caterina îi dădu cheia lui Ezio, care descuie iute uşa. Aceeaşi cheie deschidea şi lacătul lanţurilor contesei, care nu fusese, totuşi, legată de perete. Pe când ea se descotorosea de fiare, bărbatul o îmbrânci pe Lucrezia în încăpere.

— Gărzi! Gărzi! începu ea să ţipe.

— Tacă-ţi fleanca! şuieră Caterina, apoi luă o cârpă murdară de pe masa temnicerilor şi-i puse căluş.

Ezio luă o bucată de frânghie şi legă picioarele Lucreziei, după care închise uşa carcerei şi o încuie. Ezio şi Caterina se priviră.

— Eroul meu, zise ea sec.

Asasinul îi ignoră cuvintele.

— Poţi să mergi?

Caterina încercă, dar se împletici.

— Nu cred... probabil că de vină sunt cătuşele cu care mi-au imobilizat picioarele.

Bărbatul oftă şi o ridică în braţe. Avea să fie nevoit s-o arunce ca pe un sac dacă ar fi fost cumva atacaţi şi să-şi scoată iute armele.

— Încotro? întrebă ea.

— Mai întâi la grajduri, apoi pe drumul cel mai rapid afară de-aici.

— De ce m-ai salvat, Ezio? Te întreb serios acum, să ştii. Acum că Forli a fost cucerit, nu îţi mai sunt de niciun folos.

— Ai totuşi o familie.

— Nu-i familia ta.

Ezio continuă să meargă. Ţinea minte unde se aflau grajdurile, în raport cu poziţia lor actuală. Din fericire, Caterina părea să fi fost singura prizonieră din partea aceea a turnului, aşa că nu întâlniră alte gărzi. Merse totuşi cât mai silenţios, dar cu pas iute, deşi nu într-atât încât să poată cădea într-o capcană. La răstimpuri, se oprea şi asculta. Femeia era uşoară în braţele lui şi, după perioada petrecută în temniţă, părul continua să-i miroasă a vanilie şi a trandafiri, reamintindu-i bărbatului de vremurile fericite când fuseseră împreună.

— Ştii, Ezio, în noaptea aceea în Monteriggioni, când am făcut... baie împreună... trebuia să mă asigur de loialitatea ta. Pentru a proteja Forli. Era atât în interesul Frăţiei Asasinilor, cât şi în propriul meu interes, dar...

Se întrerupse.

— Înţelegi?

— Dacă-mi doreai loialitatea, ar fi fost suficient să mi-o ceri.

— Aveam nevoie să fii de partea mea.

— Loialitatea şi braţul meu înarmat de partea ta nu erau îndeajuns. Doreai să te asiguri că şi inima mea era alături de tine.

Ezio continuă să meargă, trecând greutatea femeii de pe un braţ pe celălalt.

— Dar, *e la politica.* Bineînţeles c-am ştiut totul. Nu trebuie să-mi explici.

Îşi simţea inima de parcă i s-ar fi prăbuşit într-un puţ fără fund. Cum era posibil ca părul ei să fie încă înmiresmat?

— Caterina, întrebă el cu gâtlejul uscat, au...? Cesare...?

Femeia îşi dădu seama, chiar dacă doar vag, ce simţea el, şi surâse – însă doar cu buzele, observă Ezio, nu cu ochii.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, zise ea. Probabil că numele meu continuă să mai însemne ceva. Am rămas... nepângărită.

Ajunseseră la uşa principală a grajdurilor. Nu era păzită, dar era încuiată. Ezio o lăsă pe Caterina din braţe.

— Încearcă să umbli puţin pe-aici, îi spuse el. Trebuie să recapeţi

forţă în glezne.

Privi apoi în jur, căutând o modalitate să deschidă uşa, care nu avea nici ivăr, nici clanţă. Trebuia să existe o cale...

— Încearcă acolo, spuse Caterina. Pare a fi un soi de pârghie.

— Aşteaptă aici, zise el.

— De parcă aş avea de ales...

Bărbatul porni către pârghie şi zări o deschidere pătrată în podea, cu trapa deschisă. După mirosul care răzbătea dinăuntru, părea să fie un depozit de grâne. Privind cu atenţie înăuntru, zări o mulţime de saci şi lăzi... care aduceau mult cu cele folosite pentru depozitarea prafului de puşcă.

— Grăbeşte-te! îl îndemnă Caterina.

Ezio prinse pârghia în mâini şi trase de ea. La început abia dacă se clinti, dar sub forţa muşchilor să-i cedă câte puţin, pentru ca apoi să se deplaseze cu uşurinţă. Uşa se deschise larg.

În grajd se aflau doi soldaţi, care se întoarseră auzind scârţâiturile ţâţânilor şi se repeziră spre ei, trăgând în acelaşi timp săbiile din teci.

— Ezio! Aiuto!

Asasinul se repezi la Caterina, o ridică în braţe şi o purtă către trapă.

— Ce faci?

O ţinea chiar deasupra trapei.

— Să nu-ndrăzneşti!

Ezio îi dădu drumul să cadă, neputând să-şi abţină un chicot scurt ca răspuns la ţipătul ei de spaimă. Beciul nu era adânc şi avu timp s-o vadă aterizând în siguranţă pe sacii moi, după care se întoarse spre soldaţi. Lupta fu scurtă şi nemiloasă, deoarece adversarii se mişcau greoi şi fuseseră luaţi prin surprindere. Abilitatea lui Ezio în dueluri îi depăşea cu mult. Unul dintre ei izbuti să-l atingă cu tăişul sabiei, însă doar cât să-i cresteze pieptarul, fără să-i atingă pielea. Asasinul începuse să resimtă oboseala.

După ce lupta se termină, se aplecă şi o ridică pe Caterina din beci.

— *Figlio di puttana!* sudui ea scuturându-se de praf. Să nu-mi mai faci niciodată aşa ceva!

Observă că femeia părea deja să meargă mai bine.

Alese iute doi cai, îi înşeuă şi-i pregăti. O ajută pe Caterina să suie, după care sări pe şaua celuilalt. Pe o latură a grajdurilor se deschidea o arcadă prin care văzu poarta principală a castelului. Era păzită, dar deschisă. Se apropiau zorii şi fără doar şi poate erau aşteptaţi negustorii din oraş, care să aducă fel de fel de bunuri.

— Goneşte cât poţi de tare, îi spuse Ezio femeii. Înainte ca gărzile să-şi dea seama ce se-ntâmplă, treci podul şi-ndreaptă-te către insula Tiberina. Acolo vei fi în siguranţă. Caută-l pe Machiavelli. Mă aşteaptă.

— Dar amândoi trebuie să scăpăm de-aici.

— Te voi urma, însă deocamdată trebuie să rămân aici ca să mă ocup de gărzi, să creez o diversiune, ceva care să-i întârzie.

Caterina smuci de hăţurile calului ei, care se cabra.

— Să te-ntorci întreg, îi spuse ea bărbatului, altfel nu te voi ierta niciodată!

Ezio spera că vorbise serios şi o urmări cu privirea dând pinteni calului şi trecând ca o vijelie pe lângă gărzile de la poartă, care se risipiră în toate părţile. De îndată ce văzu că trecuse dincolo în siguranţă, Asasinul se-ntoarse călare prin grajduri, până la depozitul de grâne şi praf de puşcă. În drum, luă o făclie dintr-un suport din zid. O aruncă prin trapa deschisă, apoi întoarse calul şi galopă înapoi pe unde venise, trăgând sabia din teacă.

Gărzile formaseră un cordon şi-l aşteptau, cu halebardele ridicate. Ezio nu cunoştea calul, dar ştia ce avea de făcut: galopă direct spre gărzi, iar în ultima clipă smuci violent hăţurile şi, aplecându-se în faţă în şa, înfipse călcâiele în burta animalului. În acelaşi moment în care calul se năpusti înainte. În apropierea grajdurilor răsună o explozie teribilă. Ezio avusese dreptate: fusese praf de puşcă. Pământul se cutremură de forţa detonării şi, instinctiv, gărzile se feriră. Speriat şi el de intensitatea bubuiturii, calul încerca să scape cât mai repede de acolo. Galopând, sări peste şirul de soldaţi cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi trecut peste un gard viu.

Lăsând în urmă panică şi nedumerire Ezio călări în direcţia soarelui care răsărea. Inima îi crescuse de mulţumire. O salvase pe Caterina!

Capitolul 26

După ce se asigură că scăpase de orice posibili urmăritori, renunţă la cal. Îi părea rău după un animal atât de bun, dar îl duse la grajdurile din care el şi Machiavelli închiriaseră cai parcă cu o veşnicie în urmă şi-l dărui grăjdarului-şef. Grajdurile erau curate şi ordonate, şi era limpede că reprezentau o afacere prosperă într-un cartier care părea să fi scăpat de sub controlul familiei Borgia, iar pentru moment, cel puţin, îşi păstra independenţa. După aceea porni pe jos spre insula Tiberina. Bacul secret al Asasinilor aştepta la mal şi, odată ajuns pe insulă, Ezio se grăbi către ascunzătoare.

Caterina sosise cu bine şi acum stătea întinsă pe un pat improvizat, lângă uşă, unde o îngrijea un doctor. Zâmbi când îl văzu şi încercă să se ridice în capul oaselor, însă medicul o împiedică blând.

— Ce uşurată sunt să văd c-ai scăpat cu bine!

Ezio îi prinse mâna şi o strânse uşor.

— Unde-i Machiavelli?

Caterina nu-i răspunse la strângerea de mână, dar poate că era încă prea slăbită.

— Nu ştiu.

Din celălalt capăt al încăperii, învăluit în întuneric, apăru Vulpea.

— Ezio! Mă bucur să te revăd, zise el îmbrăţişându-l. Ţi-am adus-o pe Contessa aici. Cât despre Machiavelli...

Chiar în aceeaşi clipă se deschise uşa principală şi apăru Machiavelli. Părea tras la faţă.

— Unde-ai fost? întrebă Vulpea.

— L-am căutat pe Ezio... dar asta nu înseamnă c-ar trebui să-ţi dau ţie socoteală, replică Machiavelli.

Ezio fu întristat să observe tensiunea care continua să existe între cei doi prieteni ai lui. Machiavelli se întoarse apoi către el şi întrebă direct:

— Ce ştiţi despre Cesare şi Rodrigo?

— Cesare a părăsit aproape imediat castelul, îndreptându-se spre Urbino. Cât despre Rodrigo, era la Vatican.

— Ciudat..., se încruntă Machiavelli. Rodrigo ar fi trebuit să fie în castel.

— Foarte ciudat într-adevăr, comentă Vulpea sec. Dacă sesizase sarcasmul, Machiavelli alese să-l ignore.

— O ocazie irosită! reflectă el.

După care se reculese şi se adresă Caterinei:

— Fără supărare, Contessa. Ne bucurăm să te vedem în siguranţă.

— Nicio supărare, răspunse ea. Acum că Cesare a plecat la Urbino, trebuie să ne concentrăm pe dezvoltarea forţelor noastre aici.

Machiavelli ridică din sprâncene.

— Credeam că tocmai acum ar trebui să lovim! Să-i luăm urma şi să-l ucidem acolo unde se află.

— Aşa ceva ar fi imposibil, răspunse Caterina. I-am văzut armata şi este numeroasă. N-aţi putea răzbate până la el.

— Şi eu zic să lucrăm aici, în Roma, interveni Ezio. Am început bine. Ar trebui să continuăm să şubrezim influenţa familiei Borgia şi s-o restabilim pe a noastră. Ba chiar aş vrea să-ncepem imediat.

— Vorbeşti ca şi cum ai fi deja conducătorul nostru, observă Machiavelli, dar poziţia aceasta n-a fost discutată, cu atât mai puţin ratificată, de consiliul nostru.

— Iar eu spun c-avem nevoie de un conducător şi cât mai repede, rosti Vulpea. N-avem timp de consilii şi ratificări. Trebuie să consolidăm din nou Frăţia şi cred că Ezio e omul cel mai potrivit să ne conducă. Machiavelli, mă adresez ţie – noi doi suntem cei mai vechi Asasini supravieţuitori, iar Bartolomeo o poate confirma. Haide să luăm decizia asta acum – dacă vrei, poate fi secretă –, iar ulterior o putem supune unui vot formal.

Machiavelli păru pe punctul de a replica, dar tăcu şi ridică din umeri.

— Nu vă voi înşela aşteptările, spuse Ezio. Gilberto, vreau să-i aduci pe Bartolomeo şi pe Claudia. Avem multe de discutat. Niccolò, te rog, urmează-mă!

În drum spre ieşire, trecu pe lângă patul Caterinei.

— Ai grijă de ea, se adresă el doctorului.

— Unde mergem? întrebă Machiavelli după ce ajunseră în centrul oraşului.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Îl conduse în cea mai apropiată piaţă comercială. Jumătate din ea era deschisă: o brutărie, o măcelărie al cărei proprietar alunga muştele de pe produse şi o tarabă cu legume şi zarzavaturi destul de ofilite. Deşi era încă devreme, tavernele aveau vânzările cele mai mari. Şi, aşa cum se aşteptase Ezio, câţiva soldaţi Borgia îl scărmănau pe nefericitul proprietar al unei tarabe cu produse de pielărie.

— Priveşte, zise el după ce se contopiră cu mulţimea nu foarte numeroasă de cumpărători din piaţă.

— Ştiu ce se întâmplă, zise Machiavelli.

— Şi eu ştiu că ştii, Niccolò. Iartă-mă că ţi-o spun, dar tu vezi tabloul de ansamblu, înţelegi ce trebuie întreprins din punct de vedere politic pentru a distruge familia Borgia, iar eu nu mă-ndoiesc câtuşi de puţin de sinceritatea ta în privinţa asta. Trebuie să-ncepem însă de la un nivel mai elementar, adăugă Ezio după o scurtă pauză. Membrii familiei Borgia iau ce vor de la oameni pentru a-şi menţine puterea, fără să păţească nimic.

Se uitară cum soldaţii îl trântiră pe pielar la pământ şi cum, râzând în hohote, îşi aleseră ce vrură de pe taraba lui şi plecară. Bărbatul se ridică, îi urmări cu privirea îndepărtându-se, cuprins de furie neputincioasă, după care, gata să izbucnească în lacrimi, începu să-şi rearanjeze marfa. O femeie se apropie să-l aline, dar el o îndepărtă. Ea rămase totuşi în preajma lui, dragostea şi îngrijorarea citindu-i-se în ochi.

— De ce nu l-ai ajutat? întrebă Machiavelli. De ce nu i-ai pus pe fugă?

— Uite cum stă treaba, zise Ezio, este bine şi frumos s-ajuţi un om, dar aşa nu rezolvi problema. Se vor întoarce când noi nu suntem aici şi vor proceda în acelaşi fel. Uită-te la calitatea produselor care se vând aici. Legumele sunt vechi, pe carne roiesc muştele şi pâinea, fără doar şi poate, este tare. Produsele cele mai bune merg la Borgia. Şi de ce crezi tu că beau atât de mulţi oameni?

— Nu ştiu.

— Fiindcă suferă, răspunse Ezio. Sunt asupriţi şi fără speranţe. Vor să uite de toate. Dar noi putem schimba asta.

— Cum?

— Recrutându-i pentru cauza noastră, zise el desfăcând larg braţele. Oamenii ăştia vor forma temelia rezistenţei noastre faţă de Borgia.

— Am mai discutat subiectul, replică Machiavelli tăios. Doar nu vorbeşti serios.

— Voi începe cu pielarul acela. Pentru a câştiga războiul, avem nevoie de soldaţi loiali, indiferent cum vor lupta pentru noi. Trebuie să sădim în minţile lor seminţele răzvrătirii.

Făcu o pauză, după care continuă cu hotărâre:

— Recrutându-i pe cei pe care statul tiranic i-a transformat în inamici, noi înarmăm poporul care a fost dezarmat de Borgia.

Machiavelli îşi privi pătrunzător prietenul, apoi zise:

— Du-te atunci! Du-te şi convinge primii noştri recruţi!

— Asta am de gând şi-ai să vezi că din oamenii hotărâţi pe care-i voi aduna în jurul nostru, voi făuri o sabie capabilă să reteze capetele Hidrei de pe trunchiul Borgia... şi de pe Templieri.

Capitolul 27

Ezio reveni singur la sediul Asasinilor de pe insula Tiberina. Avusese o zi bună, în care convertise discret la cauza lor mai mulţi cetăţeni nemulţumiţi ai Romei.

Cu excepţia personalului credincios care îngrijea şi păzea locul, sediul era pustiu şi Ezio se bucură, fiindcă îşi dorea linişte pentru a se gândi şi a plănui, dar când se apropie, constată că avea un musafir. Unul care dorea să se asigure că prezenţa nu-i va fi observată şi care, de aceea, aşteptase până ce personalul începuse să-şi vadă de treburi altundeva prin clădire înainte de a se face văzut.

— Pst! Ezio! Aici!

— Cine-i acolo?

Simţurile lui Ezio intrară în alertă, deşi glasul acela i se părea cunoscut bărbatului. Tufişuri înalte creşteau de ambele părţi ale potecii care ducea la sediul lor, pe care nu-l mai ştia nimeni din afara organizaţiei. Dacă printr-o întâmplare secretul fusese aflat...

— Vino aici!

— Cine-i acolo?

— Eu sunt!

Elegant ca întotdeauna, Leonardo da Vinci ieşi din ascunzătoare pe potecă.

— Leo! Dumnezeule!

Amintindu-şi cine era noul stăpân al lui Leonardo, Asasinul îşi stăvili impulsul iniţial de a-şi îmbrăţişa vechiul prieten.

Reacţia lui nu-i scăpă lui Leonardo, care părea mai bătrân, desigur, dar care nu-şi pierduse deloc din elan sau din entuziasmul viguros, înainta un pas, însă îşi ţinu capul plecat.

— Nu mă surprinde că nu arăţi prea mult entuziasm la vederea mea.

— Trebuie să recunosc că m-ai dezamăgit.

Leonardo deschise larg braţele.

— Am ştiut că tu ai fost cel care a pătruns în castel. Numai tu o puteai face. Aşa mi-am dat seama că eşti în viaţă.

— Eram sigur că noii tăi stăpâni îţi spuseseră deja.

— Nu-mi spun nimic. Pentru ei nu sunt cu nimic mai presus de un sclav.

În ochii lui Leonardo se citea însă o sclipire jucăuşă.

— Totuşi sunt nevoiţi să aibă încredere în mine.

— Atâta timp cât ai ce să le oferi.

— Cred că sunt destul de isteţ ca să stau mereu cu un pas înaintea lor.

Leonardo înaintă spre Ezio, cu braţele pe jumătate întinse.

— Mă bucur să te revăd, prietene.

— Ai construit arme pentru ei – arme de foc noi, împotriva cărora ne va fi foarte greu să luptăm.

— Ştiu, dar dacă m-ai lăsa să-ţi explic...

— Şi cum ai găsit locul ăsta?

— Pot să-ţi explic...

Leonardo părea atât de nefericit şi plin de remuşcări, dar în acelaşi timp atât de sincer, încât inima lui Ezio se deschise fără să vrea. Se gândi că, la urma urmelor, Leonardo venise să-l vadă, expunându-se fără îndoială unor riscuri însemnate; iar dacă făcea asta căutând împăcarea, atunci ar fi fost un conducător cu adevărat stupid dacă ar fi refuzat prietenia şi ajutorul unei asemenea persoane.

— Haide, vino! exclamă el şi desfăcu braţele larg.

— Ah, Ezio!

Leonardo se repezi către el şi cei doi se îmbrăţişară cu căldură.

Ezio îşi conduse prietenul în sediul Asasinilor, unde se aşezară faţă în faţă. Caterina fusese mutată într-o încăpere mai retrasă unde se putea reface în linişte, iar medicul dăduse dispoziţii să nu fie tulburată. Ezio era ispitit să încalce dispoziţiile acelea, însă avea să aibă timp destul şi ulterior pentru a sta de vorbă cu ea. În plus, apariţia lui Leonardo dictase schimbarea priorităţilor.

Porunci să le fie aduse vin şi prăjituri.

— Povesteşte-mi totul, ceru el după aceea.

— În primul rând, trebuie să mă ierţi. Mi-am oferit serviciile familiei Borgia doar pentru că m-au constrâns. Dacă aş fi refuzat să-i slujesc, aş fi avut parte de o moarte înceată şi chinuitoare. Mi-au descris ce intenţionau să-mi facă dacă refuzam să-i ajut. Şi acum mă apucă tremuratul când îmi amintesc.

— Aici eşti în perfectă siguranţă.

— Nu! zise Leonardo clătinând din cap. Trebuie să mă-ntorc la ei. Îţi voi fi de mai mare folos dacă vor crede că lucrez tot pentru ei: m-am străduit din răsputeri să creez numărul minim de invenţii care să-i mulţumească.

Ezio deschise gura pentru a spune ceva, dar prietenul lui ridică mâna, oprindu-l.

— Te rog, este un soi de confesiune şi aş dori s-o termin. După aceea mă poţi judeca aşa cum crezi de cuviinţă.

— Să ştii că nu te judecă nimeni.

Atitudinea lui Leonardo deveni mai gravă. Se aplecă înainte, ignorând tava care le fusese adusă.

— Lucrez pentru Borgia pentru că am fost constrâns, rosti el, dar nu-i numai atât. Ştii bine că mă ţin departe de politică – nu-mi place să am probleme –, dar oamenii care vânează puterea mă caută, fiindcă ştiu ce pot face pentru ei.

— Da, ştiu foarte bine asta.

— Eu le cânt în strună ca să rămân în viaţă. Şi de ce doresc să rămân în viaţă? Pentru că mai am încă multe de făcut!

Trase aer adânc în piept.

— Nu-ţi pot explica, Ezio, cum îmi clocoteşte mintea!

Făcu un gest larg care părea deopotrivă optimist şi deznădăjduit.

— Sunt atât de multe de descoperit!

Ezio tăcu. Ştia şi el asta prea bine.

— Acum ştii totul, încheie Leonardo.

— De ce ai venit aici?

— Ca să îndrept lucrurile. Trebuia să te asigur că inima mea nu-i alături de ei.

— Şi ce vor de la tine?

— Orice. Pe locul întâi se află maşinile de război. Îmi cunosc capacităţile.

Leonardo scoase un vraf de hârtii, pe care i le întinse lui Ezio.

— Uite câteva dintre cele pe care le-am conceput pentru ei. Acesta este un vehicul acoperit de armură, care, dacă este corect construit, se poate deplasa pe orice teren, iar oamenii aflaţi înăuntrul lui pot trage cu tunuri – da, cu tunuri mari! – , fiind în acelaşi timp complet protejaţi de orice atacuri dinafară. I-am spus „tanc”.

Ezio păli, privind planurile.

— Şi... a început construcţia lui?

Leonardo surâse viclean.

— Am spus „dacă este corect construit”. Din păcate, dacă planul acesta rămâne valabil, vehiculul nu poate decât să se rotească pe propria-i axă.

— Înţeleg, zâmbi Ezio.

— Sau priveşte aici!

Asasinul examină desenul unui călăreţ care conducea doi cai înhămaţi unul lângă altul. Prin intermediul unor tije orizontale lungi, de hamurile lor erau legate în faţă şi în spate nişte dispozitive aidoma unor seceri pe roţi, care ar fi putut reteza orice inamic spre care ar fi galopat călăreţul.

— Cu adevărat letal, comentă el.

— Da, însă, din păcate, călăreţul este... total expus, arătă Leonardo cu aceeaşi licărire amuzată în ochi.

Zâmbetul lui Ezio se lărgi, după care păli din nou.

— Şi ce-mi poţi spune despre pistoalele cu care i-ai înzestrat?

Leonardo ridică din umeri.

— Trebuie să-i mai arunci şi câte un os lui Cerber, zise el. A trebuit să le ofer ceva funcţional, altfel ar fi devenit suspicioşi.

— Sunt nişte arme foarte eficiente...

— Aşa-i, totuşi nici pe jumătate la fel de eficiente ca pistoletul pe care l-am construit pentru tine cu ani în urmă, bazat pe planul din

Codex. Păcat... în privinţa lui a trebuit cu adevărat să mă-nfrânez.

Asasinul se gândi cu tristeţe la armele sale Codex pe care le pierduse, dar avea să pomenească şi despre ele.

— Ce mai este pe hârtiile astea?

Deşi erau singuri, Leonardo îşi coborî glasul.

— Am copiat planurile nu numai pentru maşinile cele mai mari, ci şi pentru destinaţiile lor în bătălii.

Îşi deschise braţele cu un gest ironic.

— Astfel nu cred că vor mai avea aceeaşi eficienţă.

Ezio îşi privi cu admiraţie vechiul prieten. Acesta era bărbatul care proiectase un submarin pe care veneţienii să-l folosească împotriva galerelor turceşti. Dacă n-ar fi ales să strecoare defecte în planurile astea, n-ar mai fi existat absolut nicio şansă împotriva familiei Borgia. Se simţea extrem de fericit că-l reprimise pe Leonardo în braţele sale. Omul acesta valora mai mult decât două armate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Leo, bea măcar un pahar cu vin. Ştiu că nu te-aş putea răsplăti niciodată îndeajuns pentru toate astea.

Leonardo refuză însă cupa ce i se oferise.

— Am şi alte veşti, din păcate mult mai grave. Ştii că ei au Mărul, nu?

— Bineînţeles.

— Mi l-au dat să-l studiez. Noi doi cunoaştem deja câte ceva despre puterile lui. Rodrigo ştie mult mai puţine, dar este mai inteligent decât Cesare. Însă Cesare este cel la care trebuie să fii atent.

— Ce informaţii le-ai dat despre Măr?

— Cât mai puţine cu putinţă, dar a trebuit să le dau ceva. Din fericire, Cesare pare mulţumit deocamdată cu informaţiile pe care i le-am furnizat. Rodrigo însă ştie că Mărul poate face mult mai multe şi devine nerăbdător.

Leonardo făcu o pauză.

— M-am gândit la diverse moduri de a fura Mărul, însă este păzit, iar accesul meu la el este îngăduit doar sub paza cea mai strictă. Am izbutit totuşi să-i folosesc puterile pentru a te localiza. Ştii că are această capacitate de-a dreptul fascinantă.

— Şi le-ai arătat-o şi lor?

— Bineînţeles că nu! Nu vreau decât să-l restitui proprietarului său de drept.

— Nu te teme. Îl vom recupera, între timp, tărăgănează lucrurile cât poţi şi, dacă este posibil, ţine-mă la curent cu informaţiile pe care le divulgi familiei Borgia.

— Aşa voi face.

— Încă ceva, adăugă Ezio după o scurtă pauză.

— Spune-mi.

— Am pierdut toate armele Codex pe care le-ai construit cândva

pentru mine.

— Înţeleg...

— În afară de pumnalul secret original. Pistoletul, pumnalul cu otravă, pumnalul dublu şi apărătoarea miraculoasă pentru braţ... toate s-au dus.

— Hmm, zise Leonardo şi apoi zâmbi. Ei bine, poate să nu fie o problemă să le reconstruiesc pentru tine.

— Serios?

Lui Ezio nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Planurile lor, pe care mi le-ai dat, se găsesc încă bine tăinuite în Florenţa, unde se află şi ajutoarele mele Agniolo şi Innocento. Cei din familia Borgia nu vor pune niciodată mâna pe ele. Dacă vor cuceri vreodată Florenţa – ferească Domnul! – sau chiar dacă ar face-o francezii, Agniolo a primit ordinul strict să le distrugă, şi nici chiar el şi Innocento – nu că nu m-aş încrede absolut în ei – nu vor putea vreodată să le reconstruiască singuri, fără ajutorul meu. Dar eu... nu uit niciodată un plan. Cu toate acestea... Şovăi aproape stânjenit.

— Trebuie să mă plăteşti pentru materialele de care voi avea nevoie. În avans.

— Serios? *Il Vaticano* nu te plăteşte? întrebă Ezio uluit.

Leonardo începu să tuşească.

— Foarte... puţin. Consideră probabil că rămânerea mea în viaţă reprezintă o plată suficientă. Iar eu nu sunt atât de naiv încât să nu înţeleg că în clipa în care serviciile mele devin... de prisos, mă vor omorî cu aceeaşi nepăsare cu care ar putea ucide un câine.

— Nu chiar, replică Asasinul. Mai degrabă te-ar omorî ca să nu lucrezi pentru altcineva.

— Da, de fapt cam aşa gândisem şi eu. Însă n-am realmente unde să fug. Nu crede totuşi că aş dori s-o fac. Vreau să-i văd nimiciţi pe cei din familia Borgia – mă voi implica în politică tocmai ca să ajung să văd acest lucru împlinit. Dar iubitul meu Milano se află în mâinile francezilor, gândi el cu glas tare. Poate... mai târziu, când totul se va termina... poate că aş putea atunci să-mi încerc norocul chiar în Franţa. Se spune că este o ţară foarte civilizată...

Era timpul să-l readucă la realitate. Ezio se duse la un cufăr ferecat în fier, din care scoase o pungă din piele burduşită cu ducaţi. I-o întinse.

— Plata în contul armelor Codex, rosti el. Când vor fi gata?

Leonardo căzu pe gânduri.

— Nu va fi la fel de uşor ca data trecută, zise el. Va trebui să lucrez în secret şi de unul singur, căci nu mă pot încrede pe deplin în toate ajutoarele care lucrează aici pentru mine. Îngăduie-mi să te contactez eu şi-ţi promit c-o voi face cât mai repede cu putinţă.

Cântări în palmă punga grea.

— Şi cine ştie, poate că pentru atâţia bani aş putea chiar adăuga vreo două arme noi – propriile mele invenţii, desigur, dar pe care cred că le vei găsi eficiente.

— Indiferent ce vei face pentru noi îţi va aduce recunoştinţa mea veşnică, alături de protecţie, oriunde te-ai afla, spuse Ezio.

În acelaşi timp îşi propuse să nu uite să pună câţiva noi recruţi să fie cu ochii pe Leonardo, imediat ce-şi încheiau instruirea, şi să-i raporteze cu regularitate toate mişcările acestuia.

— Cum vom păstra legătura? întrebă el apoi.

— M-am gândit deja, răspunse Leonardo.

Luă o bucată de cretă şi, pe masa dintre ei, desenă mâna dreaptă a unui om, cu degetul arătător întins.

— Foarte frumos, comentă Ezio.

— Mulţumesc. Este o schiţă dintr-o parte a unui portret al sfântului loan Botezătorul pe care mă tot gândesc să-l pictez. Asta dacă voi reuşi vreodată să mă apuc de el... Du-te acolo unde indică degetul.

Ezio îl ascultă.

— Asta e, zise Leonardo. Spune-le oamenilor tăi să fie cu ochii în patru. Dacă văd vreun desen ca ăsta – pentru oricare alţii, va părea o mâzgălitură oarecare de pe stradă –, să te anunţe, iar tu să urmezi direcţia în care arată degetul. Aşa ne vom întâlni.

— Minunat, încuviinţă Asasinul.

— Nu-ţi face griji, mă voi asigura să te anunţ din vreme. Asta în caz că te pregăteşti să pleci în vreo misiune sau altundeva.

— Mulţumesc!

Leonardo se ridică în picioare.

— Acum trebuie să plec, altfel mi se va observa lipsa. Dar mai întâi...

— Mai întâi... ce?

Prietenul său rânji larg şi scutură punga cu ducaţi.

— Mai întâi mă duc la cumpărături.

Capitolul 28

Ezio părăsi ascunzătoarea la scurt timp după Leonardo, pentru a-şi continua activităţile de recrutare, dar şi pentru a-şi face de lucru. Abia aştepta să simtă din nou în mâini armele Codex.

Mai târziu în cursul zilei, când reveni pentru o întâlnire stabilită din timp, constată că Machiavelli i-o luase înainte. Caterina era împreună cu el, aşezată pe un scaun, cu genunchii acoperiţi de un pled miţos. Ca de obicei, Machiavelli nu se ridică în picioare pentru a-l saluta când intră în încăpere.

— Unde-ai fost? întrebă el.

Lui Ezio nu-i plăcu tonul bărbatului.

— Toţi avem secretele noastre, răspunse el inexpresiv. Şi pot să-ntreb tu cu ce te-ai ocupat?

Machiavelli surâse.

— Am perfecţionat sistemul porumbeilor călători. Acum îi putem folosi pentru a trimite ordine noilor recruţi oriunde s-ar afla în oraş.

— Excelent. Mulţumesc, Niccolò!

Se priviră în ochi. Machiavelli era cu aproape zece ani mai tânăr decât Ezio, dar independenţa şi ambiţia i se citeau clar în ochii enigmatici. Oare îi displăcea faptul că Ezio se afla la conducere? Oare sperase să fie el în fruntea Frăţiei? Ezio îşi alungă gândul acela – cu siguranţă, Machiavelli era mai degrabă un teoretician, un diplomat, un animal politic. Şi utilitatea lui nu putea fi contestată, la fel ca loialitatea faţă de Frăţie. Ezio regreta că nu-l putea convinge pe Vulpe în privinţa asta.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Vulpea intră în ascunzătoare, însoţit de Claudia.

— Ce noutăţi ai? întrebă Ezio după ce se salutară.

— Bartolomeo îşi cere scuze pentru absenţă, dar se pare că generalul Octavien a atacat din nou cazarma.

— Am înţeles.

— Inamicii şi-au intensificat asaltul, dar i-am respins de fiecare dată.

— Excelent.

Ezio se întoarse cu răceală spre sora lui.

— Claudia, rosti el şi înclină capul.

— Frate, răspunse ea la fel de glacial.

— Vă rog să luaţi loc, spuse Ezio.

După ce se conformară cu toţii, continuă:

— Am pregătit un plan pentru familia Borgia.

— Eu sugerez, interveni prompt Machiavelli, să atacăm fie liniile lor de aprovizionare, fie pe susţinătorii lui Cesare.

— Mulţumesc, Niccolò, zise Ezio sec. Planul meu este să le atacăm

pe ambele. Dacă-i putem tăia fondurile, Cesare îşi va pierde armata şi se va întoarce fără trupe. De unde face el rost de bani?

— Ştim că pentru mare parte din bani depinde de Rodrigo, răspunse Vulpea, iar bancherul lui Rodrigo este Agostino Chigi. Dar are şi Cesare propriul lui bancher, a cărui identitate n-a fost deocamdată confirmată, deşi avem unele suspiciuni.

Ezio decise ca pentru moment să nu-şi dezvăluie gândurile în privinţa respectivă. Ar fi fost mai bine dacă i-ar fi fost confirmate, pe cât posibil, de oamenii Vulpii.

— Cunosc pe cineva – un client de-al nostru de la *Rosa in Fiore* – care-i datorează bani acestui bancher. Senatorul Egidio Troche se plânge întruna de rata dobânzilor.

— *Bene,* încuviinţă Ezio. Este o pistă ce trebuie urmată.

— Mai este ceva, zise Machiavelli. Avem informaţii că au de gând să amplaseze trupe franceze pe drumul spre castelul Sant'Angelo. Probabil că incursiunea ta i-a neliniştit serios. De asemenea, se pare că Cesare plănuieşte să revină la Roma de urgenţă. Nu cunosc motivele grabei sale, însă le vom afla. În tot cazul, când soseşte, va fi atât de bine păzit, încât nu te vei putea apropia de el. Iscoadele noastre ne-au spus că intenţionează să-şi ţină întoarcerea secretă, cel puţin pentru moment.

— Are vreo carte în mânecă, spuse Vulpea.

— O concluzie sclipitoare, spuse Machiavelli şi cei doi schimbară priviri deloc prietenoase.

Ezio căzu pe gânduri.

— S-ar părea că cel mai bun lucru pe care-l putem face este să-l încolţim pe generalul francez Octavien şi să-l omorâm. După dispariţia lui, Bartolomeo îi va putea ataca pe francezi, care-şi vor abandona posturile de strajă de la castel.

Caterina interveni pentru prima dată în discuţie:

— Chiar dacă trupele franceze vor pleca, garda papală va continua să păzească podul şi poarta principală.

— Da, zise Vulpea, dar există şi o intrare secundară. Amantul cel mai recent al Lucreziei, actorul Pietro Benintendi, are cheia.

— Chiar aşa? zise Ezio. I-am văzut pe cei doi împreună în castel.

— Îmi voi pune oamenii să-l găsească, promise Vulpea. N-ar trebui să fie prea greu.

— Pare o idee bună, zise Caterina zâmbind. Mi-ar plăcea să dau o mână de ajutor. Ar trebui să-l putem speria şi să obţinem cheia aceea de la Pietro... iar el va înceta s-o mai viziteze pe Lucrezia. Aş face orice s-o lipsesc pe căţeaua aia de orice plăcere!

— *Momentino, Contessa,* interveni Machiavelli. Va trebui să ne descurcăm fără ajutorul tău.

Caterina îl privi surprinsă.

— De ce?

— Pentru că te vom scoate din Roma – te vom trimite poate la Florenţa până îţi vom putea recâştiga Forli. Copiii tăi se află deja în siguranţă acolo.

Machiavelli aruncă o privire înjur.

— Eliberarea ta de către Ezio n-a rămas fără consecinţe. Oraşul e împânzit de vestitori care anunţă o recompensă princiară pentru capturarea Contessei – vie sau moartă. Şi niciun fel de mită nu le poate închide gurile.

În odaie se aşternu liniştea. După aceea Caterina se ridică, lăsând pledul să cadă pe podea.

— În acest caz se pare că mi-am prelungit şederea mai mult decât ar fi fost de dorit, rosti ea. Vă rog să mă iertaţi.

— Ce tot spui? întrebă Ezio alarmat.

— Spun doar că aici sunt în pericol...

— Te vom proteja!

— Şi – încă mai important – sunt o povară pentru voi.

Uitându-se direct la Machiavelli, Caterina întrebă:

— Nu-i aşa, Niccolò?

Bărbatul tăcu.

— Mi-am primit răspunsul, continuă Caterina. Voi începe imediat pregătirile de plecare.

Capitolul 29

— Eşti sigură că vei putea călări? o întrebă Ezio.

— Am călărit de la castel când m-ai eliberat, nu?

— Da, însă atunci n-aveai de ales.

— Şi acum am?

Ezio tăcu. Erau în dimineaţa de după întrunire şi urmărea cum Caterina şi cele două slujnice ale ei strângeau puţinele straie şi provizii pe care Claudia i le pregătise pentru călătorie. Avea să plece în ziua următoare, înainte de răsăritul soarelui. O escortă mică formată din oamenii lui Ezio urmau s-o însoţească o parte din drum, pentru a o scoate în siguranţă din Roma. Ezio se oferise să se alăture, dar Caterina refuzase.

— Nu-mi plac despărţirile, spusese ea. Şi cu cât sunt mai prelungite, cu atât sunt mai neplăcute.

Acum bărbatul o privea cum se agita de colo-colo. Îşi aminti clipele pe care le petrecuseră împreună, cu mult timp în urmă, în Forli, apoi în Monteriggioni, când el crezuse cu încântare că era o regăsire ce avea să dureze. Frăţia Asasinilor părea să fi preluat controlul asupra vieţii lui... lăsându-l singur.

— Mi-ar plăcea să rămâi, îi spuse el.

— Nu pot, Ezio. O ştii prea bine.

— Trimite-ţi slujnicele de-aici.

— Trebuie să mă grăbesc.

— Trimite-le! Nu va dura mult.

Ea îl ascultă, dar Ezio observă că o făcuse fără tragere de inimă, ba chiar le spuse:

— Aveţi grijă să vă întoarceţi după cinci minute pe ceasul cu apă.

După ce rămaseră singuri, Ezio nu ştiu de unde să înceapă.

— Ei bine? rosti Caterina cu mai multă blândeţe, iar el văzu că ochii îi erau tulburaţi, deşi nu-şi dădea seama de ce.

— Eu... te-am salvat, zise stins bărbatul.

— Aşa este şi-ţi sunt recunoscătoare pentru asta. Dar nu le-ai spus celorlalţi că ai făcut-o doar pentru că sunt o aliată utilă – chiar dacă Forli nu mai există?

— Vom recâştiga Forli.

— Şi atunci eu mă voi întoarce acolo.

Ezio amuţi, îşi simţea inima pustie.

Caterina se apropie şi-şi puse mâinile pe umerii lui.

— Ascultă-mă, Ezio. Fără Forli, eu nu mai sunt de folos nimănui. Acum plec pentru a fi în siguranţă şi pentru a fi alături de copiii mei. Nu vrei asta pentru mine?

— Ba da.

— Ei bine, atunci...

— Nu te-am eliberat fiindcă eşti de folos cauzei.

Veni rândul ei să tacă.

— Ci pentru că...

— N-o spune, Ezio.

— De ce?

— Fiindcă eu nu-ţi pot spune acelaşi lucru.

Nicio armă nu l-ar fi putut tăia mai adânc decât cuvintele acelea.

— Aşadar, te-ai folosit de mine?

— Sunt vorbe prea aspre.

— Ce alte cuvinte ai vrea să folosesc?

— Am încercat să-ţi explic mai devreme.

— Eşti o femeie nemiloasă.

— Sunt o femeie care are o misiune... şi o datorie.

— Aşadar, te foloseşti de orice serveşte cauzei tale.

Caterina tăcu din nou, apoi spuse:

— Am încercat să-ţi explic deja. Trebuie să accepţi situaţia.

Îşi luase mâinile de pe umerii lui şi bărbatul simţi că gândurile ei reveniseră la călătorie şi că se uita după obiectele ce trebuiau împachetate.

Într-un moment de nesăbuinţă, îşi spuse: „La dracu' cu Frăţia! Ştiu ce-mi doresc! De ce n-ar trebui să trăiesc şi pentru mine?"

— Vin cu tine, rosti el cu glas tare.

Caterina se întoarse şi-l privi cu seriozitate.

— Ascultă-mă, Ezio. Poate că vrei să faci o alegere, dar o faci prea târziu. Poate că şi eu am procedat la fel. Însă acum tu eşti conducătorul Asasinilor. Nu renunţa la munca pe care ai început-o, la munca măreaţă a reconstruirii după dezastrul de la Monteriggioni. Fără tine, totul se va destrăma din nou, şi cine ne va mai salva după aceea?

— Însă tu nu m-ai dorit niciodată cu adevărat.

O privi. Femeia era acolo, în odaie, dar spiritul ei pierise demult. Nu ştia cu cât timp în urmă îl părăsise şi pe el... poate că nici nu existase vreodată cu adevărat. Poate că numai sperase să existe ori îşi imaginase. În clipa aceea, Ezio simţea că se uita la leşul iubirii, totuşi refuza să creadă în moartea ei. Dar, ca în cazul atâtor alte morţi, vedea că nu avea alternativă, trebuia să se obişnuiască cu realitatea.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră! zise Caterina şi slujnicele ei păşiră înăuntru.

Ezio le lăsă să împacheteze.

Hotărâse să nu-şi ia rămas-bun de la Caterina în dimineaţa următoare, dar n-o putu face. Era frig, iar când ajunse în piaţa stabilită, într-un cartier sigur al Romei, ei erau deja călări şi caii tropăiau nerăbdători. Poate că, acum, în ultima clipă, Caterina avea să

cedeze, însă ochii femeii, deşi blânzi, erau distanţi. Ezio se gândi că ar fi putut accepta situaţia mai uşor dacă ea nu l-ar fi privit cu bunătate. Bunătatea era aproape umilitoare.

— *Buonafortuna, Contessa,* reuşi să-i spună, şi… *adio.*

— Să sperăm că nu va fi *„adio”.*

— Ah, eu aşa cred că va fi.

Ea îl privi cu atenţie.

— Ei bine atunci, buona fortuna anche, prinţul meu, şi… *Vittoria agli Assassini!*

Îşi întoarse calul şi, fără alt cuvânt, ba chiar fără să privească măcar o dată în urmă, galopă spre miazănoapte în fruntea escortei ei, ieşind din oraş şi din inima lui. Ezio îi urmări cu privirea până deveniră doar nişte puncte îndepărtate. Un bărbat singur, de vârstă mijlocie, căruia i se oferise o ultimă şansă la dragoste, şansă pe care o ratase.

— *Vittoria agli Assassini,* murmură el inexpresiv în barbă, apoi se răsuci şi se-ntoarse în oraşul încă adormit.

Capitolul 30

Întrucât întoarcerea lui Cesare era iminentă, Ezio trebui să-şi ignore suferinţa interioară şi să continue munca pe care i-o atribuise soarta. În încercarea de a-i tăia fondurile lui Cesare, primul pas fusese de a-l găsi şi anihila pe bancherul acestuia, iar pista iniţială către identitatea lui avea să provină de la *Rosa in Fiore*.

— Ce vrei?

Claudia n-ar fi putut fi mai puţin prietenoasă nici dacă ar fi încercat.

— La întâlnirea noastră, ai amintit de un senator.

— Da, aşa este. De ce?

— Ai spus că îi datora bani bancherului lui Cesare. Este aici acum?

Sora lui ridică din umeri.

— O să-l găseşti probabil pe Campidoglio. În niciun caz n-ai nevoie de ajutorul meu în privinţa asta.

— Cum arată?

— Păi, ia să vedem... ca un bărbat obişnuit?

— Nu mă lua peste picior, surioară.

Claudia mai cedă puţin.

— Are vreo şaizeci de ani şi este slab, pare mereu împovărat de griji, întotdeauna bărbierit, părul grizonant, înalt cam cât tine sau puţin mai scund, îl cheamă Egidio Troche. Un ins încăpăţânat, pesimist, înrădăcinat în tipicurile lui. O să-ţi fie greu să-l convingi!

— Mulţumesc, zise Ezio şi-şi privi cu asprime sora. Vreau să dau de urma bancherului şi să-l ucid. Cred că mi-am făcut o idee despre cine este, dar mai întâi trebuie să aflu unde locuieşte. Senatorul ăsta m-ar putea conduce la el.

— Din câte ştiu, bancherul e foarte atent în ceea ce priveşte siguranţa personală. La fel ai proceda şi tu dacă ai fi în locul lui.

— Crezi că eu n-am grijă de mine?

— Cred că nu-mi prea pasă de asta.

— Uite ce-i, Claudia, dacă mă port mai dur cu tine este din cauză că-mi fac griji în privinţa ta.

— Scuteşte-mă, te rog!

— Te descurci bine...

— Vă mulţumesc, amabile domn...

— Dar am nevoie de tine să organizezi ceva important. După ce-l voi ucide pe bancher, vreau ca fetele tale să-i ducă banii într-un loc sigur.

— Ajunge să mă anunţi când – sau ar trebui, poate, să spun „dacă” – reuşeşti.

— Bine. Să fii pregătită.

Destul de posomorât, Ezio porni spre Colina Capitoliului, centrul

administrativ al Romei, un loc foarte animat. Câţiva senatori îşi desfăşurau activitatea în piaţa largă în jurul căreia erau dispuse clădirile guvernamentale, însoţiţi de secretari şi asistenţi, ce purtau hârtii în învelitori din piele şi alergau după stăpânii lor, care treceau de la o clădire la alta, toţi încercând să pară cât mai ocupaţi şi importanţi. Pe cât posibil, Ezio rămase în mijlocul mulţimii, privind cu atenţie în jur după un bărbat care să semene cu descrierea oferită de Claudia. Înaintând, stătea cu urechile ciulite ca să prindă orice indiciu despre prada lui. Cu siguranţă că, în clipa de faţă, Egidio nu se afla printre senatori, dar părea să le ofere colegilor lui un subiect animat de conversaţie.

— Egidio iar cere bani, zise un senator.

— Păi când n-o face? Acum pentru ce-i mai vrea?

— O propunere de reducere a numărului de execuţii publice.

— Ridicol!

Ezio se apropie de un alt grup de senatori, unde află mai multe informaţii. Din câte auzise, nu-şi dădea seama exact dacă Egidio era un reformator liberal militant (aşadar naiv) sau mai degrabă un manipulator nu prea iscusit.

— Egidio propune o petiţie pentru încetarea torturării martorilor în tribunalele penale, spunea cel care părea a fi conducătorul grupului următor lângă care ajunse Asasinul.

— Nicio şansă! replică bărbatul cu chip îngrijorat cu care stătea de vorbă. Oricum, el nu-i decât un paravan. De fapt nu vrea banii decât pentru a-şi plăti datoriile.

— Şi mai vrea să scape de licenţele de scutire.

— Te rog! Aşa ceva nu se va întâmpla niciodată. Toţi cetăţenii care se simt nedreptăţiţi de legile noastre trebuie să aibă dreptul de a plăti pentru o scutire de la legile respective. Este datoria noastră. La urma urmelor, tocmai Sfântul Părinte a introdus licenţele de scutire şi el urmează exemplul Domnului Iisus Cristos: „Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui”!

„Altă escrocherie Borgia pentru a mulge bani”, gândi Ezio, pe când celălalt senator replică:

— De ce-ar trebui să-i dăm noi bani lui Egidio? Toată lumea ştie ce va face cu ei.

Cei doi izbucniră în râs şi-şi văzură de treburile lor.

Lui Ezio îi atrase atenţia după aceea un mic grup de soldaţi Borgia, care aveau cusut pe pieptare blazonul personal al lui Cesare: doi tauri roşii, cu crini în colţuri. Deoarece asta însemna întotdeauna bucluc, se îndreptă către ei şi zări, pe când se apropia, că înconjuraseră un senator. Oamenii din jur se purtau de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit, însă Ezio observă că lăsaseră o distanţă respectuoasă faţă de soldaţi.

Nefericitul senator corespundea perfect descrierii Claudiei.

— Gata cu discuţiile, spunea sergentul care-i conducea pe soldaţi.

— Ţi-a expirat termenul de plată, adăugă caporalul care-i era adjunct, iar datoria-i datorie.

Egidio renunţase la orice pretenţii de demnitate şi implora.

— Faceţi o excepţie pentru un bătrân, se tângui el. Vă implor!

— Nu, mârâi sergentul şi făcu un semn din cap spre cei doi soldaţi, care-l prinseră pe Egidio şi-l trântiră la pământ. Bancherul ne-a trimis să luăm banii şi ştii ce-nseamnă asta.

— Lăsaţi-mă până mâine... până-n seara asta! O să fac rost de bani pân-atunci.

— Nu-i suficient, răspunse sergentul şi-l lovi tare cu piciorul în stomac. După aceea se retrase un pas, iar caporalul şi cei doi soldaţi începură să-l bată zdravăn pe bătrânul prăbuşit.

— N-o să vă recuperaţi banii în felul ăsta, rosti Ezio înaintând.

— Tu cine eşti? Vreun amic de-al lui?

— Un cetăţean îngrijorat.

— Atunci plimbă-ţi grijile şi vezi-ţi dracului de treburile tale!

Aşa cum sperase Ezio, sergentul se apropie de el destul de mult şi, cu uşurinţă îndelung exersată, Asasinul acţionă pumnalul secret; ridicând braţul drept, îl deplasă fulgerător de-a curmezişul gâtului expus, imediat deasupra pieptarului de zale. Soldaţii priviră încremeniţi de uimire cum conducătorul lor căzu în genunchi, ducând zadarnic mâinile la rană pentru a opri fântâna de sânge. Înainte ca ei să poată reacţiona, Ezio se năpusti asupra lor şi în câteva secunde cei trei se alăturară sergentului pe lumea cealaltă, toţi cu beregatele retezate. Misiunea lui nu-i lăsa timp pentru dueluri cu sabia, ci doar pentru ucideri rapide şi eficiente.

În timpul confruntării, *piazza* se golise ca prin farmec. Ezio îl ajută pe senator să se ridice. Straiele acestuia erau pătate de sânge şi omul părea – şi de fapt chiar era – în stare de şoc amestecată cu uşurare.

— Ar fi bine să plecăm imediat de-aici, îi spuse Ezio.

— Ştiu eu un loc, încuviinţă Egidio. Urmează-mă!

Porni apoi cu viteză remarcabilă către o străduţă care se deschidea printre două clădiri guvernamentale mari. Pătrunseră pe ea, cotiră la stânga, apoi coborâră câteva trepte şi ajunseră într-o subterană unde se afla o uşă. Senatorul o descuie iute şi-l împinse pe Asasin într-un apartament mic şi întunecat, dar cu aspect confortabil.

— Asta-i vizuina mea, zise Egidio. Foarte utilă când ai atâţia creditori câţi am eu.

— Însă unul dintre ei pare cu adevărat important.

— Greşeala mea a fost să-mi unific datoriile pe care le am la bancher. Pe atunci nu eram pe deplin conştient de legăturile lui. Ar fi trebuit să rămân la Chigi. Măcar el este onest... în măsura în care

poate fi un bancher! Dar tu? întrebă Edigio după o pauză. Un bun samaritean la Roma? Credeam că e o specie pe cale de dispariţie.

Ezio nu-i luă în seamă comentariul.

— Eşti Senatore Egidio Troche?

Celălalt păru uluit.

— Să nu-mi spui că-ţi datorez şi ţie bani!

— Nu, dar mă poţi ajuta. Îl caut pe bancherul lui Cesare.

Senatorul surâse subţire.

— Pe bancherul lui Cesare Borgia! Ha! Dar cine eşti?

— Să zicem doar că sunt un prieten de familie.

— În ziua de azi, Cesare are o sumedenie de prieteni. Din păcate, eu nu mă număr printre ei. Aşa că, te rog să mă scuzi, acum trebuie să-mi fac bagajele.

— Pot plăti.

Egidio se linişti.

— Ah! Poţi plăti! *Mà che meraviglia!* Se luptă cu soldaţii pentru tine şi îţi oferă bani! Spune-mi, te rog, unde ai fost până acum de n-ai apărut în viaţa mea?

— În tot cazul, n-am coborât din cer. Ajută-mă şi te voi ajuta. Nimic mai simplu.

Egidio căzu pe gânduri.

— Vom merge la fratele meu. Nimeni n-are nimic de împărţit cu el şi oricum nu putem rămâne aici – este prea deprimant şi mult prea aproape de duşmanii mei... să cutez, oare, să spun ai noştri?

— Să mergem, atunci.

— Va trebui să mă protejezi însă. Mai sunt şi alţi soldaţi ai lui Cesare pe urmele mele şi ei nu vor fi tocmai prietenoşi, dacă înţelegi ce vreau să spun, mai ales după spectacolul pe care l-ai oferit în *piazza.*

— Hai!

Egidio ieşi cu precauţie, se asigură că împrejurimile erau sigure şi apoi porniră pe un traseu labirintic, pe străduţe mărginaşe şi uliţe murdare, traversând piazze micuţe şi ocolind pieţele comerciale. De două ori întâlniră patrule de câte doi soldaţi şi în ambele rânduri Ezio fu nevoit să se lupte cu ei, utilizându-şi însă acum sabia din plin. Se părea că tot oraşul îi căuta şi că slujitorilor familiei Borgia li se oferise o recompensă excelentă pentru ei. Timpul nu era de partea lui Ezio, aşa că, atunci când următoarea pereche de gărzi apăru pe latura opusă a unei *piazza* mici, o luară pur şi simplu la fugă, iar Asasinul, care nu putea escalada acoperişurile împreună cu senatorul, fu nevoit să se bizuie pe cunoştinţele vaste ale acestuia despre străzile lăturalnice ale Romei. În cele din urmă, ajunseră în spatele unei reşedinţe splendide, noi şi tăcute, înconjurate de ziduri şi aflate la câteva cvartale spre răsărit de San Pietro. Egidio intră primul în curte printr-o portiţă din

fier pe care o descuie cu cheia.

Odată ajunşi la adăpost, răsuflară amândoi mai uşuraţi.

— Cineva îţi vrea cu orice preţ capul, comentă Ezio.

— Nu încă... vor mai întâi să-i plătesc.

— De ce te-ar omorî totuşi, după ce şi-au recuperat banii? După cum se pare, eşti un fel de vacă bună de muls pentru ei.

— Nu-i aşa simplu. Adevărul este că am fost un prost. Nu sunt un prieten al familiei Borgia, chiar dacă am împrumutat bani de la ei şi recent am aflat o mică informaţie care mi-a oferit ocazia să le mai retez din importanţă... chiar dacă numai puţin.

— Despre ce e vorba?

— Acum câteva luni, fratele meu Francesco, care este şambelanul lui Cesare – ştiu, ştiu, nu vreau să mă enervez vorbind despre asta –, mi-a spus multe despre planurile lui Borgia pentru Romagna. Plănuieşte să întemeieze acolo un mini-regat, de unde să extindă cuceririle spre restul ţării, până o aduce sub cizma lui. Şi fiindcă Romagna se află la graniţa teritoriilor veneţiene, Veneţia este deja nemulţumită de incursiunile lui Cesare acolo.

— Şi ce-ai făcut?

Egidio desfăcu larg braţele.

— I-am scris ambasadorului veneţian şi i-am transmis toate informaţiile pe care le căpătasem de la Francesco. L-am avertizat. Dar probabil că una dintre scrisorile mele a fost interceptată.

— Asta nu l-ar incrimina pe fratele tău?

— Până acum a izbutit să stea la adăpost de orice suspiciuni.

— Ce te-a împins să faci asta?

— Trebuia să acţionez cumva. În prezent, Senatul nu poate face efectiv nimic, decât să semneze decretele emise de Borgia. Dacă n-ar face-o, ar înceta pur şi simplu să mai existe. Aşa cum merg lucrurile, nu există independenţă. Ştii cum este să n-ai *un caggo* de făcut?

Egidio clătină din cap.

— Te schimbă... Recunosc că până şi eu am început să recurg la băutură şi jocuri de noroc...

— Şi prostituate.

Senatorul îl privi atent.

— Oho, dar eşti priceput. Tare priceput. Ce m-a trădat? Mirosul de parfum de pe mânecă?

— Cam aşa ceva, surâse Ezio.

— Hmm. În sfârşit, după cum ziceam, înainte senatorii aveau ce să facă: susţineau petiţii pentru probleme reale, ca – nici nu ştiu de unde să încep – cruzimea, copiii abandonaţi, crimele de pe străzi, ratele împrumuturilor, ţinerea sub control a lui Chigi şi a celorlalţi bancheri... În prezent, singurele legi pe care avem dreptul să le formulăm independent se referă la chestiuni cum ar fi lăţimea

cuvenită a mânecilor de la veşmintele femeilor.

— Dar nu şi tu. Tu încerci să strângi bani pentru cauze false, ca să-ţi plăteşti datoriile la jocurile de noroc.

— Băiete, cauzele acelea nu sunt false. De-ndată ce vom avea un guvern adevărat şi de-ndată ce mă voi redresa financiar, am de gând să mă dedic lor cu toată vigoarea.

— Şi când crezi că se va-ntâmpla asta?

— Trebuie să avem răbdare. Tirania este insuportabilă, dar nu durează niciodată. Este prea friabilă.

— Aş vrea să te cred.

— Bineînţeles, însă trebuie să te ridici împotriva ei, indiferent ce s-ar întâmpla. Este evident.

Senatorul făcu o pauză.

— Eu sunt probabil cu – cât oare? – zece-cincisprezece ani mai în vârstă decât tine. Trebuie să profit din plin de anii care mi-au mai rămas de trăit. Sau poate n-ai privit niciodată un mormânt şi ţi-ai spus: „Oare ăsta-i lucrul cel mai important pe care-l voi face vreodată – să mor?"

Ezio nu răspunse.

— Da, continuă Egidio, cred că ţi-ai pus şi tu întrebarea asta. *Maledette scrisori!* exclamă el revenind la ce-l preocupa. Nu trebuia să le trimit ambasadorului. Acum Cesare o să mă omoare cu prima ocazie, indiferent dacă-i sunt sau nu dator, doar dacă nu cumva, prin cine ştie ce miracol, hotărăşte să-şi verse furia asupra altcuiva. Dumnezeu ştie că-i îndeajuns de capricios.

— Asupra „altcuiva"? De pildă, asupra fratelui tău?

— Nu mi-aş ierta asta niciodată.

— De ce nu? Eşti politician.

— Nu toţi suntem răi.

— Unde-i fratele tău?

— Habar n-am. Nu-i aici, slavă cerului! N-am mai vorbit cu el de când a aflat despre scrisori. Reprezint un pericol destul de mare pentru el. Dacă te-a văzut...

— Putem trece la afacerile noastre? întrebă Ezio.

— Bineînţeles. O faptă bună se cere răsplătită... şi aşa mai departe. Ia mai spune o dată – ce voiai?

— Vreau să ştiu unde-i bancherul lui Cesare. Unde lucrează. Unde locuieşte.

Egidio se animă brusc.

— Aşa-i, trebuie să mă duc cu banii. Problema este că n-am niciun ducat, zise el deschizând larg braţele.

— Ţi-am spus că-ţi voi face rost de bani. Spune-mi doar suma şi unde te întâlneşti cu bancherul.

— Nu ştiu niciodată până nu ajung acolo. De obicei, trec prin trei

locuri pe care le-am stabilit din timp. Asociaţii lui mă iau de acolo şi mă duc la el. Îi datorez zece mii de ducaţi.

— Nicio problemă.

— *Su serio!*

Egidio aproape că radia de fericire.

— Trebuie să încetezi imediat. Ai putea chiar să-mi dai speranţe.

— Rămâi aici. Vin cu banii la apusul soarelui.

La lăsarea serii, Ezio se-ntoarse la Egidio, care era la fel de neîncrezător, şi-i puse în mâini două pungi grele din piele.

— Te-ai întors! Chiar te-ai întors!

— Ai aşteptat.

— Sunt un om disperat. Nu-mi vine să cred c-ai făcut... asta.

— Există o condiţie.

— Ştiam eu...

— Ascultă, zise Ezio. Dacă supravieţuieşti, aşa cum sper, vreau să fii cu ochii pe tot ce se-ntâmplă în politică în oraşul ăsta. Şi vreau să raportezi tot ce afli...

Şovăi, apoi adăugă:

— *Madonnei* Claudia de la bordelul *Rosa in Fiore*. Mai ales orice poţi afla despre familia Borgia. Cunoşti locul?

Egidio tuşi.

— Am... am un prieten care-l frecventează uneori.

— Bun.

— Ce-o să faci cu informaţiile? Vei distruge familia Borgia?

Asasinul surâse larg.

— Deocamdată doar te... recrutez.

Senatorul privi pungile cu bani.

— Detest să-i dau lor, rosti el, apoi căzu pe gânduri.

În cele din urmă zise:

— Fratele meu a avut grijă de mine, fiindcă suntem o familie. Îl urăsc pe *pezzo di merda* ăsta, totuşi rămâne fratele meu.

— Lucrează pentru Cesare.

Egidio îşi adună gândurile şi spuse:

— *Va bene.* Cât timp ai lipsit, mi-au trimis vorbă despre locul de întâlnire de azi. Momentul este perfect. Sunt nerăbdători să-şi ia banii, aşa că întâlnirea va fi diseară. Să ştii că aproape că am făcut pe mine de frică atunci când i-am spus mesagerului lor că le voi da toată suma. În curând ar trebui să-i dăm drumul. Cum vei proceda? O să mă urmăreşti?

— N-ar fi bine să te duci însoţit la întâlnire.

Egidio aprobă din cap.

— Perfect. Atunci mai am timp pentru un pahar de vin înainte de plecare. Mi te alături?

— Nu.
— În tot cazul, eu am nevoie de un întăritor.

Capitolul 31

Ezio îl urmă pe senator prin alt labirint de străduţe, dar, întrucât acestea duceau spre Tibru, îi erau mai familiare. Trecură pe lângă monumente, pieţe şi fântâni ce-i erau cunoscute, ca şi pe lângă şantiere de construcţii; căutând să-şi consolideze imaginea, Borgia cheltuiau generos pentru ridicarea de palazzi, teatre şi galerii. În cele din urmă, Egidio se opri într-o piaţetă atrăgătoare mărginită de reşedinţe mari pe două laturi şi un şir de prăvălii luxoase pe a treia latură. Pe a patra latură se afla un părculeţ bine întreţinut, care cobora lin spre râu. Acolo era destinaţia senatorului, care se aşeză pe o bancă din piatră, privind aparent nepăsător în stânga şi-n dreapta în lumina amurgului. Ezio îi admiră siguranţa de sine, care era de asemenea utilă. Orice semn de agitaţie i-ar fi putut pune în gardă pe oamenii bancherului.

Asasinul se ascunse după un cedru şi aşteptă. Nu fu nevoit s-o facă mult timp. La câteva minute după sosirea lui Egidio, apăru un bărbat înalt, îmbrăcat într-o livrea ale cărei însemne Ezio nu le recunoscu. Blazonul brodat pe un umăr prezenta pe jumătate un taur roşu pe un câmp auriu, iar cealaltă jumătate era acoperită de dungi orizontale late, negre şi aurii. Ezio nu mai văzuse niciodată stema aceea.

— Bună seara, Egidio, rosti nou-venitul. Se pare că eşti pregătit să mori ca un adevărat signore.

— Nu-i tocmai prietenos din partea ta să spui asta, *Capitano*, replică senatorul, deoarece am banii datoraţi.

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană.

— Cu adevărat? Ei bine, atunci situaţia se schimbă complet. Bancherul va fi extrem de încântat. Sper că ai venit singur, da?

— Mai vezi pe cineva pe-aici?

— Urmează-mă atunci, *furbacchione*.

Porniră spre răsărit şi trecură Tibrul. Ezio îi urmă de la o depărtare discretă, totuşi îndeajuns de aproape ca să le audă conversaţia.

— Ceva veşti despre fratele meu, *Capitano?* întrebă Egidio, pe când mergeau.

— Pot să-ţi spun doar că ducele Cesare doreşte foarte mult să stea de vorbă cu el. Bineînţeles, asta de-ndată ce va reveni din Romagna.

— Sper că n-a păţit nimic.

— N-are de ce se teme, dacă n-are nimic de ascuns.

Continuară drumul în tăcere, iar când ajunseră la biserica Santa Maria sopra Minerva cotiră spre miazănoapte, în direcţia Panteonului.

— Ce se va întâmpla cu banii mei? întrebă Egidio.

Ezio înţelese că-l descosea pe căpitan în avantajul lui. Senatorul era un ins inteligent.

— Banii tăi! pufni căpitanul. Sper că ai aici şi dobânda.

— Bineînţeles.

— N-ar fi bine să lipsească.

— Deci?

— Bancherului îi place să fie generos cu prietenii lui. Îi tratează bine. Îşi permite.

— Tu eşti tratat bine?

— Aşa-mi place să cred.

— Câtă generozitate din partea lui, comentă Egidio cu un sarcasm atât de evident, încât îl simţi până şi căpitanul.

— Ce-ai spus? întrebă el ameninţător, oprindu-se.

— Ah... nimic.

— Haide atunci, am ajuns.

Structura masivă a Panteonului se înălţa din neguri în *piazza* sa micuţă. Înaltul portic corintian al clădirii vechi de 1500 de ani, construită ca templu pentru zeii romani, dar care, între timp, fusese sfinţită ca biserică, se ridica mult deasupra lor. În umbra sa aşteptau trei bărbaţi. Doi erau înveşmântaţi precum căpitanul, iar al treilea purta haine civile: un ins înalt şi uscăţiv, cu aspect stafidit, pe care straiele scumpe atârnau largi, îl salutară pe căpitan, iar civilul îl salută pe Egidio cu o aplecare scurtă a capului.

— Luigi! Luigi Torcelli! exclamă tare Egidio, din nou pentru urechile lui Ezio. Mă bucur să te revăd. Văd că eşti tot agentul bancherului. Credeam că ai avansat între timp. Că lucrezi doar de la birou.

— Gura, zise bărbatul uscăţiv.

— Are banii, spuse căpitanul.

Ochii lui Torcelli sclipiră.

— I-auzi! Asta-l va încânta cu adevărat pe stăpân. În seara asta dă o petrecere specială şi-i voi duce personal banii, la palazzo. Trebuie să mă grăbesc. Timpul înseamnă bani... dă-i încoace.

În mod clar, Egidio detesta să se supună, dar cei doi însoţitori ai lui Torcelli îşi coborâră halebardele spre el, aşa că le întinse pungile.

— Of! exclamă după aceea. Sunt grele. Mă bucur c-am scăpat de ele.

— Gura! se răsti din nou celălalt, după care se adresă gărzilor: Tineţi-l aici până mă-ntorc.

Dispăru apoi în biserica pustie şi întunecată, închizând ferm în urma lui uşile masive.

Ezio trebuia să-l urmărească, dar era imposibil să intre pe uşile acelea şi, oricum, ar fi trebuit mai întâi să treacă neobservat de gărzi. Probabil că Egidio îşi dăduse şi el seama de asta, fiindcă începu să le vorbească bărbaţilor în uniformă, enervându-i, dar în acelaşi timp distrăgându-le atenţia.

— De ce nu-mi daţi drumul? exclamă el indignat. Doar v-am plătit

datoria!

— Şi dacă nu-i toată suma? răspunse căpitanul. Mai întâi trebuie număraţi banii. Cred că până şi tu-nţelegi asta.

— Poftim? Zece mii de ducaţi? O să dureze toată noaptea!

— Trebuie făcut.

— Dacă Luigi întârzie, o să se-nfurie. Îmi imaginez ce fel de om trebuie să fie bancherul!

— Gura!

— E clar că aveţi un vocabular tare limitat. Da ia gândiţi-vă la bietul Torcelli – dacă n-apare cât mai repede cu banii, probabil că bancherul nu-i va îngădui să se alăture distracţiei. Chiar aşa, el îşi lasă slujitorii să participe la distracţiile astea?

Căpitanul îl altoi nervos peste ceafă şi Egidio amuţi, deşi continua să rânjească. Îl zărise pe Ezio strecurându-se pe lângă ei şi începând să escaladeze clădirea prin spate.

După ce ajunse pe acoperişul edificiului circular, pe care frontonul clasic îl camufla parţial, Ezio se îndreptă către deschiderea rotundă – oculus – despre care ştia că se afla în centru. Avea să-i pună la încercare toate abilităţile de căţărător, dar, odată ce ajungea înăuntru, avea să-l găsească pe agentul bancherului şi să-şi pună în aplicare următoarea etapă a planului, care i se contura rapid în minte.

Torcelli era cam de statura lui şi, deşi mult mai puţin musculos, mantia lui largă avea să ascundă fizicul Asasinului dacă totul mergea bine.

Partea cea mai dificilă avea să fie trecerea prin deschiderea din apexul cupolei şi apoi coborârea de acolo până pe podea. Ezio mai fusese în biserică şi ştia că de tavan erau suspendate cădelniţe ce atârnau până jos. Dacă ar fi putut ajunge la una dintre ele... Şi dacă lanţul i-ar fi putut susţine greutatea...

Ei bine, nu exista alternativă. Ezio ştia bine că nici chiar el nu s-ar fi putut deplasa ca o muscă pe curbura interioară a cupolei, deşi era casetată, aflată la peste patruzeci de metri de pardoseala din lespezi reci de piatră.

Se lăsă să atârne peste marginea oculusului şi privi cu atenţie în bezna de dedesubt. Un punctuleţ de lumină hăt dedesubt arăta unde era Torcelli, aşezat pe o banchetă ce ocolea întreaga circumferinţă. Avea banii lângă el şi probabil că-i număra la lumina lumânării. Ezio privi în jur, căutând lanţurile ce susţineau cădelniţele. Nu are niciunul în imediata apropiere, dar dacă ar fi izbutit...

Îşi schimbă poziţia şi-şi trecu picioarele peste marginea deschiderii circulare, de care se prinse cu ambele mâini. Era un risc uriaş, totuşi lanţurile păreau solide, deşi vechi, şi mult mai masive decât se aşteptase. Privi cu atenţie locurile unde se prindeau în tavan şi, din câte putea zări, erau fixate zdravăn în piatră.

Nu avea de ales. Împingându-se puternic în mâini, Asasinul se aruncă înainte şi spre lateral în gol.

Pentru o clipă i se păru că atârnă suspendat în văzduh, ca susţinut de aer, aşa cum apa îi ţine pe înotători, apoi începu să cadă.

Dădu din braţe înainte şi încercă să-şi împingă cu puterea voinţei corpul către lanţul cel mai apropiat... pe care-l prinse. Verigile îi lunecară pe sub mănuşi şi se duse în jos aproape un metru înainte de a izbuti să-şi oprească alunecarea, după care se trezi legănându-se lin în beznă. Ascultă atent. Nu se auzise niciun sunet şi era prea întuneric pentru ca Torcelli să vadă lanţul legănându-se mult deasupra capului său.

Ezio privi luminiţa. Continua să ardă constant şi nu răsună niciun strigăt de panică.

Se lăsă să coboare încet pe lanţ, până ajunse la şase metri de podea. Era destul de aproape de Torcelli şi-i putea zări silueta gârbovită deasupra pungilor cu bani, precum şi scânteierile monedelor de aur la lumina lumânării. Îl auzea de asemenea pe bărbat murmurând şi percepu clicurile slabe şi ritmice ale unui abac.

Deodată, de deasupra se auzi un trosnet îngrozitor. Sistemul de fixare al lanţului de plafon nu mai putuse susţine greutatea Asasinului şi se desprinsese. Ezio dădu drumul lanţului, care slăbise acum în palmele lui, şi se aruncă spre locul luminat de lumânare. În timp ce zbura prin aer, îl auzi pe Torcelli întrebând surprins:

— Cine-i acolo?

Urmă apoi un zornăit parcă interminabil, când patruzeci de metri de lanţ se prăvăliră. Din fericire, uşile bisericii erau închise şi atât de masive, încât nu îngăduiau ca zgomotul să fie auzit de afară.

Ezio se prăbuşi cu toată greutatea peste Torcelli, lăsându-l fără aer, şi amândoi căzură cât erau de lungi pe pardoseală.

Agentul bancherului încercă să se elibereze de sub Asasin, dar acesta îl ţinu strâns.

— Cine eşti? întrebă Torcelli speriat. Cristoase, ţine-mă-n paza ta!

— Îmi pare rău, prietene, rosti Ezio şi declanşă pumnalul secret.

— Ce? Nu! Nu! se bâlbâi celălalt. Uite, ia banii! Sunt ai tăi! Sunt ai tăi! Ezio îl strânse mai tare de braţ şi-l trase mai aproape.

— Dă-mi drumul!

— *Requiescat in pace,* murmură Asasinul.

Ezio îl dezbrăcă rapid de mantie pe agentul bancherului şi o îmbrăcă peste hainele lui, acoperindu-şi jumătatea de jos a feţei cu o eşarfă şi coborându-şi mult pe ochi pălăria lui Torcelli. Mantia îi era puţin cam strâmtă, dar asta nu se observa imediat. După aceea termină de mutat banii în caseta metalică, unde agentul începuse deja să-i pună în fişicuri. Aşeză alături registrul contabil şi, abandonând

abacul şi pungile de piele, luă caseta masivă sub braţ şi se îndreptă spre ieşire. Îl auzise pe Torcelli vorbind şi spera că-i putea imita acceptabil accentul, în orice caz, trebuia să rişte.

Se apropia de uşă, când căpitanul strigă de afară:

— S-a-ntâmplat ceva?

— Am terminat.

— Atunci grăbeşte-te, Luigi, altfel întârziem.

Ezio apăru pe portic.

— Sunt toţi banii?

Asasinul încuviinţă tăcut.

— *Va bene,* zise căpitanul, după care, întorcându-se către bărbaţii care-l ţineau pe Egidio, rosti: Omorâţi-l!

— Stai! zise Ezio.

— Ce-i?

— Nu-l ucideţi!

Celălalt păru surprins.

— Dar, Luigi, nu aşa... procedăm de obicei? Şi-n plus, ştii ce-a făcut ăsta?

— Am primit ordin direct de la bancher să-l cruţăm.

— Pot să-ntreb de ce?

— Comentezi ordinele bancherului?

Căpitanul ridică din umeri, apoi dădu din cap spre gărzi, care-i dădură drumul senatorului.

— Norocosule, i se adresă el după aceea lui Egidio, care avu inteligenţa de a nu se uita spre Asasin înainte de a dispărea fără un cuvânt în noapte.

Căpitanul se-ntoarse către Ezio.

— În regulă, Luigi, dă-i drumul – ia-o-nainte.

Ezio şovăi. Era descumpănit, fiindcă nu ştia încotro să meargă. Cântări caseta în mâini.

— E cam grea. Dă-le-o oamenilor tăi s-o ducă.

— Sigur că da.

Le înmâna caseta, însă rămase locului. Gărzile aşteptau.

— Ser Luigi, vorbi căpitanul după câteva clipe, cu tot respectul, dar trebuie să ducem banii bancherului la timp. Nu-ţi contest autoritatea, totuşi... n-ar trebui să ne grăbim?

Ce rost avea să mai tragă de timp pentru a se gândi? Ezio ştia că trebuia să se bazeze pe instinct. Probabil că bancherul locuia fie în apropierea castelului Sant'Angelo, fie a Vaticanului. Dar pe care dintre cele două posibile destinaţii s-o aleagă? Se hotărî pentru castelul Sant'Angelo şi porni spre apus. Gărzile avură un schimb de priviri, totuşi îl urmară. Asasinul le simţi însă nedumerirea şi într-adevăr, după ce merseseră câteva zeci de metri, le auzi şuşotind:

— Ce-i asta, un fel de test?

— Habar n-am.

— Poate că-i prea devreme?

— Poate are motivele lui s-o luăm pe ocolite.

În cele din urmă căpitanul îl bătu pe umăr şi-l întrebă:

— Luigi, te simţi bine?

— Sigur că da.

— Atunci, din nou cu tot respectul, de ce ne duci spre Tibru?

— Din motive de securitate.

— Aaa... chiar mă-ntrebam... De obicei mergeam direct acolo.

— Asta este o misiune de-o importanţă aparte, replică Ezio sperând că avea dreptate.

Căpitanul nu comentă nimic. Când se opriră să vorbească, unul dintre soldaţi îi şopti celuilalt:

— O tâmpenie, după părerea mea. Prostiile astea mă fac să-mi pară rău că n-am rămas fierar.

— Mi-e foame de nu mai pot şi vreau s-ajung acasă, îi zise celălalt. Mai dă-o dracu' de securitate! E la numai două străzi spre miazănoapte de-aici.

Auzindu-l, Ezio răsuflă uşurat şi în minte îi apăru *palazzo-ul* lui Agostino Chigi, bancherul care se ocupa de finanţele Papei, aflat la nord-est de locul unde se găseau acum. Era logic ca reşedinţa bancherului lui Cesare să fie în apropiere – în cartierul financiar. Fusese o greşeală că nu se gândise la asta înainte, dar avusese o zi extrem de grea.

— Am ocolit destul, anunţă el după ce mai merseră puţin. De aici mergem direct.

Porni spre palazzo Chigi şi uşurarea tovarăşilor lui îl anunţă că mergeau în direcţia bună. Ba chiar, după un timp, căpitanul decise s-o ia înainte. Adoptară un pas mai rapid şi în scurt timp ajunseră într-un cartier cu străzi largi şi curate. Edificiul mare din marmură, puternic luminat, spre care se îndreptau avea la baza treptelor ce suiau până la uşile duble impunătoare gărzi îmbrăcate în altfel de uniforme.

În mod evident, erau aşteptaţi.

— Aţi venit la timp, rosti comandantul gărzii, al cărui rang era cu siguranţă superior căpitanului.

Întorcându-se către Ezio, adăugă:

— Luigi, dă-le oamenilor mei sipetul. Voi avea grijă să ajungă la bancher. Iar acum, vino, cineva doreşte să vorbească cu tine. Unde-i senatorul Troche? întrebă el privind în jur.

— Rezolvat potrivit ordinului, răspunse Ezio iute înainte ca altcineva să poată vorbi.

— Bine, încuviinţă sec comandantul gărzii.

Ezio se uita lung după casetă, aflată acum în mâinile gărzilor care suiau treptele. Căpitanul dădu să le urmeze.

— Voi nu! îl opri comandantul gărzii.

— Nu putem intra?

— Nu în seara asta. Tu şi oamenii tăi vă veţi alătura gărzii de aici. Şi trimite un om să mai cheme un detaşament. Nivel maxim de securitate din ordinul ducelui Cesare.

— *Porco puttana,* mormăi unul dintre soldaţii care-l însoţiseră pe Asasin. Ezio ciuli urechile. „Cesare este aici?" Gândurile îi goneau nebuneşte prin minte când trecu printre uşile deschise, în holul care strălucea de lumini şi care, din fericire, era plin de lume.

Căpitanul şi comandantul gărzii continuau să se certe din cauza îndatoririlor suplimentare de pază, când apăru în grabă un detaşament al gărzii papale municipale. Soldaţii gâfâiau şi pe chipurile lor se citea îngrijorarea.

— Ce s-a-ntâmplat, sergent? întrebă comandantul gărzii.

— *Perdonne, Colonnello,* patrulam pe lângă Panteon... şi uşile erau deschise...

— Şi?

— Aşa c-am cercetat. Am trimis nişte oameni înăuntru...

— Spune odată, omule!

— L-am găsit pe *Messer* Torcelli, signore. Ucis.

— Luigi?

Comandantul gărzii se întoarse şi privi către uşile duble prin care Ezio tocmai dispăruse.

— Prostii! A venit acum câteva minute cu banii. Trebuie să fie o greşeală.

Capitolul 32

După ce scăpă iute şi discret de mantia lui Torcelli, pe care o piti după o coloană, Ezio se strecură prin mulţimea de oaspeţi cu veşminte bogate, dintre care mulţi purtau măşti, urmărind cu atenţie gărzile ce duceau caseta cu ducaţi. Se apropie de ei în clipa când înmânară sipetul unui slujitor în livrea elegantă.

— Pentru bancher.

Slujitorul încuviinţă din cap, se întoarse şi, ducând caseta cu uşurinţă, porni spre capătul opus al holului. Ezio se pregătea să o ia pe urmele lui, când îl înconjurară trei tinere. Straiele le erau la fel de opulente ca ale celorlalţi participanţi la dineu, însă decolteurile lor lăsau prea puţin loc imaginaţiei. Surprins, dar în acelaşi timp încântat, Asasinul le recunoscu ca fiind curtezane de la *Rosa in Fiore*. În mod clar îşi subestimase sora. Nu era de mirare că era atât de furioasă pe el.

— De aici ne ocupăm noi, îi spuse una dintre ele.

— N-ar fi bine să te apropii prea mult, adăugă alta. Nu ne scăpa totuşi din ochi.

Porniră în pas legănat după slujitor şi-n scurt timp îl ajunseră din urmă, iar una dintre ele îl atrase într-o conversaţie.

— Bună, rosti ea.

— Bună seara, răspunse bărbatul precaut.

Nu era totuşi prea grozav pentru cineva doar să muncească, în timp ce în jur se desfăşura o asemenea petrecere.

— Te deranjează dacă te-nsoţesc? Câtă lume e-n seara asta! E tare greu să-naintezi repede printre oameni.

— Sigur că da. Vreau să spun că nu mă deranjează dacă vrei să-mi ţii tovărăşie.

— N-am mai fost niciodată aici.

— De unde eşti?

— Din Trastevere. Ca s-ajung aici, a trebuit să trec pe lângă nişte ruine vechi, zise curtezana şi se cutremură teatral. Mi-a fost tare frică.

— Aici eşti în siguranţă.

— Cu tine, vrei să zici?

Slujitorul zâmbi.

— Te-aş putea proteja, dacă s-ar ivi nevoia.

— Pun prinsoare c-ai putea s-o faci.

Femeia privi sipetul.

— Vai, dar ce casetă frumoasă ai!

— Nu-i a mea.

— Şi ce uşor o ţii în braţele tale puternice... Cred că ai nişte muşchi...

— Ai vrea să-i atingi?

— *Santò cielo!* Dar ce i-aş spune după aceea părintelui la spovedanie? Ajunseră în faţa unei uşi ferecate cu fier şi păzite de două gărzi. Ezio văzu cum una dintre gărzi ciocăni în uşă. După câteva clipe, în prag apăru o siluetă în straie roşii de cardinal, însoţit de un slujitor îmbrăcat identic cu primul.

— Banii pe care-i aşteptaţi, Eminenţa Voastră, rosti primul slujitor şi-i întinse caseta.

Ezio îşi ţinu răsuflarea; bănuiala îi fusese confirmată. Bancherul nu era altul decât Juan/Giovanni Borgia cel Bătrân, arhiepiscop de Monreale şi cardinal de Santa Susanna. Acelaşi pe care-l văzuse în compania lui Cesare la Monteriggioni şi în curtea grajdurilor din castelul Sant'Angelo!

— Perfect, zise bancherul ai cărui ochi negri scânteiau pe chipul pământiu. O privi cu atenţie pe fata care stătea lângă primul slujitor.

— Şi cred c-o s-o iau şi pe ea.

O prinse de braţ şi o trase spre el, apoi făcu semn din bărbie spre primul slujitor.

— Poţi să pleci.

— *Onoratissima!* chicoti fata ghemuindu-se aproape de bancher, în vreme ce slujitorul se străduia să-şi păstreze chipul inexpresiv.

Al doilea slujitor dispăru în odaia din spatele uşii, pe care o închise în urma lui, iar bancherul o împinse pe fată spre petrecere.

Primul slujitor îi urmări cu privirea, după care oftă resemnat. Dădu să plece, apoi se opri şi-şi pipăi buzunarele.

— Punga mea cu monede! Ce s-a-ntâmplat cu ea? murmură el.

Se uită după bancher şi fată, care erau înconjuraţi de oaspeţi ce râdeau, printre care servitori agili cu tăvi din argint încărcate cu mâncăruri şi băuturi.

— Rahat! murmură el în barbă şi se îndreptă către uşile din faţă, care se închiseră după el când ieşi.

Se părea că sosiseră toţi invitaţii. Ezio îl privi pe servitor plecând şi-şi spuse: „Dacă vor continua să-şi trateze oamenii aşa, ar trebui să conving cu uşurinţă oricâţi recruţi am nevoie".

Se întoarse apoi şi se plasă în apropierea bancherului, tocmai când un crainic apăru la o galerie şi un gornist interpretă o melodie scurtă pentru a cere atenţie.

— Eminenze, signore, signori, strigă heraldul, mult stimatul nostru oaspete de onoare, ducele de Valencia şi Romagna, căpitan-general al Forze Armate Papale, prinţ de Andria şi Venafro, conte de Dyois şi Lord de Piombino, Camerino şi Urbino – Înălţimea Sa *Messer* Cesare Borgia – ne va face cinstea unui discurs în Marea Sală Interioară!

— Haide, scumpo, trebuie să stai lângă mine, se adresă bancherul curtezanei de la *Rosa in Fiore* şi mâna descărnată i se furişă în jurul feselor femeii.

Ezio se strecură în mulţimea care se-mbulzea acum să treacă prin uşile duble ce duceau în sală. Observă că celelalte două fete din bordel erau destul de aproape, dar se prefăceau cu inteligenţă că nu-l vedeau. Se întrebă câţi alţi aliaţi reuşise sora lui să infiltreze în palazzo. Dacă izbutise tot ce o rugase, avea să fie nevoit să-şi pună cenuşă în cap, totuşi se simţea în acelaşi timp mândru şi încurajat.

Se aşeză pe un scaun de lângă un culoar de trecere în apropiere de mijlocul sălii. Pe lângă pereţi stăteau înşiruite gărzi papale, iar un cordon de soldaţi era amplasat în faţa podiumului ridicat într-un capăt al sălii. După ce luară cu toţii loc şi în timp ce femeile îşi făceau vânt cu evantaiele, fiindcă era înăbuşitor de cald, pe podium sui un individ ce lui Ezio îi era familiar, înveşmântat în negru. Era însoţit de tatăl lui, totuşi Rodrigo se mulţumi să se aşeze în spatele lui. Spre uşurarea lui Ezio, Lucrezia nu se zărea nicăieri, deşi probabil că fusese deja eliberată.

— Bun venit, prieteni, zise Cesare şi zâmbi scurt. Ştiu că pe toţi ne aşteaptă o noapte lungă.

Se opri aşteptând să se termine râsetele şi aplauzele răzleţe.

— Nu vă voi reţine însă mult. Prieteni, mă simt onorat deoarece cardinalul de Santa Susanna a depus atâtea eforturi pentru a mă ajuta să-mi sărbătoresc victoriile cele mai recente.

Aplauze.

— Şi oare cum să le celebrez mai bine decât alăturându-mă frăţiei Omului? În curând ne vom reuni aici pentru un dineu încă şi mai măreţ, pentru că atunci vom sărbători Italia unită. Iar atunci, prieteni, ospăţul şi banchetul nu vor dura doar o noapte sau două, sau cinci, şase ori şapte, ci vom sărbători timp de patruzeci de zile şi nopţi.

Ezio îl văzu pe Papă încordându-se la auzul acelor cuvinte, totuşi Rodrigo nu zise nimic şi nici nu-şi întrerupse fiul în alt fel. Aşa cum promisese Cesare, discursul fu scurt, limitându-se la enumerarea ultimelor oraşe-state pe care le supusese şi la schiţarea vagă a planurilor pentru viitoare cuceriri. Când termină, în mijlocul uralelor şi aplauzelor, Cesare dădu să plece, însă calea îi fu blocată de Rodrigo, care se străduia în mod evident să-şi stăpânească mânia. Ezio se apropie cât putu de mult, pentru a asculta discuţia încordată ce începuse, *sotto voce,* între tată şi fiu. Ceilalţi petrecăreţi începuseră deja să se-ntoarcă în sala principală, cu gândurile îndreptate către plăcerile petrecerii ce-i aştepta.

— N-am convenit să cucerim toată Italia, spunea Rodrigo cu glas veninos.

— *Caro padre,* dacă sclipitorul tău căpitan-general spune c-o putem face, de ce nu te veseleşti aşteptând să se întâmple?

— Rişti să distrugi totul! Rişti să dezechilibrezi balanţa delicată de puteri pe care ne-am străduit atâta s-o menţinem.

Cesare îşi răsfrânse buza inferioară.

— *Caro padre,* apreciez desigur tot ce ai făcut pentru mine, dar nu uita că eu comand armata acum, iar asta înseamnă că eu iau deciziile.

Făcu o pauză plină de subînţeles.

— Nu mai fi aşa ursuz. Simte-te bine!

După aceea coborî de pe podium şi ieşi pe o uşă acoperită de o draperie, aflată în lateral. Rodrigo privi pentru o clipă după el, mormăi ceva în barbă şi-l urmă.

„Fii ţanţoş cât mai poţi, Cesare", gândi Ezio, „fiindcă tot de mâna mea vei pieri. Deocamdată însă bancherul tău trebuie să plătească preţul asocierii cu tine".

Afişând aerul unui invitat obişnuit, se îndreptă în direcţia în care plecaseră oaspeţii. În timpul discursului, sala principală fusese transformată – de-a lungul pereţilor fuseseră plasate paturi şi divane sub baldachine grele, iar pardoseala fusese acoperită cu perne de damasc şi covoare persane groase. Servitorii continuau să treacă printre oaspeţi, aducând vin, însă aceştia deveniseră mai degrabă interesaţi unul de celălalt. Peste tot, femeile şi bărbaţii îşi lepădau veşmintele, câte doi sau în grupuri de trei, patru ori mai mulţi. Izul de sudoare sporea odată cu căldura.

Câteva femei şi nu puţini bărbaţi, unii dintre cei care încă nu se angajaseră în plăceri şi jocuri, îi aruncară lui Ezio ocheade, însă puţini îi dădură atenţie pe când înainta la adăpostul coloanelor spre bancher, care acum îşi scosese *biretta, magnifica ferraiolo* şi roba, dezvăluind un trup slăbănog în bluză albă şi indispensabili de lână. El şi fata stăteau pe jumătate întinşi pe un divan cu baldachin situat într-un alcov, mai mult sau mai puţin ascunşi de ochii celorlalţi oaspeţi. Asasinul se apropie.

— Îţi place seara asta, draga mea? spunea bancherul, în timp ce degetele lui noduroase bâjbâiau stângace după cheotorile rochiei ei.

— Da, *Eminenza,* teribil de mult. Sunt atâtea de văzut!

— Mă bucur atunci, fiindcă să ştii că n-am precupeţit nicio cheltuială.

Buzele umede ale bancherului îi atinseră gâtul. Bărbatul muşcă şi supse, mutând mâna fetei mai jos.

— Îmi dau seama, răspunse ea.

Ochii curtezanei îi întâlniră pe ai lui Ezio peste umărul bancherului şi-l avertizară să nu intervină deocamdată.

— Da, dulceaţă, lucrurile cele mai minunate din viaţă sunt cele care fac ca puterea să fie atât de plină de recompense. Dacă văd un fruct crescând într-un arbore, eu întind pur şi simplu mâna şi-l culeg. Nimeni nu mă poate opri.

— Ei, rosti fata, cred că depinde niţel şi de proprietarul arborelui.

Bancherul râse croncănit.

— Cred că nu-nţelegi – toţi arborii sunt ai mei.

— Nu şi arborele meu, scumpule.

Bancherul se retrase puţin, iar când vorbi din nou, răceala i se strecurase în glas.

— Dimpotrivă, *tesora,* te-am văzut furând punga slujitorului meu. Cred că am câştigat o partidă gratuită în contul penitenţei tale. Mai precis, o partidă gratuită care va dura toată noaptea.

— Gratuită?

Ezio spera că fata nu-şi forţa norocul. Aruncă o privire în încăpere. Puţinele gărzi erau dispuse de jur-împrejur, la intervale de vreo cinci metri, dar niciuna nu se afla în apropiere. Ştiindu-se în avantaj, bancherul era în mod vădit sigur de sine. Poate puţin prea sigur.

— Asta am spus, replică bancherul şi o undă de ameninţare i se strecură în voce. Nu cumva ai o soră? zise el venindu-i o idee nouă.

— Nu, dar am o fiică.

Bancherul căzu pe gânduri.

— Trei sute de ducaţi?

— Şapte sute.

— Te laşi greu, dar... fie! Este o plăcere să fac afaceri cu tine.

Capitolul 33

Pe măsură ce noaptea înainta, Ezio auzea tot felul de glasuri în jurul lui.

— Încă o dată!

— Nu, nu, mă doare!

— Nu, nu face asta. Nu-ţi îngădui!

Acestora li se adăugau sunete de durere şi de plăcere – durerea reală, plăcerea simulată.

Din păcate, bancherul nu părea să-şi piardă energia şi, fiindcă nu mai avea răbdare să dibuie cum se desfăcea rochia curtezanei, începu s-o sfâşie pur şi simplu. Ea îl implora pe Asasin din ochi să nu intervină. „Mă descurc", părea să-i spună.

Ezio privi din nou prin sală. Unii slujitori şi majoritatea gărzilor fuseseră ademeniţi de oaspeţi să se alăture orgiilor şi observă câţiva oameni care mânuiau falusuri de lemn şi fildeş şi biciuşti negre.

În curând...

— Vino-aici, draga mea, spuse bancherul şi o împinse pe fată pe spate pe divan, unde, izbutind s-o încalece, începu să se împingă în ea.

Apoi degetele îi cuprinseră beregata şi începu s-o stranguleze. Horcăind, fata se împotrivi, apoi leşină.

— Aşa! Da! icni el şi venele de pe gât i se umflară. Degetele i se încleştară şi mai puternic în jurul gâtului fetei.

— Ar trebui să-ţi placă. În tot cazul, mie-mi place.

După încă un minut termină şi se lăsă greoi peste corpul curtezanei, lunecând din cauza sudorii şi gâfâind.

N-o ucisese; Ezio vedea pieptul fetei ridicându-se şi coborând.

Bancherul se ridică încet, lăsând-o pe curtezană întinsă jumătate pe divan, jumătate pe jos.

Se adresă apoi pe un ton răstit celor doi servitori care continuaseră să-şi vadă de treburi în apropiere.

— Descotorosiţi-vă de ea!

Porni spre orgia principală, urmărit cu privirile de Ezio şi de cei doi servitori. De îndată ce bancherul ajunse la o distanţă sigură şi îşi găsi altă ocupaţie, servitorii o ridicară pe fată cu blândeţe pe divan, aşezară o carafă cu apă lângă ea şi o acoperiră cu un pled miţos. Unul dintre ei îl zări pe Ezio, care duse un deget la buze, iar servitorul zâmbi şi încuviinţă din cap. Cel puţin mai existau şi lucruri bune în borta asta puturoasă de infern.

Asasinul îl urmări ca o umbră pe bancher, care-şi trăsese indispensabilii pe el şi se plimba acum de la un grup la altul, murmurând aprecieri ca un cunoscător într-o galerie de artă.

— Ah, *bellissima,* spunea el la răstimpuri, oprindu-se să privească, după care se îndreptă către uşa ferecată cu fier de unde-şi făcuse

iniţial apariţia şi ciocăni.

Îi deschise al doilea slujitor, care verificase probabil între timp noile conturi.

Ezio nu le dădu ocazia să mai închidă uşa în urma lor, ci sări înainte şi-i îmbrânci pe amândoi înăuntru, închise apoi uşa şi se întoarse către ei. Slujitorul, un omuleţ în cămaşă, bolborosi ceva şi căzu în genunchi, iar o pată întunecată i se lăţi între picioare, după care leşină. Bancherul îşi îndreptă spinarea.

— Tu! exclamă el. *Assassino!* Dar acum s-a terminat.

Întinse braţul spre cordonul unui clopoţel, dar Ezio fu mai iute. Pumnalul secret ţâşni şi-i reteză degetele. Bancherul îşi prinse mâna rănită cu palma cealaltă, iar trei degete se rostogoliră pe podea.

— Înapoi! ţipă el. Dacă mă omori, n-o să câştigi nimic. Cesare n-o să te lase în viaţă...

— Da?

Chipul celuilalt deveni viclean.

— Dacă-mi cruţi viaţa...

Ezio zâmbi. Bancherul înţelese. Îşi strânse mai tare la piept mâna rănită.

— Ei, urmă el şi lacrimi de durere şi furie îi izvorâră din ochi, cel puţin mi-am trăit viaţa. Am văzut, am simţit şi am gustat multe, şi nu regret nimic. Nu regret nici un singur moment al vieţii mele.

— Te-ai jucat cu fleacurile pe care le aduce puterea. Un bărbat cu adevărat puternic ar dispreţul asemenea lucruri.

— Le-am dat oamenilor ce şi-au dorit.

— Te amăgeşti singur.

— Scuteşte-mă.

— A sosit clipa să-ţi plăteşti datoria, *Eminenza.* Plăcerea nemuncită se mistuie singură.

Bancherul căzu în genunchi, bolborosind rugăciuni pe care şi le amintea doar pe jumătate.

Asasinul ridică pumnalul secret.

— *Requiescat in pace,* rosti el.

Când plecă, Ezio lăsă uşa deschisă. Orgia ajunsese la nivelul unor simple pipăieli somnoroase, fetide. Câţiva oaspeţi sprijiniţi de servitori vomitau, în timp ce alţi doi servitori cărau un cadavru; în mod evident, fusese prea mult pentru inima cuiva. Nu mai rămăsese nimeni de pază.

— Am terminat, rosti un glas dinapoia lui Ezio.

Se întoarse şi o văzu pe Claudia. Vreo zece fete se desprinseră din mulţimea de oameni ce viermuia în sală. Printre ele, îmbrăcată acum şi părând răvăşită, dar altfel sănătoasă, se afla şi cea pe care bancherul o maltratase cu atâta cruzime. Servitorii care o ajutaseră stăteau lângă

ea. Alţi recruţi.

— Pleacă de aici, îi spuse Claudia fratelui ei. O să recuperăm noi banii. Cu dobândă.

— Poţi...?

— Măcar de data asta, ai încredere în mine.

Capitolul 34

Deşi se simţea neliniştit că-şi lăsase sora să încheie misiunea din palazzo, Ezio recunoscu în sinea lui că, la urma urmelor, el însuşi o rugase să facă asta. Multe atârnau de rezultatul de acolo, dar era mai bine să facă aşa cum spusese Claudia şi să aibă încredere în ea.

Era frig în zorii noii zile şi îşi trase gluga pe cap când trecu pe lângă soldaţii care moţăiau în faţa reşedinţei bancherului. Torţele se consumaseră şi *palazzo-ul,* care nu mai era sclipitor luminat dinăuntru, părea vechi, cenuşiu şi mohorât. Asasinul se gândi o clipă să meargă în căutarea lui Rodrigo, pe care nu-l mai văzuse de când părăsise mânios podiumul după discursul fiului său – în mod evident, Cesare alesese să nu participe la orgie –, apoi abandonă ideea. N-avea cum să atace Vaticanul de unul singur şi se simţea obosit.

Reveni la insula Tiberina ca să se spele şi să se schimbe, dar nu zăbovi mult acolo. Trebuia să afle, cât mai iute cu putinţă, cum se descurcase Claudia; abia atunci putea să se destindă cu adevărat.

Soarele apărea deasupra orizontului, poleind cu aur acoperişurile Romei, când Ezio le traversă în direcţia lupanarului *Rosa in Fiore*. De la înălţime, văzu o mulţime de patrule Borgia care alergau prin oraş într-o stare de agitaţie şi surescitare evidentă, însă bordelul era bine ascuns, iar adresa lui era un secret respectat de clienţi – cu certitudine, nu doreau să răspundă înaintea lui Cesare dacă acesta ar fi aflat de stabiliment –, aşa că Ezio nu fu surprins când nu văzu uniforme Borgia în preajma lui. Coborî pe o stradă din apropiere şi se îndreptă, străduindu-se să nu se grăbească, către bordel.

Pe măsură ce se apropia, se simţea însă tot mai încordat. În faţa clădirii se zăreau semne că acolo se dăduse o luptă şi caldarâmul era pătat de sânge, îşi trase sabia din teacă şi, cu inima bătând să-i spargă pieptul, intră pe uşa întredeschisă.

Mobilierul din hol fusese răsturnat şi peste tot domnea haosul. Vaze sparte zăceau pe jos, iar tablourile – ilustrări savuroase ale unora dintre cele mai picante episoade din Boccaccio atârnau strâmbe pe pereţi. Şi asta nu era tot. Trupurile a trei gărzi Borgia zăceau moarte imediat după intrare şi tot locul era împroşcat cu sânge. Ezio înaintă precaut şi în faţa lui apăru o curtezană, chiar cea care fusese maltratată de bancher. Straiele şi mâinile îi erau însângerate, dar ochii îi scânteiau.

— Slavă cerului că ai venit!

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el, gândindu-se imediat la mama şi la sora lui.

— Am plecat fără probleme de acolo, dar probabil că gărzile Borgia ne-au urmărit...

— Ce s-a-ntâmplat?

— Au încercat să ne prindă înăuntru şi să ne atace.

— Unde-s Claudia şi Maria?

Fata plângea acum.

— Urmează-mă.

O luă înainte, în direcţia curţii interioare a bordelului. Ezio o urmă, la fel de neliniştit, totuşi observă că fata nu era înarmată şi, în ciuda tulburării ei, îl conducea fără teamă. Ce fel de masacru...? Oare gărzile le uciseseră pe toate cu excepţia ei – ea cum scăpase? – şi plecaseră luând şi banii?

Fata împinse uşa care ducea în grădină; când aceasta se deschise, Asasinului i se înfăţişă o imagine teribilă, deşi nu cea la care se aşteptase.

Peste tot zăceau soldaţi Borgia morţi, iar cei vii erau grav răniţi sau pe moarte. În mijlocul lor, lângă fântână, se afla Claudia, cu rochia îmbibată de sânge, cu un stilet într-o mână şi un pumnal în cealaltă. Majoritatea fetelor pe care Ezio le văzuse în palazzo se aflau în apropierea ei, înarmate la fel. Într-o parte, Maria era protejată de trei curtezane, iar în spatele ei, stivuite lângă perete, se vedeau nu mai puţin de şapte casete metalice identice cu cea pe care Ezio o adusese bancherului.

Claudia era în continuare încordată, ca şi celelalte femei, aşteptându-se probabil la altă rundă de atacuri.

— Ezio! exclamă ea.

— Da, răspunse bărbatul fără să-şi ia privirea de la măcelul din jur.

— Cum ai ajuns aici?

— Am traversat acoperişurile, de la insula Tiberina.

— Ai mai văzut şi alţi soldaţi Borgia?

— Mulţi, dar toţi alergau în cerc ca nişte găini bete. Niciunul prin apropiere.

Sora lui se destinse puţin.

— E bine. Atunci ar trebui să facem curăţenie pe stradă şi să zăvorâm uşa. După aceea să vedem cum scăpăm de mizeria asta.

— Aţi... pierdut pe cineva?

— Două fete – Lucia şi Agnella. Le-am întins deja pe paturile lor. Au murit vitejeşte.

Claudia nici măcar nu tremura.

— Tu eşti bine? întrebă Ezio şovăitor.

— Perfect, încuviinţă ea netulburată. Vom avea însă nevoie de ajutor ca să scăpăm de leşurile astea. Poţi să mobilizezi nişte recruţi de-ai tăi să ne ajute? I-am lăsat pe noii noştri prieteni, servitorii, la palazzo, ca să trimită în direcţia greşită pe cei care vor pune întrebări.

— A supravieţuit cineva din patrula asta?

Sora lui se încruntă, încă nu coborâse armele pe care le ţinea strâns în mâini.

— Niciunul. Vestea nu va ajunge la urechile lui Cesare.

Ezio rămase tăcut pentru un moment. Nu se auzea absolut nimic, în afara susurului fântânii şi a cântecelor păsărilor dimineţii.

— Când s-a întâmplat?

Claudia surâse scurt.

— Tocmai ai ratat finalul.

— Prezenţa mea nu era necesară, zâmbi Ezio la rândul lui. Am o soră care ştie să mânuiască pumnalul.

— Şi sunt gata s-o fac din nou.

— Vorbeşti ca o adevărată Auditore. Îmi cer iertare.

— Trebuia să mă pui la încercare.

— Doream să te protejez.

— După cum vezi, pot avea şi singură grijă de mine.

— Într-adevăr.

Claudia coborî armele şi făcu un gest spre sipetele cu comori.

— Crezi că dobânda asta îţi ajunge?

— Văd că poţi juca mai bine decât mine şi sunt copleşit de admiraţie.

— Perfect.

Iar după aceea făcură ce doriseră să facă în ultimele cinci minute şi se aruncară unul în braţele celuilalt.

— Minunat, rosti Maria şi li se alătură. Mă bucur să văd că v-aţi băgat minţile-n cap în cele din urmă.

Capitolul 35

— Ezio!

Bărbatul nu se aşteptase să audă atât de curând glasul familiar. De fapt, o părticică pesimistă din el nu se aşteptase să-l mai audă vreodată. Fusese totuşi încântat să primească biletul care-l aştepta pe insula Tiberina şi-i propunea această întâlnire, pe care urma s-o aibă în drum spre *Vulpoiul adormit*, sediul Ghildei Hoţilor din Roma.

Se uită în jur, dar nu văzu pe nimeni. Străzile erau pustii, lipsite până şi de uniformele Borgia, pentru că se afla deja într-un cartier aflat sub controlul Vulpii.

— Leonardo?

— Aici! se auzi dinspre firida întunecată a unei uşi. Ezio porni într-acolo şi Leonardo îl trase iute în întuneric.

— Ai fost urmărit?

— Nu.

— Slavă Domnului! Muream de frică.

— Ai fost...?

— Nu. Prietenul meu, *Messer* Salai, îmi păzeşte spatele. Am destulă încredere să-mi las viaţa în mâinile lui.

— Prietenul tău?

— Suntem foarte apropiaţi.

— Ai grijă, Leo, ai o slăbiciune faţă de bărbaţii tineri şi asta poate fi o fisură a platoşei tale.

— Poate că am slăbiciuni, dar nu sunt naiv. Haide, vino!

După ce se uită într-o parte şi în cealaltă a străzii, Leonardo îl trase pe Ezio din cadrul uşii. După câţiva metri, coti brusc pe o ulicioară care şerpuia printre clădiri fără ferestre şi ziduri fără însemne distinctive cale de două sute de metri, când apăru o răspântie din care se desprindeau alte trei ulicioare. Leonardo porni pe cea din stânga şi se opri destul de repede în faţa unei uşi scunde şi înguste, vopsite în verde-închis. O descuie şi se strecurară amândoi prin ea. Ezio se pomeni într-o sală mare şi boltită. Lumina naturală scălda interiorul prin intermediul ferestrelor aflate sus în pereţi, şi peste tot se vedeau mese aşezate pe capre din lemn, ticsite cu tot soiul de obiecte: schelete de animale, cărţi prăfuite, hărţi, rare şi preţioase ca toate hărţile – colecţia Frăţiei Asasinilor din Monteriggioni fusese nepreţuită, însă membrii familiei Borgia, în ignoranţa lor, distruseseră camera hărţilor cu canonadele lor, aşa că n-o putuseră utiliza –, creioane, tocuri, pensule, vopsele, teancuri de hârtii şi desene prinse pe pereţi... Pe scurt, dezordinea tipică, familiară şi cumva confortabilă a atelierelor lui Leonardo, indiferent de locurile unde le văzuse Ezio.

— Ăsta-i atelierul meu personal, zise Leonardo mândru. Cât mai departe cu putinţă de cel oficial din vecinătatea castelului

Sant'Angelo. Nimeni nu intră aici în afară de mine. Şi de Salai, bineînţeles.

— Nu eşti ţinut sub observaţie de familia Borgia?

— Au făcut-o pentru un timp, dar mă pricep la linguşeli atunci când am de câştigat de pe urma lor şi au înghiţit nada. Am închiriat locul ăsta de la cardinalul de San Pietro în Vincoli. Ştie să păstreze secretele şi nu se numără printre prietenii familiei Borgia.

— Nu-i nimic rău în a-ţi lua mici asigurări pentru viitor.

— Nimic nu-ţi scapă, prietene! Să revenim la afacerile noastre. Nu ştiu dacă am ce să-ţi ofer... ar trebui să fie o sticlă de vin pe aici, pe undeva.

— Nu-i nevoie, nu-ţi face griji. Spune-mi de ce ai vrut să ne-ntâlnim.

Leonardo se apropie de o masă din dreapta încăperii, scotoci dedesubt şi trase afară o lădiţă lungă din lemn, învelită în piele, pe care o aşeză pe tăblie.

— Poftim, spuse el, şi o deschise, fluturând expansiv din mână.

Interiorul lădiţei era capitonat cu catifea purpurie – „Ideea lui Salai, fie el binecuvântat!" explică Leonardo – şi conţinea copii perfecte ale armelor Codex pierdute de Asasin: apărătoarea pentru protejarea antebraţului stâng, micul pistolet retractabil, pumnalul dublu şi pumnalul cu otravă.

— Apărătoarea a reprezentat problema cea mai mare, continuă Leonardo. A fost foarte greu să găsesc un metal pe potriva celui original, care era extraordinar. Din câte mi-ai povestit despre accidentul în care ai pierdut originalele, s-ar putea să nu fi fost distrusă. Dacă ai putea-o recupera...

— Dacă n-a fost distrusă, atunci este îngropată sub tone de dărâmături, răspunse Ezio. Ar putea la fel de bine să fie pe fundul mării.

Îşi trase apărătoarea pe braţ. O simţea puţin mai grea decât pe prima, însă părea că-i va fi de ajutor.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, adăugă el.

— E foarte simplu, replică Leonardo. Cu bani! Dar asta nu-i tot.

Căută din nou sub masă şi scoase altă lădiţă, mai mare decât prima.

— Astea însă sunt noi şi-ţi pot fi de folos în anumite situaţii.

Deschise capacul şi dezvălui o arbaletă uşoară cu un set de săgeţi scurte şi o mănuşă din zale, acoperită cu piele.

— Săgeţile sunt otrăvite, adăugă el, aşa că să nu le atingi niciodată vârfurile cu mâinile goale. Dacă le poţi recupera din... ăăă, ţintele tale, vei constata că pot fi refolosite de aproape zece sau douăsprezece ori.

— Şi mănuşa?

Leonardo surâse.

— Ţin să-ţi spun că sunt destul de mândru de ea. Te va ajuta să te

caţeri cu uşurinţă pe orice suprafaţă. Vei fi aproape la fel de eficient ca o şopârlă.

Leonardo făcu o pauză şi se încruntă.

— De fapt, n-am testat-o pe sticlă, totuşi mă-ndoiesc că vei întâlni vreo suprafaţă atât de netedă. Arbaleta este una obişnuită, doar că-i mult mai mică şi mai uşoară, adăugă el după o altă clipă de tăcere. Este la fel de puternică precum cele masive şi grele, care sunt acum depăşite de armele mele de foc cu rotiţă – îmi cer iertare! –, şi, desigur, scoate sunete aproape imperceptibile faţă de o armă de foc.

— Nu le pot lua cu mine acum.

— Nicio problemă, zise Leonardo ridicând din umeri. Ţi le aducem noi. Pe insula Tiberina?

Ezio căzu pe gânduri.

— Nu. Trimite-le la bordelul *Rosa in Fiore* din none Montium et Biberatice, lângă forumul vechi cu coloana.

— O să-l găsim.

— Lasă-le acolo surorii mele Claudia. Îmi dai voie?

Ezio luă o hârtie şi scrise ceva pe ea.

— Dă-i asta. Ţi-am desenat şi ruta, fiindcă-i mai greu de găsit. Îţi voi trimite banii cât mai repede posibil.

— Cinci mii de ducaţi.

— *Cât?*

— Nu sunt nişte lucruri tocmai ieftine.

Ezio ţuguie buzele.

— Bine.

Luă înapoi hârtia şi mai adăugă un rând.

— Am obţinut recent nişte fonduri noi şi... neaşteptate. Sora mea te va plăti. Şi încă ceva, Leo, am încredere în tine că nu vei sufla nimănui vreun cuvânt despre asta.

— Nici lui Salai?

— Doar dacă-i neapărată nevoie, însă dacă adresa bordelului este descoperită de Borgia, îl voi ucide pe Salai, apoi te voi ucide şi pe tine, prietene.

Leonardo zâmbi.

— Ştiu că trăim timpuri foarte tulburi, dragul meu, dar când ţi-am înşelat eu vreodată aşteptările?

Mulţumit, Ezio se despărţi de prietenul lui şi-şi continuă drumul spre *Vulpoiul adormit,* întârziase. Totuşi întâlnirea cu Leonardo meritase din plin.

Trecu prin curtea hanului, încântat să vadă că afacerea părea în continuare prosperă, şi era pe punctul de a-şi spune numele celor doi hoţi care străjuiau uşa pe care era scris Uffizi, când Vulpea apăru parcă din senin... ceva la care se pricepea foarte bine.

— *Buongiorno,* Ezio!

— *Ciao,* Gilberto!

— Mă bucur c-ai venit. Ia spune, ce doreşti?

— Haide să stăm într-un loc liniştit.

— În Uffizi?

— Nu, mai bine să stăm aici. Ceea ce vreau să-ţi spun e doar pentru urechile tale.

— Asta-i bine, fiindcă şi eu am să-ţi spun ceva care trebuie să rămână numai între noi... cel puţin deocamdată.

Se aşezară la o masă din cârciuma altfel pustie dinăuntrul hanului, departe de cartofori şi băutori.

— Ar fi timpul să-l vizităm pe Pietro, amantul Lucreziei, spuse Ezio.

— Perfect. Am pus deja oameni să-i dea de urmă.

— *Molto bene,* totuşi un actor aşa faimos n-ar trebui să fie tocmai greu de găsit.

Vulpea clătină din cap.

— Este îndeajuns de faimos ca să aibă propria lui escortă. În plus, credem că-i posibil să se fi ascuns, fiindcă se teme de Cesare.

— Asta pare mai logic. Perfect, faceţi cum credeţi că-i mai bine. Spune-mi acum care-i problema ta.

Vulpea şovăi câteva clipe, apoi rosti:

— Este ceva mai delicat...

— Ce anume?

— Cineva l-a avertizat pe Rodrigo să se ţină departe de castelul Sant'Angelo.

— Şi crezi că acel „cineva" este... Machiavelli?

Vulpea tăcu.

— Ai dovezi?

— Nu, dar...

— Gilberto, ştiu că Machiavelli te nelinişteşte, totuşi suspiciunile nu trebuie să ne dezbine.

În clipa aceea uşa se deschise, lovindu-se de perete, şi un hoţ rănit se împletici înăuntru.

— Veşti proaste! răcni el. Familia Borgia ştie de iscoadele noastre!

— Cine le-a spus? tună Vulpea ridicându-se de la masă.

— Maestro Machiavelli s-a interesat azi, ceva mai devreme, de căutările noastre în privinţa actorului Pietro.

Vulpea îşi încleştă pumnul.

— Ezio? rosti el încetişor.

— Au pus mâna pe patru dintre oamenii noştri, continuă hoţul. Eu am scăpat printr-un noroc.

— Unde?

— Nu departe de-aici, lângă Santa Maria dell'Orto.

— Să mergem! strigă Vulpea spre Ezio.

În câteva minute, oamenii Vulpii pregătiră doi cai şi Asasinii ieşiră în galop din grajdul de la *Vulpoiul adormit*.

— Tot nu pot crede că Machiavelli ne trădează, insistă Ezio pe drum.

— A păstrat tăcerea pentru o vreme, ca să ne adoarmă bănuielile, replică Vulpea. Priveşte însă faptele: mai întâi atacul asupra lui Monteriggioni, apoi cele întâmplate în castelul Sant'Angelo, iar acum asta. În toate cazurile, el este sursa din umbră.

— Haide acum să ne grăbim! Să-i dăm bătaie cât putem! Poate că ajungem la timp să-i salvăm.

Galopară nebuneşte pe străduţele înguste, strunind caii şi dând pinteni, străduindu-se să nu lovească oameni ori să răstoarne tarabe în goana lor. Deopotrivă oameni şi găini se împrăştiau în toate părţile dinaintea lor, iar când soldaţii Borgia încercară să le blocheze calea ridicând halebardele, îi doborâră pur şi simplu.

În doar şapte minute ajunseră în locul indicat de hoţul rănit şi văzură că gărzile Borgia se pregăteau să-i îmbarce pe cei patru hoţi captivi într-o căruţă acoperită, lovindu-i cu mânerele spadelor şi aruncându-le cuvinte de batjocură. În clipa următoare, Ezio şi Vulpea se năpustiră asupra lor ca Furiile răzbunătoare.

Călare, cu săbiile trase din teci, îşi croiră drum cu abilitate printre soldaţi, îndepărtându-i de prizonieri şi împrăştiindu-i prin piaţa din faţa bisericii. Strângând ferm sabia în mâna dreaptă, Vulpea dădu drumul hăţurilor din mâna stângă şi, îndemnând armăsarul cu genunchii, îl îndreptă către căruţă. Îi smulse biciul vizitiului şi plesni cu putere caii înhămaţi. Aceştia se cabrară şi nechezară, apoi o luară la goană, pe când vizitiul se străduia zadarnic să-i strunească. Aruncând biciul cât colo, Vulpea înşfacă din nou hăţurile înainte de a cădea şi-şi întoarse calul pentru a i se alătura lui Ezio. Acesta era înconjurat de cinci soldaţi care-i împungeau cu halebardele pieptul şi crupa calului. Vulpea îi atacă şi-i oferi răgazul să scape din încercuire şi să spintece abdomenul inamicului aflat în imediata apropiere. Rotindu-şi apoi armăsarul în cerc strâns, şfichiui din nou cu sabia şi reteză capul unei gărzi. Între timp Vulpea îl ucisese pe ultimul soldat; restul fie fugiseră, fie zăceau răniţi.

— Fugiţi, nemernicilor! răcni Vulpea către oamenii lui. Înapoi la bază! Imediat! Ne vedem acolo!

Cei patru hoţi îşi veniră în fire şi se năpustiră pe strada principală care pornea din piaţă, strecurându-se printre spectatorii care se strânseseră să caşte gura la luptă. Ezio şi Vulpea porniră călare după ei, având grijă ca toţi să ajungă întregi la destinaţie.

Intrară în *Vulpoiul adormit* printr-o uşă laterală secretă şi se adunară toţi în cârciumă, pe a cărei uşă apăruse acum o plăcuţă pe care scria „închis". Vulpea porunci să se aducă bere pentru oamenii lui. Începu

să le pună întrebări înainte ca băutura să sosească.

— Ce-aţi aflat?

— Şefu', au plănuit să-l omoare pe actor în seara asta. Cesare îşi trimite „călăul" să se ocupe de el.

— Cine-i ăsta? interveni Ezio.

— L-ai văzut, îi răspunse Vulpea. Micheletto Corella. Nu poţi să uiţi un chip ca al lui.

Ezio îşi aminti de bărbatul pe care-l văzuse în dreapta lui Cesare la Monteriggioni şi apoi în curtea grajdurilor din castelul Sant'Angelo. Avea într-adevăr un chip crud şi aspru, care părea mai bătrân faţă de anii lui, cu cicatrice hidoase în preajma gurii, ce lăsau senzaţia că rânjea permanent, sardonic. Micheletto Corella. Pe numele lui adevărat, Miguel de Corella. Corella... oare regiunea aceea din Navarra, care producea vinuri atât de bune, îl produsese şi pe torţionarul şi ucigaşul acesta?

— Poate omorî un om în o sută cincizeci de feluri diferite, spunea Vulpea, dar metoda lui preferată este strangularea. Este cu siguranţă ucigaşul cel mai desăvârşit din Roma. Nu-i scapă nimeni.

— Să sperăm că-n seara asta va fi prima dată când îi va scăpa, zise Ezio.

— Unde? îşi întrebă Vulpea hoţii. Ştiţi locul?

— Pietro va juca într-o piesă religioasă. A repetat până acum într-un loc ţinut secret.

— Probabil că-i speriat. Şi?

— Joacă rolul lui Cristos.

Un hoţ chicoti şi Vulpea îl fulgeră din priviri.

— Va fi legat pe o cruce, zise cel care vorbise, iar Micheletto se va apropia de el ca legionar roman pentru a-l împunge în coaste cu lancea... numai că lancea va fi ascuţită.

— Ştiţi unde-i Pietro?

Hoţul clătină din cap.

— Nu, n-am reuşit să aflăm. Ştim însă că Micheletto va aştepta la vechile Terme ale împăratului Traian.

— *Terme di Traiano!*

— Da. Credem că are de gând să-şi deghizeze oamenii în costume şi să facă astfel încât asasinarea să pară un accident.

— Unde se va juca piesa?

— Nu ştim, totuşi nu poate fi departe de locul unde îşi va aştepta oamenii.

— Voi merge acolo şi-l voi urmări, decise Ezio. El mă va conduce la amantul Lucreziei.

— Altceva? îi întrebă Vulpea pe oamenii lui.

Ei clătinară din capete. Un servitor sosi cu o tavă plină cu bere, pâine şi *salami*, asupra cărora hoţii se repeziră recunoscători. Vulpea îl

trase pe Ezio deoparte.

— Îmi pare rău, dar sunt convins că Machiavelli ne-a trădat.

Ridică o mână, oprindu-l pe celălalt să-i dea replica.

— Indiferent ce mi-ai spune, nu mă va convinge că nu-i aşa. Ştiu că amândoi vrem să-l negăm, dar adevărul este clar. În opinia mea, ar trebui să... facem ce trebuie făcut. Iar dacă n-o faci tu, atunci o voi face eu, adăugă el după câteva clipe de tăcere.

— Am înţeles.

— Încă ceva. Dumnezeu ştie că sunt loial, dar trebuie să am grijă şi de oamenii mei. Până nu se rezolvă situaţia asta, nu-i mai expun la riscuri inutile.

— Gilberto, tu ai priorităţile tale, iar eu le am pe ale mele.

Ezio plecă pentru a se pregăti de acţiunea din cursul serii. Împrumută un cal de la Vulpe şi se duse drept la *Rosa in Fiore*, unde îl întâmpină Claudia.

— Ai primit un pachet, îl anunţă ea.

— Deja?

— Doi bărbaţi, amândoi foarte fercheşi. Unul tânăr şi cu priviri cam lunecoase, dar arătos, deşi mai degrabă feminin. Celălalt, în jur de cincizeci de ani – oricum, mai bătrân decât tine. Bineînţeles că mi l-am reamintit – vechiul tău prieten Leonardo –, dar el a fost destul de protocolar. Mi-a dat biletul ăsta şi l-am plătit.

— S-a mişcat foarte repede.

Claudia zâmbi.

— A zis că e de părere că ai aprecia o livrare rapidă.

Ezio îi întoarse zâmbetul. Ar fi fost minunat ca la confruntarea de diseară – bănuia că oamenii lui Micheletto erau antrenaţi la standarde foarte ridicate – să dispună de câteva dintre vechile lui prietene, armele Codex. Avea de asemenea nevoie şi de sprijin, dar, din cuvintele Vulpii, ştia că nu se putea bizui pe un contingent de hoţi.

Gândurile îi reveniră la recruţii lui. Era timpul să-i pună pe câţiva în situaţii reale de luptă.

Capitolul 36

Fără ca Ezio s-o fi ştiut, *Messer* Corella mai avea o misiune de îndeplinit pentru stăpânul lui înainte de principalul eveniment al serii. Era însă destul de devreme.

Micheletto stătea pe un doc pustiu de pe malul Tibrului. Câteva barje şi două corăbii erau ancorate în apropiere şi se legănau lin. Pânzele lor murdare unduiau uşor în bătaia vântului. Un grup de soldaţi purtând însemnele lui Cesare veneau spre el, pe jumătate îmbrâncind, pe jumătate târând un bărbat legat la ochi. În fruntea lor se afla chiar Cesare.

Deloc surprins, Micheletto îl recunoscu pe bărbatul legat la ochi: Francesco Troche.

— Te rog, scâncea Francesco, n-am făcut nimic...

— Dragul meu, zise Cesare, faptele sunt clare. I-ai povestit fratelui tău despre planurile mele din Romagna, iar el l-a contactat pe ambasadorul veneţian.

— A fost un accident. Sunt slujitorul şi aliatul tău.

— Îmi ceri să nu-ţi iau în seamă faptele şi să mă bizui pe simpla ta prietenie?

— Te... te rog, nu cer nimic!

— Dragul meu, pentru a unifica Italia, trebuie să deţin controlul asupra tuturor instituţiilor. Ştii bine că noi slujim o organizaţie mai înaltă – Ordinul Templierilor –, al cărei conducător sunt eu acum.

— Credeam că tatăl tău...

— Iar dacă Biserica nu se aliniază, continuă Cesare ferm, o voi elimina complet.

— Dar tu ştii bine că eu lucrez pentru tine, nu pentru Papă.

— Aşa să fie? în clipa asta există un singur fel în care pot fi absolut sigur în privinţa ta.

— Doar nu vrei să mă ucizi tocmai pe mine, prietenul tău cel mai loial?

Cesare zâmbi larg.

— Bineînţeles că nu.

Pocni din degete. Fără zgomot, Micheletto se apropie de Francesco prin spate.

— Mă laşi... mă laşi să plec?

Uşurarea se revărsă în glasul lui Troche.

— Mulţumesc, Cesare! Îţi mulţumesc din toată inima. Nu vei regreta... Cuvintele i se opriră însă brusc, când Micheletto, ţinând în mâini un şnur subţire, se aplecă înainte şi i-l strânse în jurul gâtului. Cesare privi o clipă, dar chiar înainte ca Francesco să moară, se întoarse către comandantul gărzii şi-l întrebă:

— Ai pregătit costumele pentru piesă?

— Da, *signore!*

— Să i le dai lui Micheletto după ce termină.

— Da, *signore!*

— Lucrezia este a mea şi numai a mea. Nu mi-am dat seama că e atât de importantă pentru mine, dar când am primit mesajul acela în Urbino, chiar de la unul dintre oamenii ei, că nemernicul ăla de actoraş a pus labele pe ea, că i-au curs balele peste ea, m-am întors imediat. Poţi înţelege o pasiune ca asta, căpitane?

— Da, *signore!*

— Eşti un prost.

Ai terminat, Micheletto?

— *Messer*e, omul este mort.

— Îngreunaţi-l atunci cu nişte pietre şi aruncaţi-l în Tibru.

— Mă supun, Cesare.

Comandantul gărzii dăduse deja ordine oamenilor lui şi patru soldaţi plecaseră să aducă două coşuri mari din nuiele de răchită. Tocmai veneau cu ele.

— Aici sunt costumele pentru oamenii tăi. Vreau să-ţi iei măsuri duble de siguranţă că treaba va fi bine făcută.

— Aşa va fi, *Messer*e.

Cesare plecă, lăsându-şi călăul să se ocupe de aranjamentele necesare. Micheletto le făcu semn oamenilor să-l urmeze şi porni spre Termele lui Traian.

Ezio şi grupul lui de recruţi se aflau deja acolo, ascunşi la adăpostul unui portic năruit. Văzuse mai mulţi bărbaţi înveşmântaţi în negru, care sosiseră de ceva vreme şi-i urmărea cu atenţie când sosi Micheletto. Gărzile lui Cesare lăsară coşurile cu costume şi Micheletto le făcu semn să plece. Se lăsa înserarea şi Ezio îşi atenţiona recruţii să fie pregătiţi. Îşi prinsese apărătoarea de antebraţul stâng, iar pumnalul cu otravă de cel drept.

Oamenii lui Micheletto formară un şir şi se apropiară pe rând de conducătorul lor, care le înmâna câte un costum – uniforme asemănătoare celor purtate de legionarii romani pe timpul lui Cristos. Ezio văzu că Micheletto purta uniformă de centurion.

În timp ce bărbaţii se retrăgeau să-şi schimbe veşmintele, Ezio aştepta pregătit. Pumnalul cu otravă meşteşugit de Leonardo fulgeră silenţios şi bandiţii luaţi prin surprindere se prăbuşiră fără murmur. După aceea, recruţii lui îmbrăcară costumele de teatru şi ascunseră cadavrele.

Absorbit de ce avea de făcut, Micheletto nu-şi dădu seama, după ce toţi se deghizaseră, că oamenii pe care-i conducea nu mai erau de fapt ai lui. Porni în fruntea lor spre Colosseum, urmaţi îndeaproape de Ezio.

O scenă fusese ridicată în ruinele vechiului amfiteatru roman, unde, încă de pe vremea împăratului Titus, gladiatorii se luptaseră între ei până la moarte, bestiarii uciseseră zeci de mii de animale sălbatice, iar creştinii fuseseră azvârliţi leilor. Locul era întunecos, dar întunericul era cumva împrăştiat de sutele de făclii pâlpâitoare ce iluminau scena, în timp ce spectatorii înşiruiţi pe băncile de lemn dintr-o tribună urmăreau absorbiţi o piesă despre Patimile Mântuitorului.

— Îl caut pe Pietro Benintendi, îi spuse Micheletto portarului şi-i arătă un mandat.

— Este pe scenă, signore, răspunse portarul, dar unul dintre oamenii mei vă va conduce într-un loc unde-l puteţi aştepta.

Micheletto se întoarse către „camarazii" lui.

— Nu uitaţi, zise el, voi purta mantia asta neagră cu stea albă pe umăr. Acoperiţi-mi spatele şi aşteptaţi să primiţi semnalul, ordinul lui Pilat din Pont adresat centurionului.

„Trebuie s-ajung la Pietro înaintea lui", gândi Ezio strecurându-se printre ultimii oameni din grup ce-şi urmau conducătorul în Colosseum.

Pe scenă fuseseră înălţate trei cruci şi Asasinul privea cum recruţii se amplasau potrivit ordinelor lui Micheletto, care aştepta în culise.

Piesa se apropia de apogeu.

— Doamne, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit? strigă Pietro de pe cruce.

— Ha, rosti unul dintre actorii care-i jucau pe farisei, pe Ilie îl strigă, să vină să-l mântuiască!

Un altul, îmbrăcat în legionar roman, înmuie un burete în oţet şi-l înfipse în vârful lăncii sale.

— Ia să vedem dacă Ilie cutează să vină sau nu.

— Mi-e sete, ah, mi-e sete! strigă Pietro.

Soldatul ridică buretele spre buzele lui.

— Da, „să nu bei" grăieşte Moise, spuse alt fariseu.

Pietro ridică fruntea.

— Dumnezeule atotputernic, declamă el, voia Ta o voi împlini totdeauna, îmi încredinţez duhul meu Ţie, primeşte-l, Doamne, în mâinile Tale.

Pietro suspină adânc.

— *Consummatum est!*

Bărbia îi căzu în piept. Cristos „murise".

După replica aceea, Micheletto intră pe scenă, cu uniforma de centurion sclipind sub mantia neagră. Privindu-l, Ezio se întrebă ce se întâmplase cu actorul care-l jucase de fapt pe centurion şi bănui că avusese o soartă similară cu a majorităţii victimelor ucigaşului.

— Oameni buni, recită Micheletto plin de îndrăzneală, vă spun

vouă că acesta a fost într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, Tatăl Atotputernic. Ştiu că aşa trebuie să fi fost. Iar după strigătul lui ştiu că el a-mplinit profeţia şi divinitatea s-a întrupat în el!

— Centurionule, zise actorul care-l interpreta pe Caiafa, Dumnezeu mi-e martor de neghiobia spuselor tale. Tu nu-nţelegi! Vom vedea ce vei zice când din inimă-i va curge sânge. Longinus, ia lancea asta!

Întinse o lance din lemn actorului care-l juca pe legionarul roman Longinus, un bărbat voinic, cu favoriţi stufoşi, „În mod clar un preferat al spectatorilor", gândi Ezio, „şi un rival pe viaţă şi pe moarte al lui Pietro".

— Ia lancea asta şi ascultă cu luare-aminte, spuse alt fariseu. Trebuie să-mpungi coasta lui Iisus Nazarineanul, ca să ştim că a murit cu-adevărat.

— Voi face precum îmi cereţi, declamă Longinus, dar asupra capetelor voastre s-atârne fapta asta. Oricare-i vor fi urmările, eu mă spăl pe mâini de ea.

După aceea, cu gesturi largi, se prefăcu că-l împunge pe Iisus cu lancea din recuzită, iar când sângele şi apa ţâşniră din punga ascunsă în pânza din jurul coapselor lui Pietro, Longinus începu să-şi ţină marele discurs. Ezio zărea sclipirea din ochii „mortului" Iisus, fiindcă Pietro îşi urmărea rivalul cu invidie.

— Părinte atotputernic din Ceruri, te zăresc pe Tine acolo. Azvârle apă pe mâinile mele şi pe lancea mea şi spală-mi mie ochii, ca să te pot vedea mai bine.

Longinus făcu o pauză de efect.

— Vai mie, căci durerea şi păcatul s-au abătut asupra mea! Ce faptă săvârşit-am oare? Cred c-am ucis un om, asta pot spune, dar nu ştiu ce fel de om a fost el. Doamne Dumnezeule, implor mila Ta, fiindcă trupul meu bicisnic, iar nu sufletul, mi-a călăuzit braţul.

După ce făcu altă pauză, pentru a îngădui să fie aplaudat, continuă:

— Stăpâne Iisuse, multe am auzit vorbindu-se despre tine – că ai tămăduit, prin mare mila ta, atât bolnavii, cât şi orbii. Şi fie numele tău binecuvântat! – tu m-ai tămăduit azi de propria mea orbire, de orbirea spiritului. De aceea, Doamne, discipolul tău voi fi. Iar în trei zile, tu te vei ridica din nou ca să ne călăuzeşti şi să ne judeci pe toţi.

Actorul care-l juca pe Iosif din Arimateea, evreul bogat care-şi donase cripta – construită deja – pentru înmormântarea lui Cristos, luă apoi cuvântul:

— Doamne Dumnezeule, ce inimă ai avut pentru a le îngădui să-l omoare pe omul acesta pe care-l văd aici mort şi legat de o cruce, un om care n-a păcătuit nicicând? Căci cu siguranţă, el este adevăratul Fiu al Domnului. Şi de aceea în mormântul care a fost clădit pentru mine va trebui trupul lui să se odihnească, fiindcă el este regele preafericiţilor!

Nicodim, membru în sinedriu ca şi Iosif, şi adept al lui Iisus, vorbi şi el:

— Iosif, cu siguranţă spun eu că acesta este Fiul Domnului Dumnezeu cel Atotputernic. Să cerem trupul său lui Pilat din Pont şi atunci va fi înmormântat aşa cum se cuvine. Iar eu te voi ajuta cu credinţă întru aceasta.

Iosif se întoarse către actorul care-l juca pe Pilat din Pont şi spuse:

— Pilat, îţi cer să-mi acorzi o favoare specială de vei vrea. Profetul care-a murit azi... îngăduie-mi să-i iau trupul.

Pe când Micheletto se plasa în imediata vecinătate a crucii aflate în centru, Ezio se furişă în culise. Scotoci iute printr-un cufăr cu costume şi găsi o robă de fariseu pe care o îmbrăcă. Intră apoi pe scenă, venind din culise prin partea stângă, astfel că ajunse exact în spatele lui Micheletto, fără să fi fost observat de cineva sau ca acţiunea de pe scenă să se fi oprit.

— Iosif, dacă Iisus Nazarineanul este cu-adevărat mort, aşa cum centurionul trebuie să confirme, atunci nu te voi opri să iei trupul.

Pilat se întoarse după aceea către Micheletto şi zise:

— Centurionule, este Iisus mort?

— Da, ser guvernator, spuse sec Micheletto şi Ezio îl zări scoţând un stilet de sub mantie.

Asasinul îşi înlocuise pumnalul cu otravă, a cărui rezervă se terminase, cu credinciosul lui pumnal secret, pe care acum îl înfipse între coastele lui Micheletto, apoi îl sprijini cu braţul celălalt, susţinându-l în picioare, şi-l scoase afară de pe scenă în direcţia din care venise. Când ajunse în culise, îi dădu drumul să cadă.

Micheletto îl fixă cu ochi strălucitori.

— Ha! făcu el. Nu-l mai poţi salva pe Pietro. Oţetul de pe burete era otrăvit. Aşa cum i-am promis lui Cesare, mi-am luat măsuri duble de siguranţă.

Horcăi, străduindu-se să respire.

— Mai bine ucide-mă odată.

— N-am venit aici ca să te omor pe tine. Ţi-ai ajutat stăpânul să urce şi te vei prăbuşi odată cu el. N-ai nevoie de mine pentru asta, eşti mijlocitorul propriei tale distrugeri. Dacă vei trăi, câinele revine întotdeauna la stăpân, iar tu mă vei conduce la prada pe care-o vreau eu cu adevărat.

Ezio nu mai avea însă timp pentru discuţii, trebuia să-l salveze pe Pietro.

Când reintră pe scenă, fu întâmpinat de haos. Pietro se zvârcolea pe cruce şi vomita, iar faţa îi luase culoarea unei migdale cojite. Spectatorii răcneau din tribună.

— Ce se-ntâmplă? Ce s-a-ntâmplat? strigă Longinus, în timp ce actorii de pe scenă se împrăştiau care încotro.

— Coborâţi-l de pe cruce! strigă Ezio spre recruţi.

Câţiva îşi aruncară cu abilitate cuţitele ca să reteze funiile ce-l legau pe actor de cruce, pe când alţii stăteau pregătiţi să-l prindă. În acelaşi timp, un alt grup respingea soldaţii Borgia care apăruseră pe neaşteptate şi voiau să urce pe scenă.

— Asta nu era-n scenariu! horcăi Pietro, căzând în braţele recruţilor.

— O să moară? întrebă Longinus brusc interesat.

Dispariţia unui rival era întotdeauna o veste bună în meseria lui.

— Ţineţi soldaţii-n loc! răcni Ezio conducându-i pe recruţi afară de pe scenă.

Îl luă pe Pietro în braţe şi traversă o baltă din mijlocul Colosseumului, speriind zecile de porumbei care beau apă şi care se ridicară apoi în zbor.

Ultimele raze ale soarelui în amurg îi scăldară pe Asasin şi pe actor într-o lumină roşie, mohorâtă.

Ezio îşi antrenase bine recruţii, iar cei din ariergardă reuşiră să ţină la distanţă gărzile Borgia, pe când ceilalţi ieşeau din Colosseum şi intrau în păienjenişul de străzi dinspre miazănoapte. Ezio merse către casa unui doctor pe care-l cunoştea. Bătu la uşă şi, după ce fu primit cu multe şovăieli, îl întinse pe Pietro pe o masă acoperită cu o saltea subţire de paie în odaia de consultaţii, de grinzile căreia atârnau uimitor de multe ierburi uscate, prinse în mănunchiuri ce emanau un iz pătrunzător. Pe rafturi se vedeau obiecte greu de identificat sau chiar de descris, creaturi şi părţi din creaturi ce pluteau în recipiente din sticlă umplute cu lichide lăptoase.

Asasinul le porunci oamenilor lui să stea de veghe afară, întrebându-se în acelaşi timp ce ar fi crezut eventualii trecători dacă ar fi văzut o ceată de legionari romani. Probabil că ar fi luat-o la fugă, gândindu-se că erau nişte fantome. El unul se descotorosise cu prima ocazie de ţinuta de fariseu.

— Cine eşti tu? murmură Pietro şi Ezio observă îngrijorat că buzele actorului se învineţiseră.

— Salvatorul tău, îi răspunse, după care se adresă medicului: A fost otrăvit, Dottore Brunelleschi.

Brunelleschi îl examina rapid pe actor, privindu-i ochii cu ajutorul unei luminiţe.

— După paloare, se pare că s-a utilizat *cantarella.* Otrava preferată a dragilor noştri stăpâni Borgia. Nu te mişca, i se adresă el lui Pietro.

— Mi-e somn, mormăi actorul.

— Nu te mişca! A vomitat? îl întrebă Brunelleschi pe Ezio.

— Da.

— Asta-i bine.

Doctorul se îndepărtă şi începu să amestece lichide din sticle de

culori diferite, cu o uşurinţă ce vădea experienţa, apoi turnă mixtura într-un pahar. I-l întinse lui Pietro, ridicându-i cu blândeţe capul.

— Bea asta.

— Grăbeşte-te! îl îndemnă Ezio.

— Ia-l uşor.

Asasinul privi îngrijorat şi, parcă după o eternitate, actorul se ridică în capul oaselor.

— Parcă mă simt ceva mai bine, rosti el.

— *Miracolo!* răsuflă Ezio uşurat.

— Nu tocmai, interveni doctorul. Probabil că n-a înghiţit prea multă şi, cu toate păcatele mele, am avut destulă experienţă cu victimele *cantarellei,* ceea ce mi-a îngăduit să concep un antidot destul de eficient. Acum voi aplica nişte lipitori, care-l vor ajuta să se refacă în totalitate. Te poţi odihni aici, băiete, şi-n scurt timp vei fi cât se poate de sănătos.

Scotoci pe nişte poliţe şi reveni cu un borcan din sticlă plin cu forme negre ce se zvârcoleau. Scoase o mână întreagă.

— Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns, i se adresă Pietro lui Ezio. îţi sunt...

— Ba-mi poţi mulţumi îndeajuns, replică prompt Asasinul. Vreau cheia de la uşiţa pe care o foloseşti pentru întâlnirile tale cu Lucrezia din castelul Sant'Angelo. Acum!

Pe chipul lui Pietro apăru o expresie de nedumerire.

— Despre ce vorbeşti? Nu sunt decât un biet actor, victima unor circumstanţe... Am...

— Ascultă-mă, Pietro, Cesare ştie despre tine şi Lucrezia. Nedumerirea de pe chipul actorului fu pe dată înlocuită de spaimă.

— Doamne Dumnezeule!

— Dar eu te pot ajuta. Dacă-mi dai cheia.

Fără un cuvânt, Pietro scoase cheia ascunsă în pânza din jurul şoldurilor şi i-o întinse.

— O ţin mereu la mine, zise el.

— Un lucru înţelept, replică Ezio.

Băgă cheia în buzunar. Se simţea mai liniştit că o avea, îi garanta accesul în castel oricând ar fi fost necesar.

— Oamenii mei, continuă el, îţi vor aduce haine şi te vor duce într-un loc sigur. Doi te vor păzi tot timpul. Pentru o vreme însă este bine să nu mai apari pe scenă.

— Dar... publicul meu, se tângui actorul.

— Va trebui să se mulţumească cu Longinus, până când vei putea să scoţi iar capul în lume în siguranţă, rânji Ezio. În locul tău nu mi-aş face însă griji. Nu se compară nici pe departe cu tine.

— Chiar crezi asta?

— Fără doar şi poate.

— Au! exclamă Pietro, când prima lipitoare se prinse de el.

Ezio ieşi în grabă din încăpere. Ajuns afară, dădu ordinele necesare oamenilor săi.

— Şi scoateţi cât mai repede costumele astea de pe voi, adăugă el. Termele lui Traian nu sunt departe. Cu puţin noroc, hainele voastre sunt tot acolo unde le-aţi lăsat.

După aceea plecă singur, însă nu merse mult şi observă o siluetă care se furişa la adăpostul întunericului. Imediat ce urmăritorul simţi privirea Asasinului asupra lui, o rupse la fugă, dar Ezio apucă să-l recunoască. Era Paganino, hoţul care preferase să rămână în Monteriggioni, când oraşul fusese cucerit.

— Hei! strigă Ezio şi porni în fugă după el. Un *momento!*

Paganino cunoştea însă în mod evident străduţele. Aplecându-se şi sărind, era atât de iscusit, încât Ezio aproape că-l pierdu din ochi şi nu doar o dată fu nevoit să suie pe acoperişuri, ca să cerceteze străzile de la înălţime şi să-l găsească din nou. Constată că mănuşa fermecată a lui Leonardo era surprinzător de utilă.

Până la urmă reuşi s-o ia înaintea hoţului şi-i tăie calea. Paganino duse mâna la pumnalul său, un *cinquedea* cu aspect ameninţător, însă Ezio i-l zvârli cât colo, iar arma zăngăni inofensiv pe caldarâm.

— De ce-ai fugit? îl întrebă el pironindu-l locului.

Observă apoi o scrisoare care ieşea din punga de piele de la brâul lui Paganino. Pecetea nu putea fi confundată – era a Papei Alexandru al VI-lea... Rodrigo... Spaniolul!

Ezio răsuflă adânc şi o serie de amănunte se legară între ele. Cu mult timp în urmă, Paganino făcuse parte din Ghilda Hoţilor lui Antonio de Magianis din Veneţia. Probabil că familia Borgia îi oferise bani mulţi ca să-l determine să schimbe taberele, aşa că se infiltrase în grupul de aici al Vulpii – familia papală avusese tot timpul o cârtiţă în inima organizaţiei Asasinului.

Acesta era trădătorul, nu Machiavelli!

În timp ce Ezio era distras de aceste gânduri, hoţul se smuci brusc şi se eliberă, după care, fulgerător, îşi înhaţă arma căzută. Ochii lui deznădăjduiţi îi întâlniră pe ai celuilalt.

— Trăiască familia Borgia! strigă el şi-şi înfipse *cinquedea* cu putere în piept. Ezio îl privi zbătându-se în agonia morţii. Probabil era mai bine să moară aşa, decât lent şi chinuitor în mâinile stăpânilor săi; el ştia prea bine cum răsplătea familia Borgia eşecurile. Strecură scrisoarea sub vestă şi plecă. „Merda”, îşi spuse. „Am avut dreptate. Iar acum trebuie să-l opresc pe Vulpe înainte de a-i lua gâtul lui Machiavelli”.

Capitolul 37

Pe când traversa oraşul, Ezio fu oprit de Saraghina, una dintre fetele de la *Rosa in Fiore*.

— Trebuie să vii repede, îi zise ea. Mama ta vrea să te vadă urgent.

Ezio îşi muşcă nervos buza, totuşi ar fi trebui să aibă timp destul.

— Bine, încuviinţă el, hai iute.

Odată ajuns la bordel, o zări pe Maria aşteptându-l îngrijorată.

— Îţi mulţumesc tare mult că ai venit, rosti ea.

— Să ştii că mă grăbesc, mamă.

— Ceva nu-i în regulă...

— Spune.

— Fosta proprietară a stabilimentului...

— Madonna Solari?

— Da. Se pare că a fost o escroacă şi o mincinoasă, zise Maria izbutind să se adune. Am descoperit că juca *il doppio gioco* şi că avea legături strânse cu Vaticanul. Mai rău încă, este posibil ca unele dintre fetele de aici să fie...

— Nu-ţi face griji, *Madre*. O să le găsesc eu. Îmi voi trimite recruţii cei mai de nădejde să le ia la-ntrebări. Sub conducerea Claudiei, în scurt timp vor afla adevărul.

— Mulţumesc, Ezio.

— Vom avea grijă ca numai fetele loiale nouă să rămână aici. Cât despre restul...

Chipul lui Ezio se încruntă ameninţător.

— Am şi alte veşti.

— Ascult.

— Am aflat că la Roma au sosit ambasadorii regelui Ferdinand al Spaniei şi al Sfântului Împărat Roman Maximilian, se pare că în căutare de alianţe cu Cesare.

— Eşti sigură, mamă? Ce nevoie ar avea de el?

— Nu ştiu, *figlio mio*.

Ezio îşi încleştă maxilarele.

— Mai bine să ne asigurăm decât să ne pară rău. Roag-o pe Claudia să cerceteze pentru mine. Îi dau mână liberă cu recruţii pe care o să-i trimit.

— Ai încredere în ea în privinţa asta?

— După afacerea cu bancherul, mă-ncred în voi două pe viaţă şi pe moarte. Mi-e ruşine că n-am făcut-o mai devreme, dar vinovată a fost numai grija mea pentru siguranţa voastră...

Maria ridică o mână.

— Nu trebuie să explici nimic. Şi nu-i nimic de iertat. Acum suntem din nou prieteni cu toţii. Asta-i ceea ce contează.

— Mulţumesc. Zilele lui Cesare sunt numărate. Chiar dacă

ambasadorii îi vor câştiga susţinerea, vor afla în scurt timp că n-are nicio valoare.

— Sper ca optimismul tău să aibă o bază temeinică.

— Crede-mă, mamă, aşa este. Sau va fi... dacă-l pot salva pe Machiavelli de bănuielile greşite ale Vulpii.

Capitolul 38

După ce împrumută un cal de la grajdul pe care-l eliberase, Ezio galopă cât putu de iute spre *Vulpoiul adormit.* Era crucial să ajungă acolo înainte să i se întâmple ceva lui Machiavelli. Dacă-l pierdea, ar fi fost lipsit de una dintre cele mai strălucite minţi ale Frăţiei.

Deşi ora nu era atât de înaintată, se-ngrijoră când văzu că hanul era închis. Avea însă şi el cheie şi intră prin uşa secretă.

Scena pe care o văzu îl făcu să-nţeleagă că sosise în ultima clipă. Erau prezenţi toţi membrii Ghildei Hoţilor. Vulpea şi principalii lui locotenenţi stăteau laolaltă şi discutau cu însufleţire ceva ce părea extrem de important. Păreau că ajunseseră la o hotărâre, deoarece Vulpea, cu o privire ameninţătoare, porni către Machiavelli ţinând în mâna dreaptă un pumnal basilard. Pe de altă parte, Machiavelli părea netulburat, aparent fără să bănuiască ce putea să se petreacă.

— Stai! strigă Ezio năvălind în odaie şi trăgându-şi răsuflarea după ce gonise până acolo.

Toate privirile se întoarseră spre el şi Vulpea încremeni.

— Opreşte-te, Gilberto! porunci Ezio. L-am descoperit pe adevăratul trădător.

— Poftim? zise Vulpea uimit, pe fundalul murmurelor incitate ale oamenilor săi.

— Este – a fost – unul dintre ai noştri: Paganino! A fost prezent la atacul de la Monteriggioni şi acum îmi dau seama de amestecul lui în multe dintre ghinioanele noastre recente.

— Eşti sigur în privinţa asta?

— El însuşi şi-a mărturisit vina.

Vulpea se întunecă la faţă.

Vârî pumnalul în teacă.

— Unde-i acum? mârâi el.

— Acolo unde nimeni nu-l mai poate atinge.

— Mort?

— De propria-i mână. Avea la el scrisoarea asta.

Ezio luă pergamentul pecetluit şi-l întinse Vulpii. Machiavelli se apropie când conducătorul hoţilor rupse sigiliul şi deschise scrisoarea.

— Dumnezeule! şuieră Vulpea citind.

— Lasă-mă să văd, spuse Machiavelli.

— Bineînţeles, încuviinţă Vulpea descurajat.

Machiavelli parcurse iute textul.

— De la Rodrigo către Cesare, anunţă el. Detaliile planurilor noastre pentru generalul francez Octavien... printre altele.

— Unul dintre propriii mei oameni!

— Este totuşi un lucru bun, îi spuse Machiavelli lui Ezio. Putem înlocui scrisoarea asta cu una care să conţină informaţii false şi să-i

trimitem astfel pe altă pistă...

— Un lucru bun, într-adevăr, aprobă rece Ezio. Gilberto, ar fi trebuit să mă asculţi.

— Îţi sunt din nou îndatorat, zise umil Vulpea.

Ezio îşi îngădui un surâs.

— Despre ce datorie poate fi vorba între prieteni care au încredere... care trebuie să aibă încredere unii în ceilalţi?

Machiavelli interveni înainte ca Vulpea să poată răspunde:

— Apropo, felicitări! Am auzit că l-ai înviat pe Cristos din morţi cu trei zile mai devreme.

Ezio izbucni în râs, gândindu-se cum îl salvase pe Pietro. Dar de unde aflase Machiavelli atât de repede despre cele petrecute?

Vulpea îi privi pe rând pe bărbaţii şi femeile din Ghildă strânşi în jurul lor.

— La ce vă holbaţi? exclamă el. Pierdem muşteriii din han!

Mai târziu, după ce Machiavelli plecase să se ocupe de scrisoarea interceptată, Vulpea îl trase pe Ezio deoparte.

— Mă bucur că eşti aici, îi spuse, şi nu numai pentru că m-ai împiedicat să mă fac de râs.

— Nu-i vorba doar despre asta, replică celălalt pe un ton uşor amuzat. Ştii ce ţi-aş fi făcut dacă l-ai fi omorât pe Machiavelli?

Vulpea mârâi nemulţumit.

— Ezio...

Ezio îl bătu uşor pe spate.

— Totul s-a terminat cu bine. Gata cu certurile! Nu ne putem permite aşa ceva în cadrul Frăţiei. Ia spune, despre ce voiai să-mi vorbeşti? Ai nevoie de ajutorul meu?

— Da. Ghilda este puternică, dar mulţi dintre oamenii mei sunt tineri şi fără experienţă. Uită-te la puştiul ăla care ţi-a săltat punga. Uită-te la tânărul Claudio...

— Şi ce vrei tu?

— Ajung imediat la subiect. În general, hoţii din Roma sunt bărbaţi şi femei talentaţi în meseria lor, sigur că da, totuşi tineri şi predispuşi la rivalităţi. Rivalităţi cu urmări neplăcute.

— Vorbeşti despre alte bande?

— Da, şi în mod special despre una care poate reprezenta o ameninţare. Ca să mă ocup de ea, am nevoie de ajutoare.

— Recruţii mei?

Vulpea tăcu preţ de câteva secunde, după care zise:

— Ştiu c-am refuzat să te ajut când se-nteţiseră suspiciunile mele despre Niccolò, dar acum...

— Cine sunt?

— Îşi spun *Cento Occhi* – „O sută de ochi”. Sunt oamenii lui Cesare

Borgia şi ne pot face necazuri serioase.

— Ştii unde au baza?

— Da, iscoadele mele au descoperit-o.

— Unde?

— O clipă! Sunt furioşi şi abia aşteaptă să se lupte.

— Atunci trebuie să-i luăm prin surprindere.

— *Bene!*

— Dar trebuie să fim pregătiţi pentru represalii.

— Vom ataca primii şi nu vor mai avea ocazia unor represalii.

Revenit la forma lui dintotdeauna, Vulpea îşi frecă palmele nerăbdător.

— Principalul este să le răpunem conducătorii. Doar ei au contact direct cu Borgia. Dacă nu vor mai exista, putem spune c-am decapitat *Cento Occhi*.

— Şi chiar ai nevoie de ajutorul meu pentru asta?

— Tu i-ai nimicit şi pe oamenii-lup.

— Fără ajutorul tău.

— Ştiu.

— Cel care m-a ajutat să-i distrug a fost...

— Ştiu!

— Ascultă, Gilberto. Ne vom uni forţele şi vom face asta împreună, nu te teme! După aceea bănuiesc că Ghilda ta va fi cartelul dominant în Roma.

— Adevărat, încuviinţă Vulpea fără tragere de inimă.

— Am să te-ajut, spuse Ezio tărăgănat. Cu o condiţie.

— Care?

— Nu vei mai ameninţa niciodată unitatea Frăţiei. Pentru c-ai fost cât pe-aci să faci asta.

Vulpea plecă fruntea.

— Îmi dau seama, murmură el.

— Indiferent dacă vom izbândi sau vom da greş acţiunea asta a ta.

— Indiferent! Dar nu va fi aşa, să ştii!

— Ce nu va fi aşa?

Vulpea îi aruncă prietenului său un surâs diabolic.

— Nu vom da greş.

Capitolul 39

După ce desemnă un grup din forţele de recruţi aflate în continuă creştere să ajute Vulpea în eforturile împotriva lui *Cento Occhi,* Ezio reveni la locuinţa sa. Reumplu rezervorul pumnalului cu otrava specială pe care i-o pregătise Leonardo, apoi verifică şi curăţă pistoletul retractabil, pumnalul dublu şi noua arbaletă cu săgeţi otrăvite.

Îl întrerupse un mesager trimis de Bartolomeo, care-l ruga să vină cât mai iute la cazarma mercenarilor. Presimţind necazuri şi fiind îngrijorat de acest lucru – sperase că Bartolomeo şi condotierii lui nu mai aveau probleme cu francezii îşi puse într-un cobur armele Codex pe care le considera folositoare, se îndreptă către grajduri, îşi închirie calul favorit şi porni spre cazarmă. Ziua era frumoasă şi drumul mai mult sau mai puţin uscat, deoarece nu mai plouase de o săptămână, iar peisajul rural părea chiar prăfuit. Asasinul avusese grijă să aleagă o rută neumblată, care să nu fie supravegheată de soldaţii Borgia, şi să folosească scurtături neaşteptate prin păduri şi peste păşuni, unde vacile îşi ridicau leneş capetele la vederea lui şi rumegau alene.

Era trecut de amiază când ajunse la cazarmă şi totul părea liniştit. Ezio observă că după renovare meterezele şi zidurile încasaseră destule lovituri de la canonadele francezilor, totuşi stricăciunile nu erau serioase şi o mână de oameni lucrau pe schele sau atârnaţi în coşuri pe creneluri, reparând găurile şi crăpăturile produse de ghiulele.

Descălecă şi întinse hăţurile unui grăjdar care apăru în fuga mare, apoi şterse cu blândeţe stropii fini de spume de pe botul calului pe care nu-l mânase în galop susţinut, îl bătu după aceea pe bot şi porni, neanunţat, peste terenul de paradă în direcţia locuinţei lui Bartolomeo.

Gândurile i se îndreptau acum asupra următorului său pas, după eliminarea bancherului lui Cesare, şi asupra contra-acţiunilor pe care duşmanul lui le-ar fi putut întreprinde pentru a se asigura că nu va avea de suferit în privinţa aprovizionării şi finanţării, aşa că fu uimit să se pomenească în piept cu vârful Biancăi, spada cea mare a lui Bartolomeo.

— Cine-i acolo? răcni condotierul.

— Salve şi ţie, răspunse Ezio.

Bartolomeo râse încântat.

— Te-am prins!

— Asta să-mi fie învăţătură de minte să fiu cu ochii-n patru.

— De fapt, zise Bartolomeo şi-i făcu cu ochiul şmechereşte, îmi aşteptam soţia.

— Da, da...

Bartolomeo îşi coborî spada şi-l îmbrăţişă pe Ezio.

Când îl eliberă din strânsoarea de urs, expresia feţei îi era mult mai serioasă.

— Mă bucur c-ai venit, Ezio.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Priveşte!

Ezio urmări privirea prietenului său ce viza un pluton de mercenari care intrau pe terenul pentru paradă.

— *Puttane* de francezi ne presează iar, răspunse Bartolomeo la întrebarea nerostită a Asasinului.

— Crezusem că l-aţi făcut praf pe generalul ăla al lor... cum îl cheamă?

— Octavien de Valois se crede descendent din nobila casă de Valois. Să ţi-o spun p-aia dreaptă, e doar un amărât de bastard.

Condotierul scuipă la vederea altui contingent de răniţi.

— Pare destul de grav, zise Ezio.

— Probabil că regele Ludovic i-a trimis întăriri ca să-l susţină pe Cesare, după ce l-am chelfănit bine pe de Valois. Cred c-ar trebui să fiu măgulit, continuă Bartolomeo scărpinându-şi barba.

— Cât de prost merg lucrurile?

— Şi-au recucerit turnul, mormăi celălalt posac.

— O să-l recâştigăm noi. Unde-i de Valois acum?

— Ai dreptate, făcu Bartolomeo ignorând întrebarea. Bineînţeles c-o să-l recâştigăm! O să-i alungăm pe ticăloşi cât ai spune *fottere!* E doar o chestiune de timp.

Chiar în clipa aceea, un glonţ ţiui pe lângă urechile lor şi se înfipse în zidul din spate.

— Era mult mai linişte când am venit încoace, rosti Ezio şi privi cerul. Soarele dispăruse în spatele norilor mari care acoperiseră pe neaşteptate cerul.

— Părea linişte, vrei să spui. Francezii ăştia sunt nişte ticăloşi vicleni. Dar nu mai e mult şi-l iau pe Valois de gât, ascultă ce-ţi spun.

Bartolomeo se întoarse ca să zbiere către un sergent care sosise în fuga mare.

— Închideţi porţile! Cheamă-i pe toţi de pe zidurile exterioare! Mişcă! Oamenii alergau încolo şi-ncoace, ocupându-şi posturile pe metereze şi pregătind tunurile.

— Nu te teme, prietene, spuse condotierul solid. Ţin situaţia sub control.

În acelaşi moment o ghiulea mare izbi crenelurile aflate în vecinătatea lor, trimiţând în toate direcţiile trâmbe de praf şi aşchii de piatră.

— Par să se apropie! strigă Ezio.

Oamenii lui Bartolomeo traseră în replică o salvă cu tunul principal

al cazărmii şi zidurile părură să se cutremure sub reculul impresionantei arme. Răspunsul artileriei franceze fu la fel de feroce şi bubuiturile a douăzeci de tunuri umplură văzduhul, iar de data asta ghiulelele loviră ţinta. Soldaţii lui Bartolomeo încercau cu disperare să restabilească ordinea, când altă salvă masivă a francezilor zgâlţâi zidurile cazărmii. Acum inamicii îşi concentrau eforturile asupra porţii principale şi doi apărători de acolo fură ucişi în bombardament.

— ÎNCHIDEŢI DRACU' PORŢILE! urlă Bartolomeo.

Soldaţii bine instruiţi de sub comanda lui se avântară pentru a respinge incursiunea francezilor care parcă ieşiseră din pământ la intrarea principală a cazărmii. Era clar că plănuiseră din timp acest atac surpriză, pe care Ezio îl consideră un succes. Fortăreaţa lui Bartolomeo fusese prinsă nepregătită pentru un asediu.

Bartolomeo sări de pe metereze şi alergă spre poartă. Rotind-o pe Bianca, se repezi asupra francezilor şi spada lui mare spintecă brutal în rândurile lor. Sosirea lui păru că-i opreşte pe duşmani, iar între timp Ezio îi pusese pe muşchetari să-i apere pe mercenarii care se străduiau să închidă porţile înainte ca francezii să câştige teren în interiorul cazărmii. Însufleţiţi de prezenţa conducătorului lor, soldaţii izbutiră să închidă porţile, însă după numai câteva secunde se auzi o bubuitură asurzitoare şi drugul de lemn care le fixa pe dinăuntru mai că nu se făcu fărâme. În vreme ce atenţia apărătorilor era concentrată asupra soldaţilor francezi care trecuseră de zidurile cazărmii, inamicii izbutiseră să aducă un berbec la porţi.

— Trebuia să fi săpat dracului un şanţ! răcni Bartolomeo.

— N-am mai avut timp!

Ezio le ordonă muşchetarilor să ţintească dincolo de zidurile exterioare, către forţele franceze care se raliau. Bartolomeo sări pe metereze şi veni lângă el, analizând situaţia; trupe franceze apăruseră parcă din senin şi în număr impresionant.

— Suntem înconjuraţi! anunţă condotierul fără să exagereze.

În spatele lor, una dintre porţile mici se rupse cu un trosnet sonor, împrăştiind aşchii, şi, înainte ca vreunul dintre apărători să poată interveni, un număr mare de pedestraşi francezi pătrunseră pe acolo cu săbiile ridicate şi părând hotărâţi să lupte până la moarte. Infiltrarea lor rapidă izolă locuinţa lui Bartolomeo de celelalte clădiri din cazarmă.

— Dumnezeule, ce vor să facă acum? urlă Bartolomeo.

Soldaţii Asasinilor erau mai bine instruiţi ca francezii – şi de obicei mai devotaţi cauzei –, dar superioritatea numerică şi violenţa atacului îi luaseră prin surprindere. Tot ce puteau face era să menţină linia defensivă şi să încerce să respingă escadronul inamic. În aer răsuna vacarmul luptelor corp la corp. Câmpul de bătălie era atât de aglomerat, încât, pe alocuri, înfruntarea se transformase pur şi simplu

în încăierare cu pumnii goi, deoarece nu mai exista spaţiu pentru manipularea armelor.

Atmosfera era fierbinte şi înăbuşitoare din cauza furtunii care se apropia; era ca şi cum divinitatea s-ar fi încruntat spre scena aceea, nori grei şi plumburii întunecând cerul. Praful de pe terenul pentru paradă se ridică aidoma unei pâcle şi ziua, atât de frumoasă doar cu câteva momente în urmă, se înnegură. În scurt timp începu să plouă torenţial şi bătălia se preschimbă într-o debandadă, în care cele două tabere adverse abia puteau vedea ce făceau. Pământul se transformă în noroi şi încleştările deveniră tot mai disperate şi haotice.

Apoi, pe neaşteptate, de parcă inamicul îşi atinsese deja scopul, gorniştii francezi anunţară retragerea şi oamenii lui de Valois dispărură la fel de rapid pe cât apăruseră.

Restabilirea ordinii dură o vreme, iar prima grijă a lui Bartolomeo fu să le ordone dulgherilor să înlocuiască poarta spartă. Aveau desigur una deja pregătită pentru orice eventualitate, însă amplasarea ei tot urma să dureze o oră. După aceea condotierul îl conduse pe Ezio spre locuinţa sa.

— Ce dracu' voiau? se încruntă el. Hărţile mele? Da, sunt foarte valoroase.

Îl întrerupse un alt vuiet de goarne din partea franceză. Urmat îndeaproape de Ezio, Bartolomeo alergă spre una dintre scările ce duceau la un meterez înalt, deasupra porţii principale. La mică depărtare, pe câmpia stearpă şi presărată ici-colo de chiparoşi din faţa cazărmii, se afla însuşi General Duc Octavien de Valois, călare, înconjurat de un grup de ofiţeri şi pedestraşi. Doi dintre aceştia din urmă ţineau între ei un prizonier al cărui chip era ascuns de un sac azvârlit pe cap.

— *Bonjour,* General d'Alviano, rosti cu glas prefăcut francezul, ridicând privirea către Bartolomeo. *Etes-vous pret a vous rendre!*

— De ce nu vii mai aproape ca să-ntrebi, broscoi mizerabil?

— Vai, vai, *mon General.* Ar trebui să înveţi franceza. Te-ar putea ajuta să-ţi maschezi sensibilităţile barbare, *mais franchement, je m 'en doute.*

Zâmbi şi se întoarse către ofiţerii lui, care-l aprobară.

— Poate mă-nveţi tu! răcni Bartolomeo. Iar eu te-aş învăţa pe tine să lupţi, fiindcă se pare că n-o prea faci... cel puţin cinstit, ca un gentleman.

De Valois zâmbi subţire.

— Hmm... Ei bine, *cher ami,* oricât de amuzantă ar fi această mică discuţie, mă văd silit să-mi repet cererea: vreau predarea ta necondiţionată până la răsăritul soarelui.

— Vino şi ia-o atunci. Madonna mea Bianca ţi-o va şopti la ureche.

— Ah! Cred însă că altă Madonna ar putea avea obiecţii.

De Valois făcu semn din cap spre pedestraşi, care smulseră sacul de pe prizonier. Era Pantasilea!

— *Il mio marito vi ammazzera tutti,* scrâşni ea sfidător.

Bartolomeo avu nevoie de o clipă pentru a-şi reveni din şoc. Ezio îl prinse de braţ, în vreme ce oamenii lui schimbau priviri îngrozite.

— O să te-omor, *fotutto Francese!* urlă condotierul.

— Linişteşte-te, scumpul meu, rânji de Valois. Gândeşte-te la binele soţiei tale. Şi vreau să te asigur că niciun francez nu-i va face vreodată rău unei femei... dacă nu este nevoie.

Tonul lui deveni mai grav.

— Dar până şi un cap sec ca al tău îşi poate imagina, cred, ce se va întâmpla dacă nu-mi vei respecta condiţiile.

Dădu pinteni calului şi se pregăti să se-ntoarcă în tabăra lui.

— Mâine în zori, vino la cartierul meu general – neînarmat – şi mai studiază niţel franceza. În scurtă vreme, toată Italia o va vorbi.

Ridică braţul. Pedestraşii o azvârliră pe Pantasilea pe spinarea calului unui ofiţer şi se îndepărtară cu toţii.

— Pun eu mâna pe tine, *pezzo di merda figlio di puttana!* urlă neputincios Bartolomeo în urma lor. Fiu de curvă şi rahat cu ochi, murmură el spre Ezio, apoi se întoarse şi coborî în fugă scara.

— Unde te duci? strigă Asasinul după el.

— S-o aduc înapoi!

— Bartolomeo! Aşteaptă!

Însă condotierul nu se opri şi, când Ezio îl ajunse din urmă, era deja în şa şi poruncea deschiderea porţilor.

— Nu poţi face asta singur, rosti Ezio.

— Nu sunt singur, replică Bartolomeo şi bătu cu palma pe mânerul spadei atârnate la şold. Vino cu mine dacă vrei, dar va trebui să te grăbeşti.

Dădu pinteni calului, îndreptându-se către porţile ce fuseseră deschise.

Asasinul nici măcar nu mai privi după el. Strigă ordine apăsate către căpitanul cavaleriştilor lui Bartolomeo şi, în câteva minute, acesta, Ezio şi un grup de condotieri călare ieşeau din cazarmă, galopând pe urmele conducătorului lor.

Capitolul 40

Cartierul general al lui de Valois se afla în interiorul ruinelor străvechii cazărmi romane fortificate a gărzii pretoriene, fosta unitate de elită personală a împăraţilor. Se găsea în *rione* optsprezece, la marginea nord-estică a Romei, aflată acum de fapt în afara oraşului, care-şi redusese întinderea odată cu influenţa. În perioada sa de apogeu, cu o mie cinci sute de ani în urmă, capitala imperiului roman fusese vastă – de departe, cel mai mare oraş din lume – şi se lăudase cu un milion de locuitori.

Ezio şi trupa sa îl ajunseră din urmă pe Bartolomeo, iar după o vreme se opriră pe o colină mică din apropierea taberei franceze. Încercaseră un atac, dar gloanţele lor ricoşaseră inofensive din zidurile puternice şi moderne pe care le ridicase de Valois pe lângă cele vechi. Aşa că se retrăseseră în afara razei de bătaie a focului deschis de inamici drept răspuns la incursiunea lor. Bartolomeo nu putea decât să-i împroaşte cu sudălmi pe francezi.

— Laşilor! Ce-aţi făcut – aţi furat nevasta unui bărbat şi dup-aia v-aţi ascuns într-o fortăreaţă? Ha! N-aveţi nimic între picioare, m-auziţi? Nimic! *Vous n'avez meme pas une couille entre vous tous!* Înţelegeţi franceza asta, bastardi? De fapt, nici nu cred c-aveţi coaie.

Francezii răspunseră trăgând cu un tun. Bătaia acestuia era mai lungă şi ghiuleaua se înfipse în pământ la numai câţiva metri de locul unde stăteau condotierul şi ai lui.

— Calmează-te, Barto, spuse Ezio. Dacă mori, n-o s-o ajuţi deloc pe Pantasilea. Haide să ne regrupăm şi apoi asaltăm porţile, cum am făcut la Arsenale, în Veneţia, când l-am urmărit pe Silvio Barbarigo.

— N-o să meargă, răspunse Bartolomeo posac. La intrare sunt mai mulţi francezi decât pe străzile Parisului.

— Atunci o să ne căţărăm pe metereze.

— Nu pot fi escaladate. Şi chiar dacă ai putea s-o faci, ai fi atât de copleşit numeric, încât nici chiar tu n-ai putea rezista. Pantasilea ar fi ştiut ce să facă, adăugă el căzând pe gânduri.

Ezio îşi dădu seama că prietenul lui era tot mai deznădăjduit.

— Poate că ăsta-i sfârşitul, continuă condotierul mohorât. Va trebui să fac ce mi-a cerut: să intru în tabăra lor mâine în zori, aducând daruri de împăcare, şi să sper că nemernicul îi va cruţa viaţa. Laş nenorocit!

Ezio se gândise şi el între timp şi acum pocni din degete agitat.

— *Perche non ci ho pensato prima!*

— Ce? Am zis eu ceva?

Ochii Asasinului străluceau.

— Să ne-ntoarcem la cazarmă.

— Poftim?

— Cheamă-ţi oamenii înapoi la cazarmă şi-ţi explic totul acolo. Haide!

— Sper să merite, spuse Bartolomeo şi strigă poruncitor: Retragerea!

Până ajunseră înapoi se făcuse noapte. După ce caii fură duşi în grajduri, iar soldaţii plecară spre barăcile lor, Ezio şi Bartolomeo merseră în odaia hărţilor, ca să discute.

— Deci care-i planul tău minune?

Ezio desfăşură o hartă, care prezenta în amănunt Castra Praetoria şi împrejurimile sale. Indică interiorul fortăreţei.

— Odată intraţi, oamenii tăi pot învinge cu uşurinţă patrulele taberei, aşa-i?

— Da, dar...

— Mai ales dacă le iau prin surprindere.

— *Mà certo.* Elementul surpriză este întotdeauna...

— Atunci trebuie să facem rost de multe uniforme franceze. Şi de armuri de-ale lor. Iute! în zori, intrăm acolo siguri pe noi... dar n-avem timp de pierdut.

Înţelegerea lumină faţa aspră a celuilalt bărbat – înţelegere şi speranţă.

— Ha! Bătrân viclean ce eşti! Ezio Auditore, eşti cu-adevărat un bărbat după sufletul meu. Şi o respecţi şi pe Pantasilea mea. *Magnifico!*

— Dă-mi câţiva oameni. Fac chiar acum un raid asupra turnului lor, intru şi iau ce ne trebuie.

— O să-ţi dau toţi oamenii de care crezi că ai nevoie – pot dezbrăca de uniforme cadavrele soldaţilor francezi.

— Perfect.

— Şi... Ezio...

— Da?

— Ai grijă să-i omori cât mai curat cu putinţă. Nu vrem uniforme pătate de sânge.

— Nu vor simţi nimic, replică Asasinul. Ai încredere-n mine.

În timp ce Bartolomeo alegea oameni pentru raid, Ezio îşi luă coburul şi scoase pumnalul cu otravă.

Se apropiară neauziţi de Turnul Borgia, ocupat de francezi, după ce avuseseră grijă să învelească copitele cailor în pânză de sac. Ezio descăleca şi le făcu semn oamenilor să aştepte, iar el escaladă zidul exterior cu abilitatea unui locuitor al îndepărtaţilor Alpi şi cu graţia şi dibăcia unei pisici. O zgârietură a pumnalului cu otravă era suficientă pentru a ucide, iar francezii, foarte siguri pe ei, nu postaseră multe santinele; pe cele existente, Asasinul le luă prin surprindere şi muriră înainte să-şi fi dat măcar seama ce se întâmplase. După ce scăpă de gărzi, Ezio deschise poarta principală, ale cărei ţâţâni scârţâiră

puternic, făcându-i inima să-i stea în loc. Încetă orice mişcare şi ascultă atent, dar garnizoana rămase adormită. Fără un sunet măcar, oamenii lui pătrunseră în turn şi-i uciseră pe francezi, aproape fără luptă. Strângerea uniformelor dură ceva mai mult, dar în mai puţin o oră erau înapoi în cazarmă, cu misiunea îndeplinită.

— Asta-i cam pătată de sânge, mormăi Bartolomeo, examinând prada.

— El a fost excepţia – singurul bărbat adevărat, care s-a luptat şi pe care a trebuit să-l omor prin metoda tradiţională, cu sabia, replică Ezio pe când oamenii aleşi pentru următoarea misiune îmbrăcau deja uniformele franceze.

— Ar fi fost bine să-mi fi adus şi mie o uniformă.

— Tu n-o să porţi aşa ceva, răspunse Asasinul îmbrăcând un veston de locotenent.

— De ce?

— N-ai înţeles? Potrivit planului, tu te-ai predat în mâinile noastre. Noi suntem o patrulă franceză, care te aducem înaintea lui General Duc de Valois.

— Aşa-i, da.

Bartolomeo căzu pe gânduri.

— Şi dup-aia ce facem?

— Barto, n-ai fost chiar deloc atent? După aceea, la semnalul meu, oamenii tăi atacă.

— *Bene!*

Chipul condotierului se lumină.

— Mai iute! le ceru celor care nu terminaseră de îmbrăcat. Acuşi se apropie zorile şi drumu-i lung.

Bărbaţii călăriră întins în noapte, dar lăsară caii în grija scutierilor, la depărtare de cartierul general francez. Înainte de a porni mai departe, Ezio verifică mai întâi pistoletul Codex meşteşugit de Leonardo – fusese îmbunătăţit, astfel că putea trage mai mult de un glonţ înainte de a trebui să reîncarce – şi-l legă discret de braţ. După aceea, împreună cu grupul de soldaţi „francezi” plecă pe jos spre *Castra Praetoria.*

— De Valois crede că Cesare le va îngădui francezilor să conducă Italia, îi explică Bartolomeo, care mergea alături de el.

Asasinul juca rolul ofiţerului conducător al patrulei şi avea să-l predea personal pe Bartolomeo.

— Ce prost e! Fărâma aia de regalitate din sânge îl orbeşte atât de rău că nu poate vedea planul câmpului de bătălie – bastard prost şi fără minte!

Făcu o pauză, după care urmă:

— Noi doi ştim însă că, indiferent ce ar crede francezii, Cesare

intenţionează să fie primul rege al Italiei unite.

— Doar dacă nu-l vom opri noi.

— Exact.

Bartolomeo căzu pe gânduri, după care adăugă:

— Să ştii că, deşi planul tău este sclipitor, mie nu-mi place să folosesc astfel de viclenii. Eu cred în lupta deschisă, în care să-nvingă cel mai bun.

— Barto, poate că Cesare şi de Valois au stiluri diferite, însă amândoi luptă murdar, iar noi n-avem de ales decât să luptăm cu foc împotriva focului.

— Hmm! „Va sosi o zi când oamenii nu se vor mai înşela între ei. Iar în ziua aceea vom vedea de ce este cu adevărat capabilă omenirea", cită el.

— Cred c-am mai auzit cuvintele astea undeva.

— Ar trebui! Au fost scrise de tatăl tău.

— Sst!

Se apropiaseră de tabăra franceză şi Ezio distingea în faţă siluete în mişcare -santinelele de pe perimetrul exterior.

— Ce facem acum? şopti Bartolomeo.

— Îi ucid eu – nu sunt mulţi –, dar trebuie s-o fac fără zgomot şi fără agitaţie.

— Ţi-a mai rămas destulă otravă în drăcia aia?

— Soldaţii lor par vigilenţi şi se află la distanţe destul de mari unii faţă de alţii. Dacă îl ucid pe unul şi sunt observat, s-ar putea să nu reuşesc să-i împiedic pe ceilalţi să fugă şi să dea alarma.

— Dar de ce vrei să-i ucizi? Purtăm uniforme franceze... adică, voi purtaţi.

— Pentru că vor pune întrebări. Dar dacă ne facem apariţia cu tine-n lanţuri...

— Lanţuri?!

— Şşş! Dacă ne facem o intrare impresionantă, de Valois va fi atât de încântat, încât nu se va gândi să-ntrebe de unde am răsărit. Cel puţin, aşa sper.

— Creierul ăla de găină? Nu-ţi face griji. Şi-atunci cum scăpăm de santinele? Nu le putem împuşca, focurile de armă s-ar auzi ca nişte trâmbiţe.

— O să folosesc asta, rosti Ezio şi arătă arbaleta mică, cu încărcare rapidă, a lui Leonardo. I-am numărat. Sunt cinci şi eu am şase săgeţi. Este prea întuneric ca să pot ţinti bine de-aici, aşa că va trebui să mă mai apropii puţin. Tu rămâi pe loc, cu ceilalţi.

Înaintă neauzit, până ajunse la mai puţin de douăzeci de paşi de cea mai apropiată santinelă franceză. Încordă struna, puse prima săgeată în canelură şi, ridicând patul la umăr, ochi pieptul bărbatului şi trase. Se auzi un pocnet slab, urmat de un şuier, iar santinela căzu

la pământ într-o clipă, ca o marionetă căreia îi fusese retezată sfoara. Ezio pornise deja prin tufişuri spre următoarea victimă; zbârnâitul arbaletei aproape că nu se auzi. Săgeata micuţă îl nimeri în gât pe francez, care horcăi ca strangulat, înainte ca genunchii să-i cedeze. În cinci minute se terminase totul. Ezio îşi folosise toate cele şase săgeţi, deoarece la ultima santinelă ratase lovitura, ceea ce-l făcuse să-şi piardă cumpătul pentru moment, însă reîncărcase şi trăsese cu succes înainte ca soldatul să fi avut timp să reacţioneze la bufnetul ciudat pe care-l auzise.

Acum nu mai avea muniţie pentru arbaletă, dar îi mulţumi în gând lui Leonardo. Ştia că arma se va dovedi foarte utilă cu altă ocazie. Fără zgomot, târî santinelele ucise mai departe şi le acoperi cu crengi şi frunze, sperând că era îndeajuns pentru a le ascunde de oricine s-ar fi întâmplat să treacă prin apropiere. Cu ocazia asta, îşi recuperă săgeţile pentru a le folosi altă dată – amintindu-şi sfatul lui Leonardo –, după care, ascunzând arbaleta, se-ntoarse la Bartolomeo.

— Gata? întrebă condotierul.

— Da.

— Următorul este de Valois, promise Bartolomeo. O să-l fac să ţipe ca un porc înjunghiat.

Cerul se lumina, iar zorii, înveşmântaţi în mantie roşiatică, păşeau peste rouă de pe dealurile îndepărtate din răsărit.

— Ar fi bine să-i dăm drumul, adăugă Bartolomeo.

— Haide atunci, încuviinţă Ezio şi-i prinse cătuşe la încheieturi, înainte să poată condotierul obiecta. Nu-ţi face griji, sunt false şi acţionate de arcuri. Ajunge să-ţi încleştezi brusc pumnii şi vor cădea. Dar, pentru Dumnezeu, s-aştepţi semnalul meu! Şi încă ceva, „francezul” din stânga ta va sta foarte aproape de tine şi o are pe Bianca sub mantie. Ajunge să te-ntinzi şi...

Glasul Asasinului căpătă un ton de avertizare.

— Dar numai la semnalul meu!

— S-a-nţeles, signore, zâmbi condotierul.

În fruntea grupului, cu Bartolomeo la doi paşi în urma lui şi cu o escortă de patru oameni, Ezio porni cu îndrăzneală spre poarta principală a cartierului general francez. Soarele care răsărea le scânteia pe cămăşile de zale şi pe pieptarele împlătoşate.

— *Halte-là!* ordonă sergentul de la poartă, în spatele căruia se zăreau douăsprezece santinele înarmate până-n dinţi.

Identificase deja uniformele celor pe care-i considera compatrioţii săi, aşa că adăugă:

— *Déclarez-vous!*

— *Je suis le lieutenant Guillemot, et j’emmène le général d’Alviano ici présent à Son Excellence le Duc-Général Monsieur de Valois. Le général d’Alviano s’est rendu, seul et sans armes, selon les exigences de Monsieur le*

Duc, rosti Ezio fluent făcându-l pe Bartolomeo să ridice o sprânceană.

— Da, locotenente Guillemot, zise comandantul gărzii care apăruse între timp, generalul va fi mulţumit să vadă că generalul d'Alviano a dat dovadă de înţelepciune, însă e ceva... o urmă vagă din accentul tău pe care n-o pot identifica. Din ce parte a Franţei te tragi?

Ezio inspiră adânc.

— Din Montreal, răspunse el ferm.

— Deschideţi porţile, ordonă comandantul gărzii sergentului.

— Deschideţi porţile! strigă sergentul.

După câteva secunde, Ezio îşi conducea oamenii în inima cartierului general francez. Încetini uşor pasul, astfel încât să fie în rând cu Bartolomeo şi cu escorta „prizonierului".

— O să-i omor pe toţi, murmură condotierul, şi-o să le mănânc rinichii la frigare. Apropo, nu ştiam că vorbeşti franceza.

— Am deprins-o în Florenţa, răspunse degajat Ezio. Am cunoscut acolo nişte fete.

În sinea lui era uşurat că accentul său trecuse cu bine testul cel mai important.

— Aşa-i, hoţomane, toţi spun că-i locul cel mai bun în care să-nveţi o limbă.

— Unde, în Florenţa?

— Nu, prostule – *în pat!*

— Gura!

— Eşti sigur de cătuşele astea că-s falsuri?

— Nu încă, Barto. Ai răbdare şi ţine-ţi gura!

— Îmi consumă toată răbdarea. Ce zic francezii?

— Îţi povestesc mai târziu.

Era mai bine că franceza condotierului se limita la câteva cuvinte, gândi Ezio, ascultând insultele ce-i erau aruncate prietenului său:

— *Chien d'Italien!*

— *Prosterne-toi devant tes superieurs!*

— *Regarde-le, comme il a honte de ce qu'il est devenu!*

Ordalia se sfârşi totuşi în curând, deoarece ajunseră la baza scării largi ce ducea spre intrarea în locuinţa generalului francez. De Valois stătea în capul scării, în faţa unui grup de ofiţeri, iar Pantasilea era puţin într-o parte. Mâinile îi erau legate la spate şi picioarele încătuşate, astfel că putea umbla doar cu paşi mărunţi. Zărind-o, Bartolomeo nu-şi putu stăpâni un mârâit furios. Ezio îl lovi cu piciorul.

De Valois ridică o mână.

— Violenţa nu este necesară, locotenente, deşi te felicit pentru zelul de care dai dovadă.

Îşi întoarse atenţia către Bartolomeo.

— Dragul meu general, se pare că ai văzut lumina înţelepciunii.

— Ajunge cu rahatul ăsta! şuieră Bartolomeo. Dă-i drumul soţiei mele şi scoate-mi cătuşele!

— Vai, vai, făcu de Valois. Câtă aroganţă şi încă din partea cuiva al cărui nume nu înseamnă nimic.

Ezio se pregătea să dea semnalul, când condotierul îi replică generalului francez pe un ton răstit:

— Numele meu are exact valoarea pe care şi-a câştigat-o. Spre deosebire de al tău, a cărui valoare este o impostură!

În jurul lor se lăsă tăcere.

— Cum cutezi? rosti de Valois, palid la faţă de mânie.

— Crezi că dacă eşti în fruntea unei armate, ai nobleţe şi statut? Adevărata nobleţe de spirit vine din lupta alături de oamenii tăi, nu din răpirea unei femei pentru a câştiga o bătălie prin viclenie.

— Voi, barbarii, nu învăţaţi nimic, niciodată, zise de Valois pe un ton plin de răutate, după care scoase un pistol şi-l îndreptă către capul lui Pantasilea.

Ezio ştiu că trebuie să acţioneze rapid, aşa că scoase pistoletul şi trase un foc în aer. În secunda următoare, Bartolomeo, care abia aşteptase momentul, îşi încleşta pumnii masivi şi cătuşele îi zburară în aer.

Haosul se dezlănţui pe dată. Condotierii deghizaţi care-l însoţeau pe Asasin îi atacară pe soldaţii francezi surprinşi, iar Bartolomeo, luând-o pe Bianca de la „străjerul" din stânga lui, se repezi în sus pe scară. De Valois fu însă mai rapid. Fără să-i dea drumul femeii, se retrase în locuinţa lui şi baricadă uşa.

— Ezio, imploră Bartolomeo, trebuie să-mi salvezi soţia! Numai tu o poţi face. Locul ăsta-i construit ca un seif.

Ezio încuviinţă din cap şi încercă să-i zâmbească liniştitor. Cercetă din priviri clădirea: fără să fie mare, era o structură nouă şi solidă, ridicată de arhitecţii militari francezi, menită să fie inexpugnabilă. Nu putea decât să încerce să intre de pe acoperiş, de unde nimeni nu s-ar fi aşteptat la un atac şi care, prin urmare, ar fi putut să fie punctul slab.

Urcă în fugă treptele şi, profitând de busculada de dedesubt, care distrăsese atenţia tuturor, căută un loc pe unde să se caţere. Un grup de zece – doisprezece francezi porniră pe dată după el, cu săbiile ascuţite scânteind în razele soarelui dimineţii, dar Bartolomeo le tăie calea într-o clipită, fluturând-o ameninţător pe Bianca.

Poate că zidurile locuinţei lui de Valois fuseseră concepute pentru a fi de necucerit, dar în ele existau destule scobituri şi proeminenţe pentru ca Asasinul să-şi poată stabili vizual un traseu, aşa că în câteva clipe ajunse pe acoperiş. Era plat şi construit din lemn acoperit cu olane, iar acolo se aflau deja cinci soldaţi francezi, care-l opriră când trecu parapetul şi-i cerură parola. Ezio rămase tăcut şi ei şarjară, cu

halebardele coborâte. Norocul lui că nu erau înarmaţi cu muschete sau pistoale! Îl împuşcă pe primul, apoi trase sabia din teacă împotriva celorlalţi patru, care se luptară cu disperare, înconjurându-l şi împungându-l nemilos cu armele lor. Unul îi spintecă mâneca şi-i crestă cotul însângerându-l, dar tăişul lunecă inofensiv pe apărătoarea din metal de pe antebraţul lui stâng.

Folosind apărătoarea şi sabia, Asasinul reuşi să se apere de loviturile tot mai sălbatice. Iscusinţa lui cu sabia era echilibrată prin faptul că trebuia să se lupte cu patru oponenţi simultan, totuşi gândul la iubita soţie a lui Bartolomeo îl îmboldea; ştia că nu putea să dea greş, că nu trebuia să dea greş. În cele din urmă, sorţii înfruntării se întoarseră în favoarea sa: se strecură pe sub două săbii care erau cât pe ce să-i reteze capul şi pară alta cu apărătoarea, astfel că reuşi să zboare cât colo arma celui de-al patrulea soldat. Manevra îi oferi deschiderea de care avea nevoie, şi o spintecătură letală sub maxilar îl doborî pe inamic. Mai rămăseseră trei. Ezio făcu un pas spre cel mai apropiat şi intră sub garda lui, astfel încât francezul nu mai avu spaţiu să-şi folosească sabia. Extinse apoi pumnalul secret şi-l înfipse în abdomenul duşmanului. Mai rămăseseră doi... şi ambii păreau destul de neliniştiţi. Asasinul avu nevoie de numai două minute ca să-i omoare pe soldaţii care nu mai beneficiau de o superioritate numerică îngrijorătoare. Pur şi simplu, nu aveau măiestria lui Ezio în dueluri. Gâfâind din greu şi rezemându-se pentru o clipă în vârful sabiei, Asasinul îşi privi cei cinci inamici căzuţi.

Acoperişul avea în mijloc o deschizătură mare, pătrată. După ce-şi reîncărcă pistoletul, Ezio se apropie de ea precaut. Aşa cum se aşteptase, dedesubt se afla o curte interioară, lipsită de decoraţiuni sau plante, scaune ori mese, deşi existau câteva bănci de piatră dispuse în jurul unui bazin cu fântâna secată.

Se aplecă peste marginea deschizăturii, ca să privească mai atent, când auzi o împuşcătură şi un glonţ îi ţiui pe lângă urechea stângă, obligându-l să se retragă. Nu ştia câte pistoale avea de Valois. Dacă ar fi avut doar unul, generalului i-ar fi trebuit cam zece secunde să reîncarce. Se gândi cu regret la arbaletă, dar regretele erau zadarnice. Avea în centură, la spate, cinci săgeţi otrăvite, însă ar fi trebuit să fie destul de aproape de ţintă ca să le poată utiliza şi nu dorea să întreprindă nimic care să o pună în pericol pe Pantasilea.

— Nu te-apropia! strigă de Valois de jos. Dacă mai faci un pas, o omor! Ezio rămase locului şi privi în curte, dar unghiul de vedere îi era limitat de marginile deschizăturii. Nu zărea pe nimeni, totuşi percepuse teamă în glasul lui francezului.

— Cine eşti? strigă generalul. Cine te-a trimis? Rodrigo? Spune-i c-a fost planul lui Cesare.

— Dacă mai vrei să te-ntorci întreg în Burgundia, ar fi bine să-mi

spui tot ce ştii.

— Dacă-ţi spun, mă laşi să plec?

— Vom vedea. Femeia nu trebuie să păţească nimic. Vino în centru, ca să te pot vedea, porunci Ezio.

De Valois apăru temător de după o colonadă care înconjura curtea şi se opri lângă fântâna secată. Pantasilea avea mâinile legate la spate şi generalul o ţinea de un frâu, care era prins de o zgardă din jurul gâtului. Ezio văzu că femeia plânsese, dar acum era tăcută şi căuta să ţină capul sus. Privirile pe care i le arunca francezului erau atât de nimicitoare, încât dacă ar fi fost o armă, le-ar fi întrecut pe toate cele din Codex.

Asasinul se întrebă câţi soldaţi puteau fi ascunşi jos? Glasul temător al generalului sugera totuşi că rămăsese fără opţiuni şi se simţea încolţit.

— Cesare i-a mituit pe cardinali, spuse de Valois, ca să-l părăsească pe Papă şi să treacă în tabăra lui. După ce ar fi subjugat restul ţării în numele Romei, eu ar fi trebuit să pornesc spre capitală şi să cuceresc Vaticanul, înfrângându-i pe toţi cei care s-ar fi opus voinţei căpitanului-general.

Îşi agită nervos pistolul şi, când se răsuci, Ezio văzu că avea încă două înfipte la brâu.

— N-a fost ideea mea, continuă francezul. Eu sunt mai presus de asemenea conspiraţii.

O urmă a trufiei anterioare îi revenea în glas şi Ezio se întrebă dacă nu-i îngăduise cumva prea multă libertate de acţiune. Se apropie de margine şi sări netemător în curtea de dedesubt, aterizând ghemuit ca o panteră.

— Înapoi! strigă de Valois. Dacă nu, o s-o...

— Dacă-i atingi măcar un fir de păr, şuieră Asasinul, arcaşii mei de deasupra îţi vor umple trupul cu mai multe săgeţi decât a avut parte Sfântul Sebastian. Ia spune acum, tu, suflet nobil, care ar fi fost misiunea ta?

— Întrucât fac parte din Casa de Valois, Cesare îmi va da Italia. Voi stăpâni aici, potrivit dreptului meu prin naştere.

Ezio aproape că izbucni în râs. Bartolomeo nu exagerase – ba dimpotrivă – când spusese că îngâmfatul ăsta avea creierul unei găini! Dar continua s-o aibă prizonieră pe Pantasilea, aşa că era periculos.

— Bun. Acum, dă-i drumul femeii.

— O să-i dau drumul după ce plec de-aici.

— Nu.

— Regele Ludovic pleacă urechea la spusele mele. Cere orice-ţi doreşti din Franţa şi va fi al tău. Un domeniu, poate? Un titlu nobiliar?

— Toate astea le am deja. Şi le am aici. Iar tu nu vei stăpâni

niciodată peste ele.

— Borgia au încercat să răstoarne ordinea firească a lucrurilor, gâfâi de Valois, schimbând abordarea. Eu am de gând s-o îndrept. Sângele regal trebuie să conducă, nu mizeria puturoasă şi infectă care curge prin venele lor.

Făcu o pauză după care adăugă:

— Ştiu că tu nu eşti un barbar ca ei.

— Nici tu, nici Cesare, nici Papa şi nimeni altul care nu are pacea şi justiţia de partea sa nu va conduce Italia atâta timp cât voi trăi eu, rosti Ezio şi înaintă încet.

Frica părea să-l fi paralizat pe generalul francez. Mâna care ţinea acum pistolul la tâmpla lui Pantasilea tremura, dar el tot nu se retrase. În mod vădit, erau singuri în locuinţă, sau poate că ceilalţi ocupanţi ai ei erau slujitori care avuseseră înţelepciunea să se ascundă.

Deodată se auziră zgomote surde şi regulate, asemenea unor lovituri puternice şi cumpănite, iar uşile exterioare se cutremurară. Probabil că Bartolomeo îi înfrânsese pe francezi şi adusese un berbec.

— Te rog... scânci generalul şi toată atitudinea lui îngâmfată de mai devreme dispăru. O s-o omor, să ştii.

Privi în sus, către deschiderea din acoperiş, încercând să întrezărească arcaşii imaginari ai lui Ezio, fără măcar să se gândească, aşa cum se temuse Asasinul când făcuse ameninţarea, că asemenea soldaţi dispăruseră de mult în războiul modern, deşi arcurile şi arbaletele continuau să fie mai iute de reîncărcat decât pistoalele sau muschetele.

Ezio mai făcu un pas înainte.

— Îţi dau orice vrei. Am bani aici, am bani mulţi, ca să-i plătesc pe oameni, dar poţi să-i iei pe toţi. Şi... şi... şi o să fac orice vrei.

Glasul îi era implorator acum şi generalul arăta atât de jalnic, încât Asasinul abia îşi putu ascunde dispreţul. Oare bărbatul acesta chiar se vedea pe sine ca rege al Italiei?

Aproape că nici nu merita să-l omoare.

Ajunsese aproape de el acum şi cei doi bărbaţi se priviră în ochi. Fără grabă, Ezio luă întâi pistolul, apoi frâul din mâinile inerte ale generalului. Cu un scâncet de uşurare, Pantasilea se îndepărtă şchiopătând.

— Eu... eu n-am vrut decât respect, şopti francezul.

— Adevăratul respect, zise Ezio, se câştigă – nici nu se moşteneşte, nici nu se cumpără. Şi nu poate fi câştigat prin forţă. Probabil că *„Oderint dum Metuant”*, „Să mă urască, dar să se teamă de mine!”, este una dintre cele mai stupide expresii născocite vreodată. Caligula a adoptat-o şi de aceea nu-i de mirare că modernul nostru Caligula trăieşte după acelaşi precept. Iar tu îl slujeşti!

— Eu îl slujesc pe regele meu, Ludovic al XII-lea.

De Valois părea descurajat.

— Dar poate că ai dreptate, înţeleg asta acum.

Speranţa îi licări în ochi.

— Am nevoie de ceva mai mult timp...

— Din păcate, prietene, rosti Ezio, timpul tău s-a terminat.

Trase sabia din teacă, iar de Valois, înţelegând, şi comportându-se demn în ultima clipă a vieţii, îngenunche şi plecă fruntea.

— *Requiescat in pace,* spuse Ezio.

Cu o bubuitură asurzitoare, uşile exterioare ale locuinţei generalului se sparseră şi în fruntea unei cete de oameni apăru Bartolomeo, plin de praf şi sânge, dar nevătămat. Se repezi la soţia lui şi o strânse cu atâta putere în braţe, încât îi tăie răsuflarea, după care se grăbi să-i scoată zgarda de la gât; degetele îi tremurau stângace şi Ezio fu nevoit s-o facă în locul său. Frânse apoi cătuşele de la picioarele femeii prin două lovituri puternice cu spada Bianca şi, mai liniştit, îi dezlegă frânghiile din jurul mâinilor.

— Pantasilea, iubirea mea, inima mea, ochii mei! Nu cumva să mai dispari vreodată aşa. Am fost pierdut fără tine.

— Ba nu, n-ai fost. M-ai salvat.

— Ah... Condotierul păru stânjenit. Nu. N-am fost eu... ci Ezio! El a născocit un...

— Mă bucur că eşti teafără, *Madonna,* interveni Ezio.

— Dragul meu, cum ţi-aş putea mulţumi? Mi-ai salvat viaţa.

— N-am fost decât o simplă unealtă, o părticică din planul sclipitor al soţului tău.

Bartolomeo îl privi pe Asasin cu o expresie de derută şi recunoştinţă.

— Prinţul meu! exclamă Pantasilea, îmbrăţişându-şi soţul. Eroul meu!

Condotierul se învăpăie la chip şi-i făcu cu ochiul lui Ezio, după care îi spuse:

— Ei bine, dacă sunt prinţul tău, atunci ar fi bine să câştig titlul ăsta. Acum, să ştii, n-a fost complet ideea mea.

Când se întoarseră să plece, Pantasilea îl atinse uşor cu mâna pe braţ pe Ezio şi murmură:

— Mulţumesc.

Capitolul 41

După câteva zile, când Bartolomeo alungase soldaţii rămaşi în armata demoralizată a lui de Valois, Ezio se întâlni cu Vulpea, pe când se îndreptau amândoi către o întrunire a Frăţiei, convocată de Ezio în ascunzătoarea Asasinilor de pe insula Tiberina.

— Cum merg lucrurile în Roma? fu prima întrebare a lui Ezio.

— Foarte bine. Fiindcă armata franceză a fost izgonită, Cesare a pierdut un sprijin important. Sora ta Claudia ne-a spus că ambasadorii Spaniei şi ai Sfântului Imperiu Roman au plecat în grabă spre ţările lor, iar oamenii mei au eliminat *Cento Occhi*.

— Mai sunt totuşi multe de făcut.

Ajunseră la destinaţie şi-i găsiră pe ceilalţi tovarăşi ai lor strânşi deja în ascunzătoare, unde un foc ardea vesel în vatra din mijlocul pardoselii.

După ce se salutară şi-şi ocupară locurile, Machiavelli se ridică în picioare şi intona în arabă:

— *Laa shay'a waqi'un moutlaq bale kouloun moumkine* – Înţelepciunea Crezului nostru este dezvăluită prin aceste cuvinte – „Acţionăm în Întuneric, pentru a sluji Lumina. Suntem Asasini".

Ezio se ridică apoi şi se întoarse către sora lui:

— Claudia, rosti el, noi ne dedicăm vieţile pentru a proteja libertatea omenirii. Mario Auditore şi tatăl nostru, Giovanni, fratele lui, au stat cândva lângă un foc ca acesta, angajaţi în aceeaşi misiune. Acum eu îţi ofer posibilitatea de a ni te alătura.

Întinse mâna şi femeia îşi aşeză propria-i mână în palma lui. Machiavelli scoase din foc familiarul fier încins ce avea în capăt două semicercuri mici ca litera „C", care puteau fi aduse laolaltă prin intermediul unei pârghii din mâner.

— Totul este îngăduit. Nimic nu este adevărat, rosti el grav. Ceilalţi – Bartolomeo, Vulpea şi Ezio – repetară cuvintele.

La fel cum Antonio de Magianis îi făcuse cândva lui Ezio, Machiavelli aplică acum solemn fierul încins pe degetul Claudiei şi închise semicercurile, astfel încât semnul unui inel fu ars acolo pe vecie.

Femeia făcu o grimasă, dar nu scoase niciun sunet. Machiavelli retrase fierul încins şi-l puse în siguranţă, deoparte.

— Bine ai venit în Ordinul nostru, în Frăţia noastră, i se adresă el oficial Claudiei.

— Frăţie... dar şi cu surori? întrebă ea, masând pe degetul însemnat o alifie alinătoare, dintr-o sticluţă pe care i-o întinsese Bartolomeo.

— De ce nu? surâse Machiavelli.

Toţi ochii erau îndreptaţi asupra lui acum, când se răsuci către Ezio.

— Poate că nu ne-am înţeles în multe privinţe...

— Niccolò..., îl întrerupse Ezio, însă Machiavelli ridică o mână, cerându-i să tacă.

— Dar după epifania din cripta de sub Capela Sixtină, şi chiar mai înainte de asta, tu ai dovedit în mod repetat că eşti exact ce are nevoie Ordinul nostru. Tu ai condus atacul împotriva Templierilor şi ne-ai purtat cu mândrie *gonfalonul,* pentru ca apoi să continui să reclădeşti Frăţia după dezastrul de la Monteriggioni. Prieteni, urmă el aruncând o privire în jur, a sosit momentul să-l numesc oficial pe Ezio în poziţia pe care el o ocupă deja prin consimţământul nostru tacit: aceea de Conducător. Vi-l prezint pe Ezio Auditore da Firenze, Marele Maestru al Ordinului nostru. Prietene, rosti întorcându-se spre Ezio, de acum înainte vei fi cunoscut ca *il Mentore,* păzitorul Frăţiei noastre şi al secretelor ei.

Ezio se simţea copleşit de emoţie, deşi o parte din el continua să dorească să se smulgă din existenţa aceasta care-i solicita fiecare oră de veghe şi-i îngăduia puţine ore de odihnă. Totuşi, făcu un pas în faţă şi repetă sobru cuvintele esenţiale ale Crezului:

— Alţii sunt limitaţi de moralitate şi de legi, dar, în căutarea ţelurilor noastre sacre, noi nu trebuie să uităm niciodată: Totul este îngăduit. Nimic nu este adevărat. Nimic nu este adevărat. Totul este îngăduit.

Repetară cu toţii formula după el.

— Şi acum, spuse Machiavelli, este timpul ca membra noastră cea mai recentă să-şi demonstreze credinţa.

Se îndreptară către biserica Santa Maria în Cosmedin şi urcară în clopotniţă. Călăuzită cu grijă de Bartolomeo şi Vulpe, Claudia sări fără teamă în gol, chiar în clipa când discul de aur al soarelui se desprinse de linia orizontului de la răsărit, prinzând în razele sale faldurile rochiei argintii a femeii şi poleindu-le. Ezio o privi cum aterizează în siguranţă şi se-ndreptă apoi cu Bartolomeo şi Vulpea spre o colonadă din apropiere. Rămăsese numai el şi Machiavelli, care se pregătea să sară, când Ezio îl opri.

— De ce te-ai răzgândit deodată? îl întrebă.

Celălalt surâse.

— Ce vrei să spui prin „răzgândit”? Am fost mereu alături de tine. Am fost mereu loial cauzei. Vina mea stă în gândirea independentă. Ea trezeşte îndoieli în mintea ta... şi în mintea lui Gilberto. Acum suntem eliberaţi de toate neplăcerile astea. Nu mi-am dorit niciodată să conduc. Sunt mai degrabă un... observator. Şi acum haide să sărim împreună, ca prieteni şi camarazi războinici ai Crezului.

Machiavelli îi întinse mâna şi, zâmbind, Ezio i-o prinse strâns. După aceea săriră amândoi în gol de pe acoperişul clopotniţei.

Abia aterizaseră şi se alăturaseră tovarăşilor lor, când apăru un

curier.

— Maestro Machiavelli, rosti el cu răsuflarea întretăiată, Cesare s-a-ntors la Roma din recenta lui incursiune în Romagna şi se îndreaptă către castelul Sant'Angelo.

— *Grazie,* Alberto, spuse Machiavelli, iar curierul îşi întoarse calul şi dispăru în direcţia din care venise.

— Ei bine? întrebă Ezio.

Machiavelli deschise palmele.

— Tu trebuie să iei decizia, nu eu.

— Niccolò, nu vreau să te opreşti din a-mi spune ce crezi. Vreau să aflu părerea celui mai de încredere sfătuitor al meu.

— În cazul acesta, zâmbi Machiavelli, îmi ştii deja părerea. Nu s-a schimbat deloc. Familia Borgia trebuie nimicită. Du-te şi ucide-i, Mentore. Termină treaba pe care-ai început-o.

— Un sfat foarte bun.

— Ştiu.

Machiavelli rămase tăcut cântărindu-l din priviri.

— Ce este? întrebă Ezio.

— Mă gândisem să scriu o carte despre metodele lui Cesare. Acum cred că o voi echilibra cu o prezentare a metodelor tale.

— Dacă scrii o carte despre mine, fă-o cât mai scurtă.

Capitolul 42

Când Ezio ajunse la castelul Sant'Angelo, o mulţime mare se strânsese deja pe malul opus al Tibrului. Pierzându-se în gloată, Asasinul înaintă până în primele rânduri şi văzu că trupele franceze care păzeau podul de acces la castel şi castelul în sine erau foarte agitate. Câţiva soldaţi îşi strângeau echipamentele, dar ofiţerii treceau grăbiţi printre ei, ordonându-le să despacheteze. Unele ordine erau contradictorii şi de aceea, ici-colo izbucniseră încăierări. Ezio observă că italienii care-i priveau erau încântaţi, totuşi păstrau tăcerea. Deşi avea propriile veşminte în tolba de pe umăr, Asasinul avusese precauţia de a îmbrăca iarăşi uniforma franceză pe care o purtase în atacul asupra lui Castra Praetoria, iar acum îşi scoase mantia cu care o acoperise şi păşi grăbit pe pod. Nimeni nu-i dădu vreo atenţie, însă pe când trecea printre soldaţi, auzi frânturi de conversaţii utile.

— Când ne-aşteptăm la atacul mercenarilor lui d'Alviano?

— Se zice c-a pornit deja încoace.

— Atunci de ce ne strângem lucrurile? Ne retragem?

— Aşa sper! *Tout cela, c'est rien qu'un tas de merde.*

Un soldat îl zări pe Ezio.

— *Monsieur! Monsieur!* Care sunt ordinele pentru noi?

— Acum mă duc să mă interesez, replică Ezio.

— *Monsieur!*

— Ce este?

— Cine-i comandant acum după moartea generalului de Valois?

— Fără-ndoială, regele va trimite un înlocuitor.

— Monsieur, i-adevărat c-a murit ca un erou în luptă?

Ezio surâse în barbă.

— Bineînţeles că-i adevărat. În fruntea oamenilor lui, răspunse el şi-şi continuă drumul spre castel.

După ce intră, urcă pe metereze şi, de la înălţime, cercetă curtea interioară, unde îl zări pe Cesare vorbind cu un căpitan al gărzii papale, care păzea poarta citadelei interioare.

— Trebuie să-l văd pe Papă! spunea Cesare agitat. Trebuie să-l văd imediat pe tata!

— Desigur, Alteţa Voastră, îl veţi găsi pe Sanctitatea Sa în apartamentul său privat din turnul castelului.

— Atunci, dă-te la o parte, prostovanule!

Cesare se repezi pe lângă nefericitul căpitan, care dădea ordine grăbite pentru deschiderea unei uşi tăinuite din poarta principală. Ezio mai privi câteva clipe, apoi dădu ocol castelului până ajunse în dreptul uşiţei secrete. Coborî de pe metereze şi descuie cu cheia lui Pietro.

Odată ajuns înăuntru, privi în jur precaut şi, nezărind pe nimeni,

urcă o scară ce ducea în direcţia carcerei din care o eliberase pe Caterina Sforza. Găsi un loc retras şi-şi dădu iute jos uniforma de locotenent francez, îmbrăcându-şi înapoi propriile veşminte, care erau mai potrivite pentru ce avea de făcut. Îşi scoase rapid armele şi fixă apărătoarea şi pumnalul cu otravă, verificând să aibă la brâu o rezervă de săgeţi otrăvite. Porni apoi spre scara ce ducea în turnul castelului, mergând pe lângă pereţi. Ruta era păzită şi fu nevoit să trimită trei gărzi la Creatorul lor pentru a trece mai departe.

Ajunse în cele din urmă la grădina în care-i zărise pe Lucrezia şi pe amantul ei. La lumina zilei văzu că apartamentele femeii făceau parte dintr-un complex, iar dincolo de ele se aflau altele, încă mai opulente, despre care bănui că erau ale Papei. Pe când se îndrepta într-acolo, auzi însă o conversaţie purtată în camerele Lucreziei. Se furişă neauzit spre fereastra deschisă dinapoia căreia răsunau glasurile şi ascultă. O zări şi pe Lucrezia – nu părea să fi suferit după cele păţite în carceră. Femeia vorbea cu acelaşi slujitor căruia îi încredinţase informaţia despre aventura ei cu Pietro, pe care acesta o transmisese gelosului ei frate... cu succes evident, judecând după revenirea grabnică a lui Cesare la Roma.

— Nu-nţeleg, spunea Lucrezia nervoasă. Am comandat chiar aseară *cantarella,* şi Toffana trebuia să mi-o aducă personal la amiază. Ai văzut-o? Ce se-ntâmplă?

— Îmi pare foarte rău, mia s ignora, dar tocmai am aflat că Papa a interceptat-o şi oprit-o pentru sine.

— Ticălosul bătrân! Unde-i acum?

— În camerele lui, Madonna. Are o întâlnire...

— O întâlnire? Cu cine?

Slujitorul ezită o clipă.

— Cu Cesare, Madonna

Lucrezia tăcu, apoi rosti pentru sine:

— Ciudat... Tata nu mi-a spus că s-a-ntors Cesare. Părăsi odaia, cufundată în gânduri.

Rămas singur, slujitorul începu să deretice şi să rearanjeze mesele şi scaunele, mormăind în barbă.

Ezio mai aşteptă câteva clipe, ca să vadă dacă mai află informaţii utile, însă slujitorul nu spuse decât:

— Câte necazuri îmi face femeia asta! De ce n-oi fi rămas eu la grajduri, unde-mi mergea bine? Asta-i avansare? Îmi pun capu-n joc la orice misiune. Si-n plus trebuie să-i gust mâncarea de fiecare dată când prânzeşte.

Tăcu o vreme, după care adăugă:

— Ce mai familie!

Capitolul 43

Ezio plecase deja înaintea acelor ultime cuvinte. Se furişă prin grădină spre apartamentele Papei şi, întrucât unica intrare era foarte bine păzită şi nu voia să atragă atenţia asupra lui – în scurt timp, trupurile gărzilor pe care le ucisese în drum spre scară aveau să fie descoperite –, găsi un loc pe unde se putea căţăra nevăzut până la una dintre ferestrele principale ale clădirii. Instinctul care-i spunea că fereastra aceea era de la odaia Papei se dovedi corect; în plus, fereastra avea un pervaz exterior lat, astfel că putea sta cocoţat pe un capăt, rămânând în acelaşi timp ferit de privirile celor dinăuntru. Cu ajutorul pumnalului, izbuti să întredeschidă un ochi de geam, cât să poată auzi ce se vorbea înăuntru.

Rodrigo – papa Alexandru al VI-lea – era singur în cameră şi stătea aşezat la o masă pe care se afla o fructieră mare din argint cu mere galbene şi roşii, pe care le aranja preocupat, când uşa se deschise şi intră Cesare, neanunţat. În mod vădit era furios şi, fără alt preambul, se lansă într-o diatribă înverşunată.

— Ce dracu' se-ntâmplă? începu el.

— Nu ştiu la ce te referi, răspunse rezervat tatăl lui.

— Ba ştii foarte bine. Fondurile mi-au fost tăiate şi trupele împrăştiate.

— Ah! Ei bine, ştii că după tragicul... sfârşit al bancherului tău, Agostino Chigi i-a preluat toate afacerile...

Cesare râse fără veselie.

— Adică bancherul *tău!* Trebuia să-mi fi dat seama. Şi oamenii mei?

— Dificultăţile financiare ne afectează pe toţi la răstimpuri, băiatul meu, până şi pe aceia dintre noi care avem armate şi ambiţii exagerate.

— Ai de gând să-i spui lui Chigi să-mi elibereze banii ăia sau nu?

— Nu.

— O să mai vedem noi în privinţa asta!

Furios, Cesare înhaţă un măr din fructieră. Ezio văzu că Papa îşi urmărea cu atenţie fiul.

— Chigi nu te va ajuta, rosti Rodrigo impasibil. Şi este prea puternic ca să-l poţi supune voinţei tale.

— În cazul ăsta, pufni tânărul, voi folosi Partea din Eden pentru a căpăta ce-mi doresc. N-o să mai am nevoie de ajutorul tău.

Muşcă din măr, apoi zâmbi cu răutate.

— Asta îmi este deja clar, comentă Papa sec. Apropo, bănuiesc că ştiai că generalul de Valois a murit.

Zâmbetul lui Cesare dispăru fulgerător.

— Nu. Abia m-am întors în Roma.

Tonul îi deveni amenințător.

— Tul-ai...?

Papa deschise larg brațele.

— Ce motiv aș fi avut să-l omor? Sau poate că el complota cumva împotriva mea... poate cu propriul meu drag, sclipitor și trădător căpitan-general?

Cesare mușcă iarăși din măr.

— N-am de ce s-ascult toate astea! mârâi el.

— Dacă vrei să știi, Asasinii l-au ucis.

Tânărul înghiți bucata de măr și făcu ochii mari. Chipul i se înnegură apoi de furie.

— De ce nu i-ai oprit?

— De parcă aș fi putut! Decizia de a ataca Monteriggioni a fost a ta, nu a mea. Este timpul să-ți asumi responsabilitatea pentru greșelile tale... dacă nu-i prea târziu.

— Vrei să zici pentru acțiunile mele, replică Cesare mândru. În ciuda intervențiilor constante ale unor neisprăviți ca tine.

Se întoarse să plece, dar Papa ocoli grăbit masa pentru a-i bloca drumul spre ușă.

— Nu pleci nicăieri, mârâi Rodrigo. Și te înșeli, să știi. Eu am Partea din Eden.

— Mincinosule! Pleacă din calea mea, bătrân prost.

Papa clătină cu tristeță din cap.

— Ți-am dat tot ce-am putut și tot n-a fost niciodată îndeajuns.

În clipa aceea Ezio o zări pe Lucrezia năvălind în odaie cu ochii măriți de spaimă.

— Cesare! țipă ea. Ai grijă! Vrea să te-otrăvească!

Tânărul încremeni. Se uită la mărul pe care-l avea în mână, apoi scuipă bucata pe care tocmai o mușcase, cu chipul încremenit ca o mască. Expresia lui Rodrigo se transformase din triumf în spaimă. Se retrase dinaintea fiului său, astfel că masa era acum între ei.

— Să m-otrăvești? întrebă Cesare, sfredelind cu privirea ochii tatălui său.

— Dacă nu vrei... să asculți de glasul rațiunii, se bâlbâi Papa.

Cesare rânji și înainta cu pași măsurați spre Rodrigo.

— Tată, rosti el. Dragul meu tată. Tu nu-nțelegi? Eu controlez totul. Totul. Dacă vreau să trăiesc, în ciuda eforturilor tale, atunci voi trăi. Și dacă există ceva – orice – ce-mi doresc, îl iau.

Ajunse lângă Papă și-l prinse de guler, ridicând mâna în care ținea mărul otrăvit.

— De pildă, dacă vreau ca tu să mori, o să mori!

Îl trase mai aproape și-i îndesă mărul în gura deschisă, înainte ca Papa să fi avut timp s-o închidă, după care, prinzându-l de cap și de falcă, îi forță buzele să se apropie și i le ținu închise. Rodrigo se luptă

şi se înecă cu mărul, neputând să respire. Căzu pe podea în agonie, iar cei doi copii ai lui îl priviră cu ochi reci cum moare.

Cesare nu pierdu nicio clipă, ci îngenunche şi scotoci prin veşmintele bătrânului. Nu găsi nimic. Se ridică în picioare şi se îndreptă către sora lui, care se retrase din faţa sa.

— Trebuie... trebuie să cauţi ajutor! strigă ea. Otrava a intrat în tine.

— Nu-ndeajuns! latră el răguşit. Chiar crezi că sunt atât de prost, încât să nu fi luat un antidot înainte să vin aici? Ştiam ce nemernic bătrân şi viclean era tatăl nostru şi ce ar fi făcut dac-ar fi crezut fie şi numai o clipă că adevărata putere se îndrepta-n direcţia mea. Acum... tata a zis că are Partea din Eden.

— Spunea... spunea adevărul.

Cesare o pălmui brutal.

— De ce n-am fost informat?

— Erai plecat... şi el a mutat-o... se temea că Asasinii ar putea...

Fratele ei o pălmui din nou.

— Ai complotat cu el!

— Nu! Credeam c-a trimis soli să te-anunte.

— Mincinoaso!

— Îţi spun adevărul. Chiar am crezut că ştiai asta, sau cel puţin că ai fost informat de ceea ce făcuse.

Cesare o pălmui încă o dată, mult mai violent, astfel că femeia se dezechilibră şi căzu.

— Cesare, rosti ea străduindu-se să-şi recapete răsuflarea, cu ochii cuprinşi de panică şi frică, ai înnebunit? Sunt Lucrezia. Sora ta. Prietena ta. Iubita ta. Regina ta.

Se ridică în picioare şi întinse mâinile cu sfială spre obrajii lui, ca să-i mângâie. Bărbatul o apucă însă de gât şi începu s-o zgâlţâie, aşa cum un câine îşi zguduie prada pe care o ţine între fălci.

— Nu eşti decât o căţea!

Îşi apropie chipul cu agresivitate de faţa ei.

— Ia zi acum, continuă el cu glas ameninţător şi scăzut, unde-i?

Neîncrederea răzbătu din vocea femeii când vorbi, horcăind.

— Tu... nu m-ai iubit... niciodată?

Cesare nu-i răspunse, ci doar îşi descleştă degetele de pe beregata ei şi o lovi iarăşi, cu pumnul de data asta, aproape de ochi.

— Unde-i Mărul? răcni el. MĂRUL? Spune-mi!

Lucrezia îl scuipă în faţă, iar Cesare o prinse de braţ şi o trânti pe podea, după care începu s-o lovească cu picioarele, repetându-şi întrebarea. Ezio se încordă, silindu-se să nu intervină – la urma urmelor, trebuia să afle răspunsul –, deşi îl îngrozea scena la care asista.

— Bine, spuse ea în cele din urmă cu glas spart, bine, gata.

Cesare o trase în picioare şi Lucrezia îşi lipi buzele de urechea lui, răspunzându-i în şoaptă, spre nemulţumirea lui Ezio. Mulţumit, fratele ei o împinse în lături.

— Asta a fost o decizie înţeleaptă, surioară.

Femeia încercă să se lipească de trupul lui, dar Cesare o îmbrânci cu un gest de dezgust şi ieşi din cameră.

De îndată ce închise uşa, Ezio sparse geamul ferestrei şi sări lângă Lucrezia, care se prăbuşise pe podea, cu spatele rezemat de perete şi cu spiritul înfrânt. Asasinul îngenunche iute lângă trupul inert al lui Rodrigo şi-i controla pulsul.

Nu simţi nimic.

— *Requiescat in pace,* şopti el şi, ridicându-se, se întoarse către femeie. Privindu-l, ea surâse amar, dar în ochi îi reveni ceva din focul de altă dată.

— Ai fost aici? Tot timpul?

Ezio încuviinţă din cap.

— Perfect, zise Lucrezia. Ştiu unde se duce nemernicul.

— Spune-mi.

— Cu plăcere. La San Pietro. Pavilionul din curte.

— Mulţumesc, *Madonna.*

— Ezio...

— Da?

— Ai grijă.

Capitolul 44

Ezio porni în fugă pe Passetto di Borgo, care trecea prin *rione* Borgo şi făcea legătura între castelul Sant'Angelo şi Vatican. Regreta că nu putuse lua câţiva oameni cu el sau că nu avusese timp să caute un cal, însă graba îi dădea aripi şi toate gărzile pe care le întâlni fură iute azvârlite într-o parte în goana lui năvalnică.

Odată ajuns în Vatican, merse la pavilionul din curte, unde spusese Lucrezia că se afla Mărul. După moartea lui Rodrigo, existau şanse mari ca noul Papă să nu mai poată fi influenţat de Borgia, deoarece Colegiul cardinalilor, cu excepţia acelor membri care fuseseră cumpăraţi definitiv, era sătul şi dezgustat de a mai fi manipulat de familia aceasta venetică.

Deocamdată însă Ezio trebuia să-l oprească pe Cesare înainte să ia Mărul şi să-i folosească puterea – indiferent cât de puţin o putea înţelege – pentru a recâştiga tot terenul pierdut.

Sosise momentul să-şi doboare inamicul pentru totdeauna: acum ori niciodată!

Găsi curtea pustie, în centrul ei nu se afla o fântână, ca în majoritatea curţilor interioare, ci sculptura mare din gresie a unui con de pin aşezat într-o cupă din piatră pe un soclu. Era înaltă de trei metri. Ezio cercetă cu atenţie restul curţii luminate de soare, însă nu mai era nimic altceva acolo; albeaţa pardoselii prăfuite îl orbea prin strălucire. Nu exista nici măcar o colonadă, iar zidurile clădirilor înconjurătoare erau lipsite de absolut orice ornament, deşi la mare înălţime existau şiruri de ferestre înguste. La parter era câte o uşă simplă pe fiecare latură, toate fiind închise. Locul era neobişnuit de auster.

Ezio privi din nou conul de pin şi se apropie de el. Uitându-se cu atenţie, izbuti să zărească între partea lui superioară şi rest un interstiţiu îngust, care se menţinea pe toată circumferinţa. Se urcă pe soclu şi constată că-şi putea păstra echilibrul, prinzându-se bine de margine cu degetele de la picioare. Se ţinu cu o mână şi o plimbă pe cealaltă de jur-împrejurul conului, urmând interstiţiul, pipăind după orice posibilă imperfecţiune care ar fi putut dezvălui o pârghie sau un buton ascuns.

Aici era! Îl găsise. Apăsă uşor şi vârful conului se deschise pe balamale din bronz până atunci invizibile, înşurubate ferm în piatra moale şi consolidate cu ciment. În centrul locaşului care apăruse, zări o pungă din piele verde-închis.

Bâjbâi după baierile ei şi strălucirea slabă pe care o zări înăuntru îi confirmă speranţele; găsise Mărul!

Simţi că i se ridică inima în gât, când luă cu grijă punga; îi cunoştea pe Borgia şi nu avea nicio garanţie că nu exista o capcană

secretă, totuşi trebuia să-şi asume riscul.

Unde naiba era Cesare? Tânărul avusese un avans de câteva minute bune şi, neîndoios, sosise aici călare.

— O s-o iau eu, răsună pe neaşteptate un glas rece şi crud în spatele lui.

Cu punga în mână, Ezio sări uşor pe pământ şi se întoarse către Cesare, care tocmai apăruse prin uşa din peretele de miazăzi, urmat de mai multe gărzi, care se desfaşurară în curte, înconjurându-l pe Asasin.

Bineînţeles, gândi Ezio, deoarece nu ştiuse că ar fi avut vreun concurent, Cesare irosise timp pentru a-şi asigura paza.

— Ţi-am luat-o înainte, îl ironiză el.

— Asta nu te va ajuta cu nimic, Ezio Auditore. Ai fost prea mult timp un ghimpe-n coasta mea. Totul se termină însă aici şi acum. Sabia mea îţi va lua viaţa.

Trase din teacă o schiavona modernă, cu mânerul în formă de căuş, şi făcu un pas spre Ezio. Apoi însă, pe neaşteptate, se făcu pământiu la faţă, dădu drumul sabiei, i se înmuiară genunchii şi se prinse cu mâinile de stomac. În mod evident, gândi Asasinul cu un suspin de uşurare, antidotul nu fusese îndeajuns de puternic.

— Gărzi! croncăni Cesare, străduindu-se să stea în picioare.

Erau zece soldaţi, dintre care cinci înarmaţi cu muschete. Ezio se feri şi sări în lături, când traseră, iar gloanţele armelor bubuiră, ricoşând din pavaj şi din ziduri, în vreme ce el sprintă să se adăpostească după o coloană, îşi scoase săgeţile otrăvite de la brâu şi ţâşni din adăpostul improvizat, apropiindu-se suficient de muşchetari pentru a putea azvârli săgeţile, una câte una. Oamenii lui Cesare nu se aşteptau la un atac şi schimbară priviri surprinse. Asasinul aruncă săgeţile şi toate îşi loviră ţintele în plin. În câteva secunde, trei gărzi se prăbuşiră sub efectul mortal al otrăvii.

Un soldat îşi recapătă sângele rece pentru moment şi-şi azvârli arma ca pe o ghioagă, dar Ezio se feri şi muscheta trecu pe deasupra lui, rotindu-se prin aer. Lansă apoi iute celelalte două săgeţi, astfel că toţi muşchetarii fură scoşi din luptă. Nu mai avea însă timp să-şi recupereze săgeţile, cum îi sugerase Leonardo.

După ce-şi veniră în fire din surpriză – crezuseră că tovarăşii lor înarmaţi cu puşti îl vor ucide iute pe Asasin –, cei cinci spadasini se apropiară iute, mânuind spade grele. Ezio aproape că dansa printre ei, evitându-le loviturile stângace – spadele erau prea grele pentru acţiuni rapide sau manevre rapide –, declanşându-şi pumnalul cu otravă şi scoţând jungherul. Ştia că nu dispunea de mult timp până când Cesare avea să acţioneze, aşa că folosi o tehnică de luptă mai simplistă şi mai eficientă ca de obicei, preferând să blocheze lama oponenţilor cu jungherul şi să termine treaba cu pumnalul cu otravă. Primii doi

căzură fără un sunet, după care cei trei supravieţuitori deciseră să atace simultan. Ezio se retrase iute cinci paşi şi întinse braţul ridicat cu jungherul, năpustindu-se către cel mai apropiat soldat. Când omul se apropie suficient, Asasinul se aruncă în genunchi, lunecând pe pavaj, pe sub spada soldatului derutat. Pumnalul cu otravă îi crestă acestuia coapsa, iar Ezio alunecă mai departe, spre celelalte două gărzi, cărora le reteză cu jungherul tendonul lui Ahile. Soldaţii se prăbuşiră urlând.

Cesare urmărise totul fără să-i vină a crede, amuţit şi, când Ezio se îndreptă către ultimii trei soldaţi, hotărî să nu mai aştepte finalul înfruntării, îşi revenise îndeajuns ca să se întoarcă şi s-o ia la fugă.

Blocat de gărzi şi neizbutind să-l urmărească, Asasinul îl văzu cu coada ochiului cum dispare.

Totuşi nu era grav, fiindcă Mărul rămăsese la el şi-şi amintea îndeajuns din puterile lui – cum le-ar fi putut uita? – pentru a-l utiliza, după încheierea luptei, să-l ducă înapoi prin Vatican pe altă rută decât cea prin care venise, bănuind că Cesare nu pierduse timp şi blocase Passetto di Borgo. Strălucitor în punga de piele, Mărul indica pe suprafaţa lui o cale prin coridoarele cu plafoane înalte şi pictate şi prin oficiile din Vatican, spre Capela Sixtină, iar de acolo, printr-un coridor ce ducea către miazăzi, chiar în San Pietro. Puterea sa era atât de mare, încât călugării şi preoţii din Vatican cu care se întâlnea Ezio se întorceau cu spatele, iar gărzile papale rămâneau încremenite la posturile lor.

Ezio se întrebă cât de repede se va afla în Vatican despre moartea Papei. Confuzia inevitabilă de după aceea avea să necesite o mână fermă care să controleze situaţia şi Ezio se rugă în gând ca tânărul Cesare să nu aibă şansa de a profita de incertitudini pentru a revendica, dacă nu papalitatea – cu siguranţă, aşa ceva îi depăşea posibilităţile –, atunci influenţarea electoratului în vederea plasării unui nou Papă, îngăduitor faţă de ambiţiile sale, pe scaunul Sfântului Petru.

Lăsând în stânga noua şi minunata sculptură Pietà a tânărului Michelangelo, Ezio părăsi biserica şi se pierdu în mulţimea care ticsea piaţa veche, cu aspect sărăcăcios din faţa intrării dinspre răsărit.

Capitolul 45

Până ajunse la ascunzătoarea Asasinilor de pe insula Tiberina, clopotele bisericilor începuseră să răsune în toată Roma, anunţând moartea Papei. Ezio îşi găsi prietenii aşteptându-l.

— Rodrigo a murit, îi anunţă el.

— Am bănuit asta din felul cum bat clopotele, încuviinţă Machiavelli. Excelentă treabă!

— N-a fost mâna mea, ci a lui Cesare.

Machiavelli tăcu o clipă, apoi întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu Cesare?

— Trăieşte, deşi Papa a încercat să-l otrăvească înainte de-a muri.

— Şarpele şi-a muşcat propria coadă, comentă Vulpea.

— Atunci suntem salvaţi! strigă Claudia.

— Nu, clătină Machiavelli din cap. Dacă s-a eliberat de restricţiile impuse de tatăl lui, Cesare poate recâştiga terenul pe care l-a pierdut. Nu trebuie să-i îngăduim să-şi ralieze susţinătorii rămaşi. Următoarele săptămâni vor fi esenţiale.

— Cu ajutorul vostru, rosti Ezio apăsat, îl voi găsi şi-l voi ucide.

— Niccolò are dreptate, interveni Vulpea, trebuie să acţionăm rapid.

— Aţi auzit trâmbiţele alea? Sunt chemarea la adunare adresată trupelor Borgia.

— Ştii unde o să se adune? întrebă Bartolomeo.

— Probabil că în *piazza* din faţa castelului lui Cesare din Trastevere.

— Oamenii mei vor patrula oraşul, zise condotierul, dar ne-ar trebui o armată întreagă ca s-o facem cum trebuie.

Ezio scoase cu grijă Mărul din punga de piele. Strălucea opac.

— Avem altceva, zise el. Sau ceva la fel de bun.

— Ştii cum să-l foloseşti? întrebă Machiavelli.

— Îmi amintesc destule din vremea când l-a încercat Leonardo, acum mult timp în Veneţia.

Ridică artefactul misterios şi, concentrându-se, încercă să-şi proiecteze gândurile spre el.

Nu primi niciun răspuns vreme de minute bune şi era pe punctul să abandoneze, când, mai întâi lent, apoi tot mai energic, Mărul începu să strălucească, până ce lumina pe care o emana îi făcu pe toţi să-şi acopere ochii.

— Înapoi! mugi Bartolomeo, când Claudia icni speriată şi chiar şi Vulpea se retrase instinctiv.

— Nu, clătină Machiavelli din cap. Nu este altceva decât ştiinţă... deşi mai presus de înţelegerea noastră. Ar fi fost bine ca Leonardo să fie aici, adăugă el uitându-se la Ezio.

— Atâta timp cât Mărul ne slujeşte scopurile..., începu Ezio.

— Priviţi! exclamă Vulpea. Ne arată clopotniţa bisericii Santa Maria din Trastevere. Probabil că acolo se află Cesare.

— Ai avut dreptate, aprobă Bartolomeo. Dar uitaţi-vă câţi soldaţi are!

— Plec chiar acum într-acolo, rosti Ezio după ce imaginile proiectate dispărură şi Mărul deveni inert.

— Te-nsoţim.

— Nu, ridică el o mână. Claudia, vreau să te-ntorci la *Rosa in Fiore* şi să-ţi pui fetele să afle tot ce pot despre planurile lui Cesare, apoi să-i mobilizezi pe recruţii noştri. Gilberto, trimite-ţi hoţii prin tot oraşul să caute sedii ale Templierilor – e posibil să se reorganizeze. Duşmanii noştri vor lupta pentru supravieţuire. Bartolomeo, pregăteşte-ţi oamenii să fie gata să acţioneze în orice clipă.

Se întoarse apoi spre Machiavelli.

— Niccolò, pleacă la Vatican. În scurt timp, Colegiul cardinalilor va intra în conclav pentru alegerea noului Papă.

— Aşa este. Iar Cesare se va strădui cu siguranţă să-şi folosească influenţa care i-a mai rămas pentru a propune pe scaunul papal un candidat favorabil lui, sau măcar unul pe care să-l poată manipula.

— Cardinalul della Rovere deţine însă acum o autoritate mare şi, după cum ştii, este duşmanul de moarte al familiei Borgia. Dacă am putea...

— O să stau de vorbă cu cardinalul *camerlengo.* Este posibil ca alegerea Papei să dureze destul de mult.

— Trebuie să profităm de toate avantajele pe care ni le poate oferi interregnul. Mulţumesc, Niccolò.

— Crezi că te descurci singur?

— Nu voi fi singur, răspunse Ezio şi puse cu grijă Mărul în punga de piele. Îl iau cu mine.

— Fă-o numai dacă ştii cum să-l ţii sub control, rosti Bartolomeo neîncrezător. Dacă mă-ntrebi pe mine, este o născocire provenită direct din făurăria lui Belzebut.

— Poate dacă ar cădea în mâinile cui nu trebuie. Dar atâta timp cât îl avem noi...

— Atunci nu-l scăpa din ochi şi cu atât mai puţin din mâini.

Se despărţiră apoi, fiecare grăbindu-se să se ocupe de sarcinile trasate de Ezio. La rândul lui, el trecu râul pe malul de apus şi străbătu în fugă distanţa scurtă până la biserica pe care Vulpea o recunoscuse în viziunea înfăţişată de Măr.

Scena se schimbase până ajunse acolo, deşi văzu trupe de soldaţi în uniformele lui Cesare ieşind din piaţă în grupuri organizate, ca şi cum ar fi primit ordine precise. Erau bărbaţi disciplinaţi, care înţelegeau că eşecul ar însemna distrugerea lor.

Cesare nu se zărea nicăieri, însă Ezio ştia că tânărul încă suferea de pe urma efectelor otrăvii. Apelul lui de mobilizare a trupelor probabil îl vlăguise. Exista un singur loc în care ar fi fost logic să se retragă: în *palazzo-ul* lui fortificat, aflat în apropiere. Porni într-acolo.

Se amestecă într-un grup de slujitori Borgia, care purtau blazonul lui Cesare pe umerii mantiilor lor. Erau prea agitaţi să-l bage în seamă, chiar dacă n-ar fi utilizat Mărul, care-l făcea aproape invizibil. Folosindu-i ca pe un paravan, Asasinul se strecură prin porţile *palazzo-ului,* care se deschiseseră pentru ei, pentru ca după aceea, la fel de repede, să se închidă în urma lor.

Ezio se furişă în umbrele colonadei curţii interioare şi înainta pe lângă ziduri, oprindu-se să privească pe fiecare fereastră lipsită de obloane. Zări în faţă o uşă flancată de două gărzi. Se uită înjur. Restul curţii era pustiu. Se apropie silenţios, extinzând pumnalul secret şi-i atacă pe soldaţi înainte ca aceştia să-şi dea seama ce se întâmplă. Pe unul îl ucise instantaneu, însă celălalt reuşi să-l atingă cu o lovitură care i-ar fi retezat mâna stângă, dacă n-ar fi avut apărătoarea. Pe când soldatul se străduia să-şi revină din uimire faţă de ceea ce părea o vrăjitorie, Ezio îi înfipse pumnalul în gât şi omul căzu ca un sac la pământ.

Uşa era descuiată, iar ţâţânile ei, când o încercă grijuliu, se dovediră bine unse, astfel că reuşi să se strecoare neauzit înăuntru.

Încăperea era mare şi întunecoasă. Ezio se ascunse după o draperie de lângă uşă, care avea rolul de a feri interiorul de curenţii de aer, şi-i privi pe bărbaţii aşezaţi în jurul mesei mari din stejar aflate în mijloc. Masa era acoperită cu hârtii şi iluminată de lumânările aflate în două sfeşnice din fier. În capul mesei stătea Cesare, iar alături era aşezat medicul lui personal, Gaspar Torella.

Cesare era pământiu la faţă şi transpira abundent, însă îşi sfredelea ofiţerii cu privirea.

— Trebuie să-i găsiţi, zise el, încleştându-şi mâinile pe braţele jilţului în efortul de a-şi păstra poziţia.

— Sunt peste tot şi-n acelaşi timp nicăieri, zise unul dintre oameni cu un ton ce trăda neputinţa.

— Nu-mi pasă cum procedaţi, numai faceţi ceva!

— Signore, nu putem fără călăuzirea ta. Asasinii s-au regrupat. Francezii fie au plecat, fie se retrag, iar trupele noastre nu sunt nici pe departe pe măsura Asasinilor. Au iscoade peste tot, iar reţeaua noastră nu reuşeşte să le dea de urmă. Ezio Auditore a raliat cauzei sale un număr mare de cetăţeni romani.

— Eu sunt bolnav, *idioti!* Mă bizui pe iniţiativa voastră.

Cesare oftă şi se lăsă moale în jilţ.

— Am fost în pragul morţii, dar mai am încă vieţi în mine.

— Signore...

— Măcar ţineţi-i la depărtare, dacă asta-i tot ce puteţi face.

Se opri să-şi tragă răsuflarea şi doctorul Torella îi tamponă fruntea cu o faşă înmuiată în oţet sau alt lichid astringent şi puternic mirositor, murmurându-i liniştitor la ureche.

— În curând, urmă Cesare, Micheletto va sosi în Roma cu trupele mele din Romagna şi din miazănoapte şi atunci veţi vedea cât de iute se vor preface Asasinii în ţărână.

Ezio făcu un pas înainte şi scoase Mărul.

— Te amăgeşti singur, Cesare, rosti el cu glas autoritar.

Cesare dădu să se ridice din jilţ, cu ochii îngroziţi.

— Tu? Câte vieţi ai? Însă acum vei muri cu siguranţă. Chemaţi gărzile! Imediat! răcni el spre ofiţeri şi părăsi în grabă încăperea, însoţit de medic, pe o altă uşă.

Fulgerător, un ofiţer se îndreptă către ieşire ca să dea alarma, iar ceilalţi scoaseră pistoalele şi le îndreptară către Ezio, care, la fel de iute, ridică Mărul, se concentra cu toate puterile asupra lui şi în acelaşi timp îşi coborî gluga peste ochi pentru a şi-i feri.

Mărul începu să pulseze şi să strălucească, iar strălucirea se preschimbă într-o incandescenţă ce nu emana căldură, însă avea intensitatea soarelui, încăperea deveni orbitor de albă.

— Ce vrăjitorie mai e şi asta? strigă un ofiţer şi trase fără să ţintească.

Din pură întâmplare, glonţul lovi Mărul, dar nu avu asupra lui un efect mai mare decât ar fi avut un pumn de ţărână.

— Cu-adevărat, omul ăsta-l are pe Dumnezeu de partea sa! urlă altul, străduindu-se în van să-şi protejeze ochii şi împleticindu-se în direcţia uşii.

Pe măsură ce lumina sporea, ofiţerii se rezemară de masă, acoperindu-şi ochii cu palmele.

— Ce se-ntâmplă?

— Cum e posibil aşa ceva?

— Nu mă ucide, Doamne!

— Nu mai văd!

Cu buzele strânse, concentrat, Ezio continuă să-şi proiecteze voinţa prin intermediul Mărului, dar nici el nu cuteză să privească de sub marginea protectoare a glugii. Trebuia să aprecieze momentul cuvenit pentru a înceta. Când o făcu, Mărul, invizibil în interiorul propriei sale lumini, se stinse brusc şi bărbatul fu cuprins de un val de epuizare. În odaie nu se auzea niciun zgomot. Precaut, ridică gluga şi văzu că încăperea era aproape la fel ca înainte. Lumânările de pe masă creau o zonă luminoasă în mijlocul întunericului, aproape liniştitoare, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Flăcăruile lor erau verticale şi constante, de parcă n-ar fi existat nicio adiere.

Desenele de pe draperia din faţa uşii erau complet decolorate, iar

toţi ofiţerii zăceau morţi în jurul mesei, cu excepţia celui care se îndreptase primul spre uşă; acesta se prăbuşise, cu mâna încleştată pe clanţă. Ezio se apropie de el şi fu nevoit să-l împingă într-o parte, ca să poată ieşi.

Când o făcu, îl privi fără să vrea pe mort în ochi şi regretă imediat gestul – era o imagine pe care n-avea s-o uite niciodată.

— *Requiescat in pace,* rosti el, înţelegând înfiorat că Mărul avea într-adevăr puteri care, dacă erau descătuşate fără control, puteau pune stăpânire pe minţile oamenilor şi puteau deschide posibilităţi şi lumi de neînchipuit.

Mărul putea cauza distrugeri atât de teribile, încât erau mai presus de puterea imaginaţiei.

Capitolul 46

Conclavul era indecis. În ciuda eforturilor cardinalului della Rovere de a-l învinge pe Cesare, era limpede că acesta mai dispunea încă de suficientă influenţă. Teama sau interesele personale îi făceau pe cardinali să şovăie. Machiavelli bănuia ce încercau să facă: să aleagă un candidat care nu avea să reziste mult, dar care să fie acceptat de toate taberele. Un Papă interimar, care să asigure funcţionarea papalităţii până când balanţa puterii avea să se încline decisiv.

Ţinând seama de asta, Ezio fu încântat când, după săptămâni de impas, Claudia aduse veşti pe insula Tiberina.

— Cardinalul de Rouen – francezul Georges d'Amboise – a dezvăluit, fiind... constrâns, că Cesare a convocat o întâlnire cu loialiştii Templieri în regiunea rurală din imediata apropiere a Romei. Cardinalul va participa şi el.

— Când are loc întâlnirea?

— Diseară.

— Unde?

— Locul va fi ţinut secret până în ultima clipă.

— Atunci voi merge la reşedinţa cardinalului şi-l voi urmări când pleacă.

— Au ales un nou Papă, anunţă Machiavelli intrând grăbit în odaie. Cardinalul tău francez, Claudia, îi va duce diseară vestea lui Cesare. Va fi însoţit de o mică delegaţie de cardinali care au rămas prieteni cu Borgia.

— Cine-i noul Papă? întrebă Ezio.

Machiavelli zâmbi larg.

— Exact aşa cum am bănuit, răspunse el, cardinalul Piccolomini. Nu este bătrân – are şaizeci şi patru de ani –, dar sănătatea îi e şubredă. A ales să fie numit Pius al III-lea.

— De partea cui e?

— Nu ştim încă, dar toţi ambasadorii străini pun presiuni asupra lui Cesare să părăsească Roma pe durata alegerilor. Della Rovere este furios, însă el poate să aştepte.

Ezio petrecu restul zilei discutând cu Bartolomeo şi strângând un grup de recruţi şi condotieri suficient de puternici pentru o eventuală bătălie cu oamenii lui Cesare.

— Poate-i mai bine că nu l-ai ucis pe Cesare în palazzo, zise Bartolomeo. În felul ăsta, îşi va aduce toţi susţinătorii laolaltă şi-i putem nimici. Trebuie să recunosc, prietene, că pare aproape ca şi cum ai fi plănuit totul.

Ezio surâse şi se duse acasă, unde se echipă cu pistoletul şi-şi puse pumnalul dublu în tocul de la centură.

Însoţit de un grup mic de oameni pe care-i alesese personal, Asasinul porni în avangardă, urmând ca restul să vină la distanţă după ei. Când cardinalul de Rouen îşi părăsi reşedinţa spre sfârşitul după-amiezii împreună cu ceilalţi cardinali şi escorta lor, Ezio îi urmări de la depărtare sigură. Nu merseră mult şi cardinalul se opri la poarta unei moşii întinse, al cărei conac se ridica în spatele unor ziduri fortificate pe malul lacului Bracciano.

Ezio escaladă singur zidurile şi continuă să meargă pe urmele delegaţiei de cardinali care se îndrepta spre Sala Mare, pierzându-se printre cei vreo sută de ofiţeri superiori ai trupelor Borgia. Erau de faţă mulţi alţi indivizi din ţări străine, pe care nu-i cunoştea, dar despre care îşi dădu seama că trebuiau să fie membri ai Ordinului Templierilor. Cesare, complet restabilit acum, stătea pe un podium în centrul sălii ticsite. Torţe pâlpâiau în suporturile lor din pereţii de piatră, creând umbre mişcătoare şi conferind mai degrabă atmosfera unui sabat al vrăjitoarelor decât al unei adunări de forţe militare.

Afară, soldaţii Borgia se adunau într-un număr ce-l surprinse pe Asasin, care nu uitase că Cesare spusese că Micheletto îşi aducea trupele din provincii pentru a-l susţine. Era îngrijorat că oamenii lui Bartolomeo şi propriii lui recruţi, care se opriseră la două sute de metri de conac, se puteau ciocni cu forţe egal numerice. Acum era însă prea târziu.

Ezio privea cum mulţimea din sală se dădea în lături pentru a face loc cardinalilor către podium.

— Alăturaţi-vă mie, declama Cesare, şi voi recuceri Roma pentru noi! Zărindu-l pe cardinalul de Rouen însoţit de ceilalţi prelaţi, se opri.

— Care-s veştile de la conclav? întrebă el imediat. Cardinalul de Rouen şovăi.

— Veşti atât bune, cât şi... rele.

— Spune odată!

— L-am ales pe Piccolomini.

Cesare căzu pe gânduri.

— Măcar nu-i della Rovere, fiul de pescar, dar tot nu-i cel dorit de mine. Eu voiam o marionetă. Poate că Piccolomini este deja cu un picior în groapă, dar tot îmi poate cauza multe neplăceri. Am plătit pentru numirea ta – ăsta-i felul prin care-mi mulţumeşti?

— Della Rovere este un duşman puternic.

Cardinalul de Rouen ezită din nou.

— Iar Roma nu mai este ce-a fost cândva. Banii familiei Borgia sunt acum murdari.

Cesare îl privi rece.

— Vei regreta hotărârea asta, anunţă el glacial.

Cardinalul îşi plecă fruntea şi se întoarse să plece, însă în clipa aceea îl zări pe Ezio, care înaintase mult pentru a vedea totul mai

bine.

— Asasinul! răcni el. Sora lui m-a silit să-i răspund la întrebări. Aşa a ajuns aici. Fugiţi! O să ne omoare pe toţi!

Cardinalii o luară la goană în mijlocul unei panici generale. Ezio îi urmă şi, după ce ajunse afară, trase un foc de pistolet în aer. Detunătura ajunse la urechile avangărzii aflate imediat în exteriorul zidurilor. Luptătorii traseră cu muschetele, semnalându-i lui Bartolomeo să înceapă atacul. Porţile se deschiseseră pentru a le îngădui cardinalilor să plece, dar apărătorii nu mai avură timp să le închidă, întrucât fură atacaţi de avangardă. Luptătorii îşi menţinură controlul asupra porţilor, până ce Bartolomeo, rotindu-şi sabia deasupra capului şi răcnindu-şi strigătul de luptă, apăru cu forţa armată principală a Asasinilor. Ezio trase un al doilea foc într-un soldat Borgia care se năpustise către el urlând şi fluturând o ghioagă ameninţătoare, dar nu mai avu timp să reîncarce. În tot cazul, pentru luptele de aproape, pumnalul dublu era arma perfectă. Găsi o firidă în perete, se adăposti acolo şi, cu mişcări pricepute, schimbă pistoletul cu pumnalul dublu. Reveni apoi în goană în sală, căutându-l pe Cesare.

Încleştarea din conac şi din curte fu scurtă şi sângeroasă. Trupele Borgia şi cele ale Templierilor nu erau pregătite pentru un atac de o asemenea amploare şi erau înghesuite între ziduri. Se luptară cu îndârjire şi mulţi condotieri şi recruţi Asasini căzură. Asasinii aveau totuşi avantajul de a fi călare şi puţini soldaţi Borgia ajunseră la caii lor înainte de a fi doborâţi.

Se făcuse târziu când praful se lăsă încet peste câmpul de luptă. Ezio, care sângera dintr-o rană la piept, spintecase cu atâta furie în jur cu pumnalul lui dublu, încât îşi tăiase mănuşa, crestându-şi adânc mâna. Jur-împrejur zăceau o sumedenie de trupuri, poate jumătate din toţi participanţii la întrunire... cei care nu reuşiseră să încalece şi să fugă spre nord în noapte.

Cesare nu se număra însă printre ei. Şi el scăpase cu fuga.

Capitolul 47

Multe se petrecură în săptămânile următoare. Asasinii îl căutară cu înfrigurare pe Cesare, dar în van. El nu se mai întoarse în Roma şi oraşul însuşi părea eliberat de influenţa familiei Borgia şi a Templierilor. Totuşi Ezio şi camarazii lui rămaseră vigilenţi, ştiind că atâta timp cât inamicul era în viaţă, primejdia nu dispăruse. Bănuiau că mai existau grupuri de loialişti îndârjiţi, care aşteptau doar un semnal.

Pius al III-lea se dovedi un bărbat foarte religios şi aplecat spre cărturărie. Din păcate, după numai douăzeci şi şase de zile de la numirea sa ca Papă, sănătatea lui deja fragilă cedă în faţa presiunilor şi responsabilităţilor suplimentare ale papalităţii şi muri în luna octombrie. Nu fusese, aşa cum se temuse Ezio, o marionetă a familiei Borgia. Dimpotrivă, în scurta perioadă cât se aflase la conducerea Vaticanului, pusese în mişcare în interiorul Colegiului cardinalilor reforme care măturară corupţia şi desfrâul întreţinute de predecesorul său. Posturile de cardinali n-aveau să se mai vândă pe bani şi nici n-aveau să se mai accepte plăţi pentru salvarea de la eşafod a ucigaşilor avuţi. Doctrina pragmatică „să trăiască şi să se căiască" a lui Alexandru al VI-lea nu mai era acceptată.

Cel mai important însă, Pius al III-lea emisese în toate Statele Papale un ordin de arestare pe numele lui Cesare Borgia.

Succesorul lui fu ales imediat şi cu o majoritate copleşitoare. Doar trei cardinali i se opuseră; unul dintre ei era Georges d'Amboise, cardinalul de Rouen, care spera în zadar să obţină mitra papală, cele trei coroane suprapuse, pentru francezi. După scurta pauză din ascensiunea sa cauzată de alegerea lui Pius al III-lea, Giuliano della Rovere, cardinal de San Pietro în Vincoli, nu mai pierduse timp în a-şi spori susţinătorii şi a-şi asigura jilţul papal pentru următoarea ocazie, despre care ştia că nu va întârzia mult.

Iulius al II-lea – acest nume şi-l alesese – era un bărbat dur în vârstă de şaizeci de ani, încă viguros, atât mental, cât şi fizic. Un ins plin de energie, aşa cum Ezio avea să descopere în scurt timp, intrigant politic, dar şi războinic, mândru de originea lui modestă ca fiu de pescar... fiindcă Sfântul Petru însuşi fusese pescar!

Ameninţarea familiei Borgia continua totuşi să proiecteze o umbră apăsătoare.

— Ar fi minunat dacă s-ar arăta Cesare, mârâi Bartolomeo stând alături de Ezio în camera hărţilor din cazarmă.

— O va face, dar numai când va fi pregătit.

— Iscoadele mele mi-au spus că are de gând să-şi adune oamenii cei mai buni pentru a ataca Roma pe la una dintre porţile principale.

Ezio căzu pe gânduri.

— Dacă va veni dinspre miazănoapte, zise el, aşa cum pare mai mult ca sigur, va încerca să intre pe poarta de lângă Castra Praetoria. Ar putea încerca s-o recucerească, fiindcă are o poziţie strategică excelentă.

— Cred că ai dreptate.

Ezio se ridică în picioare.

— Adună-i pe Asasini, îl vom înfrunta pe Cesare împreună.

— Şi dacă nu putem?

— Frumoase cuvinte din partea ta, Barto! Dacă nu putem, îl voi înfrunta eu singur.

Se despărţiră, stabilind să se întâlnească în Roma mai târziu în decursul zilei. Dacă urma să aibă loc un atac, atunci oraşul avea să fie pregătit.

Instinctul lui Ezio se dovedi corect. Îi spusese lui Bartolomeo să-i cheme pe ceilalţi în *piazza* unei biserici de lângă Castro şi după ce ajunseră acolo se îndreptară cu toţii spre poarta de miazănoapte. Aceasta era deja bine apărată, deoarece Iulius al II-lea fusese dispus să accepte sfatul lui Ezio. Scena pe care o văzură la două sute de metri depărtare era îngrijorătoare. Călare pe un cal alb, Cesare era înconjurat de un grup de ofiţeri ce purtau uniformele armatei lui; în spatele lor se afla cel puţin un batalion de soldaţi.

Chiar şi de distanţa aceea, urechile agere ale lui Ezio auziră discursul lui Cesare plin de emfază şi i se păru foarte ciudat că oamenii încă îi mai dădeau crezare.

— Toată Italia va fi unită, iar voi veţi conduce de-a dreapta mea! proclama Cesare.

Se întoarse şi-i zări pe Ezio şi pe camarazii lui Asasini înşiruiţi pe meterezele porţii. Dădu pinteni calului şi se apropie, rămânând totuşi în afara razei de bătaie a arbaletelor sau a muschetelor.

— Aţi venit să asistaţi la triumful meu? răcni el. Nu vă temeţi. Astea nu-s toate forţele mele. În scurtă vreme, Micheletto va sosi cu armatele mele, dar voi veţi fi morţi până atunci. Am destui oameni care să vă nimicească.

Ezio îl privi, apoi se întoarse şi se uită în jos la mulţimea de soldaţi papali, recruţi Asasini şi condotieri înşiruiţi în spatele porţii. Ridică un braţ şi străjerii îndepărtară drugii din lemn care ţineau porţile închise. Erau pregătiţi să le deschidă la următorul lui semnal. Asasinul rămase cu braţul ridicat.

— Oamenii mei nu-mi vor înşela niciodată aşteptările! răcni Cesare sfidător. Ştiu ce-i va aştepta dacă ar face-o! În curând veţi pieri de pe faţa pământului şi-mi voi recâştiga domeniile.

Ezio se întrebă dacă nu cumva „Boala Lumii Noi” îi afectase gândirea lui Cesare. Coborî braţul şi, dedesubtul lui, porţile se deschiseră, iar trupele romane se revărsară afară, cu cavaleria în

frunte, urmată îndeaproape de pedestraşi în pas alergător. Cesare trase disperat de hăţuri, iar zăbala răni botul calului când îl întoarse. Violenţa manevrei îl făcu pe armăsar să se poticnească şi fu ajuns iute din urmă. Batalionul lui se risipi şi o luă imediat la fugă la vederea brigăzilor inamice.

„Iată şi răspunsul la întrebarea mea", gândi Ezio. Oamenii lui Cesare erau pregătiţi să lupte pentru bani, dar nu din loialitate. Loialitatea nu poate fi cumpărată.

— Ucideţi-i pe Asasini! zbieră Cesare disperat. Apăraţi onoarea familiei Borgia!

Era însă zadarnic. Fusese înconjurat.

— Aruncă armele, Cesare! îi strigă Ezio.

— Niciodată!

— Roma nu mai este oraşul tău. Tu nu mai eşti căpitan-general. Familiile Orsini şi Colonna sunt de partea noului Papă, iar dacă unii dintre ei ţi-au făcut promisiuni, ele au fost deşarte. Nu aşteptau decât ocazia de a-şi lua înapoi aşezările şi domeniile furate de tine.

Pe porţile Romei ieşi un grup de şase cavaleri în armuri negre, dintre care unul purta un stindard cu stema lui Iulius al II-lea – un stejar falnic, în fruntea lor, pe un buiestraş sur împestriţat (exact opusul armăsarilor de război) se afla un bărbat elegant pe care Ezio îl recunoscu pe dată: Fabio Orsini. Acesta îşi conduse oamenii către Cesare, care continua să stea semeţ.

Se lăsă liniştea.

— Cesare Borgia, numit Valentino, fost cardinal de Valencia şi duce de Valentinois, declamă Orsini – şi Ezio îi zări scânteia triumfătoare din ochi –, din ordinul Sanctităţii Sale, papa Iulius al II-lea, te arestez pentru crimă, trădare şi incest!

Cei şase cavaleri îl înconjurară pe Cesare, câte doi de fiecare parte, unul în spate şi unul în faţă. Îi luară din mâini frâiele calului şi-l legară de şa.

— Nu, nu, nu, nu! zbieră Cesare. Nu aşa trebuie să se termine! Un cavaler îi lovi calul peste crupă, făcându-l să pornească la trap.

— Nu aşa se termină! răcni sfidător Cesare. Lanţurile nu mă vor opri.

Strigătul i se transformă într-un urlet.

— Eu nu voi muri de mâna Omului! Toţi îl auziră, dar nimeni nu-l ascultă.

— Haideţi, rosti Orsini sec.

Capitolul 48

— Chiar mă-ntrebam ce s-a-ntâmplat cu tine, spuse Ezio, după care am văzut desenat cu creta un deget arătător şi am ştiut că era semnalul tău. Aşa că ţi-am trimis un mesaj. Iată-te acum! Crezusem că te-ai refugiat în Franţa.

— Nu eu... şi nu încă! replică Leonardo.

Şterse de praf un scaun din ascunzătoarea Asasinilor de pe insula Tiberina şi se aşeză. Razele soarelui pătrundeau prin ferestrele înalte.

— Mă bucur. Mă bucur încă şi mai mult că n-ai fost prins în năvodul pe care noul Papă l-a întins pentru a-i captura pe supravieţuitorii susţinătorilor familiei Borgia.

— Nu poţi face aşa ceva cu un om de calitate, zise Leonardo, care era îmbrăcat la fel de elegant ca întotdeauna şi nu părea să fi fost afectat de evenimentele recente. Papa Iulius nu-i naiv. Ştie cine i-ar fi de folos şi cine nu, indiferent ce au făcut respectivii în trecut.

— Atâta timp cât se căiesc cu adevărat.

— Cum zici tu, încuviinţă sec celălalt.

— Şi tu eşti pregătit să-mi fii de folos?

— Oare n-am fost mereu? zâmbi Leonardo. Mai există ceva care să te neliniştească, acum că Cesare a fost întemniţat? Este doar o chestiune de timp până va fi ars pe rug. Ajunge să vezi lista capetelor de acuzare – este mai lungă decât braţul tău!

— Poate că ai dreptate.

— Desigur, lumea n-ar fi completă fără necazuri, schimbă subiectul Leonardo. Este minunat că Cesare a fost doborât, dar eu am pierdut un protector preţios şi-am auzit că se gândesc să-l aducă din Florenţa pe puştiul ăla enervant, Michelangelo. Auzi! Păi el nu poate decât să sculpteze!

— Din câte am auzit, este şi un arhitect destul de bun. Şi nu pictează rău deloc.

Leonardo se încruntă.

— Ştii degetul acela arătător pe care l-am desenat? într-o bună zi, cât mai curând, sper, va fi în centrul portretului unui bărbat – Ioan Botezătorul – care arată spre ceruri. Ei bine, aceea va fi o pictură adevărată!

— Eu n-am spus că Michelangelo ar fi un pictor la fel de bun ca tine, preciză Ezio iute. Iar ca inventator...

— Părerea mea este că ar trebui să se limiteze la ceea ce ştie să facă.

— Eşti cumva invidios?

— Eu? Niciodată!

Era timpul ca Ezio să-l readucă pe Leonardo la problema care-l frământa pe el şi la motivul pentru care răspunsese mesajului primit.

Spera doar să poată avea încredere în Leonardo, deşi îl cunoştea destul de bine ca să înţeleagă ce îl anima.

— Fostul tău stăpân..., începu el.

— Cesare?

— Da. Nu mi-a plăcut cum a spus: „Lanţurile nu mă vor opri".

— Haide, Ezio. Se află în cea mai adâncă temniţă din castelul Sant'Angelo. Iată cum se prăbuşesc cei puternici, nu?

— Încă mai are prieteni.

— Câţiva oameni induşi în eroare pot crede că Cesare mai are un viitor, dar, dat fiind că Micheletto şi armatele lui nu şi-au făcut apariţia, nu întrevăd un pericol real.

— Chiar dacă Micheletto n-a izbutit să ţină laolaltă rămăşiţele trupelor lui Cesare, ceea ce pare foarte probabil, întrucât niciuna dintre iscoadele noastre din ţinuturile rurale n-au raportat mişcări de trupe...

— Când vor afla despre ungerea lui della Rovere ca Papă şi despre arestarea lui Cesare, resturile armatei Borgia se vor risipi ca furnicile dintr-un muşuroi peste care ai turnat apă clocotită.

— Nu voi avea linişte până n-o să ştiu că Cesare este mort.

— Ei bine, există o cale de-a afla.

Ezio îl privi pe Leonardo.

— Te referi la Măr?

— Unde este?

— Aici.

— Atunci scoate-l şi haide să-l consultăm.

Ezio şovăi.

— Nu, este prea puternic. Trebuie să-l ascund pentru totdeauna de mâinile oamenilor.

— De ce, dacă este atât de valoros? întrebă Leonardo ridicând nedumerit din umeri.

— Cu mulţi ani în urmă, chiar tu ai spus că n-ar trebui să se îngăduie să cadă în mâini necuvenite.

— Atunci tot ce avem de făcut este să-l ţinem departe de mâinile cui nu trebuie.

— Nu există nicio garanţie că putem face asta mereu.

Leonardo îl privi cu gravitate.

— Dacă vei hotărî vreodată să-l îngropi undeva, promite-mi un singur lucru.

— Ce anume?

— De fapt, două lucruri, în primul rând, păstrează-l atâta timp cât ai nevoie de el. Ar trebui să ai totul de partea ta, dacă ai drept ţel nimicirea definitivă a familiei Borgia şi a Templierilor. Dar după ce vei termina şi o să vrei cu adevărat să-l ascunzi de restul lumii, gândeşte-te la Măr ca la o sămânţă ce urmează să fie plantată. Lasă

indicii privind locul lui, pentru cei care vor fi în stare să-l găsească. S-ar putea ca într-o bună zi, viitoare generaţii – poate viitori Asasini – să aibă nevoie de puterile Mărului, pentru a le folosi de partea binelui.

— Şi dacă va cădea în mâinile altuia ca Cesare?

— Văd că revii întruna la Cesare. De ce nu încerci să scapi de toate gândurile astea şi să vezi dacă nu te-ar putea îndruma Mărul?

Ezio reflectă câteva minute, apoi zise:

— Bine.

Dispăru pentru o clipă şi reveni cu o cutie pătrată acoperită cu plumb, cu încuietoare masivă. Scoase de sub tunică o cheie prinsă pe un lănţişor de argint în jurul gâtului şi descuie cutia. Înăuntru, pe un suport de catifea verde era Mărul. Cenuşiu şi deloc impresionant, ca întotdeauna când era inert, avea mărimea unui mic pepene galben şi o textură ciudat de moale, foarte asemănătoare pielii umane.

— Întreabă-l! îl îndemnă Leonardo nerăbdător când revăzu Mărul.

Ezio ştia că prietenul lui îşi înfrâna dorinţa de a-l lua şi a fugi cu el şi înţelegea cât de mare era ispita pentru învăţat, a cărui sete de cunoaştere ameninţa să-l copleşească şi să nu-i îngăduie nicicând odihna.

Ridică Mărul şi închise ochii, concentrându-se asupra întrebărilor. Mărul începu să strălucească aproape imediat, după care începu să proiecteze imagini pe perete.

Acestea erau clare şi chiar dacă se succedau rapid, Ezio – şi doar el – îl văzu pe Cesare fugind din temniţă şi din Roma. Apoi imaginile se contopiră şi pe perete apăru un port maritim însufleţit, cu apa scânteind sub razele soarelui aflat spre miazăzi, şi o flotă ancorată. Imaginea dispăru, înlocuită de cea a unui castel văzut de la distanţă, sau poate a unui oraş fortificat din vârful unei coline, despre care Ezio ştia cumva că se afla foarte departe; judecând după peisaj şi după arşiţa soarelui, desigur nu în Statele Papale. Şi arhitectura era diferită, totuşi nici Ezio, nici Leonardo n-o puteau identifica. Zări apoi citadela lui Mario din Monteriggioni, iar imaginile se mişcară şi se schimbară, purtându-l în atelierul secret al unchiului său – Sanctuarul unde fuseseră puse laolaltă paginile Codexului. Uşa secretă era închisă şi pe exteriorul ei Ezio văzu litere şi desene esoterice. Apoi i se păru că era un vultur care zbura peste ruinele fostei fortăreţe a Asasinilor. Deodată, Mărul se stinse şi singura lumină din odaie rămase cea a soarelui blând.

— Cesare va evada! Trebuie să plec!

Puse Mărul înapoi în cutie şi se ridică atât de brusc, încât îşi răsturnă scaunul.

— Şi prietenii tăi?

— Frăţia trebuie să continue cu sau fără mine. Aşa am clădit-o.

Ezio deschise iar cutia, scoase Mărul şi-l puse în punga de piele.

— Iartă-mă, Leo, dar n-am vreme de pierdut.

Îşi prinsese deja pe braţe pumnalul secret şi apărătoarea, iar acum puse pistoletul şi muniţie în tocul de la brâu.

— Opreşte-te! Trebuie să te gândeşti. Trebuie să faci un plan.

— Planul meu este să-l ucid pe Cesare. Trebuia s-o fi făcut cu mult timp în urmă.

Leonardo deschise larg braţele.

— Văd că nu te pot opri. Pe de altă parte, eu n-am de gând să părăsesc Roma şi ştii cum să ajungi la atelierul meu.

— Am un cadou pentru tine, spuse Ezio şi atinse caseta mică de pe masă. Poftim!

Leonardo se ridică.

— Dacă ne despărţim definitiv, atunci păstrează-ţi banii. Nu-i vreau.

Ezio zâmbi larg.

— Bineînţeles că nu-i definitiv şi bineînţeles că-i vrei. Ai nevoie de ei, pentru lucrările tale. Ia-i. Dacă vrei, gândeşte-te la mine ca la protectorul tău, până-ţi vei găsi unul mai bun.

Cei doi se îmbrăţişară.

— Ne vom revedea, rosti Ezio. Ai cuvântul meu. *Buona fortuna,* prietenul meu cel mai vechi.

Prezicerile Mărului nu puteau fi schimbate, fiindcă el arăta viitorul aşa cum avea să fie şi nimeni nu-l putea schimba, tot aşa cum nu putea fi schimbat trecutul.

Pe măsură ce se apropie de castelul Sant'Angelo, Ezio văzu gărzi papale cu însemnele lui Iulius al II-lea, ieşind în fugă din vechea fortăreaţă şi răspândindu-se în grupuri organizate dincolo de râu şi pe străzile din jur. Clopote şi trâmbiţe sunau alarma. Asasinul ştiu ce se întâmplase chiar dinainte să întrebe un căpitan ce-şi trăgea suflarea.

— Cesare a evadat!

— Când?

— La schimbarea gărzii. Acum o jumătate de oră. Jumătate de oră! Exact când arătase Mărul!

— Cum a reuşit?

— N-avem habar, doar dacă poate cumva să treacă prin ziduri. Se pare c-ar fi avut prieteni în interior.

— Pe cine? Lucrezia?

— Nu, ea n-a mai ieşit din apartamentul ei, fiindcă noul Papă a ordonat de la bun început să rămână închisă în casă. Am reţinut două santinele care au lucrat pentru familia Borgia – unul a fost fierar şi poate a forţat încuietoarea, deşi uşa nu dovedeşte stricăciuni, aşa că probabil au folosit pur şi simplu cheia... dacă ei sunt vinovaţii.

— Lucrezia ne-a făcut necazuri?

— Ciudat, dar nu. Pare... că s-a resemnat cu soarta ei.

— Să n-aveţi încredere în ea. Indiferent ce-ar face, nu vă lăsaţi păcăliţi. Este cea mai periculoasă tocmai când pare liniştită.

— Este păzită de mercenari elveţieni, duri ca piatra.

— Asta-i bine.

Ezio căzu pe gânduri. Dacă Cesare mai avea prieteni în Roma, şi era evident că mai avea, aceştia l-ar fi scos cât mai iute din oraş. Însă porţile aveau să fie deja închise şi, din câte văzuse, fără Măr şi necunoscând tehnicile Asasinilor, Cesare n-ar fi putut scăpa din capcanele şi patrulele plasate în toate cartierele.

Mai rămânea o singură posibilitate.

Râul!

Tibrul intra în Roma prin miazănoapte şi o părăsea prin apus, vărsându-se în mare după numai câţiva kilometri, la Ostia. Ezio îşi aminti de traficanţii de carne vie pe care-i ucisese şi care fuseseră în solda lui Cesare. Ei n-or fi fost însă singurii! Îl puteau sui într-o barcă sau chiar într-o corăbioară care se îndrepta spre mare, deghizat în matroz ori ascuns sub prelate printre mărfuri. Ajutată de curent, o ambarcaţiune cu pânze sau vâsle ar fi ajuns destul de repede în Marea Tireniană, iar de acolo... asta depindea de planurile lui Cesare. Totul era să-l prindă înainte de a le putea pune în aplicare.

Ezio se îndreptă pe drumul cel mai scurt către docurile din centrul oraşului, mai apropiate de castel. Cheiurile erau ticsite cu bărci şi corăbii de toate formele şi mărimile. Ar fi însemnat să caute acul în carul cu fân. Trecuse o jumătate de oră. Poate ar fi avut timp să ridice ancora, dar refluxul abia începuse.

Căută un loc ferit, se ghemui şi, fără nicio ezitare de data asta, scoase Mărul din pungă. Aici nu avea pe ce să proiecteze imaginile, dar simţea că dacă avea încredere în el, Mărul ar găsi altă cale de comunicare. Îl ţinu cât de aproape îndrăzni şi închise ochii, îmboldindu-l să-i răspundă la întrebare.

Mărul nu străluci, dar, prin mănuşi, îl simţea cum se încălzeşte şi pulsează. Dinspre el se auzeau sunete ciudate... Sau erau doar în capul lui? Nu era sigur. Glasul unei femei, straniu de familiar, deşi nu-l putea identifica, rosti încet, totuşi clar, deşi parcă de la depărtare:

— Caravela micuţă cu vele roşii de la pontonul şase.

Ezio porni în fugă pe chei. Nu-i trebui mult să găsească pontonul şase, croindu-şi drum printre corăbierii ocupaţi, care-l înjurară printre dinţi, dar când ajunse acolo, ambarcaţiunea înfăţişată de Măr tocmai plecase. Caravela i se părea familiară. Era plină cu saci şi lăzi cu mărfuri – îndeajuns de mari pentru a ascunde un om –, iar pe punte Ezio recunoscu marinarul pe care-l abandonase, crezând că va muri, după tentativa eşuată de a o salva pe Madonna Solari. Bărbatul se apropie şchiopătând de o ladă şi, ajutat de un camarad, o aşeză mai

bine. Ezio văzu că lada avea sfredelite găuri pe toate laturile, în apropiere de capac. Se ascunse iute în spatele unei bărci care fusese suită pe capre pentru a fi revopsită, chiar când marinarul pe care-l schilodise se întoarse şi privi cu atenţie cheiul, probabil în căutare de urmăritori.

Ezio văzu neajutorat cum caravela ajunse în curentul central al râului şi ridică o velă, ca să profite de briză. Nici dacă ar fi fost călare n-ar fi putut s-o urmărească de pe mal, fiindcă drumul era adesea blocat sau întrerupt de clădiri construite chiar lângă apă. Trebuia să-şi găsească o barcă.

Se întoarse şi străbătu cheiurile în grabă. Echipajul unui velier tocmai terminase de descărcat şi Ezio se apropie de marinari.

— Vreau să vă-nchiriez vasul, zise el.

— Abia am sosit.

— O să plătesc frumuşel.

Vârî mâna în pungă şi scoase un pumn de ducaţi din aur.

— Trebuie să ne-ngrijim mai întâi de marfă, spuse un matelot.

— Unde vrei să mergi? întrebă altul.

— În aval, răspunse Asasinul, şi trebuie să plecăm imediat.

— Îngrijiţi-vă de marfă, rosti un nou-venit care se apropiase de ei. Îl voi duce eu pe signore. Jacopo, vii cu mine. Nu-i nevoie de mai mult de doi oameni pentru a naviga.

Ezio se întoarse să-i mulţumească şi-l recunoscu surprins pe Claudio, tânărul hoţ pe care-l salvase din mâinile gărzilor familiei Borgia. Claudio îi zâmbi larg.

— Pot astfel să-ţi mulţumesc, *Messer*e, că mi-ai salvat viaţa. Şi tot de aceea, păstrează-ţi banii.

— Ce cauţi aici?

— N-aveam aplecare spre hoţie şi Vulpea a înţeles. Am fost dintotdeauna un marinar bun, aşa că mi-a împrumutat bani să cumpăr barca asta. Eu sunt stăpânul şi câştig binişor aducând mărfuri de la Ostia.

— Trebuie să ne grăbim. Cesare Borgia a evadat.

Claudio se întoarse şi latră un ordin către marinarul său. Jacopo sări la bord şi începu să pregătească velele, în timp ce Asasinul şi Claudio urcară la bord, iar restul echipajului împinse velierul la apă.

Lipsit de greutatea mărfurilor, vasul înainta cu uşurinţă. După ce ajunseră în curentul din mijlocul râului, Claudio ridică toate pânzele şi, în scurt timp, caravela, care era mult mai încărcată, încetă să fie un simplu punct în depărtare.

— Pe ea o urmărim? întrebă fostul hoţ.

— Da, cu voia Domnului, răspunse Ezio.

— Atunci ar fi bine să stai ascuns. Suntem cunoscuţi în partea asta a râului şi dacă o să te vadă îşi vor da seama despre ce-i vorba. Cunosc

caravela aia. Are un echipaj mai ciudat – nu le place să stea la taifas cu alţii.

— Ştii câţi sunt?

— De obicei erau cinci. Pot fi şi mai puţini. Dar nu te teme, n-am uitat ce m-a-nvăţat Vulpea – încă mă pricep –, iar Jacopo ştie să-nvârtă bine ciomagul.

Ezio se întinse sub bordul scund al ambarcaţiunii, ridicând capul doar la răstimpuri pentru a vedea cu cât se apropiaseră de ţinta lor. În ciuda încărcăturii, caravela pe care se ascunsese Cesare era totuşi mai rapidă şi Ostia apăru la orizont înainte s-o fi putut ajunge. Claudio le strigă plin de îndrăzneală celor de la bord:

— Păreţi tare îngreunaţi! Ce transportaţi – lingouri de aur?

— Nu-i treaba ta! se răsti căpitanul caravelei de la postul lui de lângă timonă. Şi ţin-te mai departe. Te-apropii prea mult de mine.

— Scuze, prietene, spuse Claudio, iar în clipa următoare Jacopo atinse cu velierul brâurile de acostare ale caravelei. Acum! răcni el spre Ezio.

Asasinul sări din ascunzătoare peste distanţa mică dintre cele două ambarcaţiuni. Recunoscându-l, marinarul olog scoase un muget înăbuşit şi se repezi spre el cu un cosor; acesta se agăţă în apărătoare şi Ezio îl putu trage suficient de aproape ca să-l ucidă, înfigându-i adânc între coaste pumnalul secret. Prins în luptă, nu zărise alt marinar care se furişa spre el din spate, cu o sabie. Totuşi, se răsuci mânat de instinct, dar nu mai putea evita tăişul. În aceeaşi clipă răsună o împuşcătură şi marinarul se arcui pe spate, dădu drumul sabiei şi căzu peste copastie.

— Atenţie! răcni Jacopo, care menţinea velierul paralel cu caravela, în ciuda eforturilor căpitanului ei de a se îndepărta.

Al treilea marinar ieşise de sub punte şi încerca să deschidă cu o rangă capacul lăzii găurite, pe când un al patrulea era ghemuit alături şi-i acoperea spatele, înarmat cu un pistol cu rotiţă. Un marinar obişnuit n-ar fi avut acces la asemenea arme, gândi Ezio, amintindu-şi înfruntarea lui cu traficanţii de carne vie. Claudio sări de pe velier pe puntea caravelei şi se aruncă peste cel cu ranga, iar Ezio fanda şi-l împunse cu pumnalul secret în încheietură pe cel care ţinea pistolul. Arma se descarcă în punte şi marinarul se retrase, văitându-se şi ţinându-şi mâna rănită, străduindu-se să oprească sângele care-i ţâşnea din venă.

Văzându-şi oamenii doborâţi, căpitanul scoase şi el un pistol şi-l ţinti pe Ezio, dar caravela se legănă tocmai atunci în curentul râului şi glonţul rată ţinta, deşi nu cu mult, fiindcă atinse totuşi urechea Asasinului, care începu să sângereze abundent. Clătinând din cap, Ezio îşi îndreptă pistolul spre căpitan şi-l împuşcă în frunte.

— Repede! îi spuse apoi lui Claudio. Ia timona, iar eu mă ocup de

amicul nostru de-aici.

Claudio încuviinţă şi se grăbi să preia controlul caravelei. Cu gulerul îmbibat de sângele care-i curgea din ureche, Ezio răsuci încheietura oponentului său îndeajuns de tare pentru a-l face să scape ranga. Ridică genunchiul şi-l lovi între picioare, după care îl prinse de guler şi, pe jumătate târându-l, pe jumătate îmbrâncindu-l până la copastie, îl azvârli în apă.

În tăcerea care urmă, dinspre ladă se auziră strigăte furioase şi ameninţări.

— O să te-omor pentru asta! O să-mi răsucesc sabia în măruntaiele tale şi-o să te fac să suferi mai mult decât ai fi crezut că-i posibil.

— Sper că stai comod, Cesare, replică Ezio. Dacă nu, nu-ţi face griji. După ce ajungem la Ostia, o s-aranjăm ceva mai civilizat pentru călătoria de-ntoarcere.

— Nu-i cinstit, comentă Jacopo din velier. Eu n-am avut ocazia să-mi folosesc ciomagul.

PARTEA A II-A

Totul este îngăduit. Nimic nu este adevărat.

Dogma Sicarii, I. I

Capitolul 49

Era spre sfârşitul primăverii Anno Domini 1504. Papa deschise scrisoarea ce tocmai fusese adusă de curier, o citi rapid şi apoi lovi triumfător în birou cu pumnul lui masiv. În cealaltă ţinea scrisoarea de pe care se legănau peceţi grele.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze pe regele Ferdinand şi pe regina Isabella de Aragon şi Castilia! exclamă el.

— Veşti bune, Sfinţia Ta? întrebă Ezio, care stătea pe un scaun în faţa Papei.

Iulius al II-lea zâmbi sumbru.

— Da! Cesare Borgia a fost închis într-una dintre cele mai puternice şi mai izolate *rocca* ale lor!

— Unde anume?

— Informaţia asta rămâne secretă chiar şi pentru tine. Nu pot risca nimic cu Cesare.

Ezio îşi muşcă uşor buza. Oare Iulius ghicise ce ar fi făcut el dacă ar fi ştiut locul cu pricina?

Papa continuă liniştitor:

— Nu fi dezamăgit, dragul meu. Îţi pot spune că este o fortăreaţă masivă, inexpugnabilă, pierdută pe câmpiile din nord-estul centrului Spaniei.

Asasinul ştia că Iulius avea motivele lui pentru a nu-l arde pe Cesare pe rug – nu dorea să-l transforme într-un martir – şi era de acord că aceasta era următoarea soluţie acceptabilă. Totuşi cuvintele lui Cesare continuau să-l obsedeze: „Lanţurile nu mă vor opri”. În adâncul sufletului, Ezio simţea că singurul lucrul care l-ar fi putut opri pe Cesare era moartea. Se mulţumi să zâmbească şi-l felicită pe Papă.

— L-au închis într-o încăpere din vârful turnului central, la peste patruzeci de metri înălţime, continuă Iulius. În privinţa lui, nu mai avem de ce ne teme. Apropo, urmă el privindu-l cu atenţie pe Ezio, tot ce ţi-am spus sunt de asemenea informaţii secrete, aşa că ai mare grijă. Oricum, ajunge un singur cuvânt din partea mea ca să fie mutat în altă parte, pentru eventualitatea în care cineva porneşte în căutarea lui şi aflu despre asta.

Asasinul nu replică, ci schimbă subiectul.

— Şi Lucrezia? Avem ceva veşti din Ferrara?

— A treia ei căsătorie pare să-i facă bine, deşi trebuie să recunosc că la început am fost îngrijorat. Cei din familia d'Este sunt atât de snobi, încât am crezut că bătrânul duce n-o va accepta niciodată ca soţie potrivită pentru fiul lui. Să te însori cu o Borgia! Asta înseamnă cu adevărat să te căsătoreşti sub condiţia ta! Pentru ei ar fi ca şi cum te-ai însura cu o spălătoreasă! râse Papa amuzat. Însă Lucrezia s-a potolit. N-am mai auzit nimic despre ea. S-a apucat să schimbe scrisori de dragoste, ba chiar şi poezii, cu vechiul ei prieten Pietro Bembo – totul deschis, bineînţeles, punctă Iulius făcând cu ochiul. Dar, în esenţă, este o soţie bună şi credincioasă ducelui Alfonso, ba chiar merge la biserică şi brodează tapiserii. Desigur, nu se pune problema să revină la Roma – niciodată! Îşi va sfârşi zilele în Ferrara şi ar trebui să fie recunoscătoare că şi-a păstrat capul pe umeri. Una peste alta, cred că pot spune cu siguranţă că am scăpat pentru totdeauna de banda aceea de catalani perverşi.

Ezio se întrebă dacă reţeaua de iscoade a Vaticanului era la fel de bine informată în privinţa Templierilor, pe cât era în privinţa familiei Borgia. Cesare fusese şeful Templierilor şi continua să fie, chiar din temniţă. Dar în privinţa aceea Papa nu-şi dezvăluia părerea.

Trebuia totuşi să admită că situaţia din Italia cunoscuse şi zile mai rele. Acum aveau un Papă puternic, care avusese înţelepciunea de a-l păstra pe Agostino Chigi ca bancher, iar francezii erau în defensivă. Regele Ludovic nu părăsise Italia, dar se retrăsese către miazănoapte, unde părea mulţumit să rămână. În plus, regele Franţei cedase Regatul de Neapole regelui Ferdinand de Aragon.

— Sper să fie aşa, Sfinţia Ta.

Iulius îl privi pătrunzător.

— Ezio, nu sunt un prost, aşa că nu mă trata ca atare. De ce crezi că te-am adus în calitate de sfătuitor? Ştiu că în regiunile rurale continuă să existe enclave de loialişti Borgia – ba chiar şi în oraş au rămas câţiva înverşunaţi –, dar în zilele astea eu îmi fac griji din cauza altor inamici.

— Totuşi familia Borgia poate încă reprezenta o ameninţare.

— Nu cred.

— Şi ce vei face în privinţa celorlalţi inamici?

— Am început să reformez garda papală. Ai văzut ce buni soldaţi sunt elveţienii? Cei mai buni mercenari dintre toţi! Şi fiindcă acum cinci-şase ani şi-au câştigat independenţa faţă de Sfântul Imperiu Roman şi de Maximilian, îşi oferă serviciile contra cost. Sunt perfect loiali şi nu foarte emotivi – o deosebire majoră faţă de dragii noştri compatrioţi –, şi mă gândesc să-mi formez din ei garda personală. O să-i înarmez cu obişnuitele halebarde şi toate celelalte, dar o să-i echipez şi cu muschetele lui Leonardo.

Făcu o pauză şi apoi adăugă:

— Îmi mai lipseşte doar un nume pentru ei. Ai vreo idee? zise el privindu-l pe Ezio întrebător.

— Ce părere ai despre Garda Elveţiană? sugeră Ezio, care se simţea cam obosit.

Papa căzu pe gânduri.

— N-aş putea spune că este o denumire extraordinar de originală. Să fiu sincer, mă gândisem mai degrabă la Garda Iulius, dar n-aş vrea să par prea mândru, zise el zâmbind larg. Bine, voi folosi propunerea ta. Cel puţin deocamdată.

Fură întrerupţi de zgomote de ciocane şi unelte de construcţie care răzbăteau atât de deasupra lor, cât şi din alte părţi ale Vaticanului.

— Afurisiţii ăştia de constructori! comentă Papa. Trebuie totuşi făcute şi astea.

Traversă încăperea şi trase de şnurul unui clopoţel.

— O să trimit pe cineva să-i oprească până terminăm de vorbit. Uneori cred că meşterii constructori sunt cea mai de seamă forţă distructivă inventată de oameni.

Un slujitor apăru de îndată şi Iulius îi transmise ordinul său. După câteva minute, uneltele fură abandonate cu mult zgomot printre înjurături înăbuşite.

— Ce faci acum? întrebă Ezio, ştiind că arhitectura era una dintre marile pasiuni ale Papei alături de purtarea războaielor.

— Renovez toate apartamentele şi birourile care au aparţinut familiei Borgia. Sunt mult prea somptuoase, potrivite mai degrabă pentru Nero decât pentru conducătorul Bisericii. Şi le demolez toate clădirile de pe acoperişul castelului Sant' Angelo. Voi transforma totul într-o grădină mare... poate c-o să adaug şi un pavilion acolo.

— Pare o idee bună, surâse Ezio.

Fără doar şi poate „pavilionul" avea să fie un loc al plăcerilor destinate, dacă nu unui rege, cel puţin întâlnirilor secrete cu una sau alta dintre pasiunile Papei... femei sau bărbaţi. Viaţa privată a lui Iulius al II-lea nu-l privea însă pe el; important era faptul că era un om bun şi un aliat de nădejde. Iar comparativ cu Rodrigo, depravarea lui era la fel de gravă precum criza de furie a unui copil. În plus, continua cu hotărâre reformele morale ale predecesorului său, Pius al III-lea.

— O să refac şi Capela Sixtină, zise Papa. Este atât de anostă! De aceea i-am comandat artistului aceluia tânăr şi sclipitor din Florenţa, Michelangelo nu-ştiu-cum, să picteze nişte fresce pe tavan. Scene religioase... cunoşti genul. Mă gândisem să-l rog pe Leonardo, dar el are mintea plină de atâtea idei, încât nu ştiu dacă a reuşit vreodată să termine o pictură mare. Păcat... Mi-a plăcut portretul pe care i l-a făcut soţiei lui Francesco del Giocondo. Se opri şi-l privi pe Ezio.

— Nu cred că ai venit aici ca să discutăm despre gusturile mele în arta modernă.

— Nu.

— Eşti sigur că nu iei prea în serios ameninţarea unei renaşteri a familiei Borgia?

— Cred că ar trebui s-o luăm în serios.

— Armata mea a recucerit însă pentru Vatican o mare parte din Romagna, iar Borgia nu mai dispune de vreo armată cu care să lupte.

— Cesare este încă în viaţă! Cu el ca simbol...

— Sper că nu-mi pui la îndoială judecata, Ezio! Ştii prea bine din ce motive i-am cruţat viaţa. Oricum, acolo unde se află acum este ca şi cum ar fi îngropat de viu.

— Micheletto a rămas în libertate.

— Ha! Fără Cesare, Micheletto nu înseamnă nimic.

— Micheletto cunoaşte bine Spania.

— Îţi repet: el nu înseamnă nimic.

— Cunoaşte Spania. S-a născut la Valencia. Este nepotul bastard al lui Rodrigo.

Papa, care în ciuda vârstei sale era voinic, viguros şi încă în putere, se plimbase înainte şi înapoi prin odaie în timpul ultimului schimb de replici. Se-ntoarse acum la birou, îşi propti palmele mari pe tăblie şi se aplecă ameninţător spre Asasin. Părea foarte convingător.

— Laşi temerile cele mai rele să te însoţească permanent, spuse el. Nu ştim nici măcar dacă Micheletto mai trăieşte.

— Cred c-ar trebui să aflăm asta, odată pentru totdeauna.

Papa căzu pe gânduri şi se relaxă puţin, aşezându-se la loc. Bătu uşor cu vârful degetului arătător în inelul cu sigiliu masiv de pe mâna stângă.

— Ce vrei să faci? întrebă apăsat. Nu te aştepta la resurse din partea mea. Şi aşa bugetul este întins la maximum.

— Primul lucru ar fi să-i localizăm şi să-i înlăturăm pe toţi susţinătorii înverşunaţi din Roma. Poate vom găsi pe cineva care să aibă veşti despre Micheletto – despre soarta lui sau despre locul unde se află – şi atunci...

— Atunci?

— Atunci, dacă mai este în viaţă...

— O să-l ucizi.

— Da.

„Doar dacă nu cumva se dovedeşte mai util pentru mine să-l las în viaţă”, completă Ezio în gând.

Iulius se lăsă pe spate în jilţ.

— Sunt impresionat de determinarea ta. Aproape că mă sperie. Şi mă bucur că nu sunt eu însumi un duşman al Asasinilor.

Ezio îl fixă cu privirea.

— Ştii despre Frăţie?

Papa îşi uni vârfurile degetelor de la ambele mâini.

— Trebuie să ştiu cine sunt duşmanii duşmanilor mei. Dar secretul tău este în siguranţă cu mine. După cum ţi-am spus, nu sunt vreun prost.

Capitolul 50

— Instinctul tău este corect. Te voi călăuzi şi te voi proteja, dar nu-ţi aparţin şi în curând va trebui să mă laşi. Eu nu am nicio putere asupra celui care mă controlează. Trebuie să ascult voinţa Stăpânului Mărului.

Ezio era singur în locuinţa lui secretă şi ţinea Mărul în palme, încercând să-şi localizeze ţinta în Roma, când auzi din nou vocea misterioasă. De data asta nu-şi mai dădu seama dacă aparţinea unui bărbat sau unei femei, ori dacă provenea din Măr sau dacă era doar în capul lui.

„Instinctul tău este corect". Dar şi „Eu nu am nicio putere asupra celui care mă controlează". Atunci de ce Mărul îi arătase doar imagini înceţoşate ale lui Micheletto, suficient pentru a şti că ucigaşul lui Cesare era în viaţă? Şi nu putea – sau nu voia – să-i indice locul unde se afla. Cel puţin deocamdată.

Deodată, Ezio înţelese ceva ce în subconştient ştiuse dintotdeauna: nu trebuia să abuzeze de puterea Mărului, folosindu-l în mod exagerat, şi nici nu trebuia să devină dependent de el. Înţelese că tocmai propria lui voinţă înceţoşase răspunsurile pe care le căuta. Nu trebuia să lâncezească. Trebuia să-şi poarte singur de grijă. Oricum, într-o bună zi tot ar fi fost nevoit s-o facă.

Se gândi la Leonardo. Ce-ar fi putut face omul ăla, dacă ar fi avut Mărul? Leonardo, cel mai priceput dintre oameni, inventase arme de distrugere cu aceeaşi uşurinţă cu care pictase pânze sublime. Oare nu cumva Mărul avea şi puterea de a-i corupe pe oameni, nu doar de a-i ajuta? În mâinile lui Rodrigo sau ale lui Cesare – dacă vreunul dintre ei ar fi învăţat vreodată să-l folosească – ar fi putut deveni instrumentul distrugerii, nu al mântuirii.

Puterea era un drog puternic şi Ezio nu dorea să-i cadă pradă.

Privi iarăşi Mărul. Acum părea inert în mâinile lui, dar când îl puse înapoi în cutie, îi veni tare greu să închidă capacul. Oare ce căi i-ar fi putut arăta?

Nu, trebuia să-l dea uitării! Trebuia să înveţe să trăiască potrivit Codului, fără Măr. Totuşi... nu încă!

Simţise mereu în adâncul inimii că Micheletto nu era mort. Acum ştia asta cu siguranţă. Şi cât timp trăia, acesta avea să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a-şi elibera stăpânul ticălos.

Ezio nu-i dezvăluise Papei tot planul: avea de gând să-l caute pe Cesare şi să-l ucidă... ori să moară încercând s-o facă.

Era singura cale.

Avea să folosească Mărul doar dacă era absolut necesar. Trebuia să-şi păstreze ascuţite instinctele şi judecata, anticipând ziua când Mărul nu va mai fi al lui. Avea să-i caute pe susţinătorii lui Borgia din Roma

fără ajutorul Mărului, apelând la puterile acestuia doar dacă nu reuşea să-i găsească în următoarele trei zile. Avea prieteni – fetele de la *Rosa in Fiore*, hoţii Vulpii şi camarazii Asasini – şi cum ar fi putut da greş cu ajutorul lor?

Ezio ştia că Mărul urma să-l ajute, în feluri pe care el nu le putea înţelege cu adevărat, atâta timp cât îi respecta puterea. Poate că tocmai ăsta era secretul. Poate că nimeni nu-l putea controla pe deplin, cu excepţia rasei străvechilor Adepţi, care lăsaseră planeta în grija oamenilor, s-o protejeze ori s-o nenorocească, după propria voinţă.

Închise capacul şi încuie cutia.

În noaptea aceea, Ezio convocă o întrunire a Frăţiei pe insula Tiberina.

— Prieteni, începu el, ştiu cât de mult ne-am străduit şi cred că victoria se apropie, totuşi mai sunt multe de făcut.

Cu excepţia lui Machiavelli, toţi ceilalţi schimbară priviri nedumerite.

— Dar Cesare este întemniţat pe viaţă! strigă Vulpea.

— Şi avem un Papă nou, care a fost dintotdeauna inamicul familiei Borgia, adăugă Claudia.

— Iar francezii au fost puşi pe fugă, zise Bartolomeo. Ţinutul din jurul Romei este al nostru şi Romagna a revenit în mâinile papalităţii.

Ezio ridică o mână pentru a cere linişte.

— Toţi ştim că o victorie nu-i de fapt victorie până când nu e absolută.

— Iar Cesare este într-adevăr întemniţat, dar trăieşte, adăugă Machiavelli încet. Cât despre Micheletto...

— Exact, încuviinţă Ezio. Atâta vreme cât mai există grupări de fanatici Borgia, aici şi în Statele Papale, mai există şi seminţe din care poate renaşte această familie.

— Eşti prea prudent, zise neîncrezător Bartolomeo. Am învins!

— Barto, ştii la fel de bine ca mine că unele oraşe-state din Romagna i-au rămas loiale lui Cesare. Sunt oraşe puternic fortificate.

— Atunci voi porni într-acolo şi la voi supune.

— Vor rezista. Armata Caterinei Sforza nu-i îndeajuns de puternică pentru a le ataca din Forli, totuşi am trimis mesageri, rugând-o să stea cu ochii pe ele. Pentru tine am altă misiune, mai presantă.

„Dumnezeule”, gândi Ezio, „oare de ce inima continuă să-mi tresalte de fiecare dată când îi rostesc numele?”

— Ce misiune?

— Vreau să mergi cu o trupă la Ostia şi să supraveghezi portul. Vreau să-mi dai de ştire despre orice ambarcaţiuni suspecte care vin sau pleacă. Să ai călăreţi pregătiţi oricând să-mi aducă veşti.

— O misiune de santinelă! pufni Bartolomeo. Nu tocmai pe placul unui om de acţiune ca mine.

— Vei avea parte de toată acţiunea pe care ţi-o doreşti când va veni vremea să pornim asupra oraşelor-state rebele despre care vorbeam. Până atunci, ele trăiesc cu speranţă, aşteptând un semnal. Să le lăsăm aşa, asta le va ţine liniştite. Datoria noastră este să-năbuşim speranţa aceea, pentru totdeauna!

Machiavelli surâse larg.

— Sunt de acord cu Ezio, anunţă el.

— Mă rog, bine, dacă insişti, zise Bartolomeo morocănos.

— Lui Pantasilea o să-i priască briza mării după toate prin câte a trecut.

Condotierul se lumină la faţă.

— La asta nu mă gândisem.

— Bun.

Ezio se întoarse către sora lui.

— Claudia, presupun că schimbarea regimului n-a afectat prea rău afacerea cu *Rosa in Fiore*.

Femeia zâmbi.

— E interesant cum până şi clericilor le vine greu să-şi domolească diavolul dintre picioare, indiferent la câte băi reci susţin că se supun.

— Spune-le fetelor tale să ciulească bine urechile. Iulius controlează cu mână de fier Colegiul Cardinalilor, totuşi continuă să aibă destui duşmani ambiţioşi, dintre care unii pot fi îndeajuns de necugetaţi ca să creadă că dacă-l vor elibera pe Cesare, l-ar putea manipula ca să-şi atingă scopurile. De asemenea, stai cu ochii pe Johann Burchard.

— Pe maestrul de ceremonii al lui Rodrigo? Cu siguranţă este inofensiv. Detesta să organizeze toate orgiile acelea. Nu e decât un simplu birocrat.

— Oricum, vreau să ştiu tot ce poţi afla – mai ales dacă e vorba despre facţiunile de loialişti Borgia existente în Roma.

— Asta va fi mai uşor acum, când gărzile lor nu ne mai suflă în ceafă la fiecare pas.

Ezio surâse uşor absent.

— Mai am o întrebare... Am fost prea ocupat ca să trec pe la mama, şi asta mă nemulţumeşte, dar ce mai face?

Chipul Claudiei se înnegură.

— Se ocupă de contabilitate, dar mă tem că a început să îmbătrânească. Iese tot mai rar din casă şi vorbeşte aproape întruna despre Giovanni, Federico şi Petruccio.

Ezio tăcu o clipă, gândindu-se la tatăl şi la fraţii pe care-i pierduse.

— O să trec pe la voi cât pot de curând, zise el. Transmite-i toată dragostea mea şi roag-o să-mi ierte neglijenţa.

— Mama înţelege prea bine câte ai de făcut. Ştie că nu acţionezi doar pentru binele nostru, al tuturor, ci şi în onoarea celor care nu mai sunt.

— Nimicirea ucigaşilor va fi monumentul lor funerar, promise Ezio cu glas tăios.

— Şi oamenii mei? întrebă Vulpea.

— Gilberto, nu mă pot lipsi de oamenii tăi. Recruţii îmi sunt loiali, însă văd că lucrurile se întorc la normal şi majoritatea tânjesc după vieţile de dinainte să-i convingem să ni se alăture în strădania de înlăturare a jugului Borgia. Îşi pun abilităţile în slujba noastră, deşi nu sunt membri juraţi ai Frăţiei şi nu le pot cere să poarte povara pe care o purtăm noi, fiindcă este o povară de care numai moartea ne va scăpa.

— Am înţeles.

— Ştiu că bărbaţii şi femeile de sub comanda ta sunt orăşeni get-beget. Mă gândeam că le-ar putea prii aerul de la ţară.

— Ce vrei să spui? se încruntă Vulpea suspicios.

— Trimite-ţi cei mai buni oameni în aşezările şi satele din jurul Romei. Nu va fi nevoie să meargă mai departe de Viterbo, Terni, L'Aquila, Avezzano şi Nettuno. Mă-ndoiesc că vom găsi mare lucru dincolo de ele. Nu cred că au mai rămas mulţi loialişti fanatici, iar cei care există n-ar sta prea departe de Roma.

— Vor fi greu de găsit.

— Trebuie să-ncercaţi. Ştii bine că o forţă cât de mică poate provoca dezastre la momentul potrivit.

— O să trimit hoţii cei mai pricepuţi, deghizaţi ca negustori ambulanţi.

— Dă-mi de veste despre orice afli, mai ales legat de Micheletto.

— Chiar crezi că mai este în Italia? Nu-i posibil să se fi întors în Spania sau măcar în Regatul de Neapole? Bineînţeles, dacă mai este în viaţă...

— Sunt convins că n-a murit.

Vulpea înălţă din umeri.

— Atunci este suficient pentru mine.

După ce plecară ceilalţi, Machiavelli se întoarse către Ezio şi întrebă:

— Eu ce am de făcut?

— Noi doi vom lucra împreună.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, dar înainte de a intra în detalii, dă-mi voie să-ţi pun o întrebare.

— Dă-i drumul!

— De ce nu foloseşti Mărul?

Ezio oftă şi-i explică pe cât putu de bine.

După ce termină, Machiavelli îl privi lung, apoi îşi scoase carneţelul

negru şi scrise ceva pe-ndelete. Când termină, se ridică, traversă odaia, se aşeză lângă Ezio şi-şi puse cu blândeţe mâna pe umărul lui. Din partea lui Machiavelli, un asemenea gest era o raritate.

— Să trecem la lucruri serioase, zise el.

— Exact asta aveam şi eu de gând.

— Spune atunci!

— Sunt câteva femei în oraş care ne-ar putea ajuta. Trebuie să le găsim şi să vorbim cu ele.

— În cazul ăsta ai ales omul potrivit. Sunt diplomatul perfect.

A fost uşor s-o găsească pe prima – Papa Iulius se ocupase de asta –, dar nu la fel de simplu s-o determine să vorbească.

Femeia îi primi într-un salon somptuos la *piano nobile* al reşedinţei ei mari, ale cărei ferestre (pe toate cele patru laturi) ofereau panorame superbe ale oraşului cândva măreţ, acum parţial în ruină, parţial magnific, după ce ultimii Papi investiseră atâţia bani pentru preamărirea de sine.

— Nu văd cum v-aş putea ajuta, spuse ea după ce-i ascultă, deşi Ezio observă că evita să-i privească în ochi.

— Altezza, zise Machiavelli, dacă în oraş există loialişti fanatici Borgia, trebuie să ştim cine sunt şi avem nevoie de ajutorul dumitale. Iar dacă vom afla ulterior că ne-ai ascuns...

— Nu mă ameninţa, tinere! replică Vannozza. *Dio mio!* Ştii cât a trecut de când am fost amanta lui Rodrigo? Mai bine de douăzeci de ani!

— Poate copiii dumitale...? întrebă Ezio.

Ea surâse amar şi rosti:

— Vă întrebaţi probabil cum este posibil ca o femeie ca mine să fi născut asemenea odrasle. Credeţi-mă că prin venele lor curge foarte puţin sânge al familiei Cattanei. Poate prin ale Lucreziei, dar Cesare...

Tăcu şi Ezio îi zări durerea din ochi.

— Ştii unde se află?

— Nu ştiu mai multe decât voi şi nici nu mă interesează. Au trecut mulţi ani de când l-am văzut ultima oară, deşi am trăit în acelaşi oraş. Pentru mine nu există.

În mod clar, Papa fusese foarte prudent în a păstra secretul locului unde era întemniţat Cesare.

— Poate că ştie fiica dumitale?

— Dacă eu nu ştiu, de ce ar şti ea? Lucrezia trăieşte acum în Ferrara. Puteţi să vă duceţi acolo şi s-o întrebaţi, dar este o călătorie lungă spre miazănoapte şi Sfântul Părinte i-a interzis să se mai întoarcă vreodată în Roma.

— Vă mai vedeţi? întrebă Machiavelli.

Vannozza oftă.

— Aşa cum am spus, Ferrara este la distanţă mare spre miazănoapte. În ultima vreme, nu-mi mai place să călătoresc.

Femeia privi în jur, uitându-se la servitorii care stăteau în apropierea uşii şi, de câteva ori, la ceasul cu apă. Nu le oferise nimic şi părea nerăbdătoare să-i vadă plecând. Clar era o femeie nefericită şi părea tulburată, dar oare felul cum îşi frământa mâinile se datora faptului că ascundea ceva sau faptului că fusese silită să vorbească despre oameni pe care nu voia să şi-i amintească?

— Am, sau mai precis *am avut,* opt nepoţi, zise ea pe neaşteptate.

Ezio şi Machiavelli ştiau că Lucrezia avusese mai mulţi copii cu diverşii ei soţi, însă puţini supravieţuiseră. Se spunea că ea nu-şi privise niciodată sarcina cu seriozitate şi avusese obiceiul de a dansa şi a petrece până în momentul naşterii. Oare asta o îndepărtase de mama ei? Cesare avea o fiică, Louise, în vârstă de numai patru ani.

— Pe ei îi mai vezi? întrebă Machiavelli.

— Nu. Louise este tot în Roma, dar maică-sa a avut grijă s-o crească mai degrabă ca pe-o franţuzoaică decât ca pe-o italiancă.

Se ridică şi, de parcă asta ar fi aşteptat, servitorii deschiseră uşile duble, bogat împodobite ale salonului.

— Îmi pare rău că nu v-am putut fi mai de folos...

— Îţi mulţumim pentru timpul acordat, spuse Machiavelli sec.

— Există alte femei cu care poate ar trebui să staţi de vorbă, zise Vannozza.

— Intenţionăm s-o vizităm pe *Princesse* d'Albret.

Vannozza îşi strânse buzele într-o linie subţire.

— *Buona fortuna,* rosti ea fără convingere. În cazul acesta, ar fi bine să vă grăbiţi. Am auzit că se pregăteşte să plece în Franţa. Poate că, dacă sunt norocoasă, va trece şi pe la mine să-şi ia rămas-bun.

După ce ieşiră în stradă, Machiavelli spuse:

— Ezio, cred că va trebui să folosim Mărul.

— Nu încă.

— Hotărârea îţi aparţine, dar s-ar putea să greşeşti. Să mergem s-o vizităm pe prinţesă. Norocul nostru că vorbim amândoi franceza.

— Charlotte d'Albret nu va pleca azi spre Franţa – am pus oameni să-i supravegheze *palazzo-ul.* Aş vrea mai întâi să vizităm pe altcineva. De fapt, chiar mă surprinde că Vannozza n-a menţionat-o.

— Despre cine-i vorba?

— Giulia Farnese.

— Nu s-a mutat la Carbognano?

— Iscoadele mele m-au înştiinţat că-i în Roma, aşa că ar trebui să profităm de ocazie.

— Ce te face să crezi că vom afla mai multe de la ea decât de la Vannozza?

Ezio surâse.

— Giulia a fost ultima amantă a lui Rodrigo, care a iubit-o cu pasiune.

— Îmi amintesc că şi-a ieşit din minţi când au capturat-o francezii.

— S-au pripit să ceară recompensă doar trei mii de ducaţi. Rodrigo ar fi plătit de douăzeci de ori mai mult ca s-o recapete. Probabil că ar fi acceptat orice târg. Bănuiesc însă că aşa se-ntâmplă când amanta este cu peste patruzeci de ani mai tânără decât tine: eşti vrăjit.

— Totuşi, asta nu l-a oprit s-o părăsească după ce a împlinit douăzeci şi cinci de ani.

— Da, devenise prea bătrână pentru el! Să ne grăbim!

Porniră spre miazănoapte, pe străduţele înguste, spre Quirinale. Pe drum, Machiavelli observă că Ezio era tot mai agitat.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă în cele din urmă.

— N-ai observat nimic?

— Ce anume?

— Nu te-ntoarce! rosti Ezio încordat.

— Bine.

— Cred că suntem urmăriţi... de o femeie.

— De când?

— De când am părăsit *palazzo-ul* lui Vannozza.

— Crezi că e-n slujba ei?

— S-ar putea.

— Este singură?

— Aşa cred.

— Atunci ar fi mai bine să scăpăm de ea.

Deşi erau nerăbdători să continue, încetiniră pasul, privind în vitrinele prăvăliilor, ba chiar poposiră la o tavernă. Acolo, uitându-se pe furiş peste marginea paharului său, Ezio o observă mai bine pe femeia blondă, înaltă şi cu constituţie atletică, în rochie verde-închis, elegantă, totuşi nepretenţioasă, dintr-un material uşor. În straiele acelea ar fi putut să se mişte cu repeziciune, dacă ar fi fost nevoie.

— Am reperat-o, anunţă el.

Cercetară amândoi cu privirile zidul clădirii care adăpostea taverna. Fusese construit recent, în stil rustic la modă, din lespezi mari de piatră separate prin rosturi adâncite. Din loc în loc, în el fuseseră fixate inele din fier pentru priponirea cailor.

Era perfect.

Merseră până în spatele tavernei, dar pe acolo nu exista nicio ieşire.

— Va trebui să fim rapizi, zise Machiavelli.

— Priveşte-mă! replică Ezio şi-şi aşeză paharul pe o masă de lângă intrare.

În câteva secunde, se căţărase deja pe jumătate de zid, urmat îndeaproape de Machiavelli. Trecătorii priviră cu gurile căscate cum cei doi bărbaţi, cu mantiile fluturând, dispărură peste acoperişuri,

sărind peste ulicioare şi străduţe, alunecându-le de sub tălpi olane desprinse, care se făceau ţăndări de caldarâm sau se înfigeau în noroiul de pe uliţe, în vreme ce oamenii se fereau şi săreau în lături din calea lor.

Chiar dacă ar fi fost în stare, femeia n-ar fi putut escalada zidurile cu rochia ei lungă, însă Ezio văzu că aceasta avea într-o parte o despicătură iscusit camuflată, până în talie, care-i îngăduia să alerge. Femeia pornise în goană pe străzi după ei, îmbrâncind pe oricine îi stătea în cale. Indiferent cine ar fi fost, era bine antrenată.

Într-un sfârşit îşi pierdură urma şi, gâfâind, se opriră pe acoperişul bisericii Sant Niccolò de Portiis, unde se întinseră pe burtă şi cercetară cu atenţie strada. Printre oamenii care se zăreau nu părea să fie nimeni suspect, deşi lui Ezio i se păru că recunoaşte doi dintre hoţii Vulpii prin gloată, folosindu-se de cuţitaşe ascuţite ca briciul pentru a spinteca pungi. Probabil că erau dintre cei care nu fuseseră trimişi în ţinuturile din jurul Romei, dar în privinţa asta avea să vorbească cu Gilberto mai târziu.

— Să coborâm, propuse Machiavelli.

— Nu, mai bine să rămânem sus, ascunşi vederii – oricum nu mai avem mult de mers.

— Femeii i-a fost destul de uşor să ne urmărească. Am avut noroc cu acoperişul ăla cu zid înalt de jur-împrejur, unde am putut schimba direcţia fără să ne observe.

Ezio încuviinţă din cap. Probabil că necunoscuta îşi prezenta deja raportul înaintea celor pe care-i slujea. I-ar fi plăcut s-o aibă în tabăra lor. După cum stăteau lucrurile, trebuiau să ajungă la apartamentul pe care-l avea Giulia la Roma, după care să părăsească iute cartierul Quirinale. Poate că în incursiunile viitoare ar fi fost bine să pună doi recruţi să le păzească spatele. Loialiştii fanatici Borgia se mişcau discret în regimul noului Papă, însă o făceau doar pentru a adormi vigilenţa autorităţilor.

Primul soţ al Giuliei, Orsino Orsini, se mulţumise să închidă ochii la aventura sentimentală pe care soţia lui în vârstă de nouăsprezece ani o începuse cu Rodrigo Borgia, care avea pe atunci şaizeci şi doi. Giulia avea o fată, Laura, dar nimeni nu ştia dacă era fiica lui Orsino sau a lui Rodrigo. Deşi se născuse în Valencia, Rodrigo avansase în ierarhia Bisericii, până când ajunsese să controleze băierile pungilor Vaticanului şi-şi arătase recunoştinţa faţă de tânăra amantă, instalând-o într-o locuinţă nou-nouţă (din care fusese de mult silită să plece), convenabil de apropiată de Vatican, şi numindu-l cardinal pe fratele ei, Alessandro. Ceilalţi cardinali îl numeau pe la spate „cardinalul fustelor”, deşi, desigur, niciodată în prezenţa lui Rodrigo. Giuliei îi spuneau „mireasa lui Cristos”.

Ezio şi Machiavelli coborâră în *piazza* spre care avea faţada clădirea

în care se afla apartamentul prinţesei. În apropiere erau două gărzi papale, dar nimeni altcineva prin preajmă. Tunicile gărzilor purtau pe umeri blazonul familiei della Rovere: un stejar masiv, cu rădăcini şi ramuri, încununat acum de mitra papală şi de cheile Sfântului Petru. Ezio îi recunoscu – cu numai şase luni în urmă purtaseră uniforma Borgia. Cum se mai schimbau timpurile! Acum cei doi soldaţi îi salutară, iar el le răspunse.

— Ticăloşii, murmură Machiavelli.

— Trebuie să-şi câştige şi ei pâinea, replică Ezio. Mă surprinde că tocmai pe tine te deranjează un astfel de fleac.

— Haide!

Sosiseră pe nepusă masă şi le luă ceva timp pentru a-i convinge pe slujitorii Farnese – pe ale căror mantii erau brodaţi şase crini albaştri pe fundal galben – să le permită să intre, dar, aşa cum Ezio ştia prea bine, signora Farnese era acasă. Îi primi într-o încăpere nu la fel de ţipătoare ca salonul lui La Vannozza, dar aranjată cu mai mult bun-gust. La treizeci de ani, femeia îşi păstrase frumuseţea tinereţii şi inteligenţa dintotdeauna. Deşi erau oaspeţi neaşteptaţi, signora porunci pe dată să li se ofere Moscata şi *panpepati e mielati*.

În scurtă vreme deveni clar că Giulia nu ştia nimic şi că nu era mânjită de murdăria numelui Borgia, în ciuda vechii apropieri de familia aceea execrabilă (cum îi spunea Machiavelli). Machiavelli înţelese că ea îşi văzuse de viaţă, iar când o întrebară despre fosta prietenie apropiată cu Lucrezia, le spuse doar:

— Nu i-am cunoscut decât latura bună. Cred că s-a lăsat mult prea influenţată de tatăl şi de fratele ei. Îi mulţumesc Domnului că a scăpat. Ar fi fost bine dacă l-ar fi întâlnit pe Pietro Bembo mai devreme, adăugă după o pauză. Ei doi au fost suflete-pereche. El ar fi putut s-o ducă la Veneţia şi ar fi salvat-o de ea însăşi.

— Voi două v-aţi mai văzut?

— Din păcate, Ferrara este la mare depărtare spre miazănoapte, iar eu sunt ocupată până peste cap cu conducerea lui Carbognano. Până şi prieteniile mor, Ezio Auditore.

O imagine a Caterinei Sforza apăru în mintea bărbatului înainte să o poată împiedica. Dumnezeule, cum continua să-i înfioare inima orice gând la ea!

Plecară spre sfârşitul după-amiezii. Erau cu ochii în patru după oricine i-ar fi putut urmări, dar nu văzură pe nimeni.

— Trebuie să folosim Mărul, repetă Machiavelli.

— Este abia prima zi din cele trei pe care le-am hotărât. Trebuie să-nvăţăm să avem încredere în noi şi în propria noastră inteligenţă, şi să nu ne bizuim doar pe ceea ce ne-a fost încredinţat.

— Chestiunea este presantă.

— Avem încă o întâlnire azi, Niccolò. Apoi mai vedem.

Princesse d'Albret, Dame de Chalus, ducesă de Valentinois nu era acasă, potrivit portarilor reşedinţei ei opulente din cartierul Pinciano. Obosiţi şi nerăbdători, Ezio şi Machiavelli trecură oricum pe lângă ei şi o găsiră pe Charlotte la *piano nobile*, ocupată cu împachetatul. Cufere uriaşe pline cu pânzeturi scumpe, cărţi şi bijuterii se vedeau peste tot în încăperea pe jumătate goală, iar într-un colţ micuţa Louise de patru anişori, singura moştenitoare legitimă a lui Cesare, se juca cu o păpuşă din lemn.

— Sunteţi nemaipomenit de impertinenţi, rosti tăios femeia blondă care le ieşi în cale, ai cărei ochi căprui-închis aruncau flăcări.

— Am fost autorizaţi de însuşi Sfântul Părinte, minţi Ezio fără să clipească. Acesta este înscrisul său.

Ridică un pergament gol, de pe care atârnau peceţi cu aspect impresionant.

— Ticăloşi, comentă rece femeia. Sunteţi nişte proşti, credeţi că ştiu unde-i întemniţat Cesare. Nu mai vreau să-l revăd niciodată şi mă rog cerului ca nicio picătură din *sang maudit* al lui să nu fi trecut în venele nevinovatei mele copile.

— Îl căutăm de asemenea pe Micheletto, adăugă implacabil Machiavelli.

— Ţăranul ăla catalan! scuipă ea. De unde să ştiu eu unde se află?

— Soţul dumitale ţi-a spus cum ar putea evada, dacă va fi întemniţat, sugeră Machiavelli. Depindea de tine.

— Aşa crezi? Eu nu! Poate că Cesare a făcut confidenţe uneia dintre zecile lui de amante. Poate chiar celei care i-a dat *malattia venerea!*

— Dar dumneata...?

— Eu nu l-am mai atins după ce i-au apărut primele pustule şi a avut măcar decenţa ca de atunci să se ţină departe de mine şi să se tăvălească prin rigole cu târfele lui. Să procreeze cu ele unsprezece bastarzi. Cel puţin eu sunt curată, la fel este şi fiica mea. După cum vedeţi, plec de aici. Franţa este o ţară mai bună decât infernul ăsta nenorocit. Mă-ntorc în La Motte-Feuilly.

— Nu în Navarra? întrebă Machiavelli cu viclenie.

— Văd că încerci să mă îmbrobodeşti.

Femeia îşi întoarse către ei chipul osos şi rece, şi Ezio observă că frumuseţea îi era diminuată – sau poate amplificată? – de gropiţa din mijlocul bărbiei.

— Nu mă duc în provincia aceea pentru că fratele meu s-a însurat cu moştenitoarea tronului şi a devenit rege.

— Fratele dumitale i-a rămas loial lui Cesare? întrebă Ezio.

— Mă îndoiesc. De ce nu încetaţi să-mi irosiţi timpul şi nu vă duceţi mai bine să-l întrebaţi pe el?

— Navarra este foarte departe.

— Exact! Tocmai de-aia-mi doresc ca dumneata şi prietenul

dumitale morocănos să porniţi cât mai degrabă la drum într-acolo. Iar acum s-a făcut târziu şi am multe de făcut. Vă rog să plecaţi.

— O zi irosită, comentă Machiavelli când ajunseră din nou pe strada pe care umbrele începuseră să se lungească.

— Nu cred la fel. Acum ştim că nimeni dintre cei foarte apropiaţi de Cesare nu-l protejează. Femeile cele mai importante din viaţa lui îl urăsc şi nici măcar Giulia n-a avut timp pentru Rodrigo.

Machiavelli făcu o grimasă.

— Imaginează-ţi cum este să te culci cu un bărbat îndeajuns de bătrân ca să-ţi fie bunic.

— Ei bine, ea n-a sfârşit rău după toată povestea.

— Însă tot nu ştim unde este Cesare. Foloseşte Mărul.

— Nu încă. Trebuie să reuşim prin propriile puteri.

— Bine, suspină Machiavelli. Noroc că Dumnezeu ne-a înzestrat cu minţi ascuţite.

În clipa aceea apăru una dintre iscoadele sale, mai să-şi dea sufletul de cât alergase. Era un omuleţ pleşuv cu ochi vigilenţi şi chip înverşunat.

— Bruno? exclamă Machiavelli, surprins şi în acelaşi timp îngrijorat.

— Maestro, îşi trase răsuflarea bărbatul, slavă cerului că te-am găsit!

— Ce s-a-ntâmplat?

— Loialiştii Borgia! Au trimis pe cineva să te urmărească pe tine şi pe Maestro Ezio...

— Şi?

— Ştiind că sunteţi plecaţi, au răpit-o pe Claudia!

— Pe sora mea? Iisuse Cristoase, cum? icni Ezio.

— Claudia era în piaţa din faţa lui San Pietro... ştiţi colonadele de lemn şubred pe care Papa vrea să le demoleze?

— Spune odată!

— Au răpit-o pe când le dădea dispoziţii fetelor, le pregătea să se-nfiltreze...

— Unde-au dus-o?

— Loialiştii au o ascunzătoare în Prati, la răsărit de Vatican, şi-au dus-o acolo.

Bruno le furniza detalii despre locul unde era ţinută prizonieră Claudia. Ezio se uită la Machiavelli.

— Să-i dăm drumul!

— Cel puţin am aflat unde sunt, zise Machiavelli, sec ca întotdeauna.

Se căţărară din nou pe acoperişuri, alergară şi săriră de-a curmezişul Romei, până ajunseră la Tibru unde traversară pe ponte

della Rovere şi se grăbiră către ţinta lor.

Locul indicat de Bruno era o casă în ruine, aflată în partea de miazănoapte a districtului Prati. Dincolo de stucatura dărăpănată exista însă o uşă nou-nouţă ferecată cu fier, iar grilajele de la ferestre erau de asemenea noi şi recent vopsite.

Înainte ca Machiavelli să-l fi putut opri, Ezio se repezi la uşă şi bătu cu pumnul.

Vizeta fu trasă într-o parte şi un ochi ca o mărgea îi privi, după care, spre marea lor mirare, uşa se deschise lin pe ţâţâni bine unse.

Se pomeniră într-o curte interioară banală, în care nu se afla nimeni. Cel care le deschisese uşa – şi o trântise în urma lor – dispăruse. Pe trei laturi ale curţii se vedeau uşi. Cea vizavi de intrarea prin care pătrunseseră era deschisă şi deasupra ei se găsea un stindard zdrenţuit pe care era pictat un taur negru pe un câmp auriu.

— Suntem prinşi în cursă, comentă scurt Machiavelli. Ce arme ai?

Ezio avea credinciosul lui pumnal secret, sabia şi jungherul. Machiavelli avea o sabie uşoară şi un stilet.

— Intraţi, signori, sunteţi bineveniţi, răsună un glas de la o fereastră aflată mult deasupra uşii deschise, cu vedere în curtea interioară. Cred că avem ceva cu care putem face un târg.

— Papa Iulius ştie unde suntem, anunţă Machiavelli cu glas răsunător. Sunteţi pierduţi. Predaţi-vă! Cauza pe care o slujiţi este zadarnică.

Primi ca răspuns un hohot de râs spart.

— Aşa să fie oare? Nu cred. Dar intraţi. Ştiam că veţi înghiţi momeala. Bruno lucrează deja de un an pentru noi.

— Bruno?

— Trădarea e trăsătură de familie, iar dragul de Bruno nu e o excepţie. Nu-şi dorea decât ceva mai mulţi bani decât îi ofereaţi voi şi-i merită din plin. A izbutit s-o atragă pe Claudia aici, promiţându-i că-l va întâlni pe un cardinal englez. Englezii stau mereu pe margine, iar Claudia spera să-l atragă de partea voastră şi să afle şi ceva informaţii de la el. Din păcate, cardinalul Shakeshaft a suferit un accident îngrozitor – a fost călcat de o trăsură şi a murit pe loc însă sora ta, Ezio, este în viaţă – încă – şi sunt sigur că abia aşteaptă să te revadă.

— Calma, rosti Machiavelli când cei doi schimbară o privire.

Ezio simţea că-i clocoteşte sângele în vene. Pierduse o zi întreagă încercând să-i găsească pe loialişti, doar pentru a fi adus direct la ei. Îşi înfipse unghiile adânc în palme.

— Unde-i Claudia, *bastardi!* răcni el.

— Intraţi.

Precauţi, Asasinii se apropiară de intrarea întunecată.

Păşiră într-un vestibul slab luminat, în centrul căruia, pe un soclu, se găsea bustul papei Alexandru al VI-lea, ale cărui trăsături

marcante – nasul coroiat, bărbia moale şi buzele cărnoase – erau perfect reproduse. Nu exista mobilier şi se vedea câte o uşă pe fiecare dintre ceilalţi trei pereţi, dintre care era deschisă doar cea de vizavi de intrare. Ezio şi Machiavelli se îndreptară într-acolo şi, trecând pragul, ajunseră în altă odaie simplă. Pe o masă, la lumina unei singure lumânări sclipeau instrumente chirurgicale ruginite, aşezate pe o ţesătură pătată. Lângă masă era un scaun, pe care stătea Claudia, pe jumătate dezbrăcată, legată, cu mâinile în poală, cu faţa şi sânii acoperiţi de vânătăi, şi cu căluş în gură.

Trei bărbaţi se desprinseră din umbrele ce ascundeau peretele din spate. Ezio şi Machiavelli simţiră că îndărătul lor, ca şi lângă pereţii din stânga şi dreapta, se mai aflau alţi oameni. Cei pe care-i puteau întrezări în lumina slabă purtau uniformele acum soioase ale familiei Borgia şi erau toţi înarmaţi până-n dinţi.

Ochii Claudiei se îndreptară spre Ezio. Ea izbuti să-şi mişte degetul însemnat cu fierul roşu, atât cât să-i arate că nu cedase, în ciuda torturilor. Era un adevărat Asasin. De ce se îndoise vreodată de ea?

— Cunoaştem sentimentele pe care le ai pentru familia ta, rosti şeful loialiştilor, un bărbat tras la faţă de vreo cincizeci de ani pe care Ezio nu-l recunoscu. Tatăl şi fraţii tăi au murit fără să poţi clinti un deget. În privinţa mamei tale nu va trebui să ne facem griji, fiindcă nu mai are mult de trăit. Dar încă îţi mai poţi salva sora... dacă doreşti s-o faci. De acum este destul de înaintată în vârstă şi nu are copii, aşa că poate n-o să te sinchiseşti.

Ezio se stăpâni şi întrebă doar:

— Ce vreţi?

— În schimb? Vrem să părăseşti Roma. De ce nu te întorci la Monteriggioni, ca să-l reconstruieşti? Te poţi apuca de agricultură. Lasă jocurile de putere celor care le înţeleg.

Ezio îl scuipă.

— Vai, vai, rosti slăbănogul.

O apucă pe Claudia de păr şi, scoţând un cuţit cu lamă îngustă, îi crestă sânul stâng. Ea ţipă.

— Deocamdată este doar rănită, însă sunt sigur că se va reface sub îngrijirea ta atentă.

— Am s-o eliberez şi-apoi te omor. Încet şi chinuitor.

— Ezio Auditore, ţi-am oferit o şansă, dar tu mă ameninţi... şi nu te afli într-o poziţie din care să ameninţi. Dacă va fi vorba despre omoruri, eu le voi înfăptui. Poţi să dai uitării Monteriggioni – o doamnă sofisticată ca *Madonna* Claudia ar detesta cu siguranţă locul acela –, fiindcă destinul tău este aici: să mori în odaia asta.

Din ambele părţi, bărbaţii şi femeile se apropiară, trăgând săbiile din teci.

— Ţi-am spus că suntem prinşi în cursă, spuse Machiavelli.

— Cel puţin i-am găsit pe ticăloşi, zise Ezio şi cei doi se priviră în ochi. Prinde! aruncă el o mână de săgeţi otrăvite spre tovarăşul lui. Foloseşte-le cu cap.

— Nu mi-ai spus că ai venit pregătit.

— Nu m-ai întrebat.

— Ba da.

— Taci.

Ezio se ghemui pe când loialiştii avansau. Şeful lor duse cuţitul la gâtul Claudiei.

— Acum!

Ca unul, cei doi îşi scoaseră săbiile, azvârlind în acelaşi timp cu precizie letală săgeţile otrăvite.

Din ambele părţi căzură loialişti Borgia, iar Machiavelli câştiga teren spintecând şi împungând cu sabia şi pumnalul, pătrunzând printre cei care încercau să-l strivească – în zadar – prin simpla lor superioritate numerică.

Ezio avea un singur ţel: să-l ucidă pe slăbănog înainte să-i ia gâtul Claudiei. Se-aruncă înainte şi-l apucă de beregată, însă bărbatul era lunecos ca un tipar şi se smuci într-o parte, fără să-i fi dat drumul surorii sale.

Asasinul izbuti până la urmă să-l doboare la podea şi, prinzându-i cu stânga mâna dreaptă, împinse vârful cuţitului subţire, apropiindu-l de gâtul slăbănogului. Lama atinse vena jugulară.

— Îndurare, bolborosi conducătorul loialiştilor. Am slujit o cauză pe care am crezut-o dreaptă.

— Tu câtă îndurare i-ai fi arătat surorii mele, nemernicule? Eşti terminat! Nu mai era nevoie să declanşeze pumnalul secret.

— Ţi-am spus că va fi o moarte chinuitoare, continuă Ezio apropiind cuţitul de vintrele slăbănogului, dar voi fi milos.

Reveni cu tăişul în sus şi-i reteză gâtul. Sângele bolborosi în gura bărbatului.

— *Bastarda,* horcăi el. Vei muri de mâna lui Micheletto!

— *Requiescat in pace,* spuse Ezio şi-i lăsă capul să cadă, deşi, pentru prima dată, rostise cuvintele fără prea multă convingere.

Ceilalţi loialişti zăceau morţi sau muribunzi în jurul lor, când Machiavelli şi Ezio se grăbiră să dezlege frânghiile aspre cu care fusese imobilizată Claudia. Femeia fusese bătută cu brutalitate, totuşi loialiştii nu atentaseră la onoarea ei.

— Ah, Ezio!

— Eşti bine?

— Aşa sper.

— Haide. Trebuie să plecăm de-aici.

— Uşurel...

— Sigur că da.

O luă în braţe şi ieşi în amurg, urmat de Machiavelli, cu chipul întunecat.

— Cel puţin acum ştim că Micheletto este în viaţă, spuse el.

Capitolul 51

— L-am găsit pe Micheletto, anunţă Vulpea.

— Unde-i? întrebă imediat Ezio.

— În Zagarolo, chiar la est de Roma.

— Să pornim, atunci.

— Nu aşa repede. Are cu el contingente din aşezările din Romagna rămase loiale lui Cesare. Se va lupta până la ultimul om.

— N-are decât.

— Va trebui să ne organizăm.

— Atunci haide s-o facem. Imediat!

În seara aceea, Ezio, Machiavelli şi Vulpea convocară o adunare pe insula Tiberina. Bartolomeo se afla tot în Ostia, supraveghind portul, iar Claudia se refăcea în *Rosa in Fiore*, îngrijită de mama ei, bolnavă după întâmplările teribile prin care trecuse. Aveau destui hoţi şi recruţi pentru a mobiliza o forţă de o sută de bărbaţi şi femei în stare să folosească armele, astfel că nu aveau nevoie de alţi condotieri care să le vină în ajutor.

— Şi-a stabilit sediul în vechea şcoală de gladiatori Ludus Magnus şi are vreo două sute cincizeci de oameni.

— Oare ce are de gând să facă? se întrebă Ezio.

— Nu ştiu. Să iasă din Roma, să se-ndrepte spre miazănoapte unde sunt francezii şi e în siguranţă... cine poate şti?

— Indiferent care i-ar fi planurile, trebuie să le înăbuşim din faşă.

Înainte să se crape de zori, Ezio strânsese deja o trupă călare cu care străbătu distanţa scurtă până la Zagarolo astfel încât, înainte de răsăritul soarelui înconjurară tabăra lui Micheletto. Ezio purta arbaleta pe un braţ, peste apărătoare, iar pe celălalt braţ avea pumnalul cu otravă. Consemnul fusese să nu se ia prizonieri, cu toate că el dorea să-l captureze pe Micheletto viu.

Apărătorii se luptară cu îndârjire, dar în cele din urmă oamenii lui Ezio repurtară victoria, împrăştiind ca pleava loialiştii de sub comanda lui Micheletto.

În mijlocul răniţilor, morţilor şi muribunzilor, Micheletto rămase în picioare mândru şi sfidător până în ultima clipă.

— Micheletto da Corello, rosti Machiavelli, eşti prizonierul nostru. Urzelile tale diabolice nu ne vor mai primejdui niciodată ţara.

— Lanţurile nu mă vor opri, mârâi Micheletto, la fel cum nu-l vor opri nici pe stăpânul meu.

Îl purtară înlănţuit la Florenţa, unde fu închis într-o carceră a Signoriei, chiar în cea în care îşi petrecuse ultimele ore din viaţă Giovanni, tatăl lui Ezio. Guvernatorul oraşului, Piero Soderini, împreună cu prietenul şi sfătuitorul lui, Amerigo Vespucci şi cu Machiavelli îl interogară şi-l torturară, fără a reuşi să afle nimic, aşa

că-l lăsară să putrezească în lanţuri. Zilele lui ca ucigaş păreau să se fi încheiat.

Ezio se-ntoarse la Roma.

— Niccolò, îi spuse el prietenului său la despărţire, ştiu că în adâncul inimii eşti florentin, dar îmi vei lipsi.

— Sunt de asemenea un Asasin, zise Machiavelli, şi loialitatea va fi mereu în primul rând faţă de Frăţie. Trimite-mi vorbă când vei avea nevoie de mine şi voi sosi fără întârziere. În plus, adăugă sumbru, încă n-am pierdut toate speranţele de a stoarce nişte informaţii de la ticălosul ăla.

— Îţi doresc mult noroc, spuse Ezio.

Nu era însă chiar aşa sigur că vor reuşi să-l facă să mărturisească ceva. Poate că Micheletto era un ticălos, dar avea o voinţă de fier.

Capitolul 52

— Trebuie să ţi-l scoţi pe Micheletto din minte, spuse Leonardo instalat în atelierul lui Ezio din Roma. În oraş e pace. Avem un Papă puternic, care a supus Romagna. Este un ostaş în aceeaşi măsură în care este un om al Domnului şi poate că sub conducerea lui, Italia va cunoaşte în cele din urmă liniştea. Şi chiar dacă Spania controlează teritoriile din miazăzi, Ferdinand şi Isabela ne sunt prieteni.

Ezio ştia că Leonardo era încântat de activitatea lui. Papa Iulius îl angajase ca inginer militar şi era implicat într-o mulţime de proiecte noi, deşi uneori tânjea după iubitul său Milano, care rămăsese în mâinile francezilor, iar în clipele cele mai triste vorbea despre plecarea la Amboise, unde i se oferise orice ar fi dorit vreodată şi oricând ar fi dorit. Spunea deseori că va pleca acolo după ce va termina comenzile Papei.

Cât despre Romagna, gândurile lui Ezio reveneau adesea la Caterina Sforza, pe care continua s-o iubească. O scrisoare primită de la ea îl anunţase că se găsea într-o relaţie cu ambasadorul florentin. Ezio ştia că viaţa femeii rămăsese agitată şi că, în ciuda susţinerii oferite de Iulius, fusese alungată din Forli de propriii oameni din cauza cruzimii de care dăduse dovadă la înăbuşirea rebeliunii împotriva celui de-al doilea soţ al ei, Girolamo Feo, şi acum se retrăsese să îmbătrânească în Florenţa. La început, scrisorile pe care i le trimisese Ezio fuseseră furioase, apoi pline de reproşuri, după aceea rugătoare, însă ea nu-i răspunsese la niciuna şi în cele din urmă bărbatul acceptă ideea că se folosise de el şi că n-avea s-o mai revadă niciodată.

Aşa se întâmpla cu relaţiile dintre bărbaţi şi femei. Cele norocoase dăinuiau, dar, de prea multe ori, când se sfârşeau, era pentru totdeauna şi profunda intimitate anterioară era înlocuită de un pustiu.

Ezio se simţea rănit şi umilit, însă n-avea timp să-şi deplângă soarta. Activităţile lui din Roma, consolidarea Frăţiei şi, mai presus ca orice, menţinerea continuă a stării de alertă, îi ocupau tot timpul.

— Sunt de părere că atâta timp cât este în viaţă, Micheletto se va strădui să evadeze, să-l elibereze pe Cesare Borgia şi să-l ajute să-şi reînfiinţeze o armată, zise el.

Leonardo avea propriile lui probleme, legate de incapabilul lui iubit Salai, şi abia dacă-l asculta.

— Nimeni n-a evadat niciodată din închisoarea din Florenţa, rosti el. În niciun caz din carcerele alea.

— De ce nu l-au executat?

— Continuă să creadă că ar putea afla ceva de la el, deşi mă îndoiesc profund. În tot cazul, familia Borgia este terminată. Ar trebui să te destinzi. De ce n-o iei pe biata ta soră să vă întoarceţi în

Monteriggioni?

— Claudia a ajuns să iubească Roma şi nu s-ar mai întoarce niciodată într-o aşezare aşa mică. În plus, noul cămin al Frăţiei este aici.

În viaţa lui Ezio exista şi alt lucru dureros. Mama lui, Maria, căzuse la pat bolnavă şi în scurt timp se stinsese. După ce fusese răpită de loialiştii Borgia, Claudia renunţase la *Rosa in Fiore* şi bordelul era controlat acum de reţeaua de iscoade a lui Iulius, care folosea alte fete. Vulpea negociase cu colegul său, Antonio din Veneţia, s-o trimită la Roma pentru a conduce stabilimentul pe Rosa, mai în vârstă şi mai elegantă, dar la fel de aprigă pe cât era când Ezio o cunoscuse în La Serenissima.

La toate astea se adăuga problema Mărului.

Într-adevăr, multe se schimbaseră şi când se văzu chemat la Vatican pentru o întrevedere cu Papa, Ezio fu luat prin surprindere de cele auzite.

— Mă interesează obiectul straniu pe care ştiu că-l ai, zise Iulius, trecând direct la subiect, ca întotdeauna.

— La ce te referi, Sfinţia Ta?

Papa zâmbi.

— Nu ocoli adevărul, dragul meu. Am propriile mele surse şi mi-au spus că deţii ceva ce numeşti „Mărul", pe care l-ai găsit cu ani în urmă sub Capela Sixtină. Se pare că ar avea puteri aparte.

Gândurile lui Ezio goniră frenetic. Cum aflase Iulius despre Măr? Oare îi spusese Leonardo? Leonardo putea fi uneori ciudat de inocent şi-şi dorea tare mult un nou finanţator şi protector.

— Mi-a fost încredinţat, răspunse el, într-un chip pe care mi-ar fi greu să-l explic, de către o forţă din lumea străveche, pentru a ne ajuta. Deţine, într-adevăr, puteri mari, dar în acelaşi timp mă tem de potenţialul lui. Nu cred că oamenii sunt pregătiţi pentru aşa ceva, însă este cunoscut ca o Parte a Edenului. Există şi alte părţi sau piese, dintre care unele s-au pierdut, iar altele ne-au fost lăsate, poate, ascunse.

— Pare foarte util. Ce poate face?

— Are capacitatea de a controla gândurile şi dorinţele oamenilor. Şi asta nu-i tot, fiindcă poate dezvălui lucruri pe care nimeni nu le-a visat vreodată.

Iulius căzu pe gânduri.

— S-ar putea să-mi fie de folos. Chiar aşa. Pe de altă parte, dacă ar ajunge în mâini nepotrivite, ar putea fi utilizat împotriva mea.

— Cei din familia Borgia l-au utilizat greşit când au încercat să stăpânească întreaga Italie. Din fericire, Leonardo, căruia i l-au încredinţat pentru cercetări, le-a ascuns secretele sale cele mai întunecate.

Papa tăcu din nou, reflectând.

— Atunci cred că ar fi mai bine dacă l-aş lăsa în seama ta, spuse el în cele din urmă. Dacă ţi-a fost încredinţat de o putere precum cea pe care ai descris-o, ar fi o nesăbuinţă pripită să ţi-l iau.

Mai făcu o pauză, apoi adăugă:

— Aş zice că, atunci când vei simţi că nu mai ai ce face cu el, ar trebui să-l ascunzi într-un loc sigur şi poate, dacă doreşti, să laşi un soi de indiciu pentru un succesor demn – poate chiar un urmaş al tău – care l-ar putea înţelege, pentru a fi utilizat din nou de generaţiile viitoare. Eu cred cu adevărat, Ezio Auditore – şi poate că în privinţa asta sunt condus de mâna Domnului – că în vremurile noastre, nimeni în afară de tine n-ar trebui să pună mâna pe el. Poate că deţii o calitate neasemuită care-ţi îngăduie să te împotriveşti folosirii lui iresponsabile.

Ezio făcu o plecăciune, dar nu rosti nimic şi în adâncul inimii recunoscu înţelepciunea lui Iulius şi fu de acord cu judecata sa.

— Pentru că veni vorba, urmă Papa, nu-mi place de iubitul lui Leonardo... cum îl cheamă? Salai? Mi se pare viclean şi n-aş avea încredere în el. Păcat pentru Leo, fiindcă, cu excepţia acestei mici slăbiciuni, este cu adevărat un geniu. Ştii că a conceput pentru mine o armură uşoară, prin care nu pot trece gloanţele? Nu ştiu de unde are atâtea idei!

Ezio se gândi la apărătoarea Codex pe care Leonardo i-o făurise şi zâmbi pentru sine. Ei bine, de ce nu? Acum putea ghici sursa informaţiilor Papei despre Măr şi ştia că Iulius i-o destăinuise în mod deliberat. Din fericire, Salai era mai degrabă prost, decât escroc, trebuia totuşi supravegheat şi, dacă devenea necesar, înlăturat.

La urma urmelor, ştia ce însemna porecla Salai: „drăcuşorul”.

Capitolul 53

Ezio se îndreptă către atelierul lui Leonardo la scurt timp după întrevederea cu Papa, nu-l găsi pe Salai acasă, însă Leonardo părea ruşinat de prietenul lui. Îl trimisese undeva la ţară şi niciun fel de argumente nu-l convinseră să dezvăluie locul. Urma să fie o problemă de care să se ocupe Vulpea şi Ghilda Hoţilor. Era clar că Leonardo se simţea stânjenit. Poate că avea să înveţe să-şi ţină gura închisă pe viitor în faţa băiatului, fiindcă ştia că Ezio îi putea cauza necazuri. Din fericire, Leonardo continua să fie mai degrabă un ajutor decât o piedică, şi-n plus era un prieten bun, iar Asasinul îi subliniase toate astea. Doar că dacă mai aveau să apară şi alte breşe de securitate... ei bine, nimeni nu era indispensabil.

Leonardo dorea acum să-şi răscumpere greşeala faţă de el.

— Mă gândeam la Cesare, spuse cu obişnuitul lui entuziasm.

— Da?

— De fapt, chiar mă bucur că ai venit. Am întâlnit pe cineva pe care cred că ar trebui să-l cunoşti.

— Ştie unde se află Cesare?

Dacă ştia într-adevăr, atunci Micheletto ar fi devenit lipsit de importanţă. Iar dacă nu ştia, Ezio se gândise chiar la posibilitatea de a-l lăsa pe Micheletto să evadeze – pentru că Asasinul cunoştea bine Signoria – şi apoi să-l urmărească până-l ducea la stăpânul lui. Ştia bine că era un plan periculos, însă nu intenţiona să mai folosească Mărul decât în caz de forţă majoră. Povara Părţii din Eden îl tulbura tot mai mult, fiindcă avusese parte de multe vise ciudate cu ţări, clădiri şi tehnologii care nu puteau exista... îşi aminti apoi viziunea castelului îndepărtat dintr-un tărâm străin. Cel puţin pe acela îl recunoscuse ca aparţinând epocii sale. Dar unde putea fi?

Leonardo îl smulse din reverie.

— Nu ştiu dacă cunoaşte locul unde este întemniţat Cesare, dar i-a fost medic personal. Se numeşte Gaspar Torella. Are nişte idei care mi s-au părut interesante. Ai vrea să-l vizităm?

— Orice pistă poate fi bună.

Dottore Torella îi primi în cabinetul lui mare de pe Appenine, din al cărui tavan atârnau plante şi creaturi bizare, ca lilieci şi broaşte uscate, ba chiar şi un crocodil micuţ. Torella era smochinit şi uşor gârbovit, însă mai tânăr decât părea, cu mişcări repezite, aproape ca de reptilă, iar ochii îi străluceau înapoia lentilelor ochelarilor. Era alt spaniol expatriat şi se spunea despre el că era sclipitor, aşa că Papa îl cruţase – la urma urmelor, era un savant, fără niciun interes în politică.

Subiectul care-l interesa însă, şi despre care vorbi pe îndelete, era „Boala Lumii Noi”.

— Se molipsiseră atât fostul meu stăpân, cât şi tatăl lui, Rodrigo. Într-adevăr, este hidoasă în etapele finale, cred că îmbolnăveşte mintea şi se poate să-i fi afectat pe amândoi. Niciunul dintre ei nu avea simţul cumpătării şi se poate ca boala să fie în plină evoluţie la Cesare... indiferent unde e întemniţat.

— Ai cumva idee unde ar fi locul acela?

— Bănuiesc că foarte departe şi undeva de unde n-ar putea evada niciodată.

Ezio oftă. Asta era evident.

— Eu am denumit-o *morbus gallicus*, „boala franceză", continuă Torella entuziast. Până şi actualul Papă o are într-o fază primară şi-l tratez împotriva ei. Este molipsitoare, desigur. Credem că a fost adusă acum şapte-opt ani de corăbierii lui Columb, probabil şi de ai lui Vespucci, din Lumea Nouă.

— De ce i-ai spus atunci „boala franceză"? întrebă Leonardo.

— Bineînţeles că n-am vrut să-i insult pe italieni, iar portughezii şi spaniolii sunt prietenii noştri. Totuşi, a apărut prima dată printre soldaţii francezi din Neapole. Primele semne sunt leziuni pe organele genitale, apoi poate deforma mâinile, spatele şi faţa, de fapt tot capul. Eu o tratez cu mercur, care fie se înghite, fie este frecat pe piele, totuşi nu cred că am găsit cu adevărat leacul.

— Interesant desigur, comentă Ezio, dar îl va ucide oare pe Cesare?

— Nu ştiu.

— Atunci tot va trebui să-l găsesc.

— Fascinant, exclamă Leonardo incitat ca întotdeauna de o nouă descoperire.

— Mai există un lucru asupra căruia m-am aplecat, zise Torella, şi despre care cred că este încă şi mai interesant.

— Ce anume? întrebă Leonardo.

— Faptul că amintirile oamenilor pot fi transmise – păstrate – din generaţie în generaţie, prin descendenţă. Cumva ca o boală. Îmi place să cred că voi găsi un leac pentru *morbus gallicus*, dar simt că ne va însoţi încă multe secole.

— De ce crezi asta? întrebă Ezio, tulburat în mod straniu de posibilitatea ca amintirile să fie transmise de-a lungul generaţiilor.

— Pentru că eu cred că este transmisă, în primă instanţă, prin intermediul relaţiilor sexuale, dar dacă nu vom mai putea întreţine relaţii sexuale, vom pieri.

Ezio devenise nerăbdător.

— Îţi mulţumesc pentru timpul pe care ni l-ai acordat, zise el.

— Pentru puţin, răspunse Torella. Şi, apropo, dacă doreşti cu adevărat să-l găseşti pe fostul meu stăpân, cred că ar fi mai bine să cauţi în Spania.

— În Spania? Unde anume?

Doctorul deschise braţele.

— Eu sunt spaniol, Cesare la fel. De ce să nu-l fi trimis acasă? Este doar o intuiţie, îmi pare rău că nu pot fi mai precis.

„E ca şi cum aş căuta un ac în carul cu fân”, gândi Ezio. Putea fi totuşi un început.

Capitolul 54

De acum Ezio nu mai păstra secretă adresa locuinţei sale, totuşi puţini o cunoşteau. Unul dintre ei era Machiavelli. La ora patru din noapte, Ezio fu deşteptat de prietenul său, care ciocănea insistent la uşă.

— Niccolò! Ce cauţi aici?

Într-o clipă, deveni atent ca o felină.

— Am fost un prost, spuse Machiavelli.

— Ce s-a-ntâmplat? Erai în Florenţa... de ce te-ai întors aşa curând?

Ezio ştia deja că sigur se întâmplase ceva foarte grav.

— Am fost un prost, repetă Machiavelli.

— Despre ce vorbeşti?

— În aroganţa mea, l-am lăsat pe Micheletto în viaţă, într-o carceră sigură, pentru a-l interoga.

— Ar fi bine să-mi spui odată ce s-a-ntâmplat.

— A evadat! Cu o zi înaintea execuţiei!

— Din *Signoria?* Cum?

— Pe acoperiş. Loialiştii Borgia au escaladat zidurile noaptea şi au ucis gărzile, apoi au coborât o funie. Preotul care-l spovedise era simpatizant Borgia – a fost ars pe rug chiar azi – şi i-a strecurat o pilă. Micheletto n-a trebuit să pilească decât o singură gratie de la fereastră. Este voinic, dar a fost suficient ca să se strecoare şi să suie pe funie. Ştii cât de puternic este. Până s-a dat alarma, dispăruse din oraş.

— Trebuie să-l găsim şi... – Ezio se opri, întrezărind brusc un avantaj în vestea aceea neplăcută – ... să vedem încotro a fugit. Totuşi, se poate să ne ducă la Cesare. Este extrem de loial şi fără susţinerea acestuia n-are nicio putere.

— Cavaleria uşoară cutreieră chiar acum ţinuturile rurale încercând să-l găsească.

— Există însă multe grupuri de loialişti fanatici – precum cei care l-au eliberat dispuşi să-l ascundă.

— Eu cred că este în Roma, de aceea am venit aici.

— De ce tocmai în Roma?

— Ne-am cam culcat pe-o ureche. Şi aici există susţinători Borgia. Se va folosi de ei pentru a ajunge la Ostia, de unde va încerca să urce la bordul unui vas.

— Bartolomeo este în Ostia şi nimeni nu va scăpa de el şi de condotierii lui. Voi trimite un călăreţ să-l anunţ.

— Dar încotro se va-ndrepta Micheletto?

— Unde altundeva decât spre Valencia, oraşul lui natal?

— Ezio, trebuie să fim siguri. Trebuie să folosim Mărul, acum, în clipa asta, pentru a vedea dacă-l putem localiza.

Capitolul 55

Ezio intră în dormitor şi, ferit de privirile lui Machiavelli, luă Mărul din ascunzătoare. Purtând mănuşi, îl scoase cu grijă din cutie şi-l aşeză pe masă. Se concentră. Foarte încet, Mărul începu să sclipească, după care lumina lui se înteţi, până când odaia fu inundată de o lumină rece. Imagini – neclare la început – pâlpâiră pe perete şi luară forme care nu erau necunoscute lui Ezio.

— Este un castel ciudat, îi explică el lui Machiavelli, îndepărtat, în mijlocul unui peisaj maroniu şi sterp, cu o fortificaţie exterioară masivă, patru turnuri principale şi un donjon pătrat, aparent inexpugnabil, în centru.

— Unde poate fi rocca asta? Ce ne spune Mărul? strigă prietenul lui din camera alăturată.

— Poate fi oriunde, murmură Ezio pentru sine. După cum arată peisajul, poate fi în Siria? Sau în Spania! strigă el însufleţit, amintindu-şi cuvintele doctorului Torella. E-n Spania! răcni către Machiavelli.

— Micheletto nu poate fi în Spania.

— Sunt sigur că plănuieşte să meargă acolo.

— Chiar şi aşa, nu ştim unde-i locul ăsta. În Spania există foarte multe castele şi multe sunt asemănătoare cu acesta. Mai întreabă o dată Mărul.

Când Ezio încercă din nou, imaginea rămase neschimbată: un castel solid, clădit pe o colină, vechi de cel puţin trei sute de ani, înconjurat de un orăşel. Imaginea era monocoloră şi toate casele, fortăreaţa şi peisajul înconjurător aveau aproape aceeaşi nuanţă maronie. Exista o singură pată de culoare, un steag strălucitor pe un catarg, în vârful donjonului.

Ezio miji ochii.

Un steag alb cu o cruce roşie în formă de „X”.

— Este stindardul regelui Ferdinand şi al reginei Isabela de Spania! strigă el şi mai însufleţit.

— Le poţi vedea stindardul? întrebă Machiavelli din odaia alăturată. Perfect! Acum ştim sigur ţara, dar tot nu ştim unde anume este. Sau de ce ni se arată. Oare Micheletto merge într-acolo? întreabă Mărul din nou.

Imaginea dispăru, înlocuită de o aşezare fortificată din vârful unui deal; deasupra fortului flutura un drapel alb brăzdat de lanţuri roşii, ale cărui verigi erau colorate în interior cu galben. Ezio recunoscu steagul Navarrei. Urmă apoi o a treia şi ultimă imagine: un port uriaş şi bogat, cu corăbii pe marea scânteietoare şi o armată chemată să lupte. Nu exista însă niciun alt indiciu despre unde se aflau locurile acelea.

Capitolul 56

Totul mergea cum nu se putea mai bine. Curierii călăreau zilnic între bazele strategice ale Frăţiei. Lui Bartolomeo începuse să-i placă în Ostia, iar Pantasilea iubea de-a dreptul portul. Antonio de Magianis îi conducea încă pe hoţii din Veneţia. Claudia revenise, temporar, la Florenţa, ca să stea cu vechea ei prietenă Paola, matroana bordelului de lux al cărui model îl preluase *Rosa in Fiore*, iar Vulpea şi Rosa se ocupau de acţiunile din Roma.

Era timpul ca Machiavelli şi Ezio să pornească la vânătoare.

Capitolul 57

Leonardo ezită să-i lase pe cei doi Asasini în atelierul lui, dar până la urmă le îngădui.

— Leo, trecu Ezio direct la subiect, avem nevoie de ajutorul tău.

— N-ai fost foarte încântat de mine ultima dată când ne-am întâlnit.

— Salai n-ar fi trebuit să povestească nimănui despre Măr.

— S-a îmbătat într-o tavernă şi a spus-o ca să facă impresie. Majoritatea celor din jur nu ştiau despre ce vorbea, dar un agent al Papei se afla în apropiere. Este chinuit de remuşcări.

— Unde-i acum? întrebă Ezio.

Leonardo luă atitudine.

— Dacă vreţi să vă ajut, vreau să mă plătiţi.

— Ce tot spui? Ce fel de plată?

— Vreau să-l lăsaţi pe Salai în pace. Înseamnă foarte mult pentru mine, este tânăr şi cu timpul îşi va îmbunătăţi comportamentul.

— Este un şobolan afurisit, comentă Machiavelli.

— Vreţi ajutorul meu sau nu?

Cei doi Asasini schimbară priviri.

— Bine, Leo, dar să-l ţii din scurt, altfel mă jur pe Dumnezeu, data viitoare nu vom mai fi la fel de miloşi.

— Bine. Acum spuneţi-mi ce vreţi să fac?

— Avem probleme cu Mărul. Nu mai este la fel de precis. Ar putea avea vreo defecţiune mecanică? întrebă Machiavelli.

Leonardo îşi mângâie barba gânditor.

— Îl aveţi la voi?

Ezio scoase cutia.

— Poftim.

Îl luă dinăuntru şi-l aşeză cu grijă pe masa de lucru. Leonardo îl examină la fel de grijuliu.

— Nu ştiu cu adevărat ce este obiectul acesta, recunoscu el într-un final. Este periculos, este un mister şi este extrem de puternic, dar pe de altă parte doar Ezio pare să-l poată controla. Dumnezeu mi-e martor că am încercat şi eu când a fost în posesia mea pe timpul lui Cesare, însă n-am reuşit decât parţial.

Făcu o pauză, apoi urmă:

— Nu cred că „mecanic” e cuvântul potrivit. Dacă n-aş fi fost mai degrabă savant decât artist, aş fi zis că are propria lui minte.

Ezio îşi aminti glasul pe care-l auzise dinspre Măr. Dacă Leonardo avea dreptate?

— Micheletto a evadat, explică el în grabă, şi trebuie să-l găsim cât mai repede. Trebuie să-i luăm urma înainte de-a fi prea târziu.

— Ce credeţi că plănuieşte?

— Suntem aproape siguri că a hotărât să meargă în Spania, spuse Machiavelli, pentru a-l găsi şi a-şi elibera stăpânul, după care, împreună, vor încerca să revină la putere. Trebuie neapărat să-i oprim.

— Şi Mărul?

— Arată imaginea unui castel, răspunse Ezio. Probabil e undeva în Spania, deoarece are arborat drapelul spaniol, dar Mărul nu vrea – sau nu poate – să ne spună locul exact. Am mai văzut şi imaginea unui oraş în care flutura steagul Navarrei şi un port unde se strângea o armată gata de îmbarcare, însă Mărul nu ne-a arătat absolut nimic despre Micheletto.

— Cesare sigur nu l-a stricat, reflectă Leonardo, fiindcă nimeni nu-i atât de inteligent, deci Mărul trebuie să fi – cum s-o spun? – hotărât să nu ne ajute.

— De ce ar proceda aşa?

— De ce nu-l întrebăm?

Ezio se concentră din nou, şi de data asta în urechi îi răsună o muzică divină şi dulce.

— Auziţi şi voi? întrebă el.

— Ce anume? întrebară ceilalţi.

Cu muzica pe fundal se auzi glasul binecunoscut:

— Ezio Auditore, te-ai descurcat bine, dar mi-am depăşit deja rolul pe drumul vieţii tale, iar acum trebuie să te desparţi de mine. Du-mă într-o criptă de sub Capitoliu şi lasă-mă acolo pentru a fi găsit de viitorii membri ai Frăţiei. Grăbeşte-te! Apoi trebuie să pleci cât mai repede spre Neapole, unde Micheletto se îmbarcă spre Valencia. Informaţia aceasta este ultimul meu dar. De-acum, tu însuţi deţii suficientă putere ca să nu mai ai nevoie de mine. Voi rămâne sub pământ până ce voi fi necesar viitoarelor generaţii, aşa că trebuie să laşi un indiciu asupra ascunzătorii mele. Adio, Mentor al Frăţiei! Adio!

Mărul încetă să mai strălucească şi, brusc, păru mort, aidoma unei mingi vechi legate în piele.

Ezio le povesti pe dată prietenilor lui tot ce aflase.

— Neapole? repetă Leonardo. De ce tocmai Neapole?

— Pentru că este teritoriu spaniol şi noi nu avem jurisdicţie acolo.

— Şi pentru că Micheletto ştie – cumva – că Bartolomeo controlează Ostia, adăugă Ezio. Acum trebuie să ne grăbim. Haide!

Se lăsa amurgul când Machiavelli şi Ezio duseră cutia cu Mărul în catacombele de sub Colosseum. Purtând torţe, trecură prin odăile mohorâte ale rămăşiţelor Casei de Aur a lui Nero şi intrară în labirintul de tuneluri de sub vechiul Forum roman, mergând în direcţia bisericii San Nicola in Carcere. Acolo găsiră o uşă secretă în criptă, dincolo de care era o cămăruţă boltită, în centrul căreia se afla un soclu. Pe el aşezară cutia şi se retraseră. Odată închisă, uşa dispăru ca prin farmec, însă ştiau unde fusese, aşa că desenară în apropiere

simbolurile secrete şi sacre pe care doar un membru al Frăţiei le-ar fi desluşit. Aceleaşi simboluri le înscriseră la intervale regulate pe drumul de întoarcere şi la gura tunelului de lângă Colosseum prin care ieşiră.

După ce se reîntâlniră cu Leonardo, care insistase să li se alăture, porniră în galop spre Ostia, de unde se-mbarcară pe o corabie pentru călătoria de-a lungul coastei spre Neapole. Ajunseră acolo în ziua solstiţiului de vară, anul 1505 – a patruzeci şi şasea aniversare a lui Ezio.

Nu urcară în animatul oraş deluros, ci rămaseră pe docurile fortificate, despărţindu-se, ca să caute printre marinarii, negustorii şi călătorii ce mişunau pe lângă vase de pescuit, şlepuri şi caravele, carace şi bărci, intrând în taverne şi bordeluri, totul în grabă frenetică, deoarece nimeni, spanioli, italieni sau arabi, nu părea să aibă răspuns la întrebarea lor: „Aţi văzut un bărbat înalt şi slab, cu mâini uriaşe şi cicatrice pe faţă, care dorea să ajungă la Valencia?"

După o oră de căutări, se regrupară pe cheiul principal.

— Se duce sigur la Valencia, spuse Ezio.

— Şi dacă n-o va face? întrebă Leonardo. Dacă închiriem o corabie şi plecăm într-acolo, am putea irosi zile, chiar săptămâni, şi astfel îl pierdem definitiv.

— Ai dreptate.

— Mărul nu te-a minţit. Micheletto a fost – sau, dacă avem noroc – încă este aici. Trebuie doar să găsim pe cineva care să ştie sigur.

O târfă se apropie de ei, surâzând larg.

— Nu suntem interesaţi! se răsti Machiavelli.

Era o blondă frumoasă, de vreo patruzeci de ani, înaltă şi zveltă, cu ochi căprui-închis, picioare lungi şi frumos desenate, sâni mici, umeri laţi şi şolduri înguste.

— Dar vă interesează Micheletto da Corella, nu-i aşa?

Ezio se întoarse spre ea. Femeia semăna atât de bine cu Caterina, încât pentru o clipă se simţi cuprins de ameţeală.

— Ştii ceva despre el?

— Cât plăteşti? răspunse femeia cu duritatea unei târfe.

Zâmbetul profesional îi reapăru aproape imediat.

— Şi pentru că tot veni vorba, eu sunt Camilla.

— Zece ducaţi.

— Douăzeci.

— Douăzeci?! N-ai câştiga atâta nici într-o săptămână de stat pe spate! pufni Machiavelli.

— Ce compliment minunat! Vreţi informaţia sau nu? Mi s-a părut că vă grăbiţi.

— Cincisprezece atunci, zise Ezio şi scoase punga.

— Aşa-i mai bine, *tesoro*.

— Informaţia înainte, zise Machiavelli când Camilla întinse mâna.

— Jumătate din bani înainte.

Ezio îi întinse opt ducaţi.

— Câtă generozitate! comentă femeia, în regulă. Micheletto a fost aici azi-noapte. A petrecut-o cu mine şi niciodată nu mi-am câştigat banii mai greu. Era beat, a fost violent şi în zori a fugit fără să plătească. Avea pistol la brâu, sabie şi un jungher ameninţător. În plus, mirosea urât, dar ştiu că avea bani, şi fiindcă am bănuit ce va face mi-am luat plata din punga lui după ce a adormit. Paznicii bordelului l-au urmărit, totuşi cred că le-a fost frică de el, aşa că au păstrat distanţa.

— Şi? se încruntă Machiavelli. Nimic din ce ne-ai spus până acum nu ne este de vreun folos.

— Cu toate astea, zise Camilla, paznicii s-au ţinut după el. Probabil că tocmise o corabie de cu seară, fiindcă s-a dus drept la caraca *Marea di Alba,* care a plecat la refluxul de dimineaţă.

— Descrie-l, îi ceru Ezio.

— Voinic şi cu mâini enorme – ştiu asta fiindcă m-a strâns de gât –, nasul spart, cicatrice pe faţă, dintre care unele îl fac să arate ca şi cum ar rânji întruna. Taciturn.

— De unde-i ştii numele?

— L-am întrebat, răspunse ea simplu, doar ca să fac conversaţie, şi mi l-a spus.

— Încotro se-ndrepta?

— Unul dintre paznici îl cunoştea pe un marinar şi l-a-ntrebat când ridicau ancora.

— Încotro?

— Valencia.

Valencia... Micheletto se-ntorcea în oraşul lui natal, care era de asemenea oraşul natal al unei familii numite Borgia. Ezio îi întinse restul de şapte ducaţi.

— N-o să te uit, îi spuse. Dacă ne-ai minţit, o să-ţi pară rău.

Era deja amiază. Avură nevoie de încă o oră ca să găsească o caravelă disponibilă pentru închiriat şi să cadă de acord asupra preţului. Alte două ore fură necesare pentru aprovizionare şi pregătiri, după care aşteptară următorul reflux. Caravela era mai rapidă decât caraca, totuşi ridicară pânzele abia la începutul serii. În plus, marea era agitată şi vântul le sufla din faţă.

— La mulţi ani! îi spuse Leonardo lui Ezio.

Capitolul 58

Chiar şi soarta li se împotrivea. Corabia lor naviga bine, însă marea rămase agitată şi începu furtuna, aşa că fură nevoiţi să coboare velele. Speranţa de a-l ajunge pe Micheletto pe mare pierise de mult când, după cinci zile, caravela lor mult încercată intră în portul Valenciei.

Era un oraş prosper şi în plină dezvoltare, însă niciunul dintre cei trei – Ezio, Leonardo sau Machiavelli – nu mai fusese aici. Recent construita Bursă a Mătăsii concura în grandoare cu clopotniţa, Torres de Quart şi Palau de la Generalitai. Valencia era pe atunci un oraş catalan puternic, unul dintre cele mai importante porturi comerciale de la Marea Mediterană, iar în acelaşi timp era o aşezare ameţitoare şi plină de localnici care se amestecau pe străzile animate cu italieni, olandezi, englezi şi arabi, creând un Babel al graiurilor.

Din fericire, *Marea di Alba* fusese amarată în apropierea locului unde andocase caravela şi cei doi căpitani erau prieteni.

— *Ciao,* Alberto!

— *Ciao,* Filin!

— Cum a fost voiajul? întrebă Alberto, un bărbat voinic de treizeci de ani, care stătea pe duneta caracei şi supraveghea încărcarea de mătase şi cafea rară şi scumpă, pentru călătoria de întoarcere.

— *Brutissimo.*

— Văd, după cum arată caravela. Dar săptămâna viitoare marea va fi liniştită şi vântul bun, aşa că mă grăbesc înapoi cât pot de repede.

— Eu n-o să fiu la fel de norocos. Când ai sosit?

— Acum două zile.

Ezio făcu un pas înainte.

— Şi pasagerul tău?

Alberto scuipă scârbit în apă.

— *Che tipo brutto!* Totuşi, a plătit bine.

— Unde-i acum?

— A debarcat. Ştiu c-a umblat prin oraş şi-a pus întrebări, dar este binecunoscut aici şi are mulţi prieteni, chiar dacă nu-ţi vine să crezi.

Alberto scuipă din nou.

— Şi nu din soiul cel mai bun.

— Încep să regret că am venit, murmură Leonardo. Eu nu sunt în niciun caz făcut pentru violenţă.

— Ştii cumva unde s-a dus?

— Trăsese la *Lobo Solitario* – puteţi întreba acolo.

Cei trei debarcară şi merseră direct la hanul Lupul singuratic, după ce Alberto le dăduse instrucţiuni cum să ajungă acolo, adăugând sumbru:

— Nu-i tocmai un loc pentru gentlemani.

— Ce te face să crezi că suntem gentlemani? replicase Machiavelli.

Alberto se mulţumise să ridice din umeri.

Ezio cercetă cheiul forfotitor. Cu coada ochiului zări trei-patru inşi îndoielnici care-i priveau pe furiş şi-şi verifică apărătoarea şi pumnalul secret. Puse apoi sacul de călătorie pe umăr, eliberându-şi braţele pentru sabie şi jungher. Machiavelli îl imită, sub privirile posomorâte ale lui Leonardo.

Pătrunseră laolaltă în oraş, rămânând în continuare vigilenţi, deşi indivizii suspecţi dispăruseră.

— Să mergem la acelaşi han la care a tras Micheletto? sugeră Ezio. Ar fi locul cel mai bun pentru a afla unde este.

Hanul se afla pe o străduţă îngustă şi mărginită de case înalte, care se desprindea, şerpuind, dintr-o arteră principală. Era o clădire întunecată şi scundă, care contrasta cu aspectul strălucitor de nou al aproape întregului oraş. Uşa din lemn negru era deschisă spre interiorul neluminat. Ezio intră primul, iar Leonardo, şovăielnic, ultimul.

Ajunseseră în mijlocul vestibulului, în care abia se puteau distinge mobilierul şi o tejghea lungă şi joasă, când uşa din spatele lor se închise cu o bufnitură. Cei zece bărbaţi care stătuseră pitiţi în beznă şi ai căror ochi erau deja obişnuiţi cu întunericul se năpustiră asupra lor, răcnind gutural. Ezio şi Machiavelli îşi lăsară imediat sacii de călătorie; dintr-o singură mişcare, Machiavelli îşi scoase sabia şi pumnalul şi-l întâmpină pe primul atacator. Lamele armelor sclipiră în semiîntunericul încăperii, care era îndeajuns de mare pentru spaţiu de manevră, ceea ce era de folos ambelor tabere.

— Leonardo! strigă Ezio. Treci după tejghea şi prinde asta!

Îi aruncă sabia, pe care Leonardo o prinse, o scăpă şi o ridică în aceeaşi secundă. Ezio extinse pumnalul secret chiar în clipa când un atacator ajunse lângă el şi-l înjunghie din lateral, străpungându-i intestinele. Bărbatul se împletici şi se prinse cu mâinile de abdomen, cu sângele bolborosind printre degete. Între timp, Machiavelli înainta cu sabia ridicată. Iute ca fulgerul, o înfipse în beregata primului adversar, în acelaşi timp spintecând cu pumnalul vintrele altuia. Acesta căzu la podea cu un răcnet de durere, pipăindu-şi zadarnic rana, pe când se zvârcolea în agonie. Machiavelli se apropie, îi aruncă o privire, apoi îl lovi brutal cu piciorul, reducându-l la tăcere.

Agresorii se retraseră pentru o clipă, surprinşi de eşecul ambuscadei, precum şi de reacţia presupuselor victime, după care reveniră în forţă. Machiavelli scoase un strigăt când cineva îi crestă din spate braţul cu sabia, dar într-o clipită Ezio se năpusti asupra atacatorului, înfigându-i jungherul în faţă.

În clipa următoare, un bărbat masiv, care duhnea a paie de temniţă şi sudoare stătută, se furişă îndărătul lui şi-i trecu un ştreang în jurul gâtului. Ezio simţi că se sufocă şi dădu drumul jungherului, ridicând

mâna ca să lărgească frânghia subţire care-i tăia în carne. Machiavelli făcu un salt uriaş şi-l înjunghie pe strangulator, care scoase un urlet de durere, însă rana nu se dovedi fatală şi omul reuşi să devieze atacul. Fusese totuşi îndeajuns ca să slăbească strânsoarea ştreangului, astfel că Ezio se eliberă.

Lumina era prea slabă ca să poată distinge siluetele în mantii negre ale agresorilor care supravieţuiseră, dar eşecul atacului părea să-i fi descurajat.

— Puneţi mâna pe ei! ordonă un glas gutural, neplăcut. Suntem cinci contra trei.

— *Sancho dieron en el pecho!* zbieră altul când Ezio împlântă cu brutalitate jungherul greu în sternul cuiva, despicându-l ca pe un piept de pui. Suntem patru contra trei. *Nos replegamos!*

— Nu! porunci primul bărbat care vorbise. *Aguantels mentres que m 'escapi!*

Bărbatul vorbea în catalană. Era cel voinic, care încercase să-l sugrume. Cel care încă mai mirosea a temniţă. Micheletto!

După câteva secunde, uşa dinspre stradă se deschise larg, apoi se trânti la loc, închizându-se, după ce Micheletto o luase la fugă, conturat pentru o clipă de lumina de afară. Ezio se repezi după el, însă calea îi fu blocată de unul dintre cei trei atacatori rămaşi în viaţă, care ridică un iatagan, pregătindu-se să-l lovească în cap. Asasinul era prea aproape ca să poată folosi eficient vreuna dintre armele sale, aşa că se aruncă într-o parte, eschivând. Pe când se rostogolea, iataganul coborî vâjâind, dar mânuitorul său lovise cu atâta forţă, aşteptându-se ca traiectoria armei să fie oprită de un trup, încât acesta îşi continuă drumul şi-i spintecă vintrele. Cu un urlet, bărbatul dădu drumul iataganului şi căzu la podea, apăsându-şi palmele între picioare în încercarea de a opri sângele care ţâşnea, zvârcolindu-se în agonie.

Ultimii doi bărbaţi aproape că se îmbrânciră încercând să ajungă la uşă pentru a scăpa, iar unul reuşi, însă Machiavelli îi puse piedică celuilalt, deja rănit în luptă, şi-l trânti la pământ. Leonardo se aruncă peste el ca nu cumva să se ridice. Când fu clar că nu se va întâmpla asta, Leonardo se dădu la o parte, iar Ezio îngenunche lângă rănit şi-i apăsă în nară vârful pumnalului.

— Sunt Ezio Auditore, Mentor al Asasinilor, rosti el. Spune-mi încotro se-ndreaptă stăpânul tău şi-ţi voi arăta îndurare.

— Niciodată! croncăni bărbatul.

Ezio apăsă pumnalul mai tare. Muchiile sale ascuţite ca briciul începură să spintece încetişor nasul bărbatului.

— Spune-mi!

— Bine, opreşte-te! Se duce la Castillo de la Mota.

— Ce-i acolo?

— Locul unde-i întemniţat Cesare.

Ezio apăsă mai tare.

— Îndurare! Îţi spun adevărul, dar nu veţi reuşi niciodată să nempiedicaţi. Familia Borgia va reveni la putere şi va conduce toată Italia cu mână de fier. Vor invada dinspre miazăzi şi vor alunga împuţita de monarhie spaniolă, după care vor distruge regatele Aragon şi Castilia şi le vor stăpâni şi pe ele.

— De unde ştii unde-i Cesare? Este un secret cunoscut doar de Papa Iulius şi Conciliul său, şi de regele Ferdinand şi sfătuitorii lui de taină.

— Nu crezi c-avem şi noi iscoade? Chiar şi-n Vatican. Sunt iscoade bune. De data asta au fost mai bune decât ale voastre.

Brusc, bărbatul ridică braţul drept. Ţinea un cuţit scurt pe care-l aţinti spre inima lui Ezio. Asasinul bloca în ultima clipă lovitura cu braţul stâng, iar cuţitul ricoşă inofensiv de pe apărătoare şi căzu zăngănind pe podea.

— Trăiască Casa Regală Borgia! răcni bărbatul.

— *Requiescat in pace,* rosti Ezio.

— Bun venit în Valencia, murmură Leonardo.

Capitolul 59

Hanul Lupul singuratic era pustiu, însă avea paturi şi, deoarece se făcuse târziu până ce Ezio şi tovarăşii săi îşi reveniră după încleştarea sângeroasă cu loialiştii lui Micheletto, nu avură de ales decât să-şi petreacă noaptea acolo. Găsiră vin, apă şi mâncare – pâine, ceapă şi *salami* –, pe care până şi Leonardo era prea înfometat ca s-o refuze.

În dimineaţa următoare, Ezio se trezi devreme, nerăbdător să facă rost de cai pentru călătoria care-i aştepta. Căpitanul caravelei cu care sosiseră în Valencia, Filin, se afla pe doc şi supraveghea aprovizionarea corăbiei sale. Auzise de îndepărtatul Castillo de la Mota şi le oferi îndrumări, dar urma să fie un drum lung şi greu, de multe zile. Filin îi ajută de asemenea cu găsirea cailor, totuşi pregătirile mai durară alte patruzeci şi opt de ore, fiindcă trebuiau să se şi aprovizioneze. Drumul avea să-i poarte spre nord-vest, peste sierra cafenii din centrul Spaniei. Nu existau hărţi, aşa că vor călători de la o aşezare la alta folosind denumirile primite de la Filin.

Ieşiră din Valencia şi, după câteva zile de galop susţinut pe primul lor schimb de cai – cu Leonardo plângându-se disperat –, pătrunseră în frumosul ţinut muntos din jurul orăşelului Cuenca, cocoţat în vârful unui deal. Coborâră apoi pe şesul neted al Madridului şi străbătură oraşul regalităţii, unde bandiţii care încercară să-i jefuiască sfârşiră morţi în şanţurile de lângă drum. Suiră spre miazănoapte, spre Segovia, dominată de Alcazar, şi petrecură noaptea acolo ca oaspeţi ai seneşalului reginei Isabela de Castilia.

Continuară drumul prin ţinut deschis, unde aproape că-i jefuiră o bandă de tâlhari mauri, care se strecuraseră cumva printre degetele regelui Ferdinand şi supravieţuiau de doisprezece ani în regiunea aceea. Ferdinand, rege de Aragon, Sicilia, Neapole şi Valencia, era întemeietorul inchiziţiei spaniole şi „biciul” evreilor – cu consecinţe catastrofale pentru economia naţiunii – prin intermediul marelui său inchizitor Tomás de Torquemada; dar prin căsătoria cu Isabela, o femeie la fel de urâtă ca el, unise Aragonul şi Castilia şi deschisese calea spre o singură ţară: Spania. Ferdinand nutrea ambiţii şi în privinţa Navarrei, deşi Ezio se întreba ce impact vor avea ideile intolerantului rege asupra micului stat, unde Cesare avea asemenea strânse legături de familie, fiind cumnatul regelui francez.

Învingându-şi oboseala, călătorii îşi urmară drumul, rugându-se cerului să ajungă la timp pentru a zădărnici planurile lui Micheletto. În ciuda iuţelii cu care mergeau, catalanul avea un avans important înaintea lor.

Capitolul 60

Micheletto şi micul lui grup de loialişti îşi struniră caii şi se ridicară în scări pentru a privi castelul La Mota. Acesta se înălţa deasupra orăşelului Medina del Campo şi fusese construit pentru a-l proteja de mauri.

Micheletto avea ochi buni şi chiar de la distanţa aceea zări eşarfa roşie atârnată de Cesare la fereastra carcerei sale. Era fereastra cea mai de sus a turnului central şi nu avea nevoie de gratii, fiindcă nimeni nu evadase vreodată din La Mota. Motivul era evident. Zidurile fuseseră construite de pietrari iscusiţi din secolul al XI-lea şi blocurile de piatră erau atât de perfect suprapuse, încât suprafaţa era netedă ca sticla.

Era bine că se gândiseră să utilizeze eşarfa roşie, deoarece altfel i-ar fi fost greu să-şi găsească stăpânul. Intermediarul, un sergent de gardă din La Mota, care fusese recrutat pentru cauza familiei Borgia în Valencia cu ceva timp în urmă, era perfect şi, odată mituit, se dovedise de nădejde.

Totuşi, eliberarea lui Cesare n-avea să fie simplă. Uşa carcerei îi era permanent supravegheată de doi străjeri elveţieni dintr-un corp de gardă trimis de Papa Iulius, oameni de neînduplecat şi incoruptibili. De aceea era imposibil să-l elibereze pe calea uşoară.

Micheletto examină atent înălţimea turnului central. După ce ar fi intrat în curtea castelului, ar fi trebuit să escaladeze un zid imposibil până la o carceră aflată la peste patruzeci de metri înălţime. Aşadar, varianta respectivă nu era o soluţie. Catalanul căzu pe gânduri. Era un bărbat practic, dar se pricepea la omoruri, nu la rezolvarea problemelor, şi gândul ăsta îl împinse să reflecteze asupra instrumentului principal al crimelor lui: frânghia.

— Să ne mai apropiem puţin, spuse el.

Pentru a nu trezi bănuieli, toţi îmbrăcaseră straie de vânătoare în locul celor negre, obişnuite. Micheletto era însoţit de zece bărbaţi, care purtau asupra lor, ca parte din echipamentul standard, câte un colac de frânghie.

— N-ar fi bine să ne apropiem prea mult, zise locotenentul lui, putem fi zăriţi de santinelele de pe metereze.

— Şi ce-o să vadă? Un grup de vânători care sosesc la Medina ca să se aprovizioneze. Nu-ţi face griji, Girolamo.

Propriile cuvinte îi oferiră sămânţa unei idei, încât continuă:

— Vom intra în oraş.

Merseră cale de o jumătate de oră, timp în care Micheletto fu mai tăcut decât de obicei, frământat de gânduri şi încruntat. Când se apropiară de zidurile oraşului, chipul i se lumină.

— Opriţi, rosti el.

Îl ascultară şi Micheletto îi privi pe rând. Cel mai tânăr dintre ei, Luca, avea doar optsprezece ani, era cârn şi în barbă nu-i dăduseră încă tuleiele. Era deja un ucigaş călit, totuşi chipul lui avea inocenţa unui heruvim.

— Scoateţi frânghiile să le măsurăm.

Loialiştii se conformară. Fiecare frânghie avea trei metri şi jumătate; legându-le laolaltă, obţinură treizeci şi cinci de metri. Adăugând-o şi pe a lui Micheletto, obţinură treizeci şi opt de metri şi jumătate. Cesare trebuia să sară în gol ultimii trei metri, dar n-ar fi fost mare lucru pentru el.

Următoarea dificultate era trimiterea frânghiei lui Cesare. Pentru asta trebuiau să ia legătura cu sergentul Juan, ceea ce n-avea să fie prea greu, întrucât îi cunoşteau toate mişcările şi orele de strajă. Asta urma să fie sarcina lui Luca, deoarece, ca tânăr aparent inocent ar fi atras cel mai puţin atenţia; deşi îmbrăcaţi în vânători, restul membrilor grupului nu păreau altceva decât nişte tâlhari aspri.

Juan trebuia mituit desigur, dar Micheletto purta întotdeauna asupra lui două sute cincizeci de ducaţi pentru urgenţe, iar o zecime din banii aceia ar fi trebuit să rezolve toată problema.

Juan putea să ajungă la carcera lui Cesare şi să-i ducă frânghia, fiindcă gărzile elveţiene nu l-ar fi suspectat. Micheletto ar fi putut chiar falsifica o scrisoare cu o pecete cu aspect oficial, care să-i fie livrată lui Cesare ca acoperire.

Zidurile exterioare ale fortificaţiei erau însă masive şi, ajuns la baza turnului, Cesare ar fi trebuit să traverseze curtea interioară şi să iasă – cumva – prin singura poartă existentă.

Din fericire, în prezent principala funcţie a celor din castel era de a-şi păzi singurul prizonier. Scopul iniţial al castelului fusese de a rezista atacurilor maurilor, doar că ameninţarea aceea dispăruse de mult şi fortăreaţa masivă era inutilă, cu excepţia păzirii lui Cesare, aşa că Micheletto ştia de la Juan că gărzile mai mult se relaxau.

La răstimpuri, prizonierului i se duceau veşminte curate, aşa că se mai gândea că era posibil ca garda elveţiană să fie păcălită de Juan care ar fi adus un „rând de straie noi”. Nu avea nicio altă idee, exceptând pătrunderea acolo cu sabia în mână, pentru a-şi elibera stăpânul prin forţă.

— Luca, rosti el în cele din urmă, am o misiune pentru tine.

Se dovedi că Juan dorea cincizeci de ducaţi pentru „toată afacerea”, iar Micheletto reduse până la urmă suma la patruzeci, deşi nu pierdu timpul pentru a se târgui prea mult. Luca avu nevoie de trei drumuri dus-întors ca să pună totul la cale, dar în cele din urmă anunţă:

— S-a făcut! Îi va duce lui Cesare frânghia şi o uniformă de străjer, când îl va însoţi pe cel care-i aduce cina la ora optsprezece. Poarta va

fi păzită de Juan, care va avea schimbul de la miezul nopţii până la ora şase dimineaţa. De la castel până în oraş se fac cinci minute pe jos...

Pe Cesare Borgia îl durea piciorul stâng din cauza leziunilor cauzate de „Boala Lumii Noi", dar nu foarte rău, ci era numai o durere surdă care-l făcea să şchiopăteze uşor. La ceasurile două din noapte, după ce îmbrăcă uniforma de străjer, legă un capăt al frânghiei de bara centrală a ferestrei carcerei şi, precaut, o lăsă în jos. După ce termină, trecu piciorul sănătos peste pervaz, apoi pe celălalt şi prinse frânghia zdravăn în mâini. Asudând, în ciuda răcorii nopţii, coborî încet, până ce gleznele lui simţiră că funia se terminase. Se lăsă să cadă pe ultimii trei metri şi simţi o arsură în piciorul stâng când atinse pământul, însă n-o luă în seamă şi porni şchiopătând prin curtea interioară pustie, apoi prin cea exterioară, unde gărzile somnoroase nu-i dădură atenţie, crezând că era unul de-ai lor.

La poartă fu oprit şi simţi cum stomacul i se ridică în gât. În clipa aceea, Juan îi sări în ajutor.

— E-n regulă, zise el. Îl duc eu la postul de gardă.

Ce se întâmpla? Atât de aproape şi totuşi atât de departe...

— Nu te teme, murmură Juan.

Postul de gardă era ocupat de doi soldaţi care dormeau. Sergentul îl lovi pe unul dintre ei cu piciorul, trezindu-l.

— Scoală-te, Domingo. Omul ăsta are un permis pentru oraş. Au uitat să comande mai mult fân pentru grajduri şi le trebuie înainte să plece în patrularea de dimineaţă. Du-l la poartă, explică-le santinelelor de acolo, şi dă-i drumul să plece.

— Am înţeles, să trăiţi!

Cesare îl urmă pe soldat prin uşa din dos, care fu apoi încuiată în urma lui, şi şchiopată sub razele lunii până în oraş. Ce fericire să simtă aerul răcoros al nopţii după atâta timp! Stătea întemniţat în cloaca asta din 1504, dar acum era liber. Avea doar treizeci de ani; se va întoarce şi se va răzbuna atât de nemilos pe duşmanii lui, şi mai cu seamă pe Frăţia Asasinilor, încât epurările Caterinei Sforza de la Forli vor părea o simplă joacă de copii.

Mai întâi îi auzi, apoi simţi mirosul cailor în locul stabilit pentru întâlnire. Slavă cerului pentru Micheletto! Apoi îi văzu, ascunşi în umbra zidului bisericii. Îi pregătiseră un cal negru, minunat. Micheletto descălecă şi-l ajută să suie în şa.

— Bun venit, Excellenza, rosti el. Acum trebuie să ne grăbim. Nemernicul de Assassino, Ezio Auditore este pe urmele noastre.

Cesare rămase tăcut. Se gândea la moartea cea mai lentă pe care ar fi putut-o concepe pentru Asasin.

— Am aranjat deja totul în Valencia, continuă Micheletto.

— Perfect.
Dădură pinteni în noapte şi se îndreptară către sud-est.

Capitolul 61

— *A evadati!*

Ezio călărise ultimii kilometri până la La Mota fără să se cruţe pe sine, pe tovarăşii săi sau pe caii lor, dar cuprins de un sentiment tot mai acut de nelinişte.

— După mai bine de doi ani? Cum!

— Totul a fost plănuit cu grijă, signore, rosti nefericitul locotenent de la castel, un bărbat durduliu de vreo şaizeci de ani cu nasul foarte roşu. Am început o anchetă oficială.

— Şi ce-aţi descoperit?

— Deocamdată...

Însă Ezio nu-l mai asculta. Privea în jur, prin castelul La Mota. Era exact aşa cum îl descrisese Mărul. Iar gândul acela îi aminti altă viziune care-i fusese încredinţată: o armată care se aduna într-un port... Portul era Valencia!

Gândurile îi goneau frenetic.

Trebuia să se-ntoarcă pe coastă cât mai repede cu putinţă.

— Fă-mi rost de cai odihniţi! strigă el.

— Dar, signor e...

Machiavelli şi Leonardo avură un schimb de priviri.

— Ezio, zise Machiavelli, indiferent cât de urgent ar fi, trebuie să ne odihnim, măcar o zi.

— O săptămână, gemu Leonardo.

Până la urmă, întârziară mai mult, fiindcă Leonardo se îmbolnăvi. Era istovit şi ducea teribil dorul Italiei. Ezio aproape că fu ispitit să-l abandoneze, însă Machiavelli îl sfătui să fie cumpătat.

— Este vechiul tău prieten, iar ei nu pot strânge o armată şi o flotă în mai puţin de două luni.

Ezio cedă în cele din urmă.

Evenimentele aveau să-i dea dreptate... şi să dovedească în acelaşi timp valoarea lui Leonardo.

Capitolul 62

În mai puţin de o lună, Ezio şi tovarăşii lui reveniră în Valencia, pe care o găsiră într-o agitaţie extremă. Machiavelli subestimase viteza cu care se puteau desfăşura lucrurile într-un oraş aşa bogat.

Oamenii se adunaseră în secret, iar acum în afara oraşului exista o tabără uriaşă de poate chiar o mie de soldaţi. Borgia oferea mercenarilor solde bune şi vestea se răspândise iute. Potenţiali mercenari veneau din locuri îndepărtate ca Barcelona şi Madrid sau din provincii ca Murcia şi La Mancha. Banii lui Cesare asiguraseră începerea construirii unei flote de cincisprezece ambarcaţiuni – nave pentru transportul trupelor, care urmau să fie escortate şi protejate de şase corăbii mici de război.

— N-avem nevoie de Măr ca să ne spună ce plănuieşte vechiul nostru prieten Cesare, observă Machiavelli.

— Adevărat. Nu-i trebuie o armată foarte mare ca să cucerească Neapole, iar odată ce va stabili acolo un cap de pod, va recruta şi mai mulţi oameni în slujba cauzei sale. Planul lui este să cucerească Regatul Neapole şi apoi toată Italia.

— Dar ce fac Ferdinand şi Isabela? întrebă Machiavelli.

— Vor mobiliza o forţă care să-i zdrobească, aşa că îi vom ajuta.

— Ar dura prea mult. Armata lor trebuie să vină în marş din Madrid. Garnizoana de aici a fost probabil scoasă din post. Este limpede că Cesare se grăbeşte, zise Machiavelli.

— Poate că nici măcar nu va fi necesar, murmură Leonardo.

— Ce vrei să spui?

— Bombe.

— Bombe? repetă Machiavelli.

— Bombe mici, dar destul de eficiente pentru a avaria corăbii sau a dispersa tabăra.

— Dacă tu zici că pot face asta..., spuse Ezio. Ce materiale ţi-ar trebui ca să le construieşti?

— Sulf, cărbune şi salpetru. Şi oţel. Oţel foarte subţire. Flexibil. De asemenea, voi avea nevoie de un atelier mic şi de un cuptor.

După un timp, din fericire pentru ei, *Marea di Alba* stătea amarată la pontonul ei obişnuit. Căpitanul Alberto îi salută, fluturând prietenos braţul.

— Salut din nou, rosti el. Oamenii aceia despre care v-am povestit... cei care nu sunt gentlemani... Aţi auzit despre evenimentele din Lupul singuratic la puţin timp după sosirea voastră?

Ezio surâse şi-i explică de ce aveau nevoie.

— Hmm... Cunosc pe cineva care v-ar putea ajuta.

— Când te întorci în Italia? întrebă Leonardo.

— Am adus un transport de *grappa* şi duc înapoi mătase. Probabil

peste două-trei zile. De ce?

— O să-ţi spun mai târziu.

— Ne poţi face rost repede de ce avem nevoie? întrebă Ezio, care fusese încercat de o presimţire rea, deşi nu-l putea învinui pe Leonardo că dorea să plece.

— Bineînţeles!

Alberto se ţinu de cuvânt şi în câteva ore totul era aranjat, iar Leonardo se apucă imediat de treabă.

— Cât timp va dura? îl întrebă Machiavelli.

— Două zile, fiindcă nu am ajutoarele cu mine. Materialul de aici este suficient ca să fac douăzeci, poate douăzeci şi una de bombe, ceea ce înseamnă câte zece de fiecare.

— Câte şapte de fiecare, preciza Ezio.

— Nu, prietene, câte zece de fiecare – zece pentru tine şi zece pentru Niccolò. Pe mine nu vă bazaţi.

După două zile, bombele erau gata. Aveau forma şi mărimea unui grepfrut, cu înveliş de oţel şi erau prevăzute cu un cârlig în vârf.

— Cum funcţionează?

Leonardo zâmbi mândru.

— Tragi de cârligul ăsta – de fapt, este mai degrabă o pârghie –, numeri până la trei, apoi o arunci spre ţintă. Fiecare poate omorî douăzeci de oameni şi, dacă loveşti o corabie în locul potrivit, o poate scoate complet din luptă, ar putea chiar s-o scufunde.

Căzu pe gânduri câteva clipe, apoi continuă:

— Păcat că n-avem timp să construim un submarin.

— Un... ce?

— Nu contează. Aşa cum am spus, număraţi până la trei, apoi o aruncaţi. Să n-o ţineţi mai mult în mână, fiindcă altfel veţi fi făcuţi voi înşivă bucăţele!

Se ridică în picioare.

— Şi acum, la revedere şi mult noroc!

— Poftim?!

Leonardo zâmbi îndurerat.

— M-am săturat de Spania, aşa că am aranjat cu Alberto să mă ia pe caraca lui. O să plece cu refluxul de după-amiază. Ne revedem în Roma... dacă izbutiţi să vă întoarceţi.

Ezio şi Machiavelli se uitară unul la altul, apoi îl îmbrăţişară solemn pe Leonardo.

— Îţi mulţumesc, dragul meu prieten, spuse Ezio.

— Pentru puţin.

— Slavă Domnului că n-ai construit armele astea pentru Cesare, completă Machiavelli.

După plecarea lui Leonardo, Asasinii împachetară cu grijă bombele – erau exact câte zece pentru fiecare – în săculeţi de in pe

care-i puseră pe umeri.

— Tu te ocupi de tabăra mercenarilor, iar eu de port, zise Ezio.

Machiavelli încuviinţă grav.

— După ce terminăm, ne-ntâlnim la colţul străzii pe care se află Lupul singuratic, continuă Ezio. Bănuiesc că hanul va fi centrul operaţiunilor lui Cesare. După ce va-ncepe debandada, va merge acolo pentru a se regrupa cu apropiaţii lui. O să-ncercăm să-i încolţim înainte să scape iarăşi.

— Pentru prima dată, sunt de acord cu intuiţia ta, zâmbi larg Machiavelli. Cesare este atât de fanfaron, încât nu s-ar gândi să schimbe ascunzătoarea loialiştilor Borgia. Şi este mai discret ca un *palazzo*.

— Mult noroc, prietene!

— Amândoi vom avea nevoie de noroc.

Îşi strânseră mâinile şi se despărţiră pentru a pleca în misiuni separate.

Ezio hotărî să se îndrepte mai întâi spre corăbiile trupelor. Amestecându-se în mulţime, se îndreptă spre port şi, după ce ajunse pe chei, îşi alese cea dintâi ţintă. Scoase prima bombă, împotrivindu-se îndoielii că s-ar putea să nu funcţioneze şi, conştient de faptul că trebuia să se mişte repede, trase cârligul, numără până la trei şi o aruncă.

Se afla aproape de corabie, astfel că ţinti perfect şi bomba ateriză cu un zăngănit sub punte. Pentru câteva momente nu se întâmplă nimic şi Ezio blestemă în gând – ce făceau în continuare, dacă planul dădea greş? – , apoi se auzi o explozie asurzitoare, iar catargul navei se rupse şi căzu, aruncând în aer aşchii de lemn.

În haosul care urmă, Ezio înaintă rapid pe chei, alegând alte corăbii şi aruncând bombe. În câteva cazuri, prima explozie fu urmată de alta încă şi mai puternică, deoarece unele dintre navele pentru transportul soldaţilor fuseseră deja încărcate cu lăzi cu praf de puşcă. Ba chiar o astfel de corabie, explodând, distruse navele vecine amarate de o parte şi de cealaltă.

În total, Asasinul avariase douăsprezece corăbii, dar haosul şi panica stârnite fură la fel de folositoare. În depărtare auzea explozii, ţipete şi urlete ce anunţau că şi Machiavelli îşi făcea bine treaba.

Ezio porni apoi spre locul de întâlnire, sperând că prietenul lui supravieţuise.

Oraşul era în stare de panică, dar, făcându-şi loc prin mulţime, reuşi să ajungă în zece minute la locul stabilit. Machiavelli nu sosise, totuşi nu avu mult de aşteptat. În scurtă vreme, cu straiele în neorânduială şi chipul înnegrit, tovarăşul lui apăru în goana mare.

— Dumnezeu să-l răsplătească pe Leonardo da Vinci! strigă el.

— Succes?

— N-am văzut în viaţa mea asemenea infern, zise Machiavelli. Supravieţuitorii fug din oraş mâncând pământul. Cred că după aventura asta, cei mai mulţi dintre ei vor prefera plugul în locul spadei.

— Perfect! Mai avem însă multe de făcut.

Porniră pe strada îngustă şi ajunseră la uşa Lupului singuratic, care era închisă. Fără zgomot, ca nişte feline, suiră pe acoperiş. Clădirea nu avea etaj, dar era mai mare decât părea de pe stradă, iar lângă coama acoperişului avea o lucarnă deschisă. Se apropiară de ea şi priviră prudent peste margine.

Se vedea o altă încăpere decât cea în care fuseseră atacaţi data trecută, iar înăuntru se aflau doar doi bărbaţi.

La o masă stătea aşezat Micheletto şi vizavi de el era Cesare Borgia. Chipul lui arătos, afectat acum de „Boala Lumii Noi", era palid de furie.

— Blestemaţii ăia de Asasini mi-au distrus planurile! De ce nu i-ai ucis? De ce mi-ai înşelat aşteptările?

— Excellenza, eu...

Micheletto arăta ca un câine bătut.

— Evadarea mea trebuie să merite. O să plec la Viana, în Navarra, imediat după graniţă. N-au decât să-ncerce să-mi ia urma. N-o să stau aici să-i aştept pe oamenii lui Ferdinand să vină şi să mă târască înapoi în La Mota. Cumnatul meu este regele Navarrei şi el cu siguranţă mă va ajuta.

— Şi eu te voi ajuta, aşa cum am făcut-o mereu. Lasă-mă doar să te-nsoţesc.

Buzele crude ale lui Cesare se răsfrânseră.

— Da, m-ai scos din La Mota, e adevărat, şi mi-ai redat speranţa. Dar acum, priveşte unde m-ai adus!

— Stăpâne, toţi oamenii mei sunt morţi. Am făcut ce am putut.

— Şi ai dat greş!

Micheletto păli.

— Asta-mi este răsplata? Pentru atâţia ani de slujire credincioasă?

— Dispari, câine! Te-alung de lângă mine! Du-te şi caută-ţi un şanţ în care să crapi.

Cu un urlet de furie, Micheletto se năpusti spre Cesare, cu mâinile sale uriaşe, de sugrumător, încordate pentru a se închide în jurul grumazului stăpânului său. Nu ajunseră însă la ţintă. Fulgerător, Cesare scoase unul dintre cele două pistoale pe care le avea la brâu şi trase de la mică distanţă.

Chipul lui Micheletto fu distrus în totalitate. Corpul i se prăbuşi pe masă şi Cesare sări înapoi pentru a evita să fie împroşcat de sânge.

Ezio se retrăsese, ca să nu fie văzut, dar continua să asculte tot ce se întâmpla dedesubt şi era pregătit să sară de pe acoperiş şi să-l

prindă pe Cesare când va ieşi pe uşa din faţă a hanului, însă Machiavelli se aplecase pentru a vedea mai bine spectacolul teribil şi, fără să vrea, desprinse un olan care căzu, alarmându-l pe tânărul Borgia.

Cesare ridică imediat privirea şi scoase al doilea pistol. Machiavelli nu avu timp să se retragă, deoarece arma detună şi glonţul îi străpunse braţul şi-i rupse clavicula.

Ezio se gândi pentru o clipă să-l urmărească pe Cesare. Îl auzise spunând că intenţiona să meargă la Viana, şi avea să-l urmeze acolo, dar nu înainte de a se îngriji de prietenul lui rănit.

În mod neaşteptat, Machiavelli murmură scuze după ce Ezio izbuti să-l coboare de pe acoperiş. Cel puţin putea să umble, deşi rana era urâtă.

Ajunşi pe artera principală, Ezio acostă un trecător, pe care trebui să-l oprească cu forţa, din cauza haosului care domnea înjur.

— Am nevoie de un doctor, rosti el cu înfrigurare. Unde pot găsi unul?

— Mulţi oameni au nevoie de un doctor! răspunse trecătorul.

Ezio îl zgâlţâi violent.

— Prietenul meu este grav rănit. Unde pot găsi un doctor? Imediat!

— Dă-mi drumul! Poţi încerca la el medico Acosta. Cabinetul lui este puţin mai departe, are firma la stradă.

Ezio îl sprijini pe Machiavelli care era pe punctul de a leşina, îi scoase eşarfa din tunică şi-l bandajă cât putu de bine. Niccolò pierdea mult sânge.

Cum văzu rana, Acosta îl aşeză pe Machiavelli pe un scaun. Scoase o sticlă de alcool şi tampoane şi o dezinfecta cu grijă.

— Glonţul i-a trecut prin umăr, explică el într-o italiană stricată, aşa că n-am ce să extrag. Iar rana este curată. Cât despre claviculă, va trebui s-o îndrept. Sper că nu aveţi de gând să călătoriţi prea curând.

Ezio şi Machiavelli avură un schimb de priviri.

— Am fost iarăşi un prost, zise Machiavelli silindu-se să zâmbească.

— Taci, Niccolò.

— Dă-i drumul. Du-te după el! Mă descurc.

— Poate să stea aici, cu mine, spuse Acosta. Am o anexă mică în care internez pacienţi. Când se va vindeca, îţi pot trimite vorbă.

— Cam cât timp va dura?

— Poate două săptămâni... poate mai mult...

— Ne vedem în Roma, zise Machiavelli.

— Bine, încuviinţă Ezio. Ai grijă de tine, prietene.

— Omoară-l pentru mine, zise Machiavelli. Deşi cel puţin ne-a scăpat de Micheletto.

PARTEA A III-A

Ajuns-am în ultima vârstă a cântului sibilic. Timpul născut-a şi reîncepe măreaţa-nşiruire a evurilor. Fecioara Justiţie se-nturnă printre noi şi reîntronat este Saturn. Cel dintâi născut al noii spiţe coboară de-acum din înalturi spre pământ.

Vergilius, Bucolicele, IV

Capitolul 63

Ezio traversă iarăşi Spania într-o călătorie lungă şi solitară, mergând spre miazănoapte, către Viana. Ajunse acolo în luna martie Anno Domini 1507. Oraşul pe care-l văzu de la aproape doi kilometri depărtare arăta exact precum cel din viziunea oferită de Măr, cu ziduri puternice şi o citadelă fortificată în mijloc, însă cu o deosebire.

Chiar înainte să fi trecut hotarul în Navarra, ochii iscusiţi ai Asasinului îl anunţară că oraşul era asediat. Ajunse la un sătuc şi majoritatea locuitorilor clătinară din capete fără să înţeleagă ce îi întreba, dar când îl căută pe preot, cu care putu să converseze în latină, află despre ce era vorba.

— Poate ştii că regele şi regina noastră au planuri pentru Navarra. Este un ţinut bogat şi vor să-l alipească Spaniei.

— Aşadar vor să cucerească Viana?

— Au cucerit-o deja şi este ocupată de contele de Lerin în numele lor.

— Şi asediatorii?

— Sunt forţele navarreze. Cred că ele vor învinge până la urmă.

— Ce te face să crezi asta?

— Sunt comandate de cumnatul regelui de Navarra, un general cu multă experienţă.

Inima lui Ezio începu să bată mai repede, totuşi avea nevoie de confirmare.

— Cum îl cheamă?

— Se pare că este foarte faimos. Cesare Borgia, duce de Valencia. Se zice că, odată, ar fi comandat chiar armata Papei. Dar şi soldaţii spanioli sunt bravi. Au ieşit din fortăreaţă şi i-au atacat pe asediatori, astfel că în afara oraşului se dau lupte sângeroase. Eu n-aş mai înainta într-acolo, fiule, nu vei găsi decât pustiire şi moarte.

Ezio îi mulţumi şi-şi îndemnă calul înainte.

Ajunse în toiul unei bătălii îndârjite, dată printre fuioarele de ceaţă care se învolburau în jurul combatanţilor, în mijlocul ei îl zări pe

Cesare Borgia, care ucidea în stânga şi-n dreapta. Pe neaşteptate, Ezio însuşi fu nevoit să lupte cu un călăreţ – un navarrez pe al cărui blazon se afla un scut roşu brăzdat de lanţuri galbene. Repezi sabia spre el, dar călăreţul se feri la timp şi Asasinul fu cât pe ce să se răstoarne din pricina elanului care-i purtase braţul în gol. Îşi reveni la timp şi întoarse calul spre navarrez. Acesta duse braţul înapoi pentru a-l lovi, însă Ezio fandă cu o şfichiuire fulgerătoare a sabiei. Vârful lamei pătrunse în pieptul bărbatului, care se retrase răcnind de durere, iar Asasinul reuşi o lovitură puternică de sus în jos, spintecându-i umărul drept până la piept. Navarrezul se prăvăli fără să scoată niciun strigăt şi fu ucis de pedestraşii spanioli.

Cesare nu era călare şi Ezio descălecă după ce hotărî că i-ar fi fost mai uşor să se apropie de el astfel şi, prin încăierare, porni în fugă spre Borgia.

Ajunse în cele din urmă faţă în faţă cu duşmanul lui de moarte. Chipul lui Cesare era acoperit de sânge şi praf şi schimonosit de efort, însă când îl văzu pe Ezio expresia i se animă de îndârjire.

— Cum de m-ai găsit, Asasinule?

— Setea de-a o răzbuna pe Maria Auditore m-a dus la tine.

Începură să schimbe lovituri de sabie, până ce Ezio reuşi să-l dezarmeze pe Cesare. Apoi, îşi băgă propria sabie în teacă şi sări la el, încleştându-şi mâinile pe grumazul lui. Cesare învăţase însă de la Micheletto câte ceva despre arta strangulării şi izbuti să se elibereze, îndepărtându-i braţele. Ezio extinse pumnalul secret, dar Cesare pară atacul, reuşind din nou să se apare, în vreme ce bătălia clocotea în jurul lor.

În clipa aceea, trâmbiţele spaniole sunară retragerea. Triumfător, Cesare răcni către soldaţii navarrezi cei mai apropiaţi:

— Ucideţi-l! Ucideţi-l pe Asasin! Faceţi-l bucăţi pe *maldito bastardo!*

Ceaţa se înteţi, iar Cesare se pierdu în ea în vreme ce navarrezii se apropiară de Ezio. Se luptă cu ei mult şi cu îndârjire înainte ca epuizarea să-l copleşească, apoi căzu la pământ, aproape neobservat, când busculada şi perdelele de pâcle trecură peste el şi soldaţii îl abandonară, crezându-l mort.

Când îşi reveni, după o vreme, zăcea pe spate în mijlocul câmpului de bătălie; fu nevoit să împingă un leş de pe el, înainte să se poată ridica în capul oaselor.

Deasupra câmpului, cerul era înnorat şi roşu ca sângele, dar în depărtare soarele ardea pârjolitor. Colbul plutea în văzduh peste un drum larg, desfundat, presărat de morţi.

Ezio văzu o cioară care stătea pe bărbia unui cadavru şi-i ciugulea cu lăcomie un ochi. Un cal fără călăreţ trecu la trap, scos din minţi de izul de sânge. Stindarde rupte trosneau în vânt.

Gemând de efort, se ridică şi, la început cu dureri, merse prin câmpul de stârvuri. Îşi pierduse sabia şi jungherul, totuşi nu fusese jefuit de pumnalul secret şi de apărătoare.

Prima urgenţă era să-şi înlocuiască armele. Văzu în apropiere un ţăran care scotocea cadavrele în căutare de obiecte de preţ. Ţăranul îl privi şi zise:

— Ia ce ai nevoie. Sunt de toate pentru toţi.

Ezio căută ofiţeri şi cavaleri, deoarece aceştia aveau arme mai bune, însă alţi scotocitori trecuseră deja înaintea lui şi luaseră ce era mai valoros. În cele din urmă, găsi o sabie bună şi un jungher foarte asemănător cu al lui, pe care le luă recunoscător.

Plecă apoi în căutarea unui cal, întrucât aşa i-ar fi fost mai uşor să se deplaseze, şi avu noroc. La un kilometru de câmpul de bătălie, destul de departe de tabăra navarrezilor, găsi un armăsar de război care păştea liniştit, complet echipat, cu crupa însângerată, dar nu de sângele lui. Asasinul se apropie încetişor, îi vorbi cu blândeţe şi-l încalecă. La început calul zvârli din copite, însă Ezio îl domoli repede, şi se întoarse pe drumul pe care venise.

Pe câmpul de bătălie zări şi mai mulţi ţărani care recuperau ce puteau de la morţi. Trecu pe lângă ei şi galopă în direcţia din care răsunau zgomotele altei încleştări. Ajunse pe culmea unui deal, de unde văzu că pe câmpia de la poale bătălia reîncepuse, aproape de zidurile crenelate ale oraşului, de pe care trăgeau tunuri.

Capitolul 64

Ezio ocoli bătălia, îndemnându-şi calul prin livezi de măslini, dar se întâlni cu o patrulă navarreză. Înainte să fi avut timp să se întoarcă, ei deschiseră focul cu muschetele şi, deşi nu-l atinseră, îi omorâră calul.

Asasinul izbuti să se piardă printre pomi şi-şi continuă drumul pe jos, având grijă să evite trupele spaniole care mişunau peste tot. Apropiindu-se încetişor, ajunse la un luminiş în care un soldat spaniol zăcea rănit pe pământ, în vreme ce altul se străduia să-l liniştească.

— *Por favor,* spunea rănitul. Picioarele mele... De ce nu se opreşte sângerarea?

— *Compadre,* am făcut tot ce-am putut pentru tine. Acum trebuie să ai speranţă în Dumnezeu.

— Pablo, mi-e-aşa frică! *Mis piernas! Mis piernas!*

— Şşş, Miguel. Gândeşte-te la toţi banii cu care ne vom alege când o să câştigăm bătălia. Şi la prada de război!

— Cine-i bătrânul ăsta pentru care luptăm?

— Despre cine vorbeşti? Despre El Conde de Lerin?

— Da. Luptăm pentru el, aşa-i?

— Da, prietene. El îi slujeşte pe rege şi pe regină, iar noi îl slujim pe el, aşa că luptăm.

— Pablo, singurul lucru pentru care mai lupt acum este viaţa mea. Din cealaltă parte a luminişului apăru o patrulă.

— Nu staţi pe loc, ordonă sergentul care o conducea. Trebuie să-i luăm prin învăluire.

— Prietenul meu este rănit, spuse Pablo. Nu se poate mişca.

— Atunci, lasă-l aici. Haide!

— Mai îngăduiţi-mă câteva minute.

— Bine. Noi am pornit spre miazănoapte. Urmează-ne. Şi ai grijă să nu te vadă niciun navarrez.

— Cum ştim că am reuşit să-i luăm prin învăluire?

— Se vor auzi focuri de arme. O să-i atacăm acolo unde se aşteaptă cel mai puţin. Rămâi la adăpostul copacilor.

— Numai o clipă, senor.

— Ce este?

— O să vin chiar acum cu voi.

— Nu mai zăboveşti?

— Nu, senor. Camaradul meu Miguel a murit.

După ce dispărură, Ezio mai aşteptă câteva minute, după care porni şi el spre miazănoapte, cotind apoi către răsărit, în direcţia Vianei. Ieşi dintre măslini şi văzu că se-ndepărtase de câmpul de bătălie, pe care-l ocolea acum pe latura lui de miazănoapte. Se întrebă ce se întâmplase cu soldaţii spanioli, fiindcă nimic nu lăsa impresia unei învăluiri

reuşite, iar victoria cel mai probabil va aparţine navarrezilor.

În calea lui se afla un sat distrus, îl evită, deoarece întrezări muşchetari spanioli ascunşi după pereţii dărâmaţi şi arşi, care trăgeau în navarrezii ce se desprindeau din încleştare şi veneau spre ei.

Întâlni un soldat a cărui tunică era atât de pătată de sânge, încât nu se putea spune din ce tabără făcea parte. Stătea rezemat cu spatele de un măslin singuratic, cuprinzându-se cu braţele, tremurând din tot trupul de durere, cu arma abandonată alături.

Ajungând la marginea oraşului, Ezio îşi văzu în sfârşit ţinta, printre sălaşurile de sub bastioane. Însoţit de un sergent navarrez, Cesare analiza cea mai bună soluţie pentru a străpunge zidurile masive ale oraşului.

Spaniolii care cuceriseră Viana fuseseră destul de încrezători pentru a le îngădui unora dintre cei care le urmaseră armatele să se stabilească aici, însă acum era evident că nu-i mai puteau proteja.

Deodată, o femeie ieşi dintr-o bojdeucă şi se apropie de ei în fugă, ţipând şi blocându-le calea.

— *Ayuden me!* strigă ea. Ajutor! Fiul meu! Fiul meu este rănit!

Sergentul se apropie de ea, o prinse de păr şi o trase la o parte din drumul lui Cesare.

— *Ayuden me!* continuă ea.

— Vrei, te rog, s-o faci să tacă? întrebă Cesare privind-o cu răceală.

Sergentul îşi scoase jungherul şi reteză gâtul femeii.

Capitolul 65

Urmărindu-l pe Cesare, Ezio asistă şi la alte scene de cruzime comise de soldaţii navarrezi asupra spaniolilor.

Văzu o femeie tânără, molestată de un soldat navarrez.

— Dă-mi drumul! ţipă ea.

— Fii cuminte! strigă soldatul. N-o să-ţi fac niciun rău. Chiar s-ar putea să-ţi placă, târfă spaniolă!

Ceva mai departe, un bărbat, posibil bucătar după îmbrăcăminte, era ţinut de doi soldaţi care-l sileau să se uite cum alţii îi incendiau casa.

Un alt bărbat – fără îndoială, un soldat spaniol rănit cu picioarele amputate – fusese aruncat din căruciorul lui de doi navarrezi, care se amuzau privindu-l cum încerca să se îndepărteze, târându-se cu disperare din calea lor.

— Haide, fugi, fugi! chicotea unul dintre ei.

— Nu poţi mai repede? adăugă camaradul lui.

Sigur bătălia fusese câştigată de navarrezi, deoarece Ezio îi văzu aducând turnuri de asalt aproape de zidurile oraşului. Soldaţii navarrezi roiau pe metereze, unde se duceau deja lupte aprige. Cesare nu putea fi decât în fruntea oamenilor lui, fiindcă era pe atât de feroce şi de neînfricat, pe cât era de crud.

Undeva, un preot spaniol cuvânta pentru enoriaşii deznădăjduiţi:

— Domnul a abătut năpasta asupra capetelor voastre din pricina păcatelor săvârşite. Aşa vă pedepseşte Dumnezeu. Domnul nostru Dumnezeu este drept şi aceasta este dreptatea Sa! Lăudaţi-L pe Domnul! Slavă Ţie, Doamne, fiindcă ne înveţi umilinţa. Slavă Ţie, fiindcă ne arăţi că pedeapsa noastră este calea spre mântuire. Domnul a dat şi Domnul a luat. Aşa se scrie Adevărul! Amin!

„Singura cale de intrare în oraş este prin unul dintre turnurile astea”, gândi Ezio. Cel mai apropiat tocmai atinsese zidul şi Asasinul porni în goană într-acolo, alăturându-se celor care-l escaladau, amestecându-se printre ei, deşi nu mai era nevoie de aşa ceva, pentru că n-ar fi fost observat în tumultul şi răcnetele asediatorilor care simţeau în sfârşit mirosul victoriei.

Apărătorii erau însă pregătiţi şi începură să toarne peste inamicii de dedesubt amestecul de smoală şi ulei pe care-l numeau „foc grecesc”. Zbieretele celor arşi se ridicară spre soldaţii din turn, printre care şi Ezio, iar urcuşul celor care se fereau de vâlvătăile ce înghiţiseră baza turnului deveni frenetic, în jurul lui, Asasinul vedea soldaţi care-şi îmbrânceau camarazii pentru a supravieţui, iar unii căzură, urlând, în flăcări.

Ezio ştia că trebuia să ajungă în vârf înainte ca focul să-l prindă din

urmă. Sări cu disperare şi cu ochii închişi spre meterezele de care-l despărţea un hău, chiar înainte ca turnul cuprins de foc să se prăbuşească sub el, într-un haos de moarte.

Pe metereze luptele erau în toi, deşi sute de soldaţi navarrezi coborâseră deja în oraş, iar gorniştii spanioli sunau retragerea în citadela din centrul Vianei. Oraşul părea pierdut.

Cesare va triumfa şi bogatul lui cumnat îl va recompensa cu siguranţă. Ezio nu putea să îngăduie aşa ceva.

Alergând pe lângă zidul înalt, se strecură, ocolind soldaţii încleştaţi. Navarrezii ucideau soldaţii spanioli lăsaţi în urmă în retragere. Îl zări pe Cesare, care-şi croia drum spintecându-şi duşmanii aşa cum un copil foloseşte un băţ pentru a doborî firele înalte de iarbă. Era nerăbdător să cucerească citadela şi, odată scăpat de atacatori, coborî în fugă o scară de pe zidul interior şi intră în oraş, urmat de Ezio la numai câteva secunde.

În faţa lor citadela îşi deschisese deja uşile. Spaniolii se predaseră şi contele de Lerin era dispus să negocieze, însă Cesare nu era un individ milos.

— Ucideţi-i! răcni el spre trupele sale. Ucideţi-i pe toţi!

Cu viteză supraomenească, pătrunse în citadelă şi urcă scara îngustă de piatră dinăuntru, spintecându-i pe toţi cei care-i stăteau în drum.

Ezio ţinu pasul cu el, până ajunseră la parapetul crenelat din vârful citadelei, unde Cesare era acum singur şi reteza stâlpul pe care flutura drapelul spaniol. Când se întoarse, nu exista decât o singură cale de ieşire, iar aceea era blocată de Ezio.

— N-ai unde să fugi, Cesare, rosti Asasinul. A sosit momentul să-ţi plăteşti datoriile.

— Haide-atunci! mârâi celălalt. Mi-ai distrus familia. Să vedem cum o să-ţi plăteşti tu datoriile.

Mânia lor era atât de mare, încât se năpustiră imediat unul asupra celuilalt, folosindu-şi doar pumnii.

Cesare dădu prima lovitură, un pumn sălbatic îndreptat spre capul lui Ezio. Acesta se feri, însă o fracţiune de secundă prea târziu, astfel încât încheieturile degetelor celuilalt îi şterseră tâmpla. Asasinul se clătină şi Cesare răcni triumfător:

— Indiferent ce-ai face, eu voi cuceri totul, dar mai întâi am să te omor pe tine şi pe toţi cei pe care-i iubeşti! Cât despre mine, eu nu pot muri. Zeiţa Fortuna nu mă va abandona!

— Ţi-a sosit vremea, Cesare, replică Ezio.

Îşi reveni, se retrase un pas şi scoase sabia.

Cesare îşi trase la rândul lui arma din teacă şi cei doi începură să se dueleze cu adevărat. Ezio repezi tăişul către capul duşmanului său şi lama descrise prin aer un arc ucigaş. Cesare, uluit de iuţeala atacului,

izbuti să-şi ridice sabia şi să pareze stângaci, iar braţul i se cutremură sub impact. Sabia lui Ezio ricoşă şi Cesare contraatacă imediat, regăsindu-şi echilibrul şi concentrarea. Cei doi bărbaţi îşi dădură ocol unul altuia pe parapet, şfichiuind vârfurile armelor în rafale fulgerătoare de lovituri şi parade. Asasinul avansa rapid, conducând lama duşmanului spre dreapta, pentru ca apoi să răsucească încheietura şi să fandeze către stânga lui expusă. Tânărul Borgia era însă la fel de iute şi-i devie atacul. Se folosi de deschiderea creată, împungând spre Ezio, care reacţionă imediat ridicând încheietura şi parând cu apărătoarea. Amândoi se retraseră un pas, redevenind precauţi. Fără nicio îndoială, măiestria de spadasin a lui Cesare nu fusese afectată de „Boala Lumii Noi".

— Generaţia ta s-a terminat, bătrâne! şuieră el. A venit rândul meu şi n-am să mai aştept. Sistemele voastre învechite, regulile şi ierarhiile voastre – toate trebuie să dispară.

Amândoi erau obosiţi şi se confruntară din priviri, gâfâind.

— Noul tău regim, replică Ezio, va însemna tiranie şi nefericire pentru toţi.

— Eu ştiu ce e cel mai bine pentru locuitorii Italiei, nu o ceată de bătrâni care şi-au irosit energia luptându-se s-ajungă în vârf cu ani în urmă.

— Greşelile tale sunt mai rele decât ale lor.

— Eu nu comit greşeli. Eu sunt Iluminatul!

— Iluminarea vine prin ani de meditaţie, nu prin convingere oarbă.

— Ezio Auditore, ţi-a sunat ceasul!

Cesare spintecă aerul cu sabia, expediind o lovitură neaşteptată şi laşă, însă Ezio fu îndeajuns de rapid ca s-o pareze, să contraatace şi, surprinzându-şi adversarul dezechilibrat, îl prinse de încheietură şi-i smulse sabia din mână, trimiţând-o zăngănind pe lespezi.

Ajunseseră acum la marginea parapetului; mult dedesubtul lor, soldaţii navarrezi sărbătoreau victoria. Totuşi, nu aveau niciun fel de prăzi de război pe care să le jefuiască, deoarece îşi recâştigaseră propriul oraş.

Cesare vru să-şi scoată pumnalul, dar Ezio îi lovi încheietura cu sabia, retezându-i tendoanele, astfel că mâna îi rămăsese inertă, incapabilă de orice mişcare. Tânărul se împletici şi chipul i se congestiona de durere şi de mânie.

— Tronul era al meu! rosti el aidoma unui copil care şi-a pierdut jucăria.

— Faptul că doreşti ceva nu-ţi dă şi dreptul să-l deţii.

— Ce ştii tu? Ţi-ai dorit vreodată ceva atât de mult?

— Un adevărat conducător dă încredere celor pe care-i conduce.

— Încă pot conduce omenirea spre o lume nouă.

Văzând că Cesare se afla la numai câţiva centimetri de marginea

parapetului, Ezio ridică sabia:

— Fie ca numele să fie dat uitării. *Requiescat in pace.*

— Nu mă poţi ucide! Nu există om care să mă poată ucide.

— Atunci te voi lăsa în mâinile Sorţii, răspunse Asasinul.

Dădu drumul sabiei, îl apucă pe Cesare Borgia şi, dintr-o singură mişcare, îl aruncă de pe metereze. Tânărul se prăbuşi pe caldarâmul aflat la treizeci de metri dedesubt, însă Ezio nu privi după el – povara îndelungatei sale lupte cu familia Borgia i se ridicase în cele din urmă de pe suflet.

Capitolul 66

Sosise din nou solstiţiul de vară – a patruzeci şi opta aniversare a lui Ezio. Alături de Machiavelli şi de Leonardo, se afla în sediul refăcut de pe insula Tiberina, o clădire mândră, neascunsă acum de ochii nimănui.

— Este o petrecere aniversară cam restrânsă, comentă Leonardo. Dacă mi-ai îngădui să-ţi organizez ceva cu adevărat grandios...

— Amână petrecerea aceea încă doi ani, zâmbi Ezio. V-am invitat pentru alt motiv.

— Care anume? întrebă Leonardo curios.

Machiavelli, al cărui umăr rămăsese uşor deformat, deşi se vindecase pe deplin, rosti:

— Leo, am dori să-ţi facem o invitaţie.

— Alta?

— Am vrea să te alături nouă, spuse Ezio solemn. Să devii membru al Frăţiei Asasinilor.

Leonardo surâse larg.

— Aşadar, bombele mele au avut succes.

Rămase tăcut câteva clipe, după care zise:

— *Signori,* vă mulţumesc şi ştiţi prea bine că vă respect obiectivele şi le voi susţine câte zile voi avea. Nu voi destăinui niciodată, nimănui, secretele Asasinilor.

Făcu încă o pauză.

— Calea mea este însă alta şi este una solitară. Aşa că, vă rog să mă iertaţi, dar vă refuz.

— Susţinerea ta este aproape la fel de valoroasă pe cât ar fi fost calitatea de membru al Frăţiei. Nu te-aş putea oare convinge, vechiul meu prieten?

— Nu, Ezio. În plus, eu plec.

— Pleci? Unde?

— Mă întorc la Milano, iar apoi mă duc în Amboise.

— În Franţa?

— Se spune că este o ţară nobilă şi am ales să-mi sfârşesc zilele acolo.

Ezio desfăcu larg braţele.

— Atunci trebuie să te lăsăm să pleci, vechiul meu prieten.

Căzu un moment pe gânduri, apoi urmă:

— Prin urmare, aniversarea aceasta înseamnă despărţirea noastră, a tuturor.

— Cum aşa? întrebă Leonardo.

— Mă întorc la Florenţa, zise Machiavelli. Activitatea mea acolo este departe de a se fi terminat.

Îi făcu cu ochiul lui Ezio.

— Şi mai am cartea aceea de scris.
— Ce titlu îi vei da?
Machiavelli îl privi ţintă.
— *Principele,* răspunse el.
— Să o trimiţi pe Claudia la mine.
— Aşa voi face. Duce dorul Romei şi ştii că-ţi va fi alături atâta vreme cât îţi vei continua munca de Mentor al Frăţiei.
Machiavelli privi ceasul cu apă.
— A sosit ora.
Cei trei bărbaţi se ridicară ca unul şi se îmbrăţişară solemn.
— Rămas-bun!
— Rămas-bun!
— Rămas-bun!

MULŢUMIRI

Autorul doreşte să mulţumească în mod special următorilor: Yves Guillemot, Jeffrey Yohalem, Corey May, Ethan Petty, Matt Turner, Jean Guesdon.

Adresează, de asemenea, mulţumiri şi lui: Alain Corre, Laurent Detoc, Sebastien Puel, Geoffroy Sardin, Sophie Ferre-Pidoux, Xavier Guilbert, Tommy François, Cecile Russell, Christele Jalady, Departamentului Juridic al Ubisoft, Charlie Patterson, Chris Marcus, Eric Gallant, Maria Loreto, Guillaume Carmona.

GLOSAR

A

aiutate me! = ajută-mă!
aiuto! = ajutor!
Aguantels mentres que m‘ escapi! = Atunci ajută-mă pe mine să scap!
albergo = han
altezza = Înălţimea Sa
altrettanto a lei = la fel şi dumneavoastră
andiamo = să mergem
arrivederci = rămas-bun
Assassini = Asasini
attenzione = fii atent
ayudenme = ajută-mă

B

bastarda, bastardi = ticălos, ticăloşi
bellissima = foarte frumoasă
bene = bine
bestiarii = gladiatori
birbante = nemernic
bordello = bordel
brutissimo = îngrozitor
buona questa = bună asta
buona fortuna = noroc
buona sera = bună seara
buongiorno, fratellino = bună dimineaţa, frăţioare

C

calma/calmatevi = linişteşte-te
campione = campion
capiscil = înţelegi?
Capitano = căpitan
caracca = navă cu vele, cu catargul principal foarte înalt, folosită de portughezi, spanioli și italieni până la sfârşitul secolului al XVI-lea
caro padre = dragă tată
che cosafate ’qui! = ce faci aici?
cher ami = dragă prietene
che tipo brutto = ce brută
che diavolo? = ce dracu’?
come usciamo di quil = cum ieşim de aici?
commendatore = comandant
campanile = turnul clopotului
compadre = tovarăş
condottieri = mercenari

con piacere = cu plăcere
consummatum est = săvârşitu-s-a
contessa = contesa
corri! = fugi!
cosa diavolo aspetti ? = ce dracu' aştepţi?
Curia = tribunalul roman

D
declarez-vous = prezentaţi-vă
diavolo = diavol
dio mio = Dumnezeule
dio, tiprego, salvaci = Doamne, te rog, ajută-ne
dottore = doctor

E
Excellenza = Excelenţă
el medico = medic
Eminenze = Eminenţă

F
figlio mio = fiul meu
figlio di puttana = fiu de târfă (pui de lele)
Firenze = Florenţa
fortune = şansă
forze armate = forţe armate
fottere = futu-i
fotutto Francese = francezi nenorociţi
furbacchione = diavol şiret

G
gonfalon = stindard
graffito = inscripţie
grazie, Madonna = mulţumesc, doamna mea

H
Halte-là = opreşte!

I
idioti = idioţilor
Il Magnifica = Magnificul
in siemeper la vittoria = uniţi pentru victorie
intesi = s-a-nţeles
ipocrita = ipocritule

L
ladro = tâlharule
lieta di conoscervi = mă bucur să vă cunosc
luridi codardi = laşi mizerabili

M

mà certo = evident
mà che meraviglia = dar ce miracol
Madonna = doamna mea
madre = mamă
maestro = maestru
mais franchement, je m'en doute = dar sincer, mă îndoiesc
malattia venerea = boală venerică
maldito bastarda = ticălos nenorocit
maledette = blestemat
mausoleo = mausoleu
medico = doctor
merda = rahat
Messer = domnule
miile grazie = mii de mulţumiri
miracolo = miraculos
mis piernas = picioarele mele
molto bene = foarte bine
molte grazie = mulţumesc foarte mult
momentino, Contessa = o clipă, contesă
morbus gallicus = boala franceză

N

nessun problema = nicio problemă
Borgìa nomenklatura = conducătorii clanului Borgia
nos replegamos = ne retragem

O

onoratissima = preaonorata
ora, mi scusi, mà = mă scuzaţi

P

padrone = tată
panpepati e mielati = turte dulci şi miere
Papa = Papa
palazzo = palat
perdone, Colonnello = îmi cer iertare, domnule colonel
perdonatemi, signore = îmi cer iertare, domnule
perfetto = perfect
pezzo di merda = rahat
piano nobile = hochparterul vilelor mari (*hochparter* = parter construit la o oarecare înălţime faţă de sol)
piazze = piaţă
pollo ripieno = ruladă de pui
por favor = vă rog
pranzo = prânz

presidente = preşedinte
puttana = târfă, curvă

R
requiescat in Pace = Odihnească-se în pace
rione = district
rocca = fortăreaţă
rosa in fiore = trandafirul înflorit

S
salve, Messere = vă salut, domnule
Sancho dieron en el pecho! = Sancho e lovit în piept!
sang maudit = sânge blestemat
scorpioni = scorpioni
Senatore = Senator
senaşal = Mareșal de curte în Franța medievală, care împărțea dreptatea în numele regelui.
si = da
Signoria = Primărie
signore = domnule
signora = doamnă
si, zio mio = da, unchiule
sobbalzo = zdruncinătură, izbitură
sul serio? = serios?

T
tesora mia = comoara mea
tesora, tesoro = dulceaţă, comoară
torna qui, maledetto cavallo = vino-ncoace, cal afurisit

U
un momento = o clipă

V
va bene = bine
Vai a farti fottere, troia! = Du-te dracului, târfă!
vero = adevărat
vittoria agli Assassini = Victorie Asasinilor
virtu = virtute
Volpe Addormentata = La Vulpoiul adormit

Z
zio = unchi